

Giai Kỳ Như Mộng

Contents

Giai Kỳ Như Mộng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 1(tiếp)	5
3. Chương 2	7
4. Chương 2 (tiếp)	10
5. Chương 3	13
6. Chương 4	18
7. Chương 4 (tiếp)	20
8. Chương 5	23
9. Chương 5(tiếp)	25
10. Chương 6	28
11. Chương 6 (tiếp)	30
12. Chương 7	33
13. Chương 7(tiếp)	35
14. Chương 8	38
15. Chương 8 (tiếp)	41
16. Chương 9	43
17. Chương 9(tiếp)	45
18. Chương 10	48
19. Chương 10(tiếp)	51
20. Chương 11	54
21. Chương 11(tiếp)	56
22. Chương 12	59
23. Chương 12 (tiếp)	61
24. Chương 13	64
25. Chương 13 (tiếp)	66
26. Chương 14	69
27. Chương 15	74
28. Chương 15 (tiếp)	76
29. Chương 16	79
30. Chương 16 (tiếp)	82
31. Chương 17	84
32. Chương 17 (tiếp)	87
33. Chương 18	89
34. Chương 18 (tiếp)	92
35. Chương 19	94
36. Chương 19 (tiếp)	96
37. Chương 20	100
38. Chương 20 (tiếp)	103
39. Chương 21	105
40. Chương 21 (tiếp)	108
41. Chương 22	111

42. Chương 22 (tiếp)	114
43. Chương 23	117
44. Chương 23 (tiếp)	119
45. Chương 24 (1)	122
46. Chương 24 (2)	124
47. Chương 24 (3)	126
48. Chương 25	129
49. Chương 25 (tiếp)	132
50. Chương 26	135
51. Chương 26 (tiếp)	138
52. Chương 27	141

Giai Kỳ Như Mơ

Giới thiệu

Nguồn: truyenky.vn Giới Thiệu: Em đừng cho rằng anh đợi em Là do anh chưa gặp được một người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giai-ky-nhu-mong>

1. Chương 1

Giai Kỳ không hề nghĩ rằng kiếp này có thể được gặp lại Mạnh Hòa Bình, nhưng lại không phải là người thật mà là trên bìa tạp chí. Cô cầm quyển tạp chí nhìn ngang nhìn dọc, trong lòng thầm nghĩ, chắc là đã qua PS rồi, ánh mắt này, sống mũi này, làn da này.....sao khác với hình ảnh Hòa Bình trong trí nhớ của cô đến vậy?

Lúc ăn cơm trưa tại nhà ăn công ty, cuối cùng cô cũng không kìm được hỏi Châu Tịnh An: “Cô nói xem, nhìn thấy hình của người yêu đầu tiên đã lâu năm không gặp trên bìa tạp chí, liệu có giống với phim truyền hình lúc 8h tối* không?”

Miệng Châu Tịnh An đã nhét đầy món cá thơm lọc xương, lại tiếp tục dùng thìa dút vào miệng một miếng cơm trắng to đùng, ăn rất ngon miệng. Cô gật đầu liên tục: “Giống, mà còn giống với phim truyền hình thần tượng dành cho giới trẻ—Mỗi tình đầu của cô là ai hả? Không phải là một trong những ** chứ? Bồ Ba Giáp hay là Tống Hiểu Ba, đừng nói với tôi đó là Ngô Kiến Phi nhé.”

Gia Kỳ xì một tiếng, “những chàng trai tốt” làm sao mà có thể được lên tạp chí nhanh như vậy.

Châu Tịnh An lúc đó mới tròn mắt, giống như bị mắc nghẹn, đôi đũa cùng cái thìa trong tay rơi xuống, ồn ào hỏi: “Vưu Giai Kỳ người yêu đầu của cô là ai hả? Lại còn được lên bìa tạp chí nữa, nói đi, Huỳnh Hiểu Minh hay là Trần Khôn?”

Câu nói cuối cùng âm lượng khá lớn, làm cho mấy đồng nghiệp ngồi bàn bên cạnh cũng phải quay lại nhìn, Giai Kỳ bực mình đáp: “Lương Triều Vỹ.”

Châu Tịnh An à một tiếng, khuôn mặt thất vọng nói: “Già như vậy sao.”

Buổi chiều khi lúc làm việc, Tâm hồn Giai Kỳ đúng như là treo ngược cành cây, lúc thì ngoại cảnh trường quay từ Mu-nich thành Praha, tiếp đó lại làm hỏng mô hình bề mặt, cuối cùng thở dài, quyết định ngừng lại công việc đang làm, đi pha một cốc trà.

Tích Lan hồng trà, nếu nói ra thì lại thấy bản thân mình là tiểu tư bản. Kỳ thực lúc cô còn ở trường đại học, chỉ cầm một chiếc cốc inox thả vài lá trà xanh vào là được, xa xỉ nhất cũng chỉ uống nestle cafe. Lần đầu tiên vào quán cafe cũng là do Mạnh Hòa Bình dẫn đi, đi từ đường Tây Hoàn đến đường Giải Phóng, cứ đi thẳng cũng không biết là đi bao xa, cuối cùng nhìn thấy một quán cafe sáng đèn ở giáp bên cạnh đường, liền đi vào trong.

Hôm đó cô gọi một ly Lam Sơn, hộp từng ngum từng ngum, quán rất vắng khách, cách ánh nến ấm ấm trên bàn, trong một góc xa có đôi tình nhân đang thì thầm tâm sự. Bản thân cũng không biết có khóc hay không nữa, chỉ nhớ rằng giá tiền là 60 tệ. Sau này chỉ thấy xót ruột, đắt như vậy mà mua ngay 2 bình nhật cô đầu Bắc Kinh cho xong, uống hết một hơi còn có thể mượn rượu vờ say.

Hồng trà tảo ra hơi nóng phảng phất, Cô lấy quyển tạp chí từ trong ngăn bàn ra, quan sát tỷ mỉ, nghi ngờ là mình nhận nhầm người, nhưng mà cùng tên cùng họ, chắc chắn là anh, có thể nhận thấy sự thành thực vững vàng, về cơ bản vẫn như thế, ngay đến cái nốt ruồi nhỏ ở khóe mắt cũng vẫn còn. Bìa tạp chí có nền màu đen, làm nổi bật khuôn mặt, ánh mắt và đôi lông mày sáng một cách chân thật. Ngày trước quả thật thấy Hòa Bình đẹp trai, mặc dù cao nhưng gầy, bố mẹ anh thường không ở nhà, dì lại không quản lý được anh, lúc nào cũng bữa no bữa đói. Lần đầu tiên Giai Kỳ làm cơm rang trứng, anh ăn liên một lúc ba bát, cô đau lòng, cảm thấy anh như chưa bao giờ được ăn no vậy

Đột nhiên một bàn tay thò ra nhanh như chớp cướp mất cuốn tạp chí trên tay cô, cô chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng thở liên tục của Châu Tịnh An, chỉ vào cô, miệng há to đến mức có thể nuốt gọn một quả trứng. Cuối cùng vì kiêng dè trong căn phòng vuông còn có hơn mười đồng nghiệp, cố gắng kìm giọng thấp xuống, nói như một tên ăn trộm: “Đây là mối tình đầu của cô? Trời đất ơi! Còn giết gần hơn cả Lương Triều Vỹ ấy chứ.”

Giai Kỳ cười ngớ ngẩn, nói: “Cô đoán mò gì chứ, đương nhiên là không phải.”

Châu Tịnh An gật gật đầu: “Chính xác, nếu mà cô là người yêu cũ của anh ta, thì còn ngồi đây làm cái gì, đã sớm đi tìm anh ta nối lại tình cũ rồi.” Cô cầm quyển tạp chí lên đếm mấy số không ở đằng sau, vừa đếm vừa bùi ngùi nói: “Trẻ như vậy, mà có nhiều tiền như vậy, có phải là người không thể.”

Giai Kỳ vẫn cười ngây ngô, câu cửa miệng trước đây của cô là “đợi sau này chúng ta có tiền”, về sau Mạnh Hòa Bình nghe đến phát chán, liền phản bác lại cô, cô nói: “đợi sau này chúng ta có tiền, chúng ta sẽ mua căn nhà lớn.” Mạnh Hòa Bình nói tiếp: “Đợi sau này chúng ta có tiền chúng ta sẽ tự xây nhà.” Cô nói: “Đợi sau này chúng ta có tiền, chúng ta sẽ mua tủ bát của Đức.” Mạnh Hòa Bình nói tiếp “Đợi sau này chúng ta có tiền, chúng ta sẽ xây một cái bếp lò Trung Quốc thật lớn ở trong nhà bếp.” Cô vênh mặt lên nhìn anh, anh cũng trừng mắt nhìn cô, lúc sau cô cười khì khì, anh ôm cô nhẹ nhàng nói: “Đợi sau này chúng ta có tiền, anh sẽ xây một căn nhà thật lớn, xây một bếp lò Trung Quốc, ngày ngày bắt em nấu cơm cho anh ăn.”

Cô dùng chân đá anh: “Anh là heo à, đừng có mà nằm mơ.”

Khả năng buôn chuyện của Châu Tịnh An được huy động hết mức, hào hứng nói: “Nè, Anh chàng Mạnh Hòa Bình này chuyển từ hệ thống mạng Tân Quý sang nhà đất Tân Quý, công ty anh ta xây dựng cái tòa nhà đó, giá thành đắt kinh khủng vậy mà vẫn tranh giành nhau mua.”

Giai Kỳ đột nhiên thấy đau đầu, mắt cũng mở to ra, đưa tách hồng trà lên miệng uống một hớp, nóng quá, làm bỏng cả đầu lưỡi, rốt cục là vì lúng túng không biết làm sao, cứ như là trúng tà

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Mạnh Hòa Bình, Học viện Ngoại ngữ và học viện Điện tử cùng nhau tổ chức vũ hội, cô bị bạn cùng phòng lôi đi, nhưng không biết khiêu vũ, đành ngồi một góc uống nước ngọt. Mạnh Hòa Bình ngồi bên cạnh cô, cô uống nước ngọt anh hút thuốc. Tư thế hút thuốc của anh rất đẹp không

giống một số nam sinh khác chỉ ra vẻ làm bộ làm tịch. Sau đó trong dòng người khiêu vũ có người gọi lớn: “Hòa Bình, Hòa Bình!”

Anh không trả lời, cúi đầu lại châm thêm một điếu thuốc.

“Anh dùng diêm quẹt, nhiều năm nay Giai Kỳ không thấy có người dùng diêm quẹt, một que diêm nhỏ dài trắng tinh nhẹ nhàng quẹt bên ngoài thành hộp, nổi lên một đốm lửa xanh âm u. Anh dùng tay dập tắt đốm lửa, giữa những ngón tay lộ ra ánh sáng đỏ lơ mờ, giống như ánh bình minh nhàn nhạt lúc mặt trời mọc. Giai kỳ cảm thấy hiếu kỳ, không tránh khỏi nhìn thêm một lúc, anh ngẩng đầu lên cười với cô, lộ ra một hàm răng đều trắng tinh.

Thấy cô nhìn chằm chằm vào tay mình, anh rút ra hộp thuốc lá đưa cô : “Hút thuốc không?”

Cô lắc đầu quầy quậy, sau đó lấy dũng khí hỏi: “Có thể cho tôi xem hộp diêm của bạn một lát được không?”

Anh ngó ra một lúc, liền đưa cho cô cả hộp diêm

Không hiểu vì sao nhiều năm sau đó Giai Kỳ lại có thói quen sưu tầm hộp quẹt diêm, cho dù là ở khách sạn hay là đi dự tiệc, lúc nào cũng đem về nhà hộp quẹt diêm. Nhiều năm như vậy cô đã sưu tầm được hơn một nghìn hộp quẹt diêm đủ kiểu dáng và màu sắc, đựng vào trong hộp giấy xếp gọn gàng vào dưới giường. Không ai biết rằng ngày ngày cô đều ngủ trên một đống thuốc nổ lớn.

Nhưng đã nhiều năm như thế cô vẫn không tìm thấy chiếc hộp quẹt diêm giống như chiếc mà Mạnh Hòa Bình đã từng dùng, Cô cũng biết rõ là không thể tìm thấy, chiếc hộp quẹt diêm đó là hàng sản xuất đặc biệt, bên ngoài không hề có bán..

Trước khi tan ca cô được biết sẽ phải đi ăn cơm cùng một vị khách quan trọng, Sự cạnh tranh trong ngành quảng cáo càng ngày càng quyết liệt, Công ty của cô cũng có thể coi là một công ty hàng đầu, nhưng không thể không cố gắng hết sức để lập nên công trạng. Cấp trên còn gọi bằng một cái tên mỹ miều đó là “ Tăng cường giao tiếp”, Châu Tịnh An rất phản cảm đối với việc này, nói: “Đúng là coi chúng ta như người phục vụ !” Nhưng là kẻ làm công ăn lương, làm sao mà có thể không cúi đầu được chứ.

Đi ăn cơm Thái Lan, Giai Kỳ không chịu được mùi vị của cá, miễn cưỡng nuốt món canh Đông Âm Công mà giống như là đang uống thuốc bắc, sau đó còn phải giả vờ khen khách hàng đưa ra ý kiến rất có sáng tạo, sau ba tuần rượu ăn uống no no say, nhìn thấy cấp trên và khách hàng đang bàn bạc vui vẻ lúc đó cô mới dám mượn cớ vào phòng vệ sinh trang điểm lại, nhân cơ hội trốn ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Nhà hàng bố trí theo phong cách Đông Nam Á, hành lang vừa rộng vừa dài, một mặt giáp với nước, một mặt là cánh cửa của những phòng ăn. Ở góc rẽ có một người phụ nữ khóc nức nở, Giai Kỳ cảm thấy hiếu kỳ, Châu Tịnh An từng trêu cô nói sớm muộn gì cũng có ngày cô cũng bị chết bởi sự hiếu kỳ của mình. Kết quả là sự hiếu kỳ đó đã ép cô nhìn thấy một vở kịch tình yêu đau khổ, nhân vật nữ chính khóc như mưa, nghiêng rằng nói: “ Nguyễn Chính Đông anh sẽ không được chết một cách dễ dàng đâu!” rồi che mặt loạng choạng bước ra ngoài

Theo lý mà nói những trường hợp kiểu Quỳnh Dao như thế này nam nhân vật chính sẽ lập tức đuổi theo, nhưng Nguyễn Chính Đông đó lại chỉ cười, đôi mắt Đan Phượng hẹp dài sâu thẳm, trong nụ cười dường như có tà khí, chỉ đúng đó cúi đầu mỉm cười, quẹt một que diêm bốc cháy rồi châm một điếu thuốc. Que diêm nhỏ dài trắng tinh nhẹ nhàng quẹt bên ngoài thành hộp, đốt lên một đốm lửa nhỏ màu xanh âm u. Anh ta dùng tay dập tắt đốm lửa, giữa những ngón tay lộ ra ánh sáng đỏ lơ mờ, dường như ánh bình minh nhàn nhạt lúc mặt trời mọc.

Chiếc hộp quẹt diêm đó màu xanh nước biển đậm, một mặt chỉ có một ký hiệu hẹp nhỏ, màu xanh đậm như hòa vào bên cạnh màu đen của ký hiệu, bỗng nhiên sáng lên dưới ánh đèn, giống như tạo ra bột nhũ bạc. Giai Kỳ không kìm được nhìn chằm chằm vào chiếc hộp quẹt, cho đến khi Nguyễn Chính Đông đặt nó vào lòng bàn tay cô, cô mới hơi mơ hồ quan sát người đàn ông đó một lần nữa

“Hút thuốc không?” Anh ta hỏi

Giọng nói rất hay, dưới nền hành lang có treo những chiếc đèn giấy, ánh sáng có màu vàng cam ấm áp, khuôn mặt anh ở trong bóng tối, dường như mập mờ không rõ ràng, Giai Kỳ không ngờ rằng anh ta lại hỏi câu hỏi đó, bất giác đỡ đầu

Sau đó Nguyễn Chính Đông nói một câu: “Sở trường của cô là đỡ đỡ.”

Giai Kỳ nghe thấy quen quen, sau đó mới lơ mơ nghĩ đến Phạm Liễu Nguyên***. Sở trường của Bạch Lưu Tô*** là cúi đầu, cúi xuống hờ chiếc gáy trắng ngần, nghe như tình cảm dạt dào nhẹ nhàng như đang kể, còn cô lại đỡ đỡ như con gà gồ, nghe thấy liền mất hết hứng thú.

Trước đây Mạnh Hòa Bình cũng nói cô ngốc, gọi cô là nha đầu ngốc.

Chú thích:

* Vốn dĩ là để chỉ phim truyền hình lúc 8h trên kênh truyền hình trung ương, sau này được sử dụng để chỉ chung loại phim thần tượng hoặc phim tình yêu đau khổ.

** “Cố lên! Những chàng trai tốt” là một chương trình của đài truyền hình vệ tinh Đông Phương, là một cuộc thi lựa chọn thanh niên trong toàn quốc.

*** Hai nhân vật chính trong tiểu thuyết “Tình yêu khuyên thành” của Trương Ái Linh

2. Chương 1(tiếp)

Giai Kỳ vẫn không hề biết Nguyễn Chính Đông làm nghề gì, cô thậm chí vô cùng kinh ngạc, Nguyễn Chính Đông làm thế nào mà biết được tên họ và nghề nghiệp của cô, cách nhiều ngày sau đó liền gửi tặng cô một bó hoa hồng trắng lớn đến phòng làm việc

Châu Tịnh An nhìn mấy bông hoa hồng trắng được nhập khẩu qua đường hàng không từ Hà Lan , rít lên âm âm, không kiềm chế được chạy như bay sang giật lấy cái danh thiếp được nhét bên trong bó hoa: “Nguyễn Chính Đông? Người này là ai vậy?”

Giai Kỳ bỗng chốc nghĩ đến cái hộp quẹt diêm đó, chỉ vô cùng kinh ngạc vì con người này lại thần thông quảng đại đến thế, nhìn bó hoa với một dáng vẻ thờ ơ. Châu Tịnh An đã bắt đầu lải nhải: “Tiểu thư, cô có biết loại hoa hồng này bao nhiêu tiền một bông không, cô còn không đi hỏi thăm xem, bây giờ làm gì có người đàn ông nào tùy tiện mua loại hoa này tặng người khác chứ?”

Giai Kỳ nói: “ Nhiều tiền thì vậy thôi.”

Châu Tịnh An chỉ thiếu mỗi nước nam mô a di đà phật: “ Cuối cùng cô cũng đã hiểu, người có tiền như vậy, cố gắng mà nắm lấy nhé.”

Gia Kỳ nói : “Nắm lấy cái gì đầu cô ấy, con người này không phải người tốt.”

Châu Tịnh An xì một tiếng nói, dù thế nào người đó cũng còn mạnh hơn “Tiến Ca Ca”

Giai Kỳ hề nghe thấy cái tên Quách Tiến là lại đau đầu, cái tên Quách Tiến đó chính là một kẻ rất nổi tiếng trong công ty với tên “Tiến Ca Ca”. Lúc Giai Kỳ mới vào công ty không biết tốt xấu gì, vốn tình đoàn kết hữu nghị giữa đồng nghiệp, trong một lần case chủ động giúp đỡ anh ta một tay, ai ngờ lại trở thành hậu quả lớn. Vừa nghĩ đến chuyện này Giai Kỳ liền cảm thấy rất hối hận, vốn dĩ chỉ là xã giao bình thường, ai biết rằng trong buổi tiệc cuối năm hân hoan rượu làm bày, vừa khóc vừa nói với cô: “Giai Kỳ, Anh biết em tốt với anh, nhưng mà anh vẫn còn rất yêu người vợ cũanh lại càng không thể có lỗi với con trai anh. Giai Kỳ, anh có lỗi với em....”

Lúc đó Giai Kỳ bị dọa cho đến đỡ đỡ, không ngớt miệng nói Anh hiểu lầm rồi anh hiểu lầm rồi, nhưng cái tên còn rất yêu vợ cũ Quách Tiến đó không hiểu sao lại đi đến phòng làm việc của cô lượn một vòng, khi đến thì nhìn cô với một ánh mắt chăm chú đưa tình, Giai Kỳ bị cái tên “rau chân vịt mùa thu” dọa đến mức phát bệnh, cứ cách vài ngày lại lấy lý do này lý do kia hẹn cô ra ngoài. Giai Kỳ dứt khoát từ chối, anh ta lại đau khổ tuyệt vọng: “Giai Kỳ, anh biết anh không nên nói em yêu thầm anh trước mặt nhiều người như thế, nhưng bây giờ anh chấp nhận tình cảm của em mà.” Giai Kỳ đỡ khóc đỡ cười, quả thật không thể chịu được sự quấy nhiễu không để ý đến ai đó của anh ta, có lúc còn nghĩ đến việc thôi việc, nhưng cuối cùng lại không nỡ tiền lương, cố gắng chịu đựng nhằn nhục từng ngày để sống.

Cũng có thể là do cái mồm đen đui của Châu Tịnh An nói trúng, buổi tối lúc tan ca như bị quỷ ám, lại gặp Quách Tiến ở trong thang máy, làm cô đến nổi hết cả da gà. Quả nhiên, Quách Tiến lại hẹn cô ra ngoài ăn cơm, cô nói: “Tôi hẹn bạn rồi.”

Quách Tiến hỏi dồn: “Em hẹn bạn như thế nào?”

Giai Kỳ lạnh lùng nói: “Bạn trai.”

Quách Tiến lại cười: “Em đừng lừa anh, em làm gì có bạn trai chứ?” Một khuôn mặt bóng loáng hướng về phía cô “Anh mời em ăn cơm nhé?”

Âm cuối cùng của câu nói làm cho Giai Kỳ cảm thấy buồn nôn, chỉ hận thang máy tại sao lại chậm thế, bản thân không thể lập tức nhảy ra khỏi cái lồng giam này. May mà điện thoại reo lên, cô như là bắt được cứu sống, vội vã nghe điện.

“Giai Kỳ, Tôi là Nguyễn Chính Đông.: Giọng nói trầm đầy từ tính cất lên, Ánh mắt của Quách Tiến vẫn chăm chăm nhìn vào cô, còn thiếu mỗi nước là không cảm ơn cuộc điện thoại đúng lúc, vốn dĩ không có sự quan tâm đến việc tại sao đối phương lại biết số điện thoại của cô: “Ồ, xin chào.”

“Tôi ở gần chỗ cô, tối nay cô có thời gian không?”

Cô lập tức trả lời: “Có, tôi mới tan ca, anh đến đón tôi nhé?”

“Anh ta cười thoải mái: “Cho tôi 10 phút.”

Quách Tiến quả là có tính nhẫn nại, cứ đi đi lại lại trước tòa nhà cho đến khi nhìn thấy chiếc xe của Nguyễn Chính Đông đến, Cô hiện ngang lên xe của Nguyễn Chính Đông rồi đi khỏi, trong chốc lát sắc mặt của Quách Tiến làm cho cô rất vui vẻ. Cô vốn dĩ không phải là người ham hư vinh, nhưng có một nhân vật giống bạch mã hoàng tử nhanh nhẹn đến cứu cô trong lúc nước sôi lửa bỏng không phải là không thấy cảm kích. Cho nên sau khi lên xe, cũng nói năng nhẹ nhàng với Nguyễn Chính Đông, ngoan ngoãn đi ăn cơm với anh ta. May mà bữa cơm này không phải chỉ có mình cô với anh, mà là một bữa cơm bạn bè, có cả nam lẫn nữ. Ăn xuống no say xong lấy bàn ra chơi mạt chược, náo nhiệt vô cùng. Họ đánh bài rất lớn, ai thua sẽ phải trả tiền cho tất cả, bất kể ai có mặt ở đó cho dù bạn gái đi kèm cũng có phần, lúc đầu cô không nhận liền có người nói: “Chính Đông, cô bạn gái của anh quả thật chưa từng có.”

Nguyễn Chính Đông cũng chỉ cười, chậm rãi đưa điều thuốc vào gạt tàn gạt bỏ tàn thuốc, tiện tay nhét mấy tờ tiền đỏ vào tay cô: “Đừng không hiểu chuyện như thế.” Giọng nói ôn hòa giống như đang dạy dỗ trẻ con..

Ngày hôm sau, cả công ty đều biết cô có bạn trai giàu có, trong giọng nói của Quách Tiến có một chút dư vị chua xót: “Không biết là thích cô ở điểm nào?”

Kỳ thực trong lòng Giai Kỳ cũng thấy kỳ lạ, vì thế mà cô cầm gương trang điểm lên nhìn ngang nhìn dọc, cô là điển hình của mẫu người Trung Quốc, làn da trắng, đôi mắt to, nhưng không phải quá đẹp, ánh mắt còn hơi đờ đẫn. Nguyễn Chính Đông đó cứ như là trên trời rơi xuống vậy, rốt cuộc là thích cô ở điểm nào chứ.

Châu Tịnh An hết sức tò mò hỏi dồn cô: “Làm bạn gái của người có tiền có cảm giác gì?”

Cô trả lời: “Tôi không phải bạn gái của anh ta.”

Châu Tịnh An kỳ lạ kêu lên: “Vậy cô là gì?”

Giai Kỳ nghĩ một lúc cảm thấy đau đầu. Kỳ thực cô nghĩ việc theo đuổi của Nguyễn Chính Đông chỉ là một trò hề thôi, cho nên cứ an nhàn quan sát tiếp, hơn nữa lại có thể làm một lá chắn, tránh khỏi cái tên “rau chân vịt mùa thu” Quách Tiến kia. Nguyễn Chính Đông hẹn 10 lần cô cũng chỉ đi cùng 1,2 lần. Lần nào cũng là đi ăn ở những khách sạn lớn, cùng với một đồng bạn bè, một đoàn người ăn uống vui đùa, lần nào cũng chơi hết sức, nhưng đều là những nơi chính đáng, cũng không thấy anh ta có ý đồ gì với cô. Nhiều ngày sau đó, dần dần trở thành bạn bè. Lúc đầu hai bên vẫn còn làm bộ làm tịch, anh ta giả bộ chính nhân quân tử, cô giả bộ hiền lành thực nữ, thực ra ít khi gặp nhau, 10 ngày nửa tháng mới gặp anh ta một lần, gặp nhau cũng chỉ ăn uống chơi đùa. Sau này dần dần cũng trơ rồi, trước mặt anh ta cô rất thoải mái, cái gọi là nguyên hình cũng được bộc lộ hết ra. Từ trước đến nay anh ta không thiếu phụ nữ còn cô cũng chẳng có ý định gì với anh ta cả.

Có một buổi tối Nguyễn Chính Đông đưa cô về cũng đã uống khá nhiều, lái xe với tốc độ cao, phi hết tốc lực trên đường cao tốc, cô lo sợ nói: “Hay là chúng ta gọi xe, uống rượu xong lái xe bị cảnh sát bắt được sẽ không hay đâu.” Nguyễn Chính Đông nhìn cô một cái, đôi mắt anh là đôi mắt Đan Phượng, khóe mắt dường như nghiêng dài sau mái, vì đã uống rượu khiến đôi mắt nghiêng dài càng trở nên dài và sáng hơn: “Sao hả, không vui khi được chết cùng tôi sao?”

Dừng một lúc, lại nói: “Tôi lại muốn cô chết cùng tôi đây, tránh khỏi việc mỗi lúc ở bên cạnh cô, đáng vẻ lúc nào cũng không tập trung.”

Cô đã quen nghe anh nói năng linh tinh nên cũng chẳng thêm để ý. Anh lại tiếp tục nói một mình: “Cô nói xem, người như tôi không tốt ở điểm nào, một đẳng anh tài, tốt nghiệp một trường danh tiếng ở nước ngoài, có phong độ có trình độ có khí chất có hình tượng, cũng có thể coi là thanh niên ưu tú, tại sao cô lại không coi tôi ra gì? Nè, Vụ Giai Kỳ, tôi đang nói chuyện với cô, cô đừng có muốn để ý thì để ý muốn không thì không như thế.”

Cô chỉ quay đầu lại nhìn anh một cái, nói: “Những người coi trọng anh đã quá nhiều rồi, không đến lượt tôi đâu.”

Anh cười giấu cợt, nói: “Cô nghĩ họ thật sự coi trọng tôi sao, đó là họ coi trọng tiền của tôi thôi.”

Cô cũng cười giấu cợt, nói: “Nguyễn Chính Đông anh mà cũng bị lừa sao, thật ra tôi còn coi trọng tiền của anh hơn cả bọn họ, nhưng mà công phu tu luyện của tôi cao, đã đọc đến bảy tám trăm quyển tiểu thuyết ngôn tình nên biết được loại người như anh lại thích những người không coi trọng mình, có hứng thú đối với những kẻ cho rằng dễ bắt nạt người khác nhưng ai dè người đó lại lợi hại hơn mình, cho nên tôi cố tình thả anh ra để cho anh mất phòng bị rồi lại bắt anh lại, cố ý không coi trọng anh, thả mỗi câu dài để bắt con cá vàng, thực ra tôi nằm mơ cũng chờ anh cầu hôn tôi đây.”

Anh cười: “Ồ, Hóa ra cô nghĩ như vậy sao, thật là không ngờ, này này, nếu đã như vậy không bằng ngày may chúng ta đi đăng ký luôn, 2 bán thành phẩm xấu xa mới có thể tạo thành một đôi trời sinh.”

Cô nói: “2 bán thành phẩm xấu xa——tôi không dám nhận, trên đời này không có tên khốn nào là có tiền cả, chỉ có những tên khốn nghèo khổ không có tiền thôi, tôi không dám nhận mình là một đôi trời sinh với anh đâu. Hơn nữa tôi vẫn còn trẻ, đã sớm gả cho anh như vậy, sau này quay đầu lại nhờ gặp được một người có tiền hơn anh thì sao, không phải tôi sẽ lỗ to sao.”

Anh cười lớn, mặt mày đều đặn ra, chiếc ghế bọc da thật trong xe tạo ra một mùi ngậy ngậy nhẹ nhẹ, luồng gió từ điều hòa thổi ra mùi hương thoang thoảng.....hơi thở đàn ông, mùi rượu, mùi thuốc trên cơ thể anh.....Cô cảm thấy khó chịu, ấn tấm kính cửa xe xuống, gió lập tức ùa vào trong, vù một tiếng làm cho tóc cô rối tung lên

Anh ta nói chuyện lúc nào cũng là cái giọng điệu đó, một câu thật một câu giả, cô không thể đoán được, đành không tin tất cả

3. Chương 2

Cứ như thế, cũng không biết từ khi nào Nguyễn Chính Đông không đưa cô đi chơi bài nữa, ăn cơm cũng chỉ có hai người, thậm chí thỉnh thoảng tự mình lái xe đến công ty đợi cô, Giai Kỳ dần dần cảm thấy bất an, cuối cùng cũng nói ra: “Sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

Nguyễn Chính Đông chờ đến một lúc, nói: “Được thôi.” Ngày mai lại nói “Vậy hôm nay tôi sẽ tặng cô một món quà.” Lái xe đưa cô đến cửa hàng đá quý, nhìn cô bán hàng lần lượt lấy ra những thứ lấp lánh óng ánh cho cô xem, cô không phải là không ham hư vinh cũng thích trường hợp như thế này, những viên đá lớn được bọc cẩn thận trong nhung tơ, phát ra những ánh sáng long lanh như là giọt nước mắt, nhìn thế nào cũng thấy đẹp, nhưng không hiểu vì sao, cuối cùng chọn đi chọn lại chỉ chọn một sợi dây chuyền vàng có giá rất rẻ. Cô đã quen với việc không tham lam, bởi vì những thứ quá tốt sẽ không bao giờ giữ lại được.

Trên đường về Nguyễn Chính Đông không nói gì, anh lái xe rất nhanh, CD phát một bài hát cũ, “Scarborough Fair”, anh ta không thèm chú ý vượt qua một đèn đỏ, một màu trắng lóa mắt sáng lên, cô không hiểu vì sao

cảm thấy hơi sợ hãi. Quả nhiên Nguyễn Chính Đông đạp mạnh phanh xe quay về phía mặt cô, hôn mãnh liệt.

Một sức lực lớn như thế vây chặt lấy cô, giống như là muốn nuốt gọn cô xuống. Trước giờ anh không hề như thế, đã lâu như vậy dường như anh chưa từng cầm tay cô, những cô gái bên cạnh anh như chiếc đèn cù, thay rồi lại thay, cũng không hề giấu diếm cô. Anh đối với cô không gần cũng chẳng xa, giống như là một bình hoa, lại càng giống như quần áo, quần áo của anh đã quá nhiều cho nên cũng chẳng hiếm có gì, dù gì treo ở đó, lâu lâu không nhớ lấy ra. Có lần uống nhiều rượu nửa đêm gọi điện cho cô, nói chuyện lảm nhảm với cô, sau đó cô lơ mơ nghe thấy ở đầu dây bên kia một giọng phụ nữ nũng nịu: “Chính Đông, anh có tắm hay không hả?” Anh nói “Đến đây.” Tạch một tiếng ngắt điện thoại, để lại cô dở khóc dở cười.

Cô cố sức giãy giụa nhưng không được, cuối cùng hốt hoảng đến phát khóc. Chính Đông cuối cùng cũng nói lỏng tay, hơi chán nản nhìn cô, những chiếc xe đằng sau bấm còi ỉng ỏi, trong âm thanh âm ỉ phức tạp đó anh lẩm bẩm nói : “Tại sao lại là cô chứ”

Một câu nói vô duyên vô cớ, cô không hiểu, nước mắt vẫn ngấn trên khóe mi, hể động vào là muốn lăn tăn rơi xuống.

Anh không chịu để cho cô xuống xe bắt taxi, cuối cùng vẫn kiên quyết đưa cô về.

Một thời gian dài sau đó, anh không hề xuất hiện trước mặt cô.

Châu Tịnh An rất thất vọng vì sự rút lui này, phê bình cô gay gắt: “Vưu Giai Kỳ cái đầu heo này, ngay đến cả người có tiền cũng không thể giữ chặt được.”

Giai Kỳ vâng vâng dạ dạ nói: “Lần sau nhất định, lần sau nhất định.”

Cuộc sống của Giai Kỳ nhanh chóng yên tĩnh trở lại, ngoại trừ một điều khác biệt đó là thêm chiếc hộp quẹt diêm đó. Lúc hoàng hôn thỉnh thoảng cô ngồi bên cạnh bàn lấy ra chiếc hộp quẹt diêm đốt cháy một que, chăm chú nhìn nó bị đốt cháy thành tro từng chút từng chút một. Loại quẹt diêm đặc biệt này từ sau khi chia tay với Mạnh Hòa Bình đã nhiều năm cô không nhìn thấy. Nhỏ mà dài có thể cháy rất lâu, một hộp không hề có nhiều que diêm cho nên cô rất quý trọng, chủ yếu chỉ cầm hộp quẹt đưa lên trên tai lắc lắc, nghe thấy tiếng soạt soạt như tuyết rơi cảm thấy rất vui vẻ.

Công ty vẫn rắc rối căng thẳng, cô và cấp trên phải chạy theo một khách hàng lớn, theo hơn nửa tháng vẫn không có kết quả gì, sự nhẫn nại dường như đã bị hao mòn đến tột cùng, kết quả là hôm đó từ phòng tiếp khách đi ra gặp phải một người rất quen đi ở hướng ngược lại, Giai Kỳ hơi dờ dẫm.

Là bạn của Nguyễn Chính Đông, lúc đầu luôn luôn cùng nhau đánh bài, chính là người nói cô “chưa từng có.”, Giai Kỳ nhớ hình như họ của ông ta là Dung. Quả nhiên khuôn mặt cấp trên cười rất tươi: “Ấy Dung tổng hân hạnh được gặp mặt.” Giới thiệu cho Giai Kỳ, đối phương hình như cũng nhận ra cô, hóa ra công ty này là của ông ta, biết được bọn cô đến từ đâu quay đầu dặn dò thư ký mấy câu, ngay lập tức có hy vọng. Cấp trên vui mừng hết mức nhẹ nhàng khen cô: “Được rồi, quen biết Dung tổng khi nào mà không thêm nói một câu, quả thật là hững hờ.” Lập tức lợi dụng thời cơ, để cô ở lại đàm phán chi tiết công việc với đối tác

Đàm phán xong công việc, Dung tổng mới hỏi một câu: “Sao không thấy cô đi bệnh viện thăm Chính Đông?”

Giai Kỳ quá đỗi kinh ngạc, không đợi cô nói Dung tổng đã thở dài một tiếng nói : “Cô đi thăm anh ta một lát đi.”

Giai Kỳ do dự mất hai ngày mới đến bệnh viện.

Không ngờ rằng bệnh viện cũng náo nhiệt lạ thường, nửa con đường hành lang xếp đầy hoa tươi, y tá hề nghe thấy hỏi Nguyễn Chính Đông ở phòng nào ánh mắt lập tức khác thường : “1708, chính là căn phòng thứ tư từ góc ngoặt bên trái.”

Cửa phòng mở một nửa, phòng bệnh là một phòng riêng, bố trí không kém gì khách sạn, khắp nơi đều là hoa tươi và hoa quả, dưới thảm trải thảm bông dẫm lên không hề có tiếng động, bên trong có người cười khi

khì nhẹ, giọng nói mềm mại ngọt ngào. Cô yên lặng đứng mấy giây, vốn dĩ định gõ cửa nhưng sau lại quay người bước đi.

Hành lang yên tĩnh vắng vẻ, vọng lên tiếng bước chân của cô, đây là khu bệnh riêng, Giai Kỳ đã từng đến đây, là đi cùng Mạnh Hòa Bình. Lúc sau mẹ của Mạnh Hòa Bình muốn ăn bánh hạt dẻ Mạnh Hòa Bình liền xuống lầu đi mua.

Sau đó mẹ của Mạnh Hòa Bình không vội cũng không chậm rãi nói với cô một câu: “Cô không xứng với Hòa Bình, cho nên hy vọng cô đừng làm khổ nó nữa.”

Bản thân cô lúc đó, hoảng hốt và bối rối đến thế

Cô mơ hồ nghĩ, đầu kia của hành lang xuất hiện một bóng người, cao lớn, quen thuộc, khuôn mặt chính là hình ảnh mà cô ngày đêm thương nhớ

Đối phương dần dần tiến đến, cô hơi ngẩng mặt lên, dường như nhìn chăm chú một cách tham lam, ngay đến cả những chiếc lông mi cũng rõ ràng chân thực như vậy——giống y hệt hình ảnh khắc ghi trong tâm trí cô, anh đã thay đổi rất nhiều, nhưng dường như lại chẳng thay đổi gì cả, anh là Mạnh Hòa Bình, đó chính là Mạnh Hòa Bình mà cô vẫn mãi ghi nhớ.

Cô ngạc nhiên đến mức muốn nhảy lên, Mạnh Hòa Bình!

Anh đứng ở đó, nhìn cô như nhìn thấy người ngoài hành tinh, cô giương mắt chờ đợi, anh cũng ngậy người ra.

Hai bên hành lang đều là hương hoa, hoa hồng với bách hợp, violet với lan tử hinh, cỏ tình nhân với hoa calla.....những lẵng hoa và bó hoa lớn được bó tinh xảo.

Đột nhiên chân tay Giai Kỳ như đóng băng.

Là Mạnh Hòa Bình, không ngờ thật sự là Mạnh Hòa Bình, cô lại có thể gặp được Mạnh Hòa Bình, trong kiếp này.

Hiệp lộ tương phùng*

Mấy năm đầu sau khi chia tay, cô vẫn có ý nghĩ gặp lại Mạnh Hòa Bình từ hoàn cảnh cho đến câu nói, từng lướt rồi từng lướt. Hoặc là 10 năm sau, hoặc là 18 năm sau, giống như cuốn tiểu thuyết của Ái Linh lạnh lẽo nhưng đẹp đẽ, nói một câu, chúng ta không thể nào quay trở lại được. Hoặc chỉ có 3 năm 5 năm, gặp lại nhau, trong một buổi khiêu vũ thanh bình lộng lẫy, đẹp như trong phim truyền hình Hàn Quốc. Sau này cô dần dần nản lòng, hiểu rõ được sự xa cách của vận mệnh

Vậy mà cô vẫn gặp lại anh——kết quả là sự việc nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với cô tưởng tượng, giọng nói của cô lại vẫn lưu loát rõ ràng, không run rẩy cũng không nói lắp: “Mạnh Hòa Bình, là anh sao?”

Từ trước đến nay cô vẫn thích gọi cả tên và họ anh, Mạnh Hòa Bình Mạnh Hòa Bình Mạnh Hòa Bình.....trong thời khắc trái tim tan nát cũng chỉ nước mắt dàn dụa, dùng hết sức lực để kìm không cho bản thân phát ra bất cứ tiếng nói nào: “Mạnh Hòa Bình ! Mạnh Hòa Bình.....” dường như chỉ cần cố hết sức gọi như vậy trong tim, anh sẽ có thể trở về bên cạnh cô.

Một lát sau anh mới nói: “Là anh.” Nhẹ nhàng ngừng lại một lúc, lại hỏi: “Giai Kỳ, nhiều năm như vậy em đã đi đâu hả?”

Cô ở một tiếng, nói : “Em vẫn ở đây.” Cô đơn giản kể cho anh biết về sự lẩn lộn nghề nghiệp của mình trong những năm đó, anh nhướn mày : “Chuyên ngành của em không phải là tiếng Tây Ban Nha sao,tại sao bây giờ lại làm quảng cáo?”

Ngoại ngữ tìm công việc rất khó khăn.....đặc biệt là sinh viên loại 3 với một chuyên ngành loại 2 tại một trường đại học loại 1, cô lại đốt nên vĩnh viễn không thể thi được bằng tư cách phiên dịch

Hướng hồ anh có học vị thạc sĩ lại là chuyên ngành vi điện tử, kết quả bây giờ lại chạy đi làm cái ngành nhà đất vô tương lâm đó.

Quả thật làm người khác thất vọng, vốn dĩ nên xúc động ghen ngào khi gặp lại người tình cũ, nhưng lại đi nói mấy chuyện ngoài lề vô vị nhằm chán này chứ. Quan trọng hơn là một câu cũng không nhớ ra được, những câu nói đó những câu nói đó trong những ngày tháng đau khổ nhất cuộc đời chính là trụ cột cuối cùng của cô. Những khi càng khó khăn, càng đau khổ cô vẫn nhẫn nhịn được, chỉ là nghĩ nếu mà có thể gặp lại Mạnh Hòa Bình, nếu có thể gặp lại anh — Nhưng biết rằng rõ ràng là không thể, vận mệnh không cho cô cơ hội như thế, hôm nay đã thật sự cho cô kỳ tích này, cô lại quên hết tất cả—bởi vì anh cũng đã quên rồi, bình thản, ung dung, lãng quên .

Anh nhìn thẳng cô, hơn nữa cười mỉm.

Còn cô cho đến giây phút này vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Đã từng trong một khoảng thời gian dài, ban đêm cô giấu mình trong chăn khóc, cái suy nghĩ cố chấp duy nhất đó là kiếp này còn có thể gặp lại anh., sau đó khóc nức nở, đem tất cả nỗi đau từng chút từng chút một kể cho anh nghe.

Bây giờ cô mới biết đó là một việc ấu trĩ đến thế nào, cho dù có gặp lại anh lần nữa, anh cũng không còn là Mạnh Hòa Bình của cô.

Những sự việc từ trước đến nay đều trở thành cát bụi, bị gió thổi vào trong thời gian không để lại một vết tích..

Anh nhớ ra: “Em làm gì ở đây thế?”

Cô nói: “Đến thăm một người bạn.”

Anh đột nhiên nhướn mày: “Em đến thăm Đông Tử?”

Hóa ra cả khu bệnh tầng 17 này chỉ có một mình Nguyễn Chính Đông.

Hóa ra lại khôi hài như vậy, Mạnh Hòa Bình cũng giống cô, đều là đến thăm Nguyễn Chính Đông.

Thực ra năm đó cô cũng có nghe anh nhắc đến Đông Tử, thậm chí còn nghe anh kể về nguồn gốc cái tên đó, nguyên do là có liên quan đến Phan Đông Tử trong “Ánh sao đỏ rực sáng”, cho nên ông nội của Đông Tử mới đặt cho cháu trai một cái tên mụ như vậy. Nghe nói hai người từ nhỏ gắn bó keo sơn, thương yêu đùm bọc nhau như hai anh em sinh đôi. Sau này Đông Tử ở lại nước ngoài lẫn lộn thêm hai năm, do đó tình bạn nhiều năm này tạm thời xuất hiện một khoảng trống.

Còn cô đứng lúc diên vào chỗ trống đó.

Thật ra cô vốn chậm chạp, trước đây Mạnh Hòa Bình luôn gọi cô là nha đầu ngốc, gọi thân mật đến vậy, sau này hễ nghĩ đến trong lòng lại cảm thấy đau xót đến trống rỗng.

Cô ngốc, ngốc thật sự.

Câu nói đó của Tường Lâm Tẩu** dùng ở đây mới đúng.

Thực ra cô sớm đã nghĩ đến khi nhìn thấy chiếc hộp diêm quẹt đó, loại diêm quẹt đặc biệt, bên ngoài không hề lưu hành.

Chú thích:

* Hiệp lộ tương phùng: có nghĩa là gặp lại nhau trên con đường hẹp

**Một nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc Phúc” của Lỗ Tấn

4. Chương 2 (tiếp)

Điện thoại của Mạnh Hòa Bình reo lên, anh nhìn số điện thoại nhưng không nghe máy. Không biết có phải là bạn gái gọi đến hay không, cũng có thể là vợ. Cô cố gắng nhớ lại bài báo trên tạp chí, nhưng một tạp chí kinh tế đúng kiểu như thế một nửa lời đồn đại cũng không hề đề cập đến, cũng chẳng nhắc đến việc anh đã kết hôn hay chưa. Bỗng nhiên cô thấy xấu hổ, có vợ hay chưa thì liên quan gì đến cô chứ, có một câu nói rất hay, “từ giờ chỉ là người qua đường”

“Hòa Bình!” Không biết từ bao giờ Nguyễn Chính Đông bỗng nhiên xuất hiện, “Tôi nói tại sao cậu không nghe điện thoại, hóa ra là đã đến rồi.”

Hòa Bình dò xét anh từ trên xuống dưới: “Khí sắc tốt như vậy, vẫn còn ở bệnh viện làm gì, nên về nhà dưỡng bệnh thì tốt hơn.”

Nguyễn Chính Đông cười, nhẹ nhàng nheo mắt : “Tôi cũng nghĩ thế, nhưng bác sỹ không cho.” Trên đời này hiếm có người nào đến mặc quần áo ngủ vằn da dẻ đến thế, đứng ở hành lang bệnh viện, thoải mái phong lưu giống như là đang ở trong phòng ngủ của nhà mình vậy. Nhưng cũng có thể do dưới con mắt của người yêu cũ cô thấy Mạnh Hòa Bình vẫn đẹp trai hơn, quần áo chỉnh tề, phong thái hiên ngang. Hai người đàn ông chỉ chủ ý nói về kỷ niệm xưa không để ý đến cô, trong lòng cô thấy lo lắng, hay là nhân cơ hội này trốn chạy luôn nhỉ, cũng là ý kiến hay.

Vẫn chưa kịp nhấc chân đi bỗng nhiên có người thò đầu ra từ phòng bệnh: “Anh trai, có phải là Hòa Bình đến rồi không?”

Giọng nói mềm mại ngọt ngào, đây là cô mới nghe thấy giọng nói nhưng không ngờ rằng tướng mạo lại càng đẹp hơn, nhìn rất quen. Rất giống Nguyễn Chính Đông, có một đôi mắt thông minh lanh lợi, nhìn thấy Hòa Bình mắt sáng lên, vừa giận dữ vừa nũng nịu nói : “Không phải bảo anh 7h đến đón em sao, tại sao lại đến sớm thế?” Vừa quay đầu liền thấy cô, cũng không nói gì chỉ mỉm cười nhìn cô.

Dường như lúc đó Nguyễn Chính Đông mới trông thấy cô : “Giai Kỳ đến rồi sao?” anh giới thiệu với cô : “Đây là em gái tôi Nguyễn Giang Tây. Đây là bạn tôi Mạnh Hòa Bình.” Sau đó hướng về đôi kim đồng hồ ngọc nữ đang mơ mơ hồ hồ, chỉ chỉ cô: “Đây là Vợ Giai Kỳ.”

Cuộc sống hơn hai mươi năm qua của Vợ Giai Kỳ chưa bao giờ lại náo nhiệt thế này

Tình cũ tình mới tập trung đầy đủ, hơn nữa lại có thêm tình địch—Nhưng ai là tình địch của ai chứ, cô vẫn không thể hiểu được rõ ràng

Kết quả là mọi người vào phòng bệnh uống trà, Nguyễn Giang Tây rất hiếu kỳ về cô, tự mình rót trà cho cô. Ở trong viện mà vẫn được uống lại trà bát bảo thơm ngọt thế này quả thật cô không hề ngờ tới. Nguyễn Giang Tây nói : “Loại trà này cũng được, là gọi điện cho Lão Tam Nguyên đưa đến.” Cô không lên tiếng, tránh được việc thể hiện cho người ta thấy mình không có hiểu biết, tiệm trà Lão Tam Nguyên là một tiệm trà nổi tiếng với tên: “tiệm nhỏ ăn hiếp khách” bởi vì tiệm trà nhỏ, chỗ ngồi có hạn, nghe nói rất nhiều ngôi sao đi uống trà cũng phải xếp hàng đặt chỗ, lại có thể đưa trà đến tận bệnh viện, sự nể mặt này quả thật là hàng đầu.

Nguyễn Chính Đông không thể uống trà nên cầm một cốc nước trắng, anh ta uống rượu quá nhiều đột nhiên chảy máu dạ dày bị đưa vào bệnh viện. Nguyễn Giang Tây mô tả lúc anh bị ngất đi, từ âm thanh đến màu sắc, kể đến đoạn quan trọng hồi hộp, giọng nói trầm trầm bổng bổng . Ngay đến cả người không có liên can gì như Giai Kỳ cũng phải nghe đến mất tròn mất dẹt. Nguyễn Chính Đông cười: “Đừng quá tin lời Tây Tử kể, nó làm về tin tức thời sự, có bệnh nghề nghiệp.”

Bây giờ Giai Kỳ mới nghĩ ra vì sao trong cô ấy quen thế, bởi vì cô ấy là người dẫn chương trình bình luận thời sự, bên ngoài trông trẻ hơn nhiều so với trên tivi, có lẽ là do trên truyền hình lúc nào cũng dùng từ ngữ sắc bén để bình luận tin tức nên làm cho người khác có ấn tượng rất rõ ràng. Thực ra trong cuộc sống cũng là một cô gái trẻ yêu kiều, chỉ là miệng lưỡi sắc bén hơn người bình thường mà thôi.

Rất xứng đôi với Mạnh Hòa Bình.

Thanh mai trúc mã, trai tài gái sắc, đều thành công trong sự nghiệp, bất kỳ ai nghe cũng cảm thấy đó là một đôi trời sinh.

Điện thoại của cô reo lên, nhân cơ hội này trực tiếp rời đi, là Châu Tịnh An gọi đến, vui mừng hơn hớn : “Mau đến đây mau đến đây, Tân Thế Giới đang giảm giá, có một chiếc váy rất hợp với cô.”

Cô hơi nâng cao giọng nói lên đáp : À, sắp có việc gấp bảo tôi tặng ca sao. Tôi lập tức về ngay.”

Châu Tịnh An không hiểu gì hết : “Này này, cô là đầu heo àh, nói cái gì thế?”

Cô đáp: “Cô cứ ứng phó trước đi, nửa tiếng sau tôi lập tức có mặt tại công ty.”

Châu Tịnh An vẫn kêu gào ầm ĩ, cô đã tắt máy, đi vào trong áy náy cáo từ Nguyễn Chính Đông: “Thật ngại quá, tôi phải về rồi.”

Mạnh Hòa Bình nói: “Anh đưa em về.”

Cô cuối cùng cũng không nhẫn nại được nói một câu: “Không cần đâu, anh còn phải đưa Nguyễn tiểu thư về, em gọi taxi được rồi.”

Nguyễn Chính Đông nói: “Vậy cô đợi một lát, tôi thay bộ quần áo rồi đưa cô về.”

Cô vẫn chưa kịp từ chối, Mạnh Hòa Bình đã nói: “Được rồi, cậu vẫn còn trong viện mà, tôi đưa về, sau đó sẽ quay lại đón Tây Tử.”

Nguyễn Chính Đông cũng không kiên quyết nữa: “Vậy cảm ơn nhé.”

Mạnh Hòa Bình cười: “Quả thực không giống, trước đây giúp cậu đưa người này người kia cũng có thấy cậu cảm ơn câu nào đâu.”

Nguyễn Chính Đông cũng cười: “Tôi nhờ cậu đưa ai về lúc nào hă, đừng có mà đứng đó nói linh tinh.”

Giai Kỳ cảm thấy đau âm ỉ trong ngực, lục phủ ngũ tạng đều co rúm lại, dường như trong da dẻ cũng bị thủng một lỗ lớn, chỉ sợ rằng cổ họng sẽ ngọt ngọt rồi nôn ra máu. Cô cảm thấy bản thân như một con muỗi vằn bị rơi vào mạng nhện, giăng giữa thế nào cũng bị càng nhiều sợi tơ bó chặt hơn, từng sợi một dính vào không thể thở nổi, không còn sức lực chỉ có thể mở to mắt bất động, chết không nhắm mắt.

Đi cùng thang máy với Mạnh Hòa Bình xuống dưới, từng gang tấc không gian chỉ có hai người bọn họ, quả thật giống như chiếc lồng giam, cô thật sự không muốn đi cùng xe với anh, do đó liền nói: “Hay là em gọi taxi, có rất nhiều taxi ở ngoài cổng bệnh viện, rất thuận tiện.”

“Không được.” Giọng nói anh nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, lại thêm một câu: “Anh đã đồng ý với Đông Tử rồi.”

Có tình có nghĩa như vậy, tại sao cô lại muốn rơi nước mắt chứ.

Anh lái một chiếc Chopster, không gian trong xe rộng rãi, không khí lạnh ừ ừ, không một tiếng động, chỉ có cô là cảm thấy chật hẹp.

Anh lái xe rất chậm, dường như là đã quen như vậy. Đã lâu như vậy không gặp, anh quả thật giống như một người khác rồi, giống như “Anh hùng xạ điêu” trong trí nhớ lúc còn nhỏ, luôn đẹp như thế, tốt như thế, nhưng lại không dám mở ra xem, sợ khi xem xong sẽ cảm thấy không giống như vậy—Những ký ức cô đã từng có chỉ sợ rằng sẽ không phải như vậy.

Buổi chiều thứ 7, xe đi trên đường chậm chậm, những chiếc xe màu xanh lá cây giống như là từng lớp lá xanh, trôi dạt uốn lượn trên dòng sông. Còn cô dường như đang ngồi trên thuyền nhìn hai bên những cánh buồm cập bến, những tòa nhà san sát.

Đúng lúc đèn đỏ, dừng ở đó đợi, cô quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhận ra cái con đường này

Nếu mà rẽ bên trái, đi tiếp 5,6 trăm met, có thể nhìn thấy một tòa nhà mang phong cách cổ, từng tòa từng tòa một, giống như vô số các hộp diêm giống y hệt nhau, những mặt tường xi măng thô ráp, những chiếc cửa tò vò chi chít, lại càng giống những tổ chim sáo. Nhớ lại năm đó, cầm một chiếc ghế mây ra ban công chật hẹp sưởi nắng, trên đầu phơi đầy áo phông của cô, đồ lót của anh, tà áo hoặc vạt áo thường lướt nhẹ qua đầu họ.....bên ngoài ban công là âm thanh ồn ào của còi xe cộ, của tiếng người nói, tiếng nhạc từ của hàng buôn bán nhỏâm thanh cuộn cuộn như đại dương, xô những con sóng lớn đập vào thành ban công, ánh mặt trời màu vàng nhạt như là những hạt cát chảy trong chiếc đồng hồ cát, không có âm thanh không có tiếng động nào chỉ húc đầu vào mặt và chảy xuống, ban công nhà bên cạnh cầm một chiếc sàng lớn ra để phơi những miếng măng tây—Nhiều năm sau đó cô vẫn nhớ, nhớ mùi vị của hạnh phúc đó chính là phơi măng tây—mùi đặc biệt của măng tây khô chen lẫn mùi bụi bặm trên cơ thể lấm bẩn.....ban công rất nhỏ rất hẹp, chỉ có thể đặt một cái ghế, anh thường tranh giành với cô, cuối cùng hai người chen chúc với nhau trên một chiếc ghế cũng không cảm thấy nhàm chán, còn bám chặt lấy anh hỏi: “Mạnh Hòa Bình tại sao tên anh lại như thế.”

Anh nói: “Cha mẹ anh hi vọng thế giới hòa bình mà.”

Sau này mới biết lúc anh sinh ra bố anh đang ở ngoài chiến trận, cho nên mới đặt tên anh là Hòa Bình.

Cuối cùng cũng đến công ty, cô nói: “Anh đừng xuống xe.” Anh nói : “Không sao.” Vẫn cứ xuống xe giúp cô mở cửa, tay đặt lên nóc xe, hành động lịch sự ga lăng.

Trước đây anh rất lười, chỉ có cô mới biết. Bít tất thay xong vứt ở đó chỉ đến khi cô dùng đến vũ lực anh mới chịu đi giặt, lại còn ca hát trong cái phòng vệ sinh chật chội nữa: “Ah ah.....cho ta một bà vợ tốt, để cho ta không phải giặt bít tất, cho dù là nộp hết tiền lương, cho dù là có véo tai ta, ta cũng không hề hối hận.....” bài hát “Nước vong tình” sai nhịp điệu làm cho cô cười ngặt ngẽo, đưa tay ra véo tai anh, hai bàn tay anh toàn bọt xà phòng nghiêng đầu dịu dàng hôn cô, cứ như thế gạt đôi bàn tay toàn bọt xà phòng rồi dịu dàng hôn cô

Cô nói: “Em lên đây.”

Anh ừ một tiếng, cô đi sâu vào đại sảnh mới quay đầu nhìn lại, cách bức tường kính, từ xa xa nhìn thấy anh vẫn chưa đi, đứng dưới ánh nắng gay gắt, dựa vào thành xe cúi đầu ngâm một điệu thuốc quệt diêm, một lần, hai lần.....cuối cùng cũng bốc cháy ,châm điệu thuốc,anh ngẩng đầu lên

Cô vội vàng quay người đi vào trong chỉ sợ nếu nhìn thêm một giây nữa, nước mắt sẽ chảy.

5. Chương 3

Khi chia tay với anh cũng là cô quay người bỏ đi, anh đứng đó như thằng ngốc, nhìn cô từ xa. Cô càng đi càng vội, càng đi càng nhanh, chỉ sợ bản thân mình sẽ không tìm được sẽ khóc, sẽ quay người lại. Cuối cùng anh đuổi theo nắm lấy vai cô, cứ nắm thật chặt như vậy ngay cả hơi thở cũng gấp gáp: “Giai Kỳ, em đừng như thế.”

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người con trai khỏe mắt đỏ hoe, chỉ giữ chặt lấy cô, dường như sợ rằng nếu rời lỏng tay ra cô sẽ có thể biến mất.

Dường như cô cố gắng dùng hết sức lực của mình trong cuộc đời này mới có thể tìm được nước mắt, cười lạnh lùng dùng những câu từ vô tình nhất giống như những mũi dao sắc nhọn cứ rần đâm xuống, để cho những sợi gắn kết cuối cùng giữa anh và cô được cắt đứt: “:Mạnh Hòa Bình tại sao anh lại ấu trĩ như vậy? Tôi đã nói rõ ràng với anh rồi, tại sao anh vẫn không hiểu? Tôi xin anh tôi phải học tiếp lên thạc sỹ, anh đừng có làm lỡ tiền đồ của tôi.”

“Anh không tin!” Anh dường như gào lên, “Anh không tin, anh không tin lời em nói, vì cái thạc sỹ chết tiệt đó khiến em rời xa anh, anh ko tin!”

Cô mỉm cười tàn nhẫn: “Mạnh Hòa Bình, học tiếp lên thạc sỹ đối với anh mà nói có thể không là gì nhưng đối với tôi nó rất quan trọng, rất quan trọng. Tôi không phải vì học tiếp lên thạc sỹ mà đi theo Từ Thời Phong, thực chất là tôi yêu anh ấy, anh có hiểu không hả?”

Bàn tay anh nặng như vậy nắm chặt làm cô đau đến không chịu được, tất cả nước mắt đều trở thành ánh sáng, trong vòm sáng chỉ có khuôn mặt anh, đôi lông mày của anh, đôi mắt anh, đôi môi anh.....từng chút từng chút một dần dần trở thành một hình bóng nhạt nhòa mơ hồ trong tầm mắt cô.

Tiếng nói của anh xa xăm mà nhẹ nhàng: “Anh không hiểu, anh chỉ biết rằng trên thế giới này đối với anh em là quan trọng nhất.”

Sống mũi cô cay cay, đầu gối mềm đi, trong lồng ngực đau đến tận cùng, tất cả mọi thứ bắt đầu quay cuồng, cô đang run rẩy bầy, ngay cả đến giọng điệu cũng thay đổi, rõ ràng sắc bén: “Nhưng mà đối với tôi tất cả mọi thứ trên thế giới này đều quan trọng hơn anh.”

Anh nhìn cô, cô có một cảm giác vui sướng đến tê dại, giống như là một người tự cầm dao cắt tĩnh mạch của mình để tự sát, từng giọt máu chảy xuống, tí tách tí tách, sau đó rơi vào một sự an lành trống rỗng, bốn bề đều là những đám mây mịn màng, những nỗi đau đều trở nên xa vời, chỉ có sự sáng khoái đến tê liệt.

“Từ trước đến nay anh sống như vậy là vì anh chưa từng trải qua cho nên cảm thấy mới mẻ, nhưng tôi thì đã chán ghét rồi, tôi đã sống hơn 20 năm cuộc sống như thế, bình thường như thế, khó khăn như thế, cả đời chỉ cố gắng để kiếm tiền mua nhà, tính toán tỉ mỉ, mặc một bộ quần áo mới cũng cảm thấy rất vui. Tôi chán ghét rồi, anh có hiểu không hả? Anh thích cuộc sống như thế chỉ vì nó quá bình thường, anh nói anh thích cuộc sống bình dân như vậy là bởi vì anh đã sống hơn 20 năm cuộc sống cao sang giàu có, chưa từng được trải nghiệm qua. Nhưng còn tôi, tôi sống trong cái thế giới bình thường này lâu quá rồi mệt mỏi chán ghét lắm rồi, tôi hy vọng có một tương lai tươi sáng hơn, cái gì gọi là tương lai, anh không hiểu được bởi vì từ khi được sinh ra tương lai của anh đã là một con đường tươi sáng rộng mở rồi. Còn tôi, tôi cùng với rất nhiều rất nhiều người khác phải đấu tranh thế nào, phải nỗ lực thế nào mới có thể sống tốt hơn. Mẹ anh nói rất đúng chúng ta vốn dĩ ở hai thế giới khác nhau, không suy nghĩ chín chắn nên mới ở bên nhau, không thể có hạnh phúc, không thể được dài lâu, sớm muộn cũng sẽ có một ngày tan vỡ. Hôm nay tôi rời xa anh tôi có thể đạt được rất nhiều thứ thực tế hơn, tại sao tôi phải bỏ đi cái cơ hội đó chứ, tại sao tôi không thể vì tương lai của mình mà đưa ra một quyết định đúng đắn? Từ Thời Phong có thể kết hôn với tôi, anh có thể không?”

Anh nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói, giọng nói khản đục âm u, lộ ra sự đau thương không thể đè nén: “Anh yêu em——Giai Kỳ, anh không cần biết em nói gì, anh yêu em. Nếu em đi rồi, cả đời này anh cũng không có cách nào để mang em trở lại nữa.”

Cô muốn rút bàn tay mình ra khỏi những ngón tay của anh, anh không chịu buông, cô tách từng ngón từng ngón tay của anh ra. Cô quyết định cố sức đoạn tuyệt, uốn thành một đường cong như thế, có thể sẽ đau đơn, nhưng đau đớn ngắn còn hơn đau đớn dài. Cô thà để bản thân chịu đựng tất cả đau khổ, chỉ cần những tổn thương anh phải chịu sẽ ít nhất ít nhất, cô nguyện chịu đựng tất cả.

Sức lực của anh lớn hơn cô, cô không thể tách rời những ngón tay anh, cuối cùng cô quyết định đưa tay lên, tát mạnh anh. Âm thanh rõ ràng vang dội như thế, cũng giống như là đập mạnh vào tim cô, dường như đau đến nỗi không còn sức lực để tiếp tục nữa, nhưng lại chỉ vào mặt anh mắng: “Mạnh Hòa Bình anh có phải là đàn ông không? Tôi đã nói tôi không yêu anh, tại sao anh cứ mặt dày như thế, anh không cần thể diện nhưng tôi cần, anh bỏ tôi ra, đừng làm tôi buồn nôn nữa, tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

Nói những lời độc ác như thế tàn nhẫn như thế tuyệt tình như thế, đáy mắt anh chỉ còn màu đỏ, đồng tử nhanh chóng co lại, nhìn cô trừng trừng, giống như là đang nhìn một tên đao phủ, còn cô thì cứ đứng sững đó không động đậy, cuối cùng anh tuyệt vọng, ngón tay dần dần rời lỏng ra, cuối cùng cũng buông tay, cô kiên quyết quay người, vội vàng đi về phía trước, đi rất xa rất xa, đi liền hai con phố, mới lão đảo tỉnh táo lại, cứ ngồi như thế trên đường, ôm hai vai gào khóc nức nở, cô cứ khóc như vậy một giờ đồng hồ, những chiếc xe đi qua đi lại, những cột đèn sáng giống như đôi mắt, giống như vô số những đôi mắt sáng lấp lánh, cô khóc đến run lên từng đợt, móc những viên gạch trên vỉa hè khiến cho móng tay trên ngón trở đều bị gãy hết, cũng không hề biết đau, máu cứ thế chảy, hỗn loạn lau đi nước mắt, đứng dậy rồi lại đi tiếp, vừa đi lệ vừa rơi không ngừng

Cô không hề biết rằng, yêu một người lại có thể buồn đến vậy, giống như là khoét mất một mảnh tim, cầm dao khoét vào, đâm vào vết thương từng nhát một không thể dừng lại, giống như là cả đời đều không thể ngừng lại, trong sách thường miêu tả như đứt từng khúc ruột, không phải là đứt mà là dùng những nhát dao nhanh chóng mỗi nhát đâm xuống, máu thịt trở nên mơ hồ, đau đến tột cùng, nhưng lại không có cách nào, cứ để cho nó dùng hàng ngàn lưỡi dao dóc từng mảnh thịt.

Mạnh Hòa Bình, em yêu anh, cho nên tất cả đều là do em can tâm tình nguyện. Em không thể không có anh, nhưng em nguyện rời xa, em biết rằng cả đời em vĩnh viễn cũng không thể tìm lại được anh, nhưng là em can tâm tình nguyện. Chỉ cần anh sống tốt hơn em, chỉ cần anh hạnh phúc hơn em, tất cả em đều chấp nhận. Chỉ cần vì anh, cho dù có mất anh, cho dù cả đời này vĩnh viễn cũng không thể có anh, chỉ cần vì anh, em đều chấp nhận.

Say này cô cứ nghĩ mãi, kết thúc một cách rõ ràng như thế, nhớ đến rõ ràng như thế, nhưng lúc mới bắt đầu, những sự việc lúc đầu, tất cả đều trở thành những giấc mơ xa xôi mơ hồ.

Trên thế gian này vĩnh viễn không có ai biết được, biết được cô đã rơi bao nhiêu lệ, mới thật sự có thể chôn sâu cái vết thương này, không để cho ai nhìn thấy.

Người thân thiết như Từ Thời Phong cũng không biết

Tháng trước cô cùng Từ Thời Phong đi ăn cơm Nhật Bản, anh còn đùa với cô rằng: “Giai Kỳ, em quả thật là qua cầu rút ván. Nhớ lại năm đó anh vì em mà mang tiếng xấu, bây giờ ngay đến liếc anh một cái cũng không thèm liếc.”

Cá vĩ ngon không thể tả, Giai Kỳ cầm đầu xuống ăn, ngồm ngoàm đáp: “Từ đại luật sư, những người liếc nhìn anh đã quá nhiều rồi, cũng không cần đến kẻ như em.”

Từ Thời Phong dường như rất phiền muộn: “Cả thế giới này nhìn em với ánh mắt coi trọng, mỗi một mình người đó lại nhìn em khinh thường.”

Giai Kỳ hơi bị sặc mù tạt, cay, cay, trong cổ họng như mọc lên hàng ngàn chiếc lông nhỏ, mỗi sợi đều ù ù góp nên vị cay cay, cô uống vào hơn nửa cốc rượu trắng, mới dịu lại, vẫn còn bị vị cay làm cho nước mắt chảy dàn dụa: “Anh à, em sai rồi được chưa? Anh đừng thương xót em kiểu đó.”

Từ Thời Phong lại bắt đầu nói lái nhải: “Giai Kỳ à, em cũng không còn nhỏ nữa.....” Tại Giai Kỳ chai lại, cái câu này cô đã nghe chỉ thiếu trăm lần thôi, quả nhiên chỉ nghe anh nói: “Không phải là anh thích nói nhiều, con gái tìm được một người rồi gả đi, tốt hơn bất cứ thứ gì. Trong văn phòng anh có mấy thanh niên tuần tú, lúc nào đó hẹn ra ngoài nếu ko thích thì không sao, năm nay lại có một đợt đàn em mới tốt nghiệp đến, em chỉ cần mở to mắt đến chọn là được.”

Giai Kỳ thở dài một cái, lẩm bẩm nói: “Đường đường một đại luật sư như thế, còn là một trong mười thanh niên kiệt xuất của thành phố, thú vui bên ngoài lại là làm bà mối.”

Từ Thời Phong cười lớn, hai đôi lông mày như thanh kiếm nhướn lên giấu vào trong mái tóc, càng trở nên tuần tú hơn, Giai Kỳ trong lòng mơ hồ nghĩ, dáng vẻ này hình như giống một người, nhưng nhớ mãi cũng không ra. Trong lòng cô rối lên, một câu nói đã nhin trong lòng rất lâu cuối cùng cũng nói ra: “Anh à, hai hôm trước em nhìn thấy hình của Mạnh Hòa Bình trên bìa tạp chí.”

Từ Thời Phong dờ ra một lúc, rồi mỉm cười: “Cái tên tiểu tử này, năm đó còn hung hãn cho anh một nắm đấm, thiếu chút nữa là đánh anh đến mức hồng cả vông mặc. Nghe nói bây giờ đã nở mày nở mặt rồi, công việc kinh doanh rất tốt. Hai năm trước anh nghe đàn em nói, anh ta làm đại diện cho một game online, nổi như cồn, kiếm được không ít tiền.”

Lời nói dường như rất nhẹ nhàng, nhưng cô biết rằng anh rất cẩn thận, vẫn sợ lại làm tổn thương cô.

Trong lòng không tìm được chua xót, anh đã từng làm game online? Khoảng thời gian không có anh trong cuộc đời là một khoảng trống lớn, khoảng trống đó dường như làm cho con người ta hoảng hốt. Chỉ biết rằng những ngày đầu, anh làm việc ở một công ty IT, liên tục làm tăng ca, về nhà mệt đến nỗi không cần tháo tất ra cũng ngủ được. Vất vả như thế—anh đã từng vất vả như thế, đều là vì cô—Giai kỳ nhét con sò biển vào miệng, mùi vị của xì dầu và mù tạt., mùi tanh trơn ngậy của biển, tràn lên, chỉ thiếu mức nghẹn thở thôi. Từ Thời Phong nhìn thấy cô bị cay đến nước mắt dàn dụa, đưa tay ra giúp cô rót một cốc trà, đắng, vẫn đắng. Cô hít một hơi, phẩm hạp giải thích: “Mù tạt cay quá.”

“Đừng giả bộ với anh.” Anh vỗ vỗ vai, “Muốn khóc thì cứ khóc to lên, đến đây, anh cho mượn vai, 20 tệ một phút, em muốn khóc bao lâu thì khóc.”

Cô giận giữ: “Anh tàn nhẫn quá, 1200 tệ một giờ, anh là đồ ăn cướp sao.”

“Người ta bàn bạc với em một giờ bao nhiêu tiền? Người ta tư vấn anh một vấn đề bao nhiêu tiền—huống hồ em còn khóc nữa.”

“Đồ háms tiền!”

“Cây cung nhỏ, đó không phải là do em dạy anh sao? Trên thế giới này ngoại trừ tiền ra, không có cái gì đáng giá để cố gắng kiếm tìm.”

Giai Kỳ cảm thấy hơi ngại, năm đó cô ham chơi, ở học viện ngoại ngữ cô nổi tiếng với cái tên “cây cung nhỏ”—khoa của cô rất ít người, con gái lại càng ít, cho nên được phân vào ở kí túc xá của khoa tiếng anh, buổi sáng ngủ dậy học từ, một loại những giọng nói London khí chất cao quý rì rả rì rầm, chỉ có mình

cô nói như tên bắn, cho nên bạn cùng phòng ở giường trên Sướng Nguyên Nguyên đặt cho cô biệt danh là “Cây cung nhỏ”, sau này cái tên đó được truyền ra ngoài, ngay cả Từ Thời Phong cũng gọi cô như thế.

“Tuổi trẻ quả là đẹp.” Cô dục giọng lại : “Cứ hể anh gọi em là cây cung nhỏ, em lại cảm thấy mình trẻ hơn nhiều.”

Từ Thời Phong nhìn cô khinh thường: “ Bớt giả bộ trước mặt anh đi, em dám nói từ đó xem.”

Cô tươi cười vui vẻ: “Em đã nói đâu mà.”

Từ Thời Phong lại than thở: “ Em mới là người nuôi hy vọng nhiều nhất, đã nhiều năm như vậy, vẫn còn nhớ đến Mạnh Hòa Bình, anh thật không hiểu cậu ta tốt ở điểm nào, cái tên tiểu tử đó, ngu ngốc đến ko chịu được, đúng là một khúc gỗ mục”

Giai Kỳ rót cho mình một cốc rượu, Từ Thời Phong dường như tự chế giễu mình: “Nhìn anh xem, kẻ tám lạng chề người nửa cân.”

Giai Kỳ dừng lại một lúc, rồi hỏi: “Vẫn không có tin tức gì của An Kỳ sao?”

Từ Thời Phong cười đau khổ: “Cả đời này anh chỉ sợ không thể tìm lại được cô ấy.”

Cả đời này chỉ sợ không tìm lại được em.

Rất lâu rất lâu trước đây, có người đã có người nói với cô như vậy, trong lòng Giai Kỳ cảm thấy chua xót, anh lại không hề biết, cô vĩnh viễn cũng không thể tìm lại được anh. Giai Kỳ nâng ly rượu lên, nuốt từng ngụm rồi lại từng ngụm đắng nhạt xuống cổ họng, Cũng tốt, cô thà rằng không gặp.

Từ Thời Phong lại hỏi cô: “ Thứ 7 tuần trước, có phải là em đến hồ nước câu cá không?”

Giai Kỳ sững sờ, bây giờ mới nhớ ra, tuần trước cô đi chơi cùng Nguyễn Chính Đông, nghĩ đến cảnh tượng đó lại thấy rất buồn cười, kéo một đoàn người đi ra hồ nước ở ngoại ô. Non nước trong xanh phong cảnh đẹp như tranh, những người phụ nữ đi cùng chỉ nằm trên bờ nghỉ ngơi sưởi nắng, người người đeo kính đen nằm dưới những chiếc ô xoa kem chống nắng, dường như là đang nằm bên cạnh hồ bơi nước xanh dập dờn. Đàn ông lại làm như thật, bày ra một loạt cần câu, quả thật giống như là sắt khí búng có đi mà không có về. Cá vừa cắn câu chiếc chuông vang lên leng keng, lập tức ồn ào loạn xạ hết lên., bên dưới chiếc ô chỉ nghe thấy tiếng cười nói gọi nhau ầm ĩ, có cách đến cả ngọn núi cũng vẫn có thể nghe thấy.Lúc đó Giai Kỳ nghĩ ồn ào như vậy thì câu cá thế nào được chứ.

Kết quả là người quản lý hồ nước sai người vớt hai ba cái sục không khí xuống nước, sau đó lại không ngừng sai người chèo thuyền thả mồi nhử, đừng nói đến cá mà ngay cả mỹ nhân ngư cũng bị họ dụ dỗ cắn câu, thủ đoạn chuyên nghiệp cao tay, quả thật là làm cho người khác mở rộng tầm mắt. Lúc đó Giai Kỳ ngồi một mình dưới gốc cây nghịch nước, liền nghĩ đến đoạn câu cá trên sông trong “Khánh Hỷ kỷ sự.”* , bất giác cười lạnh lùng: Cho đến hôm nay, không chừng có người còn sắp xếp cả thợ lặn xuống ấy chứ.

Bất chợt đằng sau lưng có người hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

Cô giật bắn mình, quay đầu không tìm được trùng mắt nhìn Nguyễn Chính Đông một cái, rồi mới vỗ vỗ ngực, để làm cho mình bớt sợ

Anh ta đúng là một chiếc giá quần áo trời sinh, ngay cả mặc quần áo câu cá cũng giống như cây ngọc trước gió, cũng không thêm để ý bộ quần áo trắng hơn tuyết, ngồi xuống giúp cô xem cần câu, mồi trên cần câu đã sớm bị cá ăn hết, anh nhắc dây câu lên cười với cô: “Sao cô giống như ông cụ già vậy, trên cần câu này chẳng có cái gì cả, thế thì câu cá gì chứ?”

Cô nói đầy lý lẽ: “Tôi đâu phải đến để câu cá, tôi đến để câu rùa vàng.”

Anh dương mặt lên, chỉ nhìn thấy xa xa những lùm cây mơn mẩn được bao bọc dưới nắng xuân, từng tốp nam nữ thảnh thơi lại phát ra từng tràng cười, không biết có phải là câu được ca lớn hay không. Anh liền cười với cô: “Nói không thật lòng, bọn họ đều ở đầu bên kia, cô một mình ngồi ở bên này có thể câu được rùa vàng sao?”

Cô cười hì hì: “ Rùa vàng quả thật không có, rùa đất thì có một con.”

Anh làm ra vẻ lấy cần câu quăng về phía cô, cô nhanh nhẹn nhảy lên, giống như một con hươu, xinh đẹp uyển chuyển, cười mỉm một lúc sau đã nhảy đến tảng đá, ngồi xuống tiếp tục nghịch nước, ánh mặt trời xuyên qua tán lá cây chiếu xuống, giống như những bột vàng, rơi khắp trên khuôn mặt và cơ thể, ánh nước lấp lánh, như thủy ngân sáng long lanh trong tay cô. Anh nheo mắt nhìn cô, dường như bị ánh sáng làm chói mắt không thể mở ra được. Một lúc sau, anh mới hỏi: “Nè, nói nghiêm túc đi, tại sao lúc nào tâm hồn cô cũng treo ngược cành cây thế hả, vừa nãy nghĩ gì.”

Cô nói: “Nghĩ đến chuyện trong sách.”

“Sách gì hả, mà làm cho cô nghĩ đến cười ngớ ngẩn.”

““Khánh Hỷ kỷ sự”, chưa đọc đúng không, người như anh mà đọc “Tam Quốc diễn nghĩa” thì đã rất tốt rồi.”

Anh lại trả lời rất thật: “Quả thật chưa đọc, tôi mới chỉ đọc “Tam Quốc” thôi ”

“Không đọc thật đáng tiếc.” Cô vô cùng tiếc nuối: “Trong đó non nước đẹp tựa tranh, mỹ nữ tựa như mây.”

“Mỹ nữ tựa như mây? Vậy cô xem để làm gì?”

“Tôi xem thái giám ở trong đó không được sao?”

Anh dở khóc dở cười định nói gì đó nhưng lại thôi, cô không hề hy vọng anh có thể hiểu được, cho nên lẩm bẩm một mình: “Thật ra tôi muốn xem áo gấm đi trong đêm, bông hoa nhài cấm bãi cứt trâu, yêu phải người mình không nên yêu, cũng phải có kết cục nào đó, cho dù là thảm một chút, cũng là một cái kết.” Vẫn chưa nói xong, từ xa đã có người gọi; “Chính Đông! Chính Đông! Cá ! Cá !” Chiếc chuông trên cần câu của anh kêu leng keng leng keng, anh bỏ lại cô lập tức đi thu cần dây câu. Tảng đá lồi lõm không bằng phẳng, ngồi xuống thấy khó chịu, Giai Kỳ không thể ngồi tiếp được nữa lại đứng dậy, rồi nghĩ đến lần đi câu cá cùng Mạnh Hòa Bình

Lúc đó làm gì có cảnh tượng như bây giờ, cũng chỉ có anh và cô hai người, hai người bị ánh nắng chiếu đến mức trong như con cá trạch, cũng chẳng câu được mấy con, nhưng mà lại cực kỳ vui vẻ. Sau khi về da trên mặt cô còn bị bong, da bị đỏ trong một thời gian dài, giống như quả táo. Lúc đó còn trẻ, uống sữa xong, lấy ít sữa còn lại trong bình bôi lên mặt, giống như là đắp mặt nạ. Đánh răng xong lại quên không rửa, kết quả là Mạnh Hòa Bình hôn cô, nhăn răng nhếch mép nói: “Chưa hết mùi hôi sữa!” Cô lấy gối đánh anh, trong cơn mưa gối anh nhanh chóng hôn cô: “Ồ, thơm quá!” Giống như là trẻ con được ăn kẹo rất hài lòng.

Ánh mặt trời quá mạnh, Giai Kỳ cảm thấy hơi chói mắt, cũng có thể là do phơi nắng quá lâu, toàn bộ cảnh vật trước mắt đều là một màu xanh mênh mông của nước, những ngọn núi bên kia hồ trùng trùng điệp điệp, giống như là một vết than xanh, non nước như một tấm lụa, tiếng cười nói ồn ào nơi xa xa, nhưng đó đều là chuyện của người khác.

Không có liên quan gì đến cô

Giai Kỳ không ngờ rằng Từ Thời Phong cũng biết chuyện đó, không kìm được nói: “Ừ, em đi câu cá, làm sao anh biết?”

Từ Thời Phong dò xét cô từ trên xuống dưới, rồi mới nói: “Người khác nói với anh, lúc đó anh còn không tin, tốt xấu gì tại sao lại đi cùng nhóm người đó chứ, trong đó chẳng có ai là người tốt đẹp

Giai Kỳ chột dạ : “Em sai rồi, từ sau sẽ không dám nữa.”

Từ Thời Phong lại thở dài một cái, nói ; “Anh cũng không nói nhiều với em nữa, từ trước đến nay em là đứa biết trái phải, nhưng có lúc lại quá biết phân biệt trái phải, anh nói cho em biết, con gái ấy, lúc nào cần ngốc thì ngốc một chút cũng không hại gì.”

Giai Kỳ cười hì hì: “Anh à, em vẫn chưa đủ ngốc sao?”

Từ Thời Phong dường như rất bất ngờ, dừng lại một lúc, mới gật gật đầu: “Em quả thật đã đủ ngốc rồi.”

Chú thích

* Một tiểu thuyết võ hiệp của Trung Quốc, nằm trong top 15 tiểu thuyết mạng hay nhất, top 5 tiểu thuyết võ hiệp trên mạng hay nhất

6. Chương 4

Giai Kỳ không dám nói với Từ Thời Phong, mùa xuân năm nay cô đi ra sân bay đón người, đã từng nhìn thấy Lục An Kỳ ở đại sảnh sân bay.

Cũng có thể người đó không phải Lục An Kỳ, có lẽ là do cô nhận nhầm người, nhưng quả thật rất giống An Kỳ, dáng người vẫn đẹp như thế, nổi bật hẳn lên trong đoàn người. Mái tóc dài đã cắt ngắn, rất nhiều những lọn tóc xoắn xoắn ở trên đầu, làm nền cho một đôi mắt long lanh, ngược lại cảm thấy rất trẻ trung, giống như là một con búp bê. Đi bên cạnh cô là một anh chàng người Bắc Âu tuần tú cao lớn, bận rộn với đồng hành lý to đùng và một đôi song sinh nam rất dễ thương

Hai đứa bé lai song sinh có một mái tóc xoắn tự nhiên giống An Kỳ, đôi mắt đen tuyền sáng long lanh như đa quý, hai đứa trẻ ngồi trong xe nôi tu bình sữa, ồn ào, mút ngón tay, vừa hôn đối phương lại vừa đánh nhau, rồi sau đó đồng thời khóc lớn

An Kỳ dịu dàng an ủi một đứa, đứa còn lại nắm lấy vạt áo cô, bi ba bi bô gọi “MAMA”. Cô cười, hôn lần lượt cả hai đứa, hai đứa trẻ lai xinh đẹp cuối cùng cũng yên lặng, mỗi đứa ngậm một bình sữa ngó ngang ngó dọc. Cha của chúng mỉm cười hôn lên trán của vợ, nhẹ nhàng nói chuyện với cô.

Cuối cùng Giai Kỳ cũng không đi lên làm phiền bọn họ, cô chỉ đứng nhìn từ xa, nhìn nghi hoặc không nói gì.

Đêm hôm đó Giai Kỳ nằm mơ, cô mơ thấy một buổi chiều thu quang đãng, những cây ngô đồng Pháp bên ngoài căn phòng rơi từng chiếc từng chiếc lá lớn, Sương Nguyên Nguyên vẫn còn nói chuyện liên miên với Mỹ Vân, ngoài hành lang có một ai đó đang sốt soạt tháo giày?? Đi lại đó, rèm cửa bị gió thổi tung bay, ánh nắng chiếu xuống mặt đất. Xa xa có người đang huyết sáo, giai điệu từng đợt ngắt quãng, không nghe ra được là bài gì. Những âm thanh, những không gian quen thuộc đó làm cho Giai Kỳ cảm thấy yên bình, còn phiền não lớn nhất trong cuộc đời chỉ là tuần sau phải kiểm tra môn đọc tiếng Tây Ban Nha.

Từ sau khi chia tay, Giai Kỳ chưa bao giờ mơ thấy Mạnh Hòa Bình, có lẽ là không có duyên phận.

Thực ra lúc đầu cũng coi như là có duyên đi, bởi vì anh vốn không học cùng trường với cô, còn cô mới học năm hai, anh lại mới về nước không lâu. Buổi vũ hội đó là do anh bị một người bạn học cao học lôi đi, ai biết được mấy hôm sau đó, một người bạn khác mời dự tiệc sinh nhật, hai người lại gặp nhau trên cùng một bàn ăn.

Vốn dĩ Giai Kỳ không nhận ra Mạnh Hòa Bình, bởi vì Thường Kiếm Ba người có sinh nhật hôm đó lại đúng là bạn trai của Quyên Tử bạn cùng phòng với cô, hôm đó thực ra cô vì nghĩa khí mà đi cứu giúp.

Sau đó Mạnh Hòa Bình vẫn luôn thấy cảm than, nói thật là không ngờ rằng cô lại có thể uống tốt như vậy Giai Kỳ chỉ cười

Tửu lượng của Mạnh Hòa Bình rất tốt, từ nhỏ đã được ông nội dùng dưa chấm rượu trắng nuôi dưỡng, trước khi gặp Giai Kỳ chưa từng có đối thủ, còn quê của Giai Kỳ là Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang, là nơi của tài tử văn nhân, cũng là nơi sản xuất rượu ngon. Loại rượu hoa điều nặng nhất, cần phải cất giấu kỹ càng trong đất 18 năm, đập vỡ vỏ bần, mới có được mùi thơm nồng nàn. Cô là người ở phố cổ Đông Phố thuộc hạt Thiệu Hưng, bố cả đời làm nghề ủ rượu, cho nên từ khi mới sinh ra, dường như là được lớn lên trong hương rượu. Đường sự được chúc thọ(người có sinh nhật) chơi đoán số với Mạnh Hòa Bình, bị thua đến mức hồ đồ, dường như say đến nỗi không biết trời đất, cô đành ra mặt dàn xếp tình cảnh này, giúp đỡ Thường Kiếm Ba tiếp vài chiêu với Mạnh Hòa Bình.

Lúc đầu Mạnh Hòa Bình không coi cô ra gì, nghĩ rằng con bé tiểu nha đầu này không đáng để nhắc đến. Cuối cùng mới biết là bị lừa. Sau mấy bình rượu trắng, cô chẳng qua là chỉ thêm vào vệt xanh giữa nơi giao nhau giữa chân mày và mắt. Còn chơi đoán số cô đúng là cao thủ hàng đầu, sau này Mạnh Hòa Bình vẫn cứ xem thường cô “cáo già dả dạng nai tơ”. Lúc đó cô trong giống như là một cô gái ngoan hiền thật thà, đến lúc giao đấu mới biết là sâu đến khó lường

Hai kỳ phùng địch thủ uống đến mức hưng phấn, lúc chỉ còn lại nửa bình rượu cuối cùng anh nói: “Tôi hút một điếu thuốc đã, được không?”* Giai Kỳ nói đương nhiên là được, anh tiện tay vút hộp thuốc lá lên

bàn, trên hộp thuốc lá tinh xảo có khắc một bông hoa trà cùng với một câu thơ rất cảm động: “Dữ quân sơ tương thức, do như cổ nhân quy.”*

Không hiểu vì sao trong lòng Giai Kỳ đột nhiên thấy rung động

Anh không tìm bật lửa, cô đưa anh một hộp diêm quẹt. Anh bất ngờ cầm hộp diêm quẹt lên, cuối cùng nhận ra cô, cười: “Hóa ra là em.”

Cô cũng cười: “Ừ, là em.”

Đa phần những người có mặt ở đó đều đã uống nhiều, kẻ nằm dưới đất, kẻ đứng liêu xiêu, còn có người hát lớn, vừa gõ đũa vừa hát. Cả bàn chỉ còn hai người bọn họ là còn chút tỉnh táo. Giai Kỳ càng uống đôi mắt càng trở nên sáng hơn, đến cuối cùng ánh mắt cũng đã lơ đãng say, cũng đã cảm thấy không thể điều khiển nổi bản thân rồi, trong lòng cũng biết mình đã uống nhiều. Mạnh Hòa Bình thực ra cũng đã say đến 8,9 phần rồi, lẩm bẩm nói: “Say hết cả rồi, lúc nữa về kiểu gì đây?” Đầu óc Giai Kỳ tê dại, nói ra vẫn còn tỉnh táo: “Đi bộ về thôi.” Mạnh Hòa Bình nói: “Bọn họ say đến mức không thể về nổi rồi, hai người chúng ta lại không thể quản nổi bọn họ, kệ họ nằm đây vậy, anh đưa em về.” Giai Kỳ mỉm cười “Đừng quên thanh toán nhé, không thì họ không để cho chúng ta đi đâu.”

Sau này Giai Kỳ luôn thích hỏi: “Mạnh Hòa Bình, tại sao anh lại thích em.”

Mạnh Hòa Bình trịnh trọng ngồi nghĩ một lúc, rồi nói: “Em thông minh lanh lợi quá mà, đã uống say như vậy vẫn còn nhớ đến việc bảo anh thanh toán tiền, người thật thà như anh làm sao mà không bị lừa chứ.”

Giai Kỳ hoàn toàn quên rằng mình đã nói câu như vậy, chỉ nhớ đêm hôm đó gió rất to, buổi đêm mùa thu rất lạnh rất lạnh, đi dưới những tán cây trong khuôn viên trường, cùng với Mạnh Hòa Bình nói câu được câu không, chạy hết bên nọ đến bên kia. Những ngọn đèn trong trường lúc nào cũng bị hồng một nửa, cách một đoạn rất xa mới nhìn thấy một chút ánh sáng màu đỏ cam, giống như là đôi mắt của màn đêm, ấm áp mà yên bình. Sau đó anh hỏi: “Em có lạnh không?” Không đợi cô trả lời, anh liền cởi chiếc áo trên mình ra khoác cho cô. Chiếc áo vẫn còn hơi ấm của anh, mùi vị nhẹ nhàng lạ lẫm, thấm đẫm hương thơm của rượu. Hai tay cô chìm trong hai ống tay áo vừa dài vừa rộng, giống như một đứa trẻ mặc chiếc áo của người lớn, nhưng lại có một sự gần gũi đến kỳ lạ, nắm lớp vải nhung mềm mại như lụa bên trong áo, có lẽ là đã uống say thật rồi, không phải là sự ấm áp trên cơ thể, cảm giác ấm áp đó hình như là ở trong ngực, từng sợi từng sợi thấm vào bên trong.

Anh nói rất nhiều, từ chuyện hồi học mẫu giáo lên lút vút bỏ thịt mỡ, đến trượt đường tam bát cùng đứa bạn ngồi cùng bàn, trung học cãi lại lời thầy giáo, đến cấp ba lúc điền nguyện vọng liều chết chống lại gia đình, tất cả đều là cùng chung chí hướng. Nói đến những đoạn vui Giai Kỳ thích khoa chân múa tay, thế là cứ vậy vậy ông tay áo, giống như ông tay áo dài dài trong hát kịch. Anh thích cướp lời của cô, Giai Kỳ uống nhiều rượu chỉ cảm thấy khát, sau đó vẫn phải nói, cũng chấp nhận nghe anh nói, hai người cứ nói chuyện thao thao bất tuyệt, bản thân cũng thấy buồn cười, không hiểu từ đâu lại có nhiều chuyện để nói đến thế, cứ nói mãi không ngừng. Cuối cùng đã đến ký túc xá mà cô ở, anh nhìn thấy cửa sổ của cửa hàng vẫn còn sáng đèn, liền nói với cô: “Em đợi một lát.”

Anh đi gõ cửa cửa hàng, mua hai hộp sữa chua, cô vui mừng giống như là trẻ con, uống từng ngụm ừng ực, chỉ cảm thấy giống như là nhận được phần thưởng, anh im lặng không nói gì, đưa nốt hộp kia cho cô

“Anh không uống sao?”

“Đều là mua cho em cả.”

Cô à một tiếng, hơi ngại ngùng, cầm cái ống hút lên gạch ngang gạch dọc trên nắp đây. Anh cầm trở lại giúp cô cầm xuống, vẫn không nói gì rồi đưa cho cô.

Cô cắn ống hút, lặng lẽ uống sữa chua

Sữa chua rất mát, cũng rất đặc, sữa chua mùa này đặc đến nỗi có thể chất thành đông. Cho nên cô uống rất chậm, không hiểu vì sao sữa chua không chua, mà ngược lại rất ngọt

Anh nói: “Anh tên là Mạnh Hòa Bình, em tên gì?”

Cô thấy hơi buồn cười, đến bây giờ vẫn chưa hỏi tên nhau: “Giai Kỳ, Vưu Giai Kỳ.”

Anh hỏi: “Có phải là Giai Kỳ trong “Giai Kỳ như mộng” không?”

“Đúng.”

Cô bỗng nhiên cảm thấy hơi ngại ngùng, Giai Kỳ như mộng, bốn chữ đó vừa đúng có tên của cô và họ của anh**, nhưng anh đâu có cố ý.

Đã qua thời gian đèn sáng, cửa của ký túc xá đã bị đóng, anh dò xét chiếc cửa sắt, hỏi : “Em định vào kiểu gì?”

Dường như trong chốc lát cô trở nên nghịch ngợm: “Đương nhiên là trèo qua rồi.” Vứt chiếc hộp sữa chua rỗng vào thùng rác, phui phui tay: “Anh nhìn nhé.”

Thân thủ cô nhanh nhẹn hoạt bát khiến người khác bất ngờ, thành thạo leo lên cánh cửa sắt, đứng trên cánh cửa cao hơn hai mét vẫn còn quay lại vẫy tay với anh: “Chúc ngủ ngon!” bịch một cái vài bước sau đã ở phía bên trong cửa rồi, hình bóng màu xám bạc nhảy nhót, dần dần biến mất vào trong lùm cây tối tăm.

Mạnh Hòa Bình vẫn nhớ mãi, nhớ hình ảnh cô mặc áo khoác của anh, chiếc áo khoác màu xám bạc dài dài to to, đứng trên cánh cửa sắt cao như thế, một tay nắm vào thanh sắt, dương dương tự đắc vẫy tay với anh. Bối cảnh là một màn đêm dày đặc tối đen như mực, không có ánh trăng, trên trời có hàng vạn những ngôi sao sáng như bạc, gió rất mạnh rất lạnh, thổi mái tóc dài của cô rối lung tung, càng làm nổi bật lên đôi mắt sáng long lanh như đá quý, đôi mắt đó còn sáng hơn cả những ngôi sao lạnh trên trời, giống như là đang phát ra những tia sáng. Cô cười trông rất nghịch ngợm, bên trái lộ ra một chiếc răng khểnh, giống như trẻ con, càng giống như một tinh linh, trốn xuống làm rối loạn hồng trần, liếc nhìn phàm thế, anh bất giác nhìn một lúc lâu.

Chú thích:

* Dữ quân sơ tương thức, do như cổ nhân quy: lần đầu gặp mặt mà giống như là bạn cũ

** Chữ Mộng và chữ Mạnh trong tiếng Trung phát âm giống nhau

7. Chương 4 (tiếp)

Giai Kỳ về đến phòng mới nhớ ra là quên không trả áo khoác cho Mạnh Hòa Bình, áo khoác rất sạch, nhưng cô vẫn giúp anh giặt, phơi ở bên ngoài ban công, ánh nắng chiếu xuống đến mức tỏa ra mùi hương của mặt trời, Quyên Tử nhìn thấy chiếc áo này thở dài một cái, cười ác ý: “Sao không gửi trả người ta?”

Giai Kỳ thoải mái nói: “Đợi đến chiều ngày mai không phải lên lớp, tớ sẽ gửi trả anh ấy, nhưng không biết anh ấy ở đâu.”

Quyên Tử mỉm cười: “Cậu không biết anh ta ở đâu nhưng mình biết.” Một năm một mười đưa nói cho cô biết địa chỉ, chỉ thiếu nước cầm giấy lên vẽ đường nữa thôi. Quyên Tử chép miệng nói: “Người ta vì nhường áo cho cậu mặc mà bị cảm lạnh phát sốt đấy.” Giai Kỳ không tin, Quyên Tử sốt ruột: “Tớ lừa cậu làm gì, không tin cậu tự mình đi xem xem, đúng là không có lương tâm.”

Buổi chiều vốn dĩ có tiết độ học hiểu, Giai Kỳ đã đi được nửa đường lại quay về ký túc xá, vứt quyển sách xuống cầm chiếc áo lên, cuối cùng cũng quyết định đi thăm Mạnh Hòa Bình.

Thực ra hai ngôi trường cách nhau không xa, trường của cô ở cửa đông, trường của anh ở cửa tây chỉ cách nhau có một con đường. Nhưng anh sống ở khu phía đông, trường quá rộng ký túc xá lại rất khó tìm, cô đi một vòng trong trường, đi đến toát cả mồ hôi, cuối cùng mới tìm thấy, gõ cửa nhưng không có người trả lời, phòng bên cạnh lại có một người đi ra, dò xét cô hoài nghi: “Xin hỏi bạn tìm ai?”

Cô hơi lúng túng: “Xin hỏi Mạnh Hòa Bình ở phòng 409 phải không?”

“Cậu ta bị ốm, đến bệnh viện để truyền rồi, vừa mới đi khỏi

Không ngờ là ốm thật, Giai Kỳ cảm thấy có lỗi, nghĩ, dù gì bệnh viện trường cũng cách đây không xa, không bằng đi qua đó xem sao. Thế là cô lại đi đến bệnh viện tìm, phòng truyền rất đông người, tiếng nói chuyện ồn ào, thêm vào đó là tiếng tivi, tiếng trẻ con khóc.....Cô đi từng hàng ghế một để tìm Mạnh Hòa Bình,

cúi đầu đọc báo

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, một lúc lâu sau anh mới ngẩng đầu lên, tình cờ nhìn thấy cô

Cô cười với anh, anh cũng cười với cô

Hai người cảm thấy hơi ngu ngốc, nhưng mà anh vẫn thấy vui, nhìn cô cười, hai người ngồi song song ở đó, không hiểu vì sao lại trở nên trầm lặng thế, cuối cùng một bạn cùng lớp đi qua, chào hỏi anh: “Ày, Hòa Bình cũng ở đây hả?”

“Ừh, bị sốt.”

Người bạn học đó nhìn Giai Kỳ: “Ồ, có bạn gái đi cùng bị sốt cũng cảm thấy hạnh phúc.”

Giai Kỳ đỏ mặt, Mạnh Hòa Bình cười cười, người bạn học đó không nói gì thêm liền đi luôn.

Bắt đầu như thế đó, thứ 7 chủ nhật hai người đạp xe đi đi lại lại trong trường học—from trường của cô đến trường của anh, anh ít phải lên lớp, thỉnh thoảng cũng tới trường cô vào học trộm, trịnh trọng cùng cô đi học môn chuyên ngành. Giống như tất cả những đôi yêu nhau, cùng nhau đi nhà ăn ăn cơm, nằm sưởi nắng trên bãi cỏ.

Lúc đó ngay cả ánh mặt trời cũng trở nên trong veo lóng lánh.

Cứ như vậy cho đến kỳ nghỉ đông, anh tiễn cô lên tàu, cô mới cảm thấy không nỡ, mặc dù chỉ có hơn một tháng nhưng vẫn là không được gặp anh.

Vé tàu thời gian gần tết rất khó mua được, anh vẫn nhờ được người mua vé giường mềm cho cô, mua rất nhiều hoa quả đồ ăn vặt cho cô ăn trên đường. Một mình cô ngủ trên chiếc giường chật hẹp, nhét tai nghe vào tai, không ngừng ăn đồ ăn vặt, giống như là miệng hề ngừng lại là cảm thấy buồn. Anh mua rất nhiều thịt bò khô mà cô thích, cô ăn đến nỗi rộp cả lưỡi. Bên trong tai nghe giọng nói của Mạc Văn Úy đang hát: “trái cây giữa hè, mùi hương của tình yêu trong ký ức, em cho rằng không lộ ra vết tích, nỗi nhớ lại đọng đầy. Có lẽ đó chính là thay cho tấm lòng em, đừng cố ý nói anh vẫn yêu em, mùa xuân đến rồi lại đi, chỉ cần anh nhớ đến em. Nếu anh mơ thấy em, xin anh hãy ôm chặt em vào lòng.....”

Tiếng ù ù của tàu hỏa vang lên, chạy thẳng về phía nam, toa hành khách lúc nửa đêm, một màn đêm vắng lặng đen lịt. Thỉnh thoảng đi qua những sân ga có đèn sáng, những tia ánh sáng lọt qua khe hở của rèm cửa chiếu vào trong. Đoàn tàu dừng lại tron giây lát, rồi lại tiếp tục hướng về phía trước. Những hành khách trên toa tàu dần dần chìm vào giấc ngủ, cô không ngủ được, thức dậy uống mì tôm ăn. Cầm cái bát mì to nhãn hiệu Khanh Sư Phụ ra, chỉ nhìn thấy bên trên dùng bút dạ quang vẽ một con lợn béo mũm mĩm, đuôi còn cuộn thành vòng tròn, chữ của Mạnh Hòa Bình lúc nào cũng viết rất to, hàng chữ đó còn viết to hơn, phát ra màu xanh óng ánh trong đêm tối: “Con heo con, con heo con, ăn nhiều hoa quả, không được ăn mì tôm.”

Cô cười đến nỗi nước mắt chảy dàn dụa không ngừng

Lúc đến Thiệu Hưng trời đã tối, có cả mưa rơi kèm tuyết. Đứng dưới ánh đèn sân ga sáng trưng, tiếng người nói ồn ào. Cô tìm điện thoại công cộng gọi điện cho anh, điện thoại trong phòng ký túc xá của anh mãi không có người nhắc máy, gọi cho anh cũng không nghe điện thoại, có lẽ là anh về nhà rồi, cô đành kéo hành lý ra khỏi sân ga.

Đến nhà cũng đã là nửa đêm, ở nhà lúc nào cũng ngủ rất ngon, cô ngủ đến tận trưa hôm sau, cuối cùng bị điện thoại đánh thức, bố cô đã đi làm, ở nhà không có người, cô bò dậy nghe điện thoại, chồm chiếc chăn nói một tiếng “Alô”, là Mạnh Hòa Bình, anh lạnh đến nỗi thở liên tục, giọng nói không rõ ràng: “Giai Kỳ, sao Đông Phố lại lạnh đến vậy.”

Đầu óc cô không kịp phản ứng, Đông Phố lạnh? Trong các căn phòng ở Đông Phố không có không khí ấm, đương nhiên là lạnh, nhưng làm sao mà lạnh bằng ở phía bắc được? Đợi chút! Đông Phố lạnh? ! Làm sao mà anh biết được Đông Phố lạnh chứ?

Cô cuộn chiếc chăn chạy ra ngoài cửa sổ nhìn thấy Mạnh Hòa Bình đang đứng dưới khu vườn nhỏ, vẫy tay với cô.

Trời vẫn mưa, anh không cảm ô, lạnh đến nỗi thở liên tục, miệng thở ra từng luồng hơi trắng. Xung quanh đều là những cảnh vật mà cô đã quá quen thuộc, nhưng bức tường trắng gạch đen, ngôi nhà cổ đã bắt đầu bị đen đi, chiếc bàn đá xanh nho nhỏ ở giữa vườn có trồng hoa lan, anh đứng bên cạnh cây hoa lan, Cơn mưa lạnh rả rích trong mùa đông của miền nam, càng làm cho cảm giác ngẩn ngơ trở nên chân thực hơn, cô không tìm được hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Anh ngẩng mặt lên cười với cô

Sau khi đi vào nhà, cô lại hỏi anh: “Sao anh lại đến đây?”

Anh không mang nhiều hành lý, chỉ xách một chiếc túi du lịch nhỏ, điện thoại mới mua, nói cho cô số. Cô vào phòng mình cầm quyển sổ ghi chép ra, viết số điện thoại của anh vào đó. Bây giờ anh mới quan sát nhà cô, căn phòng rất cũ, được dọn dẹp gọn gàng, trên song cửa sổ còn được chạm khắc tinh xảo, không biết căn nhà này được xây từ năm nào, phía đằng sau cửa sổ là con sông, có chiếc thuyền nhỏ bị bơm chèo qua, trên thuyền chất đầy những vỏ rượu. Nhìn từ chiếc cửa sổ mở một nửa, xa xa là màu đen của ngói, màu trắng của tường và màu nâu của chiếc cầu, trên cầu có người cầm ô đi qua, nhẹ nhàng đến mức giống như trong tranh thủy mặc. Nhưng ở đây không hề giống Tây Đường, trong phố không hề có vết tích của việc phát triển bội lợi. Trong cái lạnh của cơn mưa mùa đông lơ lửng, ngay cả người đi lại cũng ít, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng mái chèo ở bên ngoài, chỉ có cảm giác ấm cúng trong sinh hoạt thường ngày của gia đình. Anh nhìn cô đi đi lại lại, bận rộn lấy khăn khô cho anh lau đầu, rót trà nóng cho anh uống, lấy túi nước nóng của mình rót nước nóng vào đưa cho anh. Lại hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Anh nhớ em .”

Cô cảm thấy hơi ngượng ngùng, đi lại đó mở tủ lạnh ra nhìn ngó một lúc: “Hay là em làm cơm rang trứng cho anh nhé.”

“Ừ.”

Anh ăn liền một lúc ba bát, cô thật sự sợ anh ăn no quá, cho nên cô bóc bưởi cho anh ăn giúp anh tiêu hóa. Vỏ bưởi quá dày, bóc ra từng múi từng múi, múi đầu tiên là khó nhất, anh đứng dậy giúp cô, lấy tay dùng hết sức tách ra, liền tách được. Mùi vị thơm lạnh của bưởi tràn ngập khắp trong không khí, anh ăn một miếng, nói : “Chua.” Cô nói: “Để em thử xem.” Vừa mới cầm một múi lên chưa kịp bóc ra đôi môi của anh đã chạm vào môi cô.

Dịu dàng đến bất ngờ.

Trước đây anh chưa từng hôn cô, đây là lần đầu tiên, thực ra anh và cô quen nhau cũng chưa được hai tháng, cơ thể cô không tìm được hơi run lên, Giữa đôi môi và hàm răng anh chỉ có mùi thơm của bưởi, thật ra rất ngọt.

Cuối cùng anh bỏ cô ra, bên sông có một cụ bà đang giặt quần áo, cái chày đập phát ra tiếng “bịch bịch”, tim cô đập loạn thình thịch, dường như trong đầu cũng có người dùng chày đập quần áo. Khuôn mặt cô đỏ như gấc, nắm chặt lấy cổ áo anh, nhanh chóng dướn lên hôn vào mặt anh một cái

Trong mấy ngày ở thị trấn nhỏ, cuộc sống rất nhàn hạ vui vẻ

Giai Kỳ đưa anh đến xưởng rượu nơi mà bố cô làm việc đi xem ủ rượu, lúc nhìn thấy những vỏ rượu chất thành núi chồng chất, anh không tìm được than: “Chẳng trách mà em uống rượu tốt thế.”

Cô cười trộm

Phố cổ Đông Phố là nơi bắt nguồn của rượu vàng, rượu hoa điều Thiệu Hưng 8,9/10 xuất hiện từ đây. Thật ra rượu hoa điều ngâm rất lâu, Bố Giai Kỳ rất thích Mạnh Hòa Bình, bởi vì khi uống rượu anh rất chừng chặc

Bố Giai Kỳ nói: “Tửu phẩm tựa nhân phẩm.”

Mạnh Hòa Bình không hỏi cô tại sao lại không có mẹ

Lúc hoàng hôn cô đưa Mạnh Hòa Bình đi thăm nơi ở cũ của Từ Tích Lâm, nơi đó vốn không có người ở, một tòa nhà cũ ẩm ướt lạnh lẽo, hoang tàn điêu hiu, vườn lan và trúc hoang sơ, giống như hình ảnh ở trong

những bộ phim cũ, hình ảnh và ánh sáng đều là sự trùng điệp của thời gian cũ. Rất lạnh, lại mưa, anh luôn nắm chặt tay cô, bên trong ngôi nhà cũ ngay cả hướng dẫn viên du lịch cũng không có, cô đọc hướng dẫn trên tấm bảng cho anh nghe, hai người đi chậm chậm

Cuối cùng cô nói với anh: “Từ khi em còn rất nhỏ, mẹ đã bỏ đi, em vẫn chưa từng nhìn thấy bà.”

Mạnh Hòa Bình nâng tay cô lên, hà hơi giữ ấm cho cô, chăm chú nghe cô nói.

“Sau này có một lần đánh nhau với bạn học, mới biết rằng mẹ bị người khác cướp mất. Em không buồn, chỉ cảm thấy hơi nuối tiếc, thật đấy. Em từng nghĩ, có dũng khí như bà ở thời kỳ đó, quả thật là rất hiếm. Mặc dù bà bỏ rơi em nhưng em không hề hận bà.”

Cô kể rất rối rắm, hơi có một chút lộn xộn, nhưng anh hiểu, cũng không nói chen vào, mà nhẹ nhàng hôn lên trán cô

Cô cảm thấy rất an tâm, bởi vì có anh

8. Chương 5

Giai Kỳ không ngủ được, hôm sau đi làm với đôi mắt thâm quầng, công ty lại nhận chụp hình quảng cáo cho đài truyền hình, Giai Kỳ phải ở hiện trường, đúng lúc gặp Nguyễn Giang Tây ở hành lang

Cô mặc một bộ quần áo toát ra khí chất cao quý, vạt áo có đính ngọc trai đen trước ngực kiêu dáng độc đáo làm tôn lên vẻ sang trọng đoan trang, đôi mắt như giọt nước, đẹp đẽ trong vắt đến mức có thể soi gương, rất thân thiện với Giai Kỳ: “Sau khi xong việc xuống dưới lầu uống cafe nhé?”

Giai Kỳ đồng ý

Kết quả là hai người lại chạy đến cửa hàng nhỏ gần đó ăn hoa quả lạnh, giống như là bạn cùng phòng thời đại học, buổi trưa nắng gắt chói chang, mỗi người một cốc đá bào chất đầy hoa quả sắc sỡ, trong không khí có mùi thơm của mật ong, lười nhác nhưng hạnh phúc, làm cho con người ta ngay cả đến nói chuyện cũng bất giác trở nên chậm lại.

Ở một góc độ nào đó Nguyễn Giang Tây có điểm giống với Nguyễn Chính Đông, ăn phải đào liền nhẹ nhàng nheo mắt lại, nhấp nhấp khóe miệng, giống như là một con mèo.

Cô nói rất nhiều chuyện linh tinh cho Giai Kỳ nghe: “Hồi nhỏ anh trai tôi rất nghịch, leo trèo nghịch ngợm không có chuyện xấu gì là không làm, anh ấy cùng Hòa Bình là hai đứa trẻ nghịch ngợm có tiếng. Ban ngày khi mà xe không đậu trong bãi để xe, đều để dưới mấy cái bóng cây ở ngoài sân vận động. Giữa trưa ,mọi người đều đang ngủ trưa, hai người bọn họ cầm thùng đi múc cát, đổ hết cát vào ống xả của cả một hàng xe. Đến buổi chiều, các lái xe lên xe khởi động máy, phù phù hai tiếng, toàn bộ đập tắt lửa nằm bò về phía trước. Còn tưởng rằng có kẻ cố ý phá hoại, sau đó người của đội cảnh vệ đến mang theo cả chó nghiệp vụ, lúc đó mới biết tất cả các ống xả đã bị tắc hết, báo cáo lên trên, cha tôi tức giận quát tháo, nói rằng không thể là người khác được chắc chắn là Nguyễn Chính Đông và Mạnh Hòa Bình hai tên tiểu quỷ đó. Hôm đó anh trai tôi bị cha đánh một trận, chỉ vì chuyện này mà ông nội tôi giận cha tôi mấy ngày liền không thèm để ý đến bố. Anh trai tôi được ông nội cưng chiều, sau này lúc ông nội qua đời, anh trai tôi ở nước ngoài, lúc về đến nơi thì đã muộn. Trong đời tôi đó là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy khóc, chính là trước giường bệnh của ông, nắm chặt tay ông không chịu buông. Rất nhiều người khuyên, khuyên đến lúc cần phải thay quần áo cho ông, anh ấy vẫn liều sống liều chết cũng không để cho người ta mang ông đi, cuối cùng cũng là mẹ và tôi cố sức lôi anh đi, cô không nhìn thấy dáng vẻ anh trai tôi lúc đó, ời.....”

Đôi mắt cô hơi sáng lên: “Thực ra con người anh trai tôi.....”

Giai Kỳ yên lặng một lúc, nói: “Con người anh ấy rất tốt, chỉ là giữa tôi và anh ấy không có gì.”

“Tôi biết,” Trong đôi mắt sáng của cô xuất hiện đám sương mù nhạt, “Lần này nôn ra máu thực sự không phải là do đau dạ dày, chúng tôi đều giấu anh ấy, là ung thư gan—năm đó ông ngoại tôi cũng mất vì bệnh đó, nhưng anh trai tôi còn trẻ như vậy, anh ấy mới có 33 tuổi.....” Cô tắc nghẹn trong cổ không nói nổi gì, Giai Kỳ cũng đỡ đỡ.

Ung thư gan—ba chữ đó dù thế nào cũng không thể đi liền với Nguyễn Chính Đông, tại sao anh ta lại có thể bị ung thư gan được chứ? Một con người như anh ta, trên sân bóng trong nhà anh ta có thể nhẹ nhàng đánh hết 5 ván bóng kiểu Anh, có thể liền một lúc bơi mấy vòng trong bể bơi.....một người như anh ta.....tại sao có thể bị ung thư gan?

“Bác sỹ nói cho dù là làm phẫu thuật ghép gan, tỷ lệ thành công cũng chỉ có 40,50%, hơn nữa nguồn gan ghép bây giờ rất hiếm, chỉ sợ có tiền cũng phải đợi.....” Cô cứ nói cứ nói rồi khóc không ra tiếng, “Mấy ngày hôm nay mẹ tôi lo lắng đến không chịu được, còn giấu cả bố tôi.....” Giai Kỳ chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện đó lại tàn nhẫn đến vậy, còn Nguyễn Giang Tây dùng tay ôm lấy mặt, khóc như một đứa trẻ. Giai Kỳ không có cách nào chỉ có thể đưa giấy ăn cho cô, nghe cô nói từng đoạn ngắt quãng: “Cho nên tôi nghĩ.....thuận theo anh ấy một chút.....anh ấy có thể vui vẻ.....”

Từng xếp từng xếp giấy trắng bị thấm đẫm, cầm trong tay giống như là những bông hoa bách hợp đang sắp nở, còn giọng nói của Nguyễn Giang Tây chua xót: “Anh tôi rất tốt với cô—người ngoài không nhìn ra chỉ có tôi là biết, anh ấy là như vậy, không bao giờ nói ra miệng. Cho nên, Giai Kỳ xin cô giúp tôi việc này, dù chỉ là dỗ dành anh ấy, làm cho anh ấy vui vẻ hai ngày.”

Trong lòng Giai Kỳ giống như là có một nồi lẩu Tứ Xuyên đang sôi, chua cay mặn ngọt trôi nổi trong nước sâu lửa bỏng, cũng không biết là cảm giác gì nữa

Nguyễn Chính Đông đối xử với cô rất tốt—cái sự tốt đó cũng giống như con người anh ta, luôn làm người khác suy nghĩ không thấu. Anh ta quả thật có điểm tốt của anh ta, có một lần cô không cố tình đắc tội với một bộ phận quan trọng, đối phương có ý làm khó, liên lụy đến việc không thể làm tiếp một case quan trọng của công ty, sắp tức giận đến mức đập bàn mắng mỏ, bảo cô tự làm tự chịu, cô chạy đi chạy lại, hết sức cẩn thận, cuối cùng gần như tuyệt vọng, đứng trước tòa nhà làm việc khí thế hùng vĩ, chỉ thiếu nước rơi nước mắt, đúng lúc gặp anh ta, nhìn thấy cô ồ một tiếng, hỏi: “Cô ở đây làm gì thế?”

Cô miễn cưỡng cười một cái, nói không có việc gì, đến tìm người bàn chút việc, anh ồ một tiếng, từ trước cô vẫn không biết anh làm cái gì, thuận miệng hỏi: “Tại sao anh cũng ở đây?” anh cười, nói: “Tôi cũng giống như cô, đến để nhìn sắc mặt của quan chức nào đó.” Chỉ hỏi: “Có cần đi cùng xe với tôi không?” Anh lái xe đến đưa cô về công ty, hôm đó tinh thần cô cực kỳ xấu, dọc đường anh ta cũng không hỏi nhiều, ai biết được mấy hôm sau, bộ ngành có liên quan đó đột nhiên thu lại về mặt lạnh nhạt, chủ động gọi điện cho cô, gặp cô cũng hết sức khách sáo, không những còn vui vẻ duyệt văn kiện, cuối cùng chủ nhiệm của bộ phận đó còn nhờ cô chuyển lời hỏi thăm đến sếp của cô nữa, quả trách cô: “Hóa ra Vương tổng của cô là bạn bè của Chính Đông, nên nói sớm một chút, cho đến hôm qua Chính Đông nói trong điện thoại mới nhắc đến, tôi mới biết.”

Chính Đông Chính Đông, nghe đến cô choáng váng đầu óc, sau này mới nhớ ra, hóa ra là Nguyễn Chính Đông. Trong lòng nghĩ Nguyễn Chính Đông này nói dối cũng không chớp mắt, sếp của mình từ trước đến giờ chưa từng làm nhân viên, cũng có thể trở thành bạn bè của anh ta.

Cô không hiểu làm sao anh ta lại biết được ngọn nguồn, nhưng chỉ một câu nói tùy tiện của anh ta, cũng đã giúp đỡ cô rất nhiều. Do đó cô đặc biệt gọi điện cho anh ta mời ăn cơm, dự định xin lỗi anh ta. Anh nghe điện thoại, vẫn là cái giọng điệu không chú ý đó, tự mình nói tiếp: “Cô mời tôi ăn cơm? Tại sao? Có phải là sinh nhật cô không? Hai hôm nay tôi ở nước ngoài, không cần thiết phải mời cơm đâu, quà sinh nhật cô tự mình đến cửa hàng đá quý chọn, khi nào về tôi cho người đem thể đến thanh toán.”

Luôn đối xử với cô giống những người khác, nghĩ rằng cô mời ăn cơm để đào mỏ, cô nhất thời dở khóc dở cười, nói: “Tôi không cần đá quý, đưa tiền mặt là được rồi.”

Anh dừng lại một lúc, nhưng dứt khoát đáp: “Cũng được.”

Kết quả là cuối cùng bữa cơm đó cô vẫn cứ mời, nửa đêm tiếng chuông điện thoại reo lên, làm cô giật mình đến mức bò dậy nghe, kết quả đó là anh ta: “Đột trước không phải là nói mời tôi ăn cơm sao, nhanh đến mời đi.”

Cô đang ngủ mắt lim dim cảm chiếc đồng hồ báo thức lên xem, cũng đã gần 1h sáng rồi, trong chốc lát cô lại nằm xuống: “Đừng đùa chứ, đã nửa đêm rồi, tôi còn phải ngủ, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

“Giai Kỳ, Vưu Giai Kỳ, tôi không đùa với cô, tôi vừa mới từ sân bay ra, chuyến bay hơi muộn, bây giờ tôi đang vô cùng đói rét đây, nhanh đến mời tôi ăn cơm.”

Cô buồn ngủ đến mức muốn khóc: “Anh ở nhà úp gói mì tôm ăn không được sao?”

“Mỳ tôm cái thứ đồ đó là cho người ăn sao? Nhanh dậy đi, mời tôi ăn cái gì nóng nóng. Đồ ăn trên máy bay đúng là không phải cho người ăn, tôi đã đói hơn 20 tiếng đồng hồ rồi, mau dậy đi.”

Cô dường như yếu ớt nói: “Anh tự mình đi ăn một cái gì đó.....tôi muốn ngủ.....”

“Mau dậy! Nói phải giữ lời, Vưu Giai Kỳ! Không được ngủ, cô mau xuống dưới lầu, tôi đến đón cô.” Trong điện thoại anh ta không chịu khuất phục, cuối cùng cô bị anh làm phiền đến không còn cách nào khác, rửa mặt thay quần áo rồi đi xuống dưới lầu, đầu tóc rối tung buộc một cái đuôi ngựa, cũng không thêm trang điểm, một người với khuôn mặt mộc chỉ sợ rằng đôi mắt cũng sưng húp. Buổi đêm cuối mùa thu lạnh như băng, lạnh đến nỗi cô vừa đợi vừa nhảy lên, gió bắc xào xạc, lạnh buốt vào tận trong tim, chỉ hận rằng đã không đi đôi giày lông. Khó khăn lắm mới đợi được anh ta, anh ta lại cười toe toét: “Từ xa đã thấy cô nhảy lên nhảy xuống, giống như một chú thỏ trắng.” Cô chỉ thiếu chút nữa là quát mắng anh ta, được không khí trong xe thổi ấm áp, một lúc lâu sau mới nguôi giận.

Trong xe vẫn còn tối lơ mơ, kết quả là vừa xuống xe ngẩng đầu nhìn lên, nhà hàng ánh đèn sáng rực, nam thanh nữ tú ăn mặc rực rỡ, nửa đêm vẫn còn áo quần tề tể ngồi ăn đêm, trong chốc lát cô thấy kinh ngạc: “Trời lạnh như thế, cũng đã nửa đêm rồi vẫn còn nhiều người đến ăn cơm như vậy sao?”

Anh ta kéo cô bước từng bước nhanh đi về phía trước, vừa đi vừa trách mắng: “Tôi quả thật vẫn chưa từng nhìn thấy cô như thế này, chỉ có loại người như cô mới lên giường ngủ lúc 10h. Thật mất mặt, như là đứa trẻ con..Lát nữa ăn nhiều vào nói ít thôi, ít làm tôi thấy kỳ quái đi.”

Kết quả là nửa đêm ăn bánh bao gạch cua cùng với canh sủi cải, tươi ngon đến mức khiến cô muốn nuốt cả lưỡi mình vào trong, hơn nữa hai món đó cũng chẳng hết bao nhiêu tiền, cô cảm thấy áy náy: “Hay là gọi thêm hai món nữa?” Nguyễn Chính Đông cũng dường như là có ý đó, gọi phục vụ đến: “Thêm một bát vảy cá thượng hạng, cho cô ấy thêm một bát tổ yến hoa quả.” Làm cho cô tức giận đến kêu ồ ồ: “Con người anh tại sao lại tàn nhẫn độc ác thế chứ.”

Anh chậm rãi ăn canh sủi cải nói: “Muốn ăn thì phải ăn no, đồ ăn trên máy bay quả thật làm cho người ta bức mình, tôi đói tận đến bây giờ, lại nói cô mời khách, còn không cho tôi ăn no hả?”

Vậy cá cái loại đồ ăn đó có thể ăn no được sao? Cô trừng mắt nhìn anh.

Anh an ủi cô: “Đừng sợ đừng sợ, vậy cá và tổ yến ở đây không đắt đâu.”

Không đắt? Không đắt mới lạ. Nửa đêm lòi cô đi bắt cô mời cơm, anh ta lại còn hạ độc thủ như thế này nữa chứ. Hơn nữa mặc dù nơi này không lớn, nhưng giống như phong cách của các nhà hàng cao cấp, cái thực đơn cho phụ nữ vốn dĩ không có giá thành, kiểu như thế này không thể rẻ được. Đợi tổ yến xong, chiếc chén hoàn chỉnh, một thìa hoa quả tươi được phủ bên trên, một lúc sau nước hoa quả ngấm vào, nhìn thấy hàng thật giá thật.Cô xót ruột từng đợt, lúc ăn cau mày khó chịu

9. Chương 5(tiếp)

Kết quả là bữa ăn đó cô mất đi hơn 2000 tệ(gần 6 triệu đồng), sau khi thanh toán vô cùng xót ruột, dù gì nghĩ nhiều cũng không có lợi. Sau khi lên xe nghiêng rằng chỉ trách anh: “Lầu son rượu thịt thối, ngoài đường người chết lạnh.”* Anh ta chỉ cười ha ha, ăn no chiếc xe lại chạy chậm rãi, dần dần mi mắt sụp xuống. Cô ngồi một mình ở ghế sau, rất muốn gục xuống ngủ, lúc đầu còn nói chuyện với anh câu được câu không, nghe anh kể chuyện tuần trước quen một cô gái đài loan ở Sanfancisco, sau đó không khí ấm trong xe nhẹ nhàng thổi trên mặt cô, giống như là những đứa trẻ con hà hơi ra, ấm ấm, không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ giống như là đột nhiên có gió lạnh ủa vào, cô lạnh đến nỗi thu mình lại, nắm chặt chiếc chăn mà có người đắp cho cô, đôi tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt tóc trên trán, cô mơ mơ hồ hồ theo bản năng tựa vào nơi ấm áp đó, trong chốc lát sự ấm áp đó đã kẻ sát cô, cảm giác quen thuộc và yên bình bao phủ lấy cô,

đường như là sợi râu của con bướm, chần chừ, nhẹ nhàng lướt qua môi cô, ngứa ngứa. Giống như là rất lâu trước đây, mỗi lần Mạnh Hòa Bình tỉnh dậy trước, lúc nào cũng hôn trộm cô. Trong mơ có mùi thơm nhẹ của thuốc, còn có mùi thanh mát của bạc hà, cô lẩm bẩm câu gì đó, rồi lại lơ mơ ngủ tiếp

Cuối cùng bị Nguyễn Chính Đông gọi dậy, vẫn còn ngái ngủ, cô ngồi nghiêng trên ghế sau xe ngủ rất ngon lành, bởi vì trong xe rất ấm, anh ta bỏ cả áo khoác ra vứt trên ghế bên cạnh. Hóa ra là đã đến chung cư cô ở, bên ngoài xe chỉ có ánh đèn đường vàng vọt cô quạnh, yên tĩnh không một tiếng động, chỉ nghe thấy âm thanh nhỏ từ động cơ xe phát ra. Cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, đã gần 6h sáng rồi, không tìm được lại hít một hơi không khí lạnh, gõ gõ vào đàng sau ghế hỏi anh: “Này, có một đoạn đường ngắn như vậy mà anh đi mất 3 tiếng đồng hồ liền, xe của anh không phải là loại xe Maybach sao, tại sao lại đi như rùa bò thế hả?”

Anh quay đầu lại phản bác: “Đúng bởi vì là xe tốt, nên tôi mới lái chậm, chỉ vì chiếc xe này mà tôi bị ông cụ nhà tôi mắng không biết bao nhiêu lần, nhìn thấy một lần là mắng một lần, ép tôi năm đó nói dối ông là đã bán cho người khác rồi, chẳng may xảy ra chuyện gì đến được tại ông tôi làm sao mà sống được. Còn nữa cô có phải là heo không vậy? Ở đâu cũng ngủ được, cũng không sợ tôi đem bán cô đi à.”

Cô xì một tiếng, anh đâu thiếu chút tiền đó, làm gì có chuyện đi buôn bán người. Tội nhiều nhất cũng chỉ sợ anh vứt tôi xuống giữa đường thôi.

Anh cũng xì một tiếng, nói cô là như thế, vứt xuống đường cũng chẳng ai thèm, nếu mà là mỹ nữ, còn sợ bị người khác cưỡng đoạt, cô lại không có tiền, ngay đến cướp của cũng chẳng có của để mà cướp.

Nói đến vấn đề đó lại làm cho cô xót ruột: “Chỉ vì anh, một bữa cơm mất của tôi hơn 2000 tệ, còn có thể nói được.”

Anh nói: “Tôi không ăn mất của cô 2000 tệ, cô làm sao có thể lúc nào cũng nghĩ đến tôi.”

Đúng không hổ danh là vua tình ái, ngay cả đến câu nói đó cũng có thể thẳng thắn đường hoàng nói ra như lời ong tiếng mật, cô lại ngập một cái: “Không nói linh tinh với anh nữa, tôi lên trước đây, trời cũng đã sáng rồi, còn phải thay quần áo để đi làm nữa, anh cũng về ngủ sớm đi.”

Anh nhìn cô từ gương chiếu hậu, lười nhác nói: “Ngủ hay không——cái đó không cần cô phiền lòng.”

Cô nghĩ đến 2000 tệ vừa tiêu mất, liền độc ác chế giễu anh: “Cũng đúng, vừa mới đi 7,8 ngày, không biết bao nhiêu mỹ nữ tha thiết mong chờ anh quay về xoa dịu sự trống vắng đấy.”

Anh đột nhiên lạnh mặt: “Tháng trước tôi đi Mỹ, ở đó cả tháng trời, cô lại nói tôi chỉ đi có 7,8 ngày.”

Ồ? Hóa ra là đi cả tháng, nhưng thế thì có gì đáng tức giận chứ? Đúng là tính khí đại thiếu gia kỳ lạ, thật là khó một đồng phụ nữ chịu nhịn anh. Nhìn trên thân phận của đồng tiền, nhưng cô vừa tiêu một đồng tiền lớn mời anh ăn cơm, dựa vào cái gì mà tức giận với cô chứ? Do đó trừng mắt lườm anh một cái, sau khi xuống xe dập mạnh cửa xe, thuận thế còn đá một cái, chỉ tiếc là không đi giày cao gót, nếu không thì đã làm xước một vệt trên cửa xe rồi. Cô độc ác nghĩ, cho anh xót chết đi.

Đi vào thang máy mới thấy lạnh, ôm hai vai run rẩy, khịt khịt mũi, cảm thấy mùi vị không đúng. Lại ngửi ngửi cơ thể mình, một mùi thuốc lá pha lẫn mùi bạc hà xộc lên mũi, không tìm được trong lòng thầm mắng, Nguyễn Chính Đông chết tiệt này, chắc chắn là nhân lúc cô ngủ hút thuốc rồi, cũng không thèm quan tâm đến an toàn giao thông vừa lái xe vừa hút thuốc, còn không thèm để ý đến đang bật điều hòa, làm cho cô tự hít phải bao nhiêu khói thuốc, ngay cả áo lên cũng bị thấm mùi, quả thật là hèn hạ.

Sau đó anh mất tăm mất tích một thời gian dài, có hôm nhận được điện thoại của anh, vẫn cứ đường hoàng hỏi cô: “Đột này cô đi đâu thế?”

Cô không có chút tinh thần nào nói: “Đi làm, còn đi đâu được nữa

“Tại sao giọng nói lại thế, bị cảm cúm à?”

Ồm đã vài ngày nay, bị sốt vẫn nghiến răng đi làm case, anh lại là người đầu tiên phát hiện ra cô ốm, nghĩ lại cũng không khỏi xót xa, nhưng vẫn bực mình như cũ nói: “Ừ, cảm cúm rồi.”

“Vậy ra ngoài ăn cơm, mời tôi ăn tôm rỗng cay, ăn xong đảm bảo sẽ khỏi ốm.”

Lại ăn, hưởng hồ mùa này có tôm rồng sao? Không chắc lại định tính toán với cô, không có sức mắng anh là vì vừa mới uống thuốc cảm cúm xong không có sức lực: “Tôi không có tiền.”

Anh lại vui vẻ đáp: “Vậy tôi mời cô là được.”

Cô uể oải nói: “Tôi không có thời gian.”

Anh tức đến nổi đập điện thoại bộp một tiếng, nhất định là không mấy khi bị một vố, hoặc có lẽ từ sau sẽ không làm phiền cô nữa. Cô đau đầu, nghẹt mũi, không có chút sức lực nào, cả người hôn mê, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc. Khó khăn lắm mới làm xong công việc trong tay, cũng đã sớm qua giờ tan ca, đúng là giờ cao điểm, những chiếc xe lăn đều trong hoàng hôn, nhưng lại không thể bắt được một cái taxi, còn cô quả thật không có sức lực đi chen lấn trong tàu điện ngầm lúc này, đành đi từng bước từng bước một về phía trước.

Đằng sau có người bấm còi inh ỏi, cô quay đầu lại nhìn, hóa ra là chiếc Maybach của Nguyễn Chính Đông, chiếc xe đó quả là gây sự chú ý, muốn không nhận ra cũng khó.

Sau khi lên xe Nguyễn Chính Đông chỉ tự khen mình: “Xem xem, từ trước đến nay tôi không hề so đo với phụ nữ.”

Cô ừ ừ gập đầu, đã có xe miễn phí đi nhờ, vậy cho anh ta nói vài câu cũng là đúng thôi, hưởng hồ cô không còn sức đâu mà đấu khẩu với anh. Đợi đến khi đèn đỏ, cô yên lặng một cách không bình thường làm anh thấy hoài nghi: “Tại sao hôm nay cô lại ừ rừ như vậy?” Đột nhiên dơ tay lên, cô uống thuốc rồi nên hơi lơ mơ, nhất thời để cho anh lợi dụng. Ngón tay của anh hơi lạnh, đặt trên trán cô rất thoải mái, nhưng anh lại cứ ngưng lại lâu như thế, giống như là thất thần trong giây lát, không biết là đang nghĩ gì. Cô cuối cô cũng không nhận được: “Này, đèn xanh kìa.”

Anh à một tiếng, những chiếc xe đằng sau đã bắt đầu bấm còi inh ỏi, anh rẽ trái ở đầu đường: “Đi bệnh viện.”

“Tôi về nhà uống vài viên thuốc là được.”

Anh kiên quyết: “Đi bệnh viện.”

Tranh giành không được, ai bảo là vô lăng trong tay người ta chứ. Kết quả là bị anh lôi đến bệnh viện truyền, bình thường cô rất sợ tiêm, nhìn thấy y tá cầm trên tay chiếc ống tiêm cả người mềm nhũn đi, rất muốn quay đầu bỏ chạy. Nguyễn Chính Đông đứng bên cạnh cười: “Tôi thật sự chưa bao giờ thấy người như cô.”

Trời bắt đầu tối dần, phòng truyền càng ngày càng ít người, trong không gian trống vắng chỉ nghe thấy tiếng tivi, đang phát thời sự, nước trong ống truyền dường như không bao giờ hết. Cô vốn dĩ đã thiếu ngủ, cả ngày hôm nay làm việc đã rất mệt, một lúc sau đã ngủ thiếp đi.

Có người động vào tay cô, cô bỗng chốc mở to mắt, cô y tá nhỏ giúp cô tháo kim, Nguyễn Chính Đông nói: “Cô thật là có thể tùy tiện ngủ ở đâu cũng được.”

Cô dụi mắt: “Mấy giờ rồi?”

“Sắp 9h rồi.”

Anh ấn tay cô rất đau, cô rút tay ra, tự mình ấn giữ cái bông nhỏ nhỏ. Đói, đói đến mức bụng réo lên, kết quả là anh cũng giống cô: “Đi ăn cơm thôi.”

Những lúc họ bên nhau, chỉ có lúc ăn cơm dường như mới không đấu khẩu

Chú thích:

* Câu nói trong một tiểu thuyết của Lỗ Tấn, có nghĩa là nhà giàu có rượu thịt ăn không hết còn bị thối, còn ngoài đường dân nghèo chết cồng vì đói rét.

10. Chương 6

Sau đó cô mới cảm thấy thấy mình đã nghĩ sai, bởi vì ngay cả lúc ăn cơm cô với Nguyễn Chính Đông cũng vẫn đầu khẩu.

Chỉ vì chuyện ăn gì, mà hai người cũng tranh cãi cả đường. Cô muốn ăn lẩu nhúng, Nguyễn Chính Đông lại nhất định muốn ăn cháo: “Bệnh nhân nên ăn những thứ thanh đạm.” Giai Kỳ vốn cho rằng lại đi đến một nơi đất muốn chết, ai biết được anh ta lái xe rẽ đến mấy khúc ngoặt, lượn đi lượn lại qua bao nhiêu con đường nghiêng, càng đi càng hẹp, rẽ liên tục khiến cô loạn hết lên, ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt được nữa, rồi mới dừng lại ở một ngõ phố, nói với cô: “Đi vào trong đi, xe không đi vào được.” Cô tự mình xuống xe, nghi ngờ nhìn quanh, mặc dù có đèn đường nhưng nhìn cái ngõ chật hẹp, giống như là một ngõ nhỏ bình thường nhất, nhìn thấy nào cũng không giống một nơi sâu thẳm tĩnh mịch phải đi qua nhiều khúc quanh, Anh lại giục cô: “Đi nhanh lên, muộn quá người ta đóng cửa mất.”

Đối xử với bệnh nhân mà chẳng dịu dàng gì hết, Giai Kỳ đi cùng anh từng bước từng bước vào trong, đi thẳng đến một ngôi nhà tứ hợp viện, mới nhìn thấy một cái biển hiệu nhỏ, bên trên chỉ viết ba chữ: “Cháo Quảng Châu.”

Cháo cá lọc xương trứng muối nóng hổi, gạo đã sớm được nấu đến độ tuyệt vời, thơm không thể tả. Giai Kỳ ăn cháo, mồ hôi ẩm ẩm trên chiếc áo ba lỗ, ngay cả mũi cũng thở ra hơi, thoải mái cả người. Nguyễn Chính Đông ăn một bát cháo trắng, dưới ánh đèn chỉ nhìn thấy gạo nếp ẩm tỏa hương thơm ngọt. Trong phòng đều là nhà kiểu nhà ở hộ gia đình, trong ngoài tất cả chỉ có ba cái bàn, nhưng lại ngồi đầy hơn 10 người khách đến ăn cháo, mỗi người đều cầm bát cháo ăn đến vã mồ hôi. Cô không kìm được cảm thán: “Chỗ như thế này mà cũng tìm được, anh quả thật không phải kén ăn mức bình thường.”

Nguyễn Chính Đông dường như lười không muốn nói, cũng chỉ ăn cháo trắng của mình. Đúng lúc đó ông chủ đi ra, thực khách hình như đều quen biết, sôi nổi đến chào anh, gọi anh là “Lão Mạch.” Lão Mạch khoảng hơn 30 tuổi, không hiểu vì sao lại bị gọi là “Lão”. Anh cắt đầu cua, tướng mạo tuấn tú, đuôi lông mày bên trái có một vết sẹo, nhưng không rõ lắm, mặc một bộ quần áo kiểu Trung Quốc màu đen được cắt may rất đẹp, tăng thêm phần nho nhã, bởi vì còn trẻ nên trông không giống một ông chủ tiệm cháo, mà giống như một họa sỹ hoặc là một người trong giới nghệ thuật hơn. Nhưng trong cách cư xử lại mờ hồ lộ ra một sự lỗi lạc, chắp tay sau lưng mỉm cười nói chuyện với Nguyễn Chính Đông: “Ồ, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu không đến một mình đó.”

Nguyễn Chính Đông cười: “Đâu phải là không trả tiền cho anh, lải nhải gì chứ.”

Dạ dày của Giai Kỳ phình lên, lại ăn thêm một bát cháo thịt gà xé phay nữa, thịt gà xé phay đã được nấu nhừ, chỉ để lại vị trong miệng. Cô vốn còn có vẻ hơi bị bệnh, nhưng đôi mắt sáng và hàm răng trắng khi cười lộ ra chiếc răng khểnh, giống như một đứa trẻ, cứ luôn miệng khen ngon. Lão Mạch mặt mày hớn hở, ngay cả vết sẹo ấy cũng như đang cười: “Tôi thích nhất là nghe người khác khen cháo của tôi ngon, em gái này, người tốt, tâm cũng tốt.”

Nguyễn Chính Đông nói: “Khen anh hai câu cháo ngon, anh nói người ta tâm tốt. Giả dối!”

Lão Mạch sắc mặt không thay đổi: “Lão Mạch tôi chưa bao giờ nhìn sai, em gái này tấm lòng tốt, cậu đừng có mà bắt nạt người ta.”

Giai Kỳ mỉm cười, Nguyễn Chính Đông đặt chiếc thìa trong tay xuống: “Này này, cái gì mà anh trai em gái thế, ngay cả tên người ta cũng không biết, đã muốn làm anh trai người ta rồi.”

Lão Mạch cười chế nhạo: “Cậu cũng không đi hỏi xem, tôi có nhận bữa em gái lúc nào không, mấy năm nay khả năng thưởng thức của cậu càng ngày càng kém, dù sao con mắt chọn phụ nữ cũng coi như có tiến bộ, khó khăn lắm mới có em gái này có duyên với tôi.” Nói với Giai Kỳ: “Anh tên là Mạch Định Lạc, gọi anh Lão Mạch là được. Nếu mà em đồng ý, gọi anh một tiếng anh trai, đảm bảo em không phải chịu thiệt.”

Giai Kỳ cảm thấy con người này rất thú vị, liền thoải mái đáp: “Anh trai, em tên là Vu Giai Kỳ.”

Lão Mạch đồng ý một tiếng, cực kỳ vui vẻ, liền nói với Giai Kỳ: “Nếu cậu ta thật sự dám bắt nạt em, Giai Kỳ bảo anh, anh thay em xả giận.”

Nguyễn Chính Đông cười nói : “Tại sao nói tôi như là kẻ xấu vậy.” Lão Mạch vỗ vai anh, nói : “Hôm nay hơi cho cậu nhé, xem trên danh nghĩa em gái này của tôi, cháo hôm nay tôi mời.”

“Keo kiệt.” Nguyễn Chính Đông cười mà như không cười, “Người ta thật sự gọi anh một tiếng anh trai, anh có mấy bát cháo đã có thể đuổi chúng tôi đi được sao?”

Lão Mạch cười nói: “Muốn lợi dụng tôi hả? Tôi không bị cậu lừa đâu.” Mặc dù nói như vậy, nhưng lại lấy chuỗi tràng hạt bỏ đề từ trên tay phải xuống, nói : “Đây là chuỗi tràng hạt mấy năm trước anh xin ở trên Ngũ Đài Sơn.” Không phân trần gì liền giúp cô đeo lên tay, Giai Kỳ không chịu nhận, Nguyễn Chính Đông nói: “ Cho cô thì cô nhận đi, đừng không hiểu chuyện như thế.”

Lại là cái giọng điệu dạy dỗ trẻ con, cô trừng mắt nhìn anh, anh vờ như không thấy. Lão Mạch cũng bảo cô cầm lấy, cô cảm thấy rất khó lòng từ chối, hơn nữa chuỗi tràng hạt bỏ đề này là loại bình thường nhất, chất liệu cũng không phải là đồ đáng giá, cho nên đành cảm ơn rồi nhận lấy. Chiếc vòng to hơn tay cô, Nguyễn Chính Đông nói: “Tôi giúp cô thắt ngắn lại.” Anh đưa tay ra giúp cô thắt lại sợi dây buộc của chuỗi tràng hạt, ngón tay anh thon dài, đầu ngón tay hơi lạnh, bởi vì sợi dây rất nhỏ cho nên anh cúi người xuống, rất gần cô

Trên cơ thể anh có mùi bạc hà thanh mát, còn có cả vị ngọt của cháo. Hơi thở thì nhẹ nhàng ấm áp, thổi vào cằm cô ngứa ngứa, cô không hiểu tại sao đỏ mặt: “Để tôi tự buộc.”

Nguyễn Chính Đông nói: “Đã xong rồi.” Hiếm khi thấy một người con trai có thể thắt chiếc dây tử mĩ tinh tế đến vậy, cô chỉ thấy rất đẹp.

Thật ra bạn của Nguyễn Chính Đông đều rất xuất sắc, cách nói chuyện thú vị và rất giàu có. Mặc dù cô không biết thân phận của Lão Mạch, nhưng luôn cảm thấy con người này rộng rãi thẳng thắn, có phong cách nghĩa hiệp thời xưa. Lúc về khi trên xe cô không tìm được khen ngợi, Nguyễn Chính Đông ồ một tiếng, nói : “Con mắt của cô cũng không tồi.”

Cũng không biết là khen cô hay là mỉa mai cô nữa

Anh đưa cô đến chung cư, cô một mình đi thang máy lên trên, cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn nhanh nhanh về đến nhà tắm một cái rồi đi ngủ. Nhưng đứng trước cửa nhà lục tung cái túi xách lên cũng không thể nào tìm thấy chìa khóa.

Cô đỡ khóc dở cười, tại sao lại đen đui như thế này chứ. Đứng đó cố gắng suy nghĩ cũng không nghĩ ra là quên ở phòng làm việc hay là lúc ở bệnh viện mở túi xách ra lấy đồ đã làm rơi mất.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng không thể vào trong được

Cô đứng chờ đợi trước cửa nhà một hồi lâu, vô cùng chán nản, vốn dĩ buổi tối ăn rất ngon miệng tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, nhưng ông trời lại làm như thế với cô——cũng đã sắp nửa đêm rồi, bảo cô phải làm sao đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, đành gọi điện cho Nguyễn Chính Đông, nhờ anh tìm giúp xem sao, liệu chìa khóa có rơi ở trên xe không..

Kết quả là trên xe đương nhiên là không có, Nguyễn Chính Đông nói trong điện thoại: “Sao có cái chìa khóa mà cũng làm mất.”

Cô đâu có cố ý chứ.

Lại đứng chờ đợi ở cửa thêm một lúc lâu nữa, cuối cùng quyết định đi xuống dưới lầu, đến chỗ Châu Tịnh An ngủ một đêm, nhưng đã muộn như vậy, lại đi một đoạn đường dài cả nửa thành phố? Không bằng tìm một khách sạn nào đó gần đây. Cứ nghĩ như vậy, đi xuống cầu thang, từ xa xa nhìn thấy một chiếc đèn xe ô tô trong đêm, chính là chiếc xe của Nguyễn Chính Đông quay lại

Cô vô cùng cảm kích, lên xe liền nói: “Tìm một khách sạn nào đó cho tôi xuống là được.”

Khiến người ta không thể ngờ được đó là, các khách sạn lớn bé ở gần đây đều đã kín khách. Cô gái phục vụ tổng đài ngại ngần nói: “Thật ngại quá, chỗ chúng tôi đã hết phòng rồi.”

Giai Kỳ nản lòng

Nguyễn Chính Đông nói: “Đang có cuộc họp mà, khách sạn đương nhiên đều kín chỗ.”

Xem ra đành đến chỗ của Châu Tịnh An thôi, nhưng gọi điện vào di động thì lại ngoài vùng phủ sóng, còn điện thoại bàn thì không có ai nghe máy. Giai Kỳ cực kỳ sốt ruột, Châu Tịnh An này, lúc quan trọng tại sao lại đột nhiên mất tích thế chứ? Cô gọi liên tục, trong lòng lo lắng như lửa đốt

Đột nhiên Nguyễn Chính Đông nói: “Nếu thật sự không được thì đến chỗ tôi ở tạm một lúc.”

Cô chần chừ một lúc, như thế làm sao được chứ?

Anh cười mà như không cười nói: “Sợ tôi ăn thịt cô sao?”

Anh ta đã nói như vậy làm kích thích cô, đến thì đến, dám ăn thịt cô thật chắc?

11. Chương 6 (tiếp)

Anh đưa cô đến một chung cư ở phía thành Tây, vị trí rất đẹp, là nơi yên tĩnh điển hình trong một khu náo nhiệt. Cổng đi vào không hề dễ nhận ra, nhưng bảo an nghiêm ngặt. Xe đi vào sâu bên trong mới đến tòa nhà, phân cách giữa những tòa nhà là những bãi cỏ và hàng cây xanh mướt, trong khu vực giá đất đắt đỏ như thế này lại có thể nhìn thấy những thảm cỏ xanh rộng lớn, quả thật làm cho người khác cảm thấy quá xa xỉ. Anh sống ở tầng sáu, cũng là tầng trên cùng của chung cư, căn phòng không quá lớn, không đến 100m², bố trí rất gọn gàng, có thể thấy rằng đây chính là không khí điển hình của một người đàn ông độc thân, thêm trước ngay cả đệm một đôi dép đi trong nhà thừa cũng không có. May mà sàn nhà đều bằng gỗ lại có không khí ấm từ dưới nền nhà, Giai Kỳ nhắc chân bước vào trong, giả vờ thất vọng: “Tôi vẫn muốn xem xem căn nhà của người giàu là như thế nào.”

Nguyễn Chính Đông lại cười: “Được thôi, khi nào tôi đưa cô đi xem biệt thự của người có tiền, thích xem biệt thự kiểu gì đều có thể cho cô xem hết.”

Không ngờ anh lại ở một chung cư như vậy, nhưng chỉ có một mình, đều muốn một nơi như thế này. Không lớn, bố trí lại đơn giản, trên tường không có một bức tranh nào. Chiếc ghế sofa nhung đen tỏa ra một màu xanh thẫm bóng láng, rất thoải mái, vừa ngồi xuống liền cảm thấy người mình như không có xương, cô ngồi bó gối trên đó không muốn động đậy, thoải mái đến híp cả mắt: “Tôi ngủ ở đây có được không?”

Anh gật đầu: “Đương nhiên là cô ngủ ở đó rồi, cô cho rằng tôi sẽ nhường giường cho cô hay sao?”

Giai Kỳ dở khóc dở cười, Nguyễn Chính Đông tìm một chiếc khăn mặt và bàn chải mới đưa cho cô dùng, chỉ cho cô phòng tắm và phòng vệ sinh. Phòng tắm duy nhất nằm ở sâu bên trong phòng ngủ chính, cho nên cô có vinh hạnh được anh dẫn đi thăm phòng ngủ của mình. Mặc dù việc đó nghe có vẻ không minh bạch lắm, trên thực tế cũng chỉ là đơn thuần đi qua thôi. Nhưng Giai Kỳ vẫn cảm thấy hơi lúng túng, cho nên cố ý nói chuyện cười: “Còn vết tích gì của người đẹp thì anh mau chóng giấu đi.”

Nguyễn Chính Đông cười: “Chắc là không có, căn phòng này đến mẹ tôi còn không biết, chỉ có em gái tôi mới đến một lần.”

Giai Kỳ ngẩn ra một lúc, nhưng bản năng mách bảo anh không hề nói dối, liền gật đầu: “Thỏ khôn ba lỗ.”*

Anh mở tủ quần áo, tìm thấy một bộ đưa cô: “Là đồ mới, tôi chưa từng mặc.”

Không ngờ rằng anh lại cẩn thận như vậy, liền cầm lấy. Anh mở cửa phòng tắm nói: “Cô dùng đi, tôi đi chơi game một lát.”

Trên giá để đồ chỉ có một ít đồ dùng đơn giản, dao cạo râu, nước cạo râu.....mùi hơi thở đàn ông thuần khiết, trong không khí có mùi bạc hà nhẹ nhàng khiến người ta cảm thấy thoải mái. Cô đóng cửa, tắm nước nóng thoải mái, cô chỉnh nước đến mức rất nóng, những hàng nước nóng bỏng chảy trên làn da cô, đem theo một chút bỏng rát và dễ chịu. Nhưng tắm đến giữa chừng cô cảm thấy không ổn.

Trong cuộc đời này khó xử nhất hết cách nhất nguy hiểm nhất, sợ rằng đó chính là thời khắc này. Giai Kỳ chỉ muốn khóc mà không khóc nổi, cô quên mất rằng chỉ cần mình sử dụng thuốc kháng sinh, là ngày đó sẽ đột nhiên đến sớm.

Trời ơi là trời!

Nguy hiểm quá!

Tại sao lại đến vào lúc này chứ?

Cô khóc không ra nước mắt.

Cô đã không thể nghĩ ra bất cứ cách nào, hôm nay cô thật là đen đủi hết mức, nếu không phải vì cái chìa khóa chết tiệt đó, nếu cô có thể gọi được cho Châu Tịnh An, nếu cô không phải vì không còn cách nào khác phải chạy đến đây.....Nhưng cô phải làm thế nào bây giờ?”

Là ai nói ông trời không tuyệt đường người khác bao giờ? Cái tình hình trước mắt này, ai đến chỉ giúp cô một con đường không phải là đường cùng đi.”

Nước vẫn soạt soạt chảy trên người cô, cô cũng không thể tắm ở đây cả đời được, nhưng làm thế nào để đi ra chứ?

Trong phòng tắm hơi nóng bốc lên, đầu óc cô mờ dần, không nghĩ ra được biện pháp nào, đứng dưới dòng nước chậm chậm chảy xuống, lo lắng đến mức toát mồ hôi. Cuối cùng nhìn thấy hộp khăn giấy to trên giá, trong cái khó ló cái khôn.

Cấp cứu tạm thời đã, đi ra ngoài rồi tính tiếp

Xử lý qua loa một lúc, mặc quần áo đi ra ngoài, bộ quần áo vừa dài vừa rộng, cô vắn tay áo và cạp quần mấy vòng, nhưng không còn lo nổi nữa, đi từng bước giống như là tiểu mỹ nhân ngư, vẫn sống sờ sờ nhưng lại giống như đang đi chân không trên lưỡi dao vậy.

Đến khóc cũng khóc không nổi.

Nguyễn Chính Đông đang chơi game trong phòng đọc sách, nghe thấy tiếng quần áo sột soạt mới ngẩng đầu lên. Trong chớp lát ánh mắt như sáng lên, giống như là tia chớp, xé đôi màn đêm tĩnh mịch. Đôi chân trần trắng nõn của cô bước trên nền gỗ mun đen bóng như gương, Giống như là trong mặt hồ tĩnh lặng bỗng nhiên mọc lên một cây sen trắng, mái tóc ướt rồi tung trên vai, cùng với những giọt nước lấp lánh, làm nổi bật cả khuôn mặt. Dưới ánh đèn đôi mắt đen phát ra ánh sáng long lanh như đá quý. Quần áo quá rộng, mặc trên người cô rộng thùng thình, lại càng giống một đứa trẻ, đôi má cô hồng lên như má trẻ con, không ngờ rằng lúc cô không phấn son, mộc mạc như thấy này lại rất đẹp. Giống như là một dòng suối trong veo, chảy róc rách dưới ánh mặt trời ngày đông, thanh khiết đến mức làm cho người khác nín thở.

“Cái đó.....” Cô ngại ngùng như trẻ con, “Tôi phải đi mua ít đồ, gần đây có cửa hàng tạp hóa nào không?”

Anh ngẩn ra một lúc: “Mua cái gì?”

Cô cắn môi không đáp, hăng răng trắng như tuyết cứ cắn chặt trên đôi môi đỏ thắm, động tác nhỏ đó đột nhiên làm cổ họng anh tắc nghẹn, trong lòng giống như có hàng vạn con kiến đang bò, không khí ẩm hơi nóng, cả người anh toát mồ hôi, con chuột trong tay cũng trở nên trơn trượt khó nắm. Anh bỏ chuột xuống đứng dậy: “Muốn mua gì, tôi giúp cô đi mua.”

Nếu anh không lập tức đi ra ngoài hít thở không khí trong lành, anh không dám bảo đảm là bản mình sẽ làm ra việc gì nữa.

“Không cần.” Cô lúng túng đến sắp khóc, nói nhỏ: “Tôi tự đi mua được.”

Anh nhìn cô nghi hoặc.

Cả đời này cô chưa từng lúng túng như vậy, trong sách lúc nào cũng miêu tả nói, muốn đào một lỗ để chui xuống. Cô thật sự hy vọng dưới đất xuất hiện một cái lỗ, để cô chui vào đó trốn, vĩnh viễn không gặp ai nữa mới được.

Anh dường như bất chợt hiểu ra, anh vốn dĩ là người thông minh. Cô ngượng ngùng muốn chết, anh cũng bắt đầu trở nên khó xử, một người như anh, lúc nào cũng ung dung thông thả, nhưng lúc này dường như cũng giống như cô lúng túng không yên. Nhưng chỉ một lúc sau dường như trấn tĩnh lại, nói: “Tôi biết rồi, tôi đi mua giúp cô.”

Giọng cô lại càng nhỏ hơn: “Tôi tự đi.”

Anh quay mặt cầm áo khoác, dừng như không thèm để ý nói: “Cô không tiện chạy đi chạy lại.” Nhưng trong khoảnh khắc đó, cô nhìn thấy mặt anh cũng đỏ hết lên.

Rõ ràng là một người đàn ông trưởng thành, nhưng khi đỏ mặt cũng rất dễ thương

Anh đi hơn nửa tiếng đông hồ mới quay lại, cầm về hai túi lớn, đủ nhận hiệu đủ thể loại, chắc chắn là anh nhìn thấy trên giá có loại nào đều mua về hết cho cô

Từ thuở sinh thời đây là lần đầu tiên cô mất ngủ, có lẽ là ghế sofa quá mềm mại, làm cô không ngủ được.

Cũng có lẽ là do hôm nay thật sự xui xẻo mất mặt, cho nên không ngủ được.

Hoặc là do quá đau bụng nên không ngủ được.

Cô trần trọc không yên, cuối cùng bò dậy, khê khàng đi vào bếp, định pha một cốc trà nóng. Lần mò một lúc mới tìm thấy công tắc đèn, ánh đèn rất sáng, một lúc lâu sau mắt cô mới thích ứng được với ánh sáng, nhưng lại mờ dần. Không ngoài dự đoán của cô, phòng bếp không một chút bụi, một chút không khí nấu ăn cũng không có, bất ngờ đó là chính là chiếc tủ bếp trống không, nhẹ nhàng đặt một bình rượu đỏ rỗng, chiếc bình được rửa sạch sẽ sáng bóng, chiếc nắp gỗ được đặt bên cạnh.

Trong lúc đó, cô không biết trong lòng nghĩ gì. Đằng sau lưng là màn đêm đen kịt, căn phòng vắng lặng không có tiếng động, nhưng quảng sáng màu cam trong cả căn bếp, ánh sáng êm dịu của chiếc đèn trần chiếu lên bình rượu, giống như là một bức ảnh quảng cáo tuyệt vời nhất, sáng long lanh như là một chiếc bình thủy tinh, dưới sự tụ họp của ánh sáng phát ra những hòa quang óng ánh. Cuối cùng cô đổ đầy nước nóng vào bình rượu đỏ, đóng chặt nắp rồi ôm trong lòng.

Cô quay lại chiếc ghế sofa, chiếc chăn nhung lông vịt rất mềm mại, dường như cả cơ thể trong chốc lát bình thường trở lại, tựa vào dòng nước nóng ấm ấm trong lòng, đau đớn đã dần dần bị đẩy lùi, cô ngủ thiếp đi.

Cuối cùng cô bị tiếng chuông cửa đánh thức, người mơ mơ hồ hồ bò dậy, ngây ngô đi ra mở cửa, ần mẩn lần không có phản ứng gì, cuối cùng mới chú ý đến cái mà hình quan sát bên ngoài của cửa, mới nhớ ra đây không phải nhà của mình, hoảng sợ đến mức toát hết mồ hôi. Sáng sớm như vậy cô nam quả nữ ở trong một phòng, người đến cho dù là ai e rằng đều sẽ hiểu lầm. Cô chạy đến trước phòng ngủ đập cửa: “Nguyễn Chính Đông! Nguyễn Chính Đông! Có người bấm chuông cửa.”

Nguyễn Chính Đông đi ra, một bên dùng tay ra hiệu cho cô, một bên vội vàng chạy ra cửa. Cô cuộn chiếc chăn và gối trên ghế sofa lẫn lộn với nhau, không nghĩ được gì nhiều vút tất cả vào trong phòng ngủ, sau đó thu mình lại cũng trốn luôn vào trong phòng.

Chỉ nghe thấy tiếng động bên ngoài

Có người nói chuyện đi lại, cô không dám thở mạnh, ôm gối, lo lắng đến mỗi nổi da gà. Trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười, rõ ràng là không làm việc gì xấu cả, tại sao lại giống như ăn trộm thế này?

Người đó ở bên ngoài, chỉ nghe thấy Nguyễn Chính Đông nói chuyện, một lúc sau khóa cửa lạch cạch, cô hoảng đến mức suýt nhảy lên, hóa ra là Nguyễn Chính Đông, đặt ngón tay trở lên môi ra hiệu. Cúi xuống nói nhỏ vào tai cô: “Em họ tôi tự nhiên bỏ nhà ra đi chạy đến đây, cô đừng ra ngoài. Tôi lừa nó vào thay quần áo, rồi đưa nó đi ăn sáng.”

Sau đó cô có thể thuận lợi trốn biến đi. Cô cười với anh, giống như một đứa trẻ mưu tính làm chuyện xấu, không cần anh dặn dò, có mời cô ra cô cũng không có ý định đi ra. Anh ở quá gần cô, cô vẫn chưa rửa mặt chải đầu, nhưng trên cơ thể vẫn còn mùi hương thanh nhã dễ chịu, không phải là mùi của nước hoa, một buổi sáng như vậy chỉ cảm thấy trong lành như sương, làm cho người ta thất thần. Nhưng trong khoảnh khắc đó, cánh cửa đóng kín một lần nữa đột nhiên được mở ra, thò vào một khuôn mặt trẻ trung, tràn ngập nụ cười như ánh mặt trời, kèm theo vẻ trêu đùa, dương dương đắc ý nói lớn: “Em bắt được rồi nhé.”

Chú thích: * Thỏ khôn ba lỗ: ý chỉ người khôn ngoan thường có nhiều chỗ ẩn nấp, luôn tính toán trước sau

12. Chương 7

Không ai có thể xui xẻo hơn cô được nữa? 6h sáng quần áo xộc xệch, trong lòng còn ôm một chiếc gối to màu trắng, chân trần đứng trước chiếc giường rộng lớn của Nguyễn Chính Đông, còn trên giường thì lộn xộn, một chiếc gối khác sắp rơi xuống, chân thì kéo lòng thông từ trên giường xuống dưới đất, nhìn thấy cảnh này đều có thể làm cho người khác thỏa sức tưởng tượng.

Cái tên chết giấm ở ngoài cửa giờ tay len che mắt một cách rất hợp tác, rêu rao: “Em chưa thấy gì hết, chưa thấy gì hết.” Từ những khe hở giữa ngón tay có thể thấy một đôi mắt đang đảo quanh, Nguyễn Chính Đông dở khóc dở cười, kéo cậu ta ra ngoài: “Chúng ta đi ăn sáng.”

“Anh không thay quần áo sao?”

“Cậu xuống dưới lầu đợi anh.”

“Được.....40 phút có đủ không? Hay là một tiếng? Không phải vội, đúng lúc em có thể chạy thể dục buổi sáng mấy vòng dưới lầu, anh yên tâm, cứ từ từ, từ từ nhé.....”

Nguyễn Chính Đông cuối cùng không thể nhẫn nại được, quát : “Ngô Bách Úc!”

“Em đi đây, em đi trước nhé.....” Ngô Bách Úc nhanh nhẹn tránh ra bên cạnh cửa, cuối cùng quay đầu hướng về phía phòng ngủ, không chịu từ bỏ ý định đen tối nói lớn : “Vị tiểu thư này, xin lỗi nhé!”

Trước khi Nguyễn Chính Đông nổi cơn thịnh nộ, cậu ta nhanh chóng chuồn mất một cách suôn sẻ.

Để lại Giai Kỳ và Nguyễn Chính Đông hai mắt nhìn nhau

Anh giải thích nói : “Cái tên tiểu tử này, cãi nhau với gia đình, cố ý hỏi em gái tôi địa chỉ nơi này, chạy đến đây trốn cha mẹ. Vẫn còn là trẻ con, không giữ được cái miệng.”

“Ừ.....” Ngược lại Giai Kỳ cũng chẳng quan tâm, “Tôi đi đánh răng.”

Cô còn phải đi làm nữa, không thể đi muộn.

Kết quả là hôm đó vẫn đi làm muộn, ở cổng khu chung cư đó không thể bắt được taxi, đành đi bộ rất xa rồi đi tàu điện ngầm. Sau khi đến công ty còn bị Châu Tịnh An nhìn chăm chăm với ánh mắt như phát ra lửa: “Thành thật khai mau, tối qua chơi đùa phong lưu ở đâu hả? Nhìn cô đến quần áo cũng không thay, khuôn mặt thiếu ngủ, thành thật khai báo sẽ được tha thứ!”

Nhắc đến điều này Giai Kỳ bực mình: “Tôi còn chưa hỏi cô đó, tối qua chơi bởi phong lưu ở đâu hả? Di động thì ngoài cùng phủ sóng, điện thoại bàn thì không nghe máy.”

Châu Tịnh An than thở: “Đừng nhắc đến nữa, tối hôm qua tôi lại đi xem mặt, nhưng gặp phải hàng cao cấp. Ăn cơm xong ngay cả phần ai người ấy trả cũng không chịu, còn đợi tôi thanh toán, hại tôi không có tiền đi taxi, đúng lúc điện thoại lại hết pin, muốn tìm người cứu giúp cũng không được, đành phải cố gắng đợi chuyến xe bus cuối cùng để về nhà, đúng là khổ sở.”

Giai Kỳ thấy buồn cười: “Sao cô toàn gặp phải hàng cao cấp thế ?”

Châu Tịnh An lườm cô: “Cô nghĩ ai cũng may mắn như cô, có thể gặp được người như Nguyễn Chính Đông sao?”

Giai Kỳ nói: “Nguyễn Chính Đông ngoài việc có tiền ra thì tốt ở điểm nào chứ?”

Châu Tịnh An khẩu khí như là “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”* : “Cô như thế gọi là có phúc mà không biết hưởng.”

Không đợi Giai Kỳ trả lời, Châu Tịnh An đã có việc bị gọi đi, Giai Kỳ cầm cốc trà lên chờ đợi

Từ lúc rời xa Mạnh Hòa Bình, cô vẫn luôn cho rằng, bản thân mình đã không còn duyên phận với hạnh phúc

Khi còn trẻ, luôn có chút ngầy thơ, cho rằng cái gì cũng có thể nắm trong tay, thứ hạnh phúc đó, sẽ tồn tại mãi mãi cùng trời đất.

Mạnh Hòa Bình chỉ ở Đông Phố có ba ngày, thời tiết luôn xấu, ẩm ướt âm u lạnh lẽo, lúc nào cũng có mưa rơi lất phất. Hàng ngày vào lúc hoàng hôn khi ăn cơm xong, ba người ngồi trong nhà xem tivi, cô thì ngồi bên bếp lò nướng khoai lang cho anh ăn, còn có cả củ mã thầy. Những củ mã thầy nhỏ được nướng nóng hổi, đẩy đi đẩy lại trên hai tay, lúc bóc vỏ bỏng đến nổi thở liên tục. Cha Giai Kỳ lấy cái mâm làm ấm một bình rượu ngon, chia cho hai người bọn cô mỗi người một cốc. Cứ ăn mã thầy uống rượu như thế, Mạnh Hòa Bình luôn khen là tràn đầy phong cách cổ.

Mạnh Hòa Bình thích ăn nhất là món cua chiên của cha cô, nhỏ nhỏ, không to hơn nắp của lọ mứt bao nhiêu, nhưng xốp giòn rất ngon miệng.

Sau này khi tiễn anh ra bến tàu hỏa, Giai Kỳ chủ ý nhờ cha làm rất nhiều đưa cho anh ăn trên đường.

Hôm đó trời mưa nhỏ, Trạm tàu ngày tết từng biển người núi người, phòng đợi tàu người đông như đi tránh nạn, nói chuyện phải nói to đối phương mới nghe thấy. Vì thế họ chỉ nhìn nhau âm thầm, qua một lúc lâu, anh mới cười cười nói : “Gọi điện cho anh.” Đường như cũng không cần nói gì khác nữa, những điều anh muốn nói cô đều biết, còn cô nghĩ gì anh cũng đều hiểu.

Anh không về nhà mà đi Thẩm Dương ăn tết, vì công việc mà hàng năm cha mẹ anh đều ở Thẩm Dương.

Có nhiều việc anh không giấu diếm cô, nhưng khi nói với cô đều chỉ nói qua loa vào trọng tâm.

Đến đại học năm thứ 4 bắt đầu đi thực tập, kỳ nghỉ quốc tế lao động cũng không được nghỉ, công ty sắp xếp cô với mấy đàn anh tới Thẩm Dương công tác., còn Mạnh Hòa Bình đúng lúc đó cũng được nghỉ, đến Thẩm Dương trước cô 2 ngày. Cô cảm thấy rất vui, gọi điện cho anh. Nhân lúc cô đã làm xong việc, còn vé tàu lại là ngày mai, có cả một buổi chiều rảnh rỗi, cho nên hai người có thể gặp nhau.

Đồng nghiệp đã sớm rời khách sạn để đi dạo phố, hai người bọn họ cũng đi dạo phố.

Thẩm Dương vào tháng 5 vẫn còn bóng dáng của mùa xuân, bên đường nhưng cây hoa đình hương nở rực rỡ tràn ngập như bức tranh thêu, trong không khí dường như có mùi mật ong thơm ngọt.

Hai người mỗi người cầm một cốc trà sữa to, đi bộ đến mỗi nhữ chân, sau đó đi vào cửa hàng, nhìn thấy chỗ bán đồ cặp tóc, rất nhiều các cô gái đang vây quanh, đều đang chải đầu. Tóc của Giai Kỳ dài, từ xa đã bị người ta mời gọi: “Tiểu thư, đến đây thử một chút đi, mua cặp tóc của chúng tôi sẽ được chải đầu và búi tóc miễn phí cả đời.”

Giai Kỳ vốn dĩ không muốn thử, nhưng lại thích một chiếc cặp tóc đôi môi, không kim được cứ nhìn mãi không dời mắt.

Mạnh Hòa Bình liền nói : “Thử xem sao.”

Đã có hai cô gái đi lên giúp cô chải tóc, chiếc lược rẽ một đường ngôi trên đỉnh đầu cô sau đó thuận hướng chải xuống dưới, chải cho tóc thẳng xuống. Cô bỗng nhiên hiểu ra vì sao trong thời cổ đại búi tóc lại là một chuyện quan trọng đến thế

Búi xong bím tóc, cuối cùng dùng cặp tóc giữ, quả nhiên đoan trang dịu dàng hơn rất nhiều, dường như cả con người rực rỡ hẳn lên.

Quả thật là rất đẹp, mặt của cô nhỏ, búi lên như thế giống như là cô gái ngày xưa đứng tựa bên cửa sổ, nghiêng nghiêng cài chiếc trâm lên tóc. Có thể nhìn thấy anh ở trong gương, giúp cô cảm thấy, đứng ở không xa, ngắm cô cười.

Cô cảm thấy rất an tâm, bởi vì không cần quay đầu lại cũng biết anh đứng ở đó đợi mình

Chiếc cặp tóc này rất đắt, cô nói: “Hay là thôi đi.”

Cô gái bên cạnh nói : “Mua về sẽ có thể chải đầu được cả đời mà.”

Mạnh Hòa Bình khom lưng xuống, nói bên tai cô: “Mua đi, anh thích em như thế này, dù gì cũng có thể trải cả đời được mà.”

Kết tóc xe duyên đến đầu bạc răng long.

Mặt cô đỏ lên, cuối cùng cứ để cho anh đi trả tiền

Sau khi mua về cô thấy không đáng, sau này lại không thường xuyên đến Thẩm Dương, làm gì có cơ hội ngày nào cũng đến đó chải tóc chứ.

Mạnh Hòa Bình nói: “Ai bảo rằng sau này em không thường xuyên đến Thẩm Dương hả?”

Ý trong lời nói dường như đã quá rõ ràng rồi, cô vẫn cảm thấy hơi ngượng ngùng, cho nên nhanh chóng đi về phía trước, thật ra lúc đó cổ vẫn hơi ngốc, gần gũi như vậy, nhưng Mạnh Hòa Bình lại không hề có ý định đưa cô về gặp cha mẹ, còn cô cũng không cảm thấy kỳ lạ gì.

Buổi tối hai người đi ăn món canh cay, cô ăn đến mức đỏ cả mặt, mũi cũng đỏ đỏ, một người mà ăn hết bao nhiêu là đậu phụ phòng, bia mát lạnh, mặc dù đã là đầu hạ nhưng buổi tối ở Thẩm Dương vẫn hơi lạnh. Món canh cay quá mặn, chưa về đến khách sạn hai người đã rất khát, nhìn thấy siêu thị vẫn chưa đóng cửa liền đi mua nước ngọt có ga..

Trước cửa siêu thị có một bãi để xe lớn, xe của quán bar gần đó đều đỗ ở bãi để xe của siêu thị.

Gặp phải mấy người ở đó, vốn dĩ người đó đi lấy xe, có mấy người đi cùng, nhìn thấy Hòa Bình liền dừng xe lại nói chuyện với anh, vô cùng đặc ý giới thiệu với mấy người đi cùng: “Mạnh Hòa Bình, con trai của Mạnh phó tư lệnh viên quân khu.”

Chú thích

“Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” : ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ tốt hơn

13. Chương 7(tiếp)

Lúc đó Giai Kỳ còn hơi mơ hồ, vốn dĩ không phân biệt được sự khác nhau giữa khu vực quân sự lớn với khu vực quân sự cấp tỉnh, còn có các phân khu. Cô chỉ cảm thấy buồn, bởi vì vẫn còn có chuyện mà Mạnh Hòa Bình giấu cô.

Thực ra Mạnh Hòa Bình còn lo lắng hơn cô, trên đường về, cô không mở miệng, anh cũng không nói chuyện gì với cô.

Sau đó đến trước cửa khách sạn, con đường được bao bọc bởi vườn hoa, phía đầu trồng hoa hồng cùng với nhất xuyên hồng, một màu đỏ rực rỡ như vậy, cũng có thể nhìn thấy mờ mờ ảo ảo trong bóng đêm, giống như một dải lụa đỏ, cắt ngang màn đêm đen kịt.

Cô dừng bước, Mạnh Hòa Bình vẫn còn giúp cô cầm túi, trong tay anh toàn mồ hôi, gọi nhỏ một tiếng: “Giai Kỳ.”

Cô không trả lời, anh lại hỏi: “Em không giận chứ?”

Cô nhếch môi cười : “Tại sao em phải giận chứ?”

Thực ra có một lần anh đã nhắc đến với cô, nói cha anh làm việc trong quân đội, nhưng không nói làm chức vụ gì. Do đó cô hỏi bạn cùng phòng Mỹ Vân, cán bộ quân đội ước chừng là cấp bậc nào, Mỹ Vân vừa đánh nhủ móng tay vừa không chú tâm nói: “Mình cũng không rõ lắm——Chức vụ cao nhất chắc là cấp đại tướng…….”

“Vậy cấp đại tướng to đến đâu?”

Mỹ Vân nghĩ một lúc: “Cấp thành phố, chính là cấp người đứng đầu phụ trách cơ quan hành chính cùng cấp với thị trưởng thành phố.”

Vẫn có một chút khác nhau, nhưng sự khác nhau không phải là vấn đề.

Ngược lại cô an ủi Mạnh Hòa Bình: “Em đâu cần phải tức giận, là chúng ta ở bên nhau, đâu còn là xã hội cũ, đâu cần phải chú trọng môn đang hộ đối. Hơn nữa em không cảm thấy gia đình em có gì không tốt cả, cha em anh cũng đã gặp rồi, là một người rất tốt, rất tốt.”

Cô nhấn mạnh vào từ rất tốt rất tốt, đáng vẻ nghiêm túc, khuôn mặt Mạnh Hòa Bình cuối cùng cũng dần ra, mỉm cười.

Giai Kỳ vẫn không hề biết, Mạnh Hòa Bình đã từng vì cô mà tranh chấp với gia đình. Hôm đó đồng nghiệp cùng phòng đã ngủ, cô mới trốn ra ngoài gọi điện cho anh.

Gió ban đêm ở Thắm Dương rất lạnh, Giai Kỳ đi rất xa cách khách sạn mới có điện thoại công cộng, thật ra cũng không có gì cấp thiết cần nói, hai người chia tay nhau mới có hơn hai tiếng, nhưng anh nói: “Phải gọi điện cho anh.” Cô cũng đã đồng ý .

Khi không ở bên nhau, điện thoại của anh lúc nào cũng mở máy rất muộn, vì luôn đợi điện thoại của cô, tối hôm đó giọng nói của anh lại hơi âm u: “Giai Kỳ?”

Nghe được giọng nói mệt mỏi của anh, cô không kìm được hỏi: :Anh ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.” Ngừng lại một lúc, anh lại gọi tên cô: “Giai Kỳ.”

Cô thấy hơi mơ hồ: “Hử?”

“Anh yêu em.”

Đây là lần đầu tiên anh nói ba chữ đó, vọng ra rõ ràng từ điện thoại, cách chiếc ống nghe, Giai Kỳ chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên. Điện thoại công cộng giống như một cây nắm màu vàng lớn, mỗi nỗi lòng đều là những nếp nhăn dày đặc, dễ vỡ nhưng mềm, có rất nhiều rất nhiều những bào tử nhỏ không thể nhìn thấy, nhẹ nhàng chạm vào sẽ có thể bắn tung tóe vào không khí, tỏa ra một mùi vị vui vẻ làm cho ta cảm thấy tim đập loạn nhịp. Đó là mùi vị của hạnh phúc, còn cơn gió đêm lạnh lẽo, thổi trên đôi má đang nóng bừng của cô. Cô không biết phải nói gì, đột nhiên trong chốc lát dập máy....

Mấy giây sau, cô vội vàng gọi điện lại.

Anh vẫn rất trầm tĩnh, lại gọi tên cô: “Giai Kỳ.”

Cô nghe thấy tiếng nói của mình, nhỏ nhỏ, nhỏ đến nỗi vùi vào bụi cát, nhưng lại nở ra những bông hoa rực rỡ, dường như từng ngọn pháo bông, nở ra nơi màn đêm ở trong tim, lớn mà sáng rực, chiếu sáng cả cơ thể và trái tim cô. Cô nói: “Em cũng vậy.”

Anh mỉm cười không nói, mặc dù không nói gì, cô cũng biết.

Dập điện thoại một lúc lâu, cô cứ đứng ở đó, đằng sau lưng là con đường dài tối đen trong đêm, mỗi chiếc đèn xe đều giống như một ngôi sao băng, sáng rực lướt qua mắt cô, đốm sáng trắng nhỏ bé, cho dù có nhắm mắt lại cũng mãi mãi không mất đi, giống như là một con dấu được khắc ghi vĩnh viễn.

Mạnh Hòa Bình cứ cầm điện thoại, một lúc lâu sau mới đặt xuống bên cạnh chiếc gối

Anh nghe thấy tiếng mẹ gõ cửa, lặng lẽ giả vờ ngủ, nhưng mẹ anh vẫn cứ mở cửa bước vào, ngồi xuống bên cạnh đầu giường.

Trong bóng đêm những đường nét trên khuôn mặt bà vẫn rất đẹp, thời gian dường như không lưu lại bao nhiêu dấu vết trên khuôn mặt bà, bà gọi tên anh: “Hòa Bình.”

Anh không nói, không phải vì anh giận, chỉ vì cảm thấy buồn.

Bà vỗ nhẹ anh qua lớp chăn, giống như anh vẫn còn là một đứa trẻ. Bà nói: “Chúng ta đều là vì muốn tốt cho con, nhiều năm nay, không phải là con và Tây Tử vẫn rất tốt sao? Hai người đều hiểu nhau, quan hệ giữa nhà chúng ta và nhà họ Nguyễn cũng rất tốt. Nếu không thì, bạn học Lý Tâm Duyệt đó của con cũng không tồi, Cha cô bé được điều đến quân khu tỉnh Thành Đô làm ủy viên chính trị, con bé lại học cùng trường với con, cũng coi như là quen biết từ trước.....rất tốt mà, sao đột nhiên con lại nói có bạn gái, lại còn nói sẽ đem về cho chúng ta gặp mặt, cha con và mẹ đều phản đối, là do chúng ta đều không biết rõ ràng về ý đồ cô ta.

Mạnh Hòa Bình cười đau khổ: “Mẹ, mẹ có thể không can thiệp vào chuyện của con được không? Cô ấy chỉ là một cô gái, có thể có ý đồ gì được chứ? Tại sao mẹ lại phải lo lắng cảnh giác thế?

“Đó không phải là mẹ can thiệp, cô ta mặc dù học một trường đại học danh tiếng, nhưng bây giờ những trường đại học ở đó loạn như thế nào, con không chịu nghe lời mẹ, lúc đầu nếu mà nghe lời mẹ vào học trường quân đội, liệu con có thể gặp được đám người không ra gì đó không?”

“Giai Kỳ không phải là người không ra gì.”

“Có thể mê hoặc con đến mức quay cuồng đầu óc thế này chính là người không ra gì.”

Mạnh Hòa Bình tức đến nổi hất chân ra bật dậy: “Mẹ, tại sao mẹ có thể nói thế!”

“Con xem con đi, tính khí quá giống với cha, còn chưa nói được hai câu, đã mặc mày tía tai.”

“Bởi vì mẹ không chỉ sỉ nhục Giai Kỳ, hơn nữa mẹ cũng đang sỉ nhục con!”

“Mạnh Hòa Bình, con có bị sao không hả? Mẹ khổ sở nuôi con lớn thế này, con lại có cái thái độ đó? Mẹ nghĩ lai lịch cô ta không rõ ràng, nếu không có thể xúi giục con làm loạn với gia đình không? Mẹ nói cho con biết, những đứa con gái có tâm kế có thủ đoạn như vậy, mẹ đã gặp nhiều rồi, vì điều kiện gia đình chúng ta tốt, cô ta mới dùng mọi thủ đoạn như thế. Cô ta mê hoặc con dễ, cô ta muốn vào nhà ta, còn khó hơn cả lên trời, cả đời này đừng nghĩ đến!”

Mạnh Hòa Bình ngược lại bình tĩnh trở lại: “Mẹ còn chưa gặp cô ấy, tại sao lại đưa ra cái kết luận như vậy? Nếu cô ấy không phải là một cô gái địa phương bình thường, hơn nữa là con gái của mấy người bạn bố, lại hơn nữa, là con gái của vị lãnh đạo quân đội kia, mẹ có nói thế không? Mẹ, mẹ đừng cho rằng người ta thích gia đình mình, cô ấy yêu con, không phải là gia thế nhà chúng ta.”

“Con biết là cô ta yêu con hay là yêu cha con là phó tư lệnh? Mẹ chưa bao giờ thấy đứa nào ngốc như con, con biết nhà cô ta làm gì không? Ngay đến cả tên bố mẹ cô ta cũng không biết, con đã dám nói đưa cô ta đến gặp chúng ta, mẹ nói cho con biết, thái độ của cha con và mẹ đều rất kiên quyết, không được là không được. Con lập tức cắt đứt với cô ta ngay, loại con gái như thế, một khi đã dính vào là phiền phức. Không cẩn thận sẽ không dứt ra được đâu, chẳng may tạo ra trò cười gì, con định làm cho chúng ta mất mặt trước toàn thể quân đội sao?”

Mạnh Hòa Bình thấp giọng hỏi: “Mẹ, năm đó mẹ quen bố thế nào ạ?”

Mẹ anh hơi sững sờ một lúc.

“Hội diễn văn nghệ toàn quân, đúng không? Năm đó mẹ hát bài “Tháng 2 đến”, mãi cho đến bây giờ, bố vẫn nói, năm đó mẹ đứng trên sân khấu, trước ngực có một bím tóc lớn vừa đen vừa dài, một đôi mắt to long lánh, trong mắt như có nước chảy, hát bài hát đó rung động lòng người.

Bà trầm lặng trong giây lát, dường như được quay lại sân khấu rực rỡ ánh đèn đó, nhiều đèn như vậy, đèn phát sáng, đèn hội tụ ánh sáng, đèn màu chiếu trên cơ thể, khiến cho cả cơ thể hơi nóng lên. Còn cô đứng ở trung tâm của tất cả ánh đèn đó, giống như đứng ở trung tâm của vũ trụ thế giới. Cả hội trường chật ních người, tất cả theo trật tự, ngay cả mũ quân cũng thành một đường thẳng tắp. Hàng ghế đầu tiên là cả thủ trưởng, những đầu người chỉ chít làm cho bà hoa mắt. Lúc đó cô còn trẻ, trước khi lên sân khấu ngay cả nói chuyện còn hơi run, người đoàn trưởng không ngừng an ủi cô: “Đừng lo lắng, đừng lo lắng, các thủ trưởng thực chất rất thân thiện.”

Còn cô sau khi lên sân khấu, ánh đèn chiếu rọi vào mặt, hai con mắt nhìn ra ngoài không thấy rõ cái gì, như thế mà trấn tĩnh lại, giống như hát trong phòng tập không một bóng người, ung dung thong thả.

Tháng 2 đến cảnh xuân tươi đẹp, nhà nhà bận rộn đồng áng, hy vọng năm nay bội thu, trồng nhiều ngũ cốc hơn để nộp công lương.....

Giai điệu đẹp dễ như thế, dùng giọng nói ngọt ngào vang dội hát, bà nổi tiếng từ bài hát đó. Ngay cả thủ trưởng của quân ủy cũng biết bà, cô gái nhỏ bé có giọng hát ngọt ngào hát bài “Tháng 2 đến.”

Sau này lãnh đạo đoàn văn công ra mặt, giới thiệu Mạnh Độ Giang cho bà, những chị em trong đoàn hết mực ngưỡng mộ, bởi vì đó là con thứ của Mạnh soái danh tiếng hiển hách, viết báo cáo tình yêu vẫn còn mơ mơ hồ hồ, hai người đi dạo trong rừng cây, cũng luôn một đi trước một đi sau, tuân theo đúng tiêu chuẩn khoảng cách của yêu đương lúc bấy giờ, lúc nào cũng cách nhau nửa mét không gần cũng không xa, cũng

luôn xưng hô đúng cách với bà: “Đồng chí Tiểu Vân”, đa phần là nói chuyện về chính trị về học tập, thỉnh thoảng cũng viết một chút về chuyện vụn vặt trong cuộc sống.

Vốn dĩ quan hệ giữa cô và bạn diễn tấu đàn piano trong đoàn văn công Vũ Minh Viễn luôn rất tốt, tâm ý của cô với anh ta, anh ta cũng hiểu, nhưng lại vẫn chưa có nói rõ ra. Hai người chỉ thiếu một bước như vậy, nếu lúc mà tổ chức ra mặt giới thiệu, cô có thể lấy hết dũng khí, nói một chữ “Không”, có lẽ cả cuộc đời này đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng, một lần lựa chọn, sẽ quyết định cả một đời như thế.

“Mẹ, năm đó cũng chỉ là một lính văn nghệ xuất thân từ gia đình bình thường, còn cha là con trai của nhà quan đó thôi, năm đó là thủ trưởng trẻ nhất trong toàn quân. Ông và bà cũng chưa từng phản đối cha và mẹ, tại sao hôm nay mẹ lại phản đối con?”

Giọng nói đầy sức thuyết phục của con trai, không hiểu vì sao khiến bà cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhưng bà vẫn không trả lời: “Thời đại không giống nhau, lúc đó suy nghĩ của mẹ rất đơn thuần, con gái bây giờ không như thế đâu.”

14. Chương 8

Bà không thuyết phục nổi con trai, đành đi xuống lầu trước. Mạnh Độ Giang đang ngồi trong phòng khách đọc báo, bà ngồi xuống cầm điều khiển điều hòa lên, tâm trạng lộn xộn bấm chính máy nút, Mạnh Độ Giang bây giờ mới nhìn bà một cái: “Không thuyết phục được?”

“Tính khí thẳng con trai của anh còn cổ chấp hơn anh, em không quản nữa. Nói nó hai câu nó liền cãi lại, em nghĩ là nó đã bị mê hoặc rồi.”

Mạnh Độ Giang lại cười: “Anh vừa nãy đã nói với em rồi, đừng đổ gáo nước lạnh như thế, phải chọn đúng thời điểm, em lại không tin. Hơn nữa, chúng ta lại chưa gặp mặt, em đã vội vàng phản đối, cũng không hợp lý lắm.”

“Đợi gặp mặt rồi mới phản đối, thì đã quá muộn. Con gái bây giờ, gặp mặt một lần có thể thấy được gì chứ? Anh đừng ở đó mà thương con, anh xem con dâu nhà họ Từ, cũng là người địa phương, cũng xinh đẹp, nghe nói cha mẹ còn là giáo sư một trường đại học, tốt xấu gì cũng là con nhà quan chức, kết quả thì sao? Cả ngày ở ngoài ông bướm, ở nhà thì làm loạn lên không yên. Làm cho vợ chồng ông bà Từ tức phát điên lên, chị Lưu lần nào gặp em cũng kể khổ, cuối cùng đành nhẫn tâm chuyển gia đình họ đến quận khu Tây Tạng, mới coi như là yên tĩnh. Gia đình chúng ta nếu cũng như thế, em nói cho anh biết, những ngày anh thương con vẫn còn ở đằng sau ấy.”

“Cũng không phải cô gái địa phương nào cũng giống như thế.” Mạnh Độ Giang phản đối: “Anh thấy em vợ đùa cả năm rồi.”

“Đó là em phòng xa.” Tiểu Vân càng phản đối: “Con bé Tây Tử hiểu chuyện như thế, xinh đẹp, lại có giáo dục. Hòa Bình nhà chúng ta đúng là không hiểu biết, cô gái tốt như vậy, ngay gần mặt nước mà không biết vớt ánh trăng.”(Chú thích: có ý là không biết nắm bắt cơ hội)

Mạnh Độ Giang cười lớn: “Vớt ánh trăng cái gì chứ? Hòa Bình đâu phải là con khỉ.”

“Anh vẫn còn rảnh rỗi mà nói chuyện cười.” Tiểu Vân tức giận, “Con trai anh là do được anh nuông chiều. Lúc đầu em đã nói là cho nó đi học trường quân đội, anh lại cứ nói để nó đăng ký theo nguyện vọng của mình. Sau này bảo sống ở nước ngoài, nó lại cứ quay về, anh cũng nuông chiều nó, để nó quay về học thạc sĩ. Đến ngày hôm nay, anh lại để cho nó làm theo ý mình, anh cứ nuông chiều nó đi, em xem anh nuông chiều nó thành cái gì”

“Nói đi nói lại, là em không hài lòng việc Hòa Bình không làm theo ý của em, là đi yêu Tây Tử chứ gì. Con bé Tây Tử đó quả thật không tồi, nhưng lời người xưa nói rất hay, trái cây chín ép thì không ngọt.” Ông gấp tờ báo lại, giống như là thuận miệng nói: “Hơn nữa, tề đại phi ngẫu*, không nhất định là việc tốt.”

“Cho dù là không phải là con gái nhà họ Nguyễn, bao nhiêu con gái mấy người bạn bè của anh, xuất sắc cũng rất nhiều, biết rõ nguồn gốc, Hòa Bình tùy chọn một trong số đó, chúng ta sẽ đỡ phải lo lắng đến thế nào.”

“Con lớn rồi, nó biết tự mình lựa chọn. Nghe lời anh, bây giờ bảo nó đưa về nhà rồi chúng ta quyết định có hợp hay không, em bớt chút thời gian đến trường của con, bảo nó đưa cô gái đó đến cho em gặp mặt. Nếu không được, chúng ta tiếp tục thuyết phục Hòa Bình.”

Tiểu Vân không nói gì, Mạnh Đồ Giang giục bà: “Đi lên nói với Hòa Bình một tiếng, nói là chúng ta đồng ý gặp mặt. Đi đi, đừng để con giận đến nổi mất ngủ.”

“Em không đi,” Tiểu Vân mặt lạnh mặt, “Nó không ngủ được đáng chết. Khổ khổ sở sở nuôi nó hơn 20 năm, vì một đứa con gái mà cãi lại chúng ta, phí công nuôi dưỡng.”

Mạnh Đồ Giang đỡ khóc đỡ cười: “Em xem em, còn ấu trĩ hơn cả con em nữa.”

Mặc dù Tiểu Vân nói như vậy, cuối cùng vẫn đi lên nói với Hòa Bình: “Hai ngày nữa đợi có thời gian, mẹ sẽ đến trường con, con đưa con bé đến cho mẹ gặp.”

Bây giờ Mạnh Hòa Bình mới cười: “Mẹ, mẹ nhất định sẽ thích cô ấy.”

Sau khi về trường, Mạnh Hòa Bình nói với Giai Kỳ, Giai Kỳ vẫn cảm thấy hơi lo lắng, lập tức đau khổ hỏi: “Hả? Vậy em có thể chạy trốn được không?”

Mạnh Hòa Bình trừng mắt nhìn cô, cô mới nói nhỏ: “Em sợ mà.”

“Có gì mà sợ chứ, sớm muộn gì em cũng phải gặp mẹ anh, hơn nữa, còn có anh cơ mà.”

Hôm đó là ngày nghỉ cuối tuần, tất cả mọi người đều lười nhác ngủ trong ký túc xá. Giai Kỳ dậy rất sớm đi lấy nước rửa mặt, rồi thay đồ, thử một bộ cảm thấy không hợp, thử hai bộ vẫn cảm thấy không hợp. Sướng Nguyên Nguyên đôi mắt híp híp nhìn cô hỏi: “Cây cung nhỏ của chúng ta hôm nay đi lên Đảo Cầu Cá** làm phiên dịch à, tại sao lại tự làm khổ như thế? Giai Kỳ cúi đầu ủ xiu: “Cho dù có lên nhà khách chính phủ làm phiên dịch cũng không lo lắng thế này, Mẹ của Mạnh Hòa Bình đến, bây giờ cả chân tay lòng dạ tởm đều đang run lên đây này.”

Vừa nói câu đó xong, Quyên Tử lập tức từ trên giường bật dậy, ồn ào nói: “Chao ôi, sắp phải gặp mẹ chồng rồi. Cậu phải trang điểm thật kỹ vào, nào nào, quần áo của tớ cậu thoải mái chọn, thích bộ nào lấy bộ ấy.”

Sướng Nguyên Nguyên dụi mắt nói: “Cậu chính là quá yêu Mạnh Hòa Bình nhà cậu, cho nên điều sợ hãi duy nhất đó là sợ làm mất mặt anh ấy. Cậu xem cậu lo lắng đến thế nào, giống như là lãnh đạo Đảng và Nhà nước muốn gặp cậu không bằng.” Mặc dù nói như vậy những cũng vẫn chỉ bảo cô: “Ăn mặc đoan trang nho nhã một chút, các bậc tiền bối đều thích như thế, tớ cho cậu mượn chiếc khăn tơ tằm tớ mới mua, quàng vào đảm bảo sẽ vô cùng hiền dịu.”

Kết quả là dưới sự đồng tâm hiệp lực của cả phòng, đến tận lúc Mạnh Hòa Bình đến đón cô, mới coi như là tu sửa hoàn chỉnh.

Quyên Tử nhìn Giai Kỳ trong gương, khen ngợi: “Đi đi, đi đi, như thế này đừng nói đến gặp mẹ của Mạnh Hòa Bình, ngay cả gặp mẹ của thái tử nước Tây Ban Nha cũng không có vấn đề gì.”

Giai Kỳ phì cười.

Lúc trên xe Mạnh Hòa Bình cũng nhẹ nhàng khen cô: “Hôm nay em thật sự rất đẹp.”

Cô vẫn còn cảm thấy không yên tâm, nhưng khuôn mặt đã được trang điểm nhẹ, lớp trang điểm lót càng làm đôi mắt long lanh như nước đang nhìn quanh dường như phát sáng, giống như ẩn nấp hai vũng nước. Còn trong mặt nước chỉ có hình bóng của anh. Anh rất ít khi thấy cô mặt vậy vào mùa này, do đó nói: “Sau này em cứ trang điểm như thế, anh thích.” Cô cảm thấy hơi ngưỡng ngùng: “Mặc dù quần áo là em mới mua, nhưng chiếc khăn là của Nguyên Nguyên cho mượn.”

Anh nói: “Không sao, đến lúc đó anh mua cho em một cái.”

Đường rất dài, Giai Kỳ vẫn luôn ghi nhớ ngày hôm đó, một ngày thứ 7 đầu hạ, những cây hòe hai bên đường nở đầy hoa trắng tinh thơm ngát, từng chuỗi giống như là vô số chiếc lông đuôi trắng của chim bồ câu. Màu trắng và màu xanh tươi sáng như thế, từng đợt từng đợt hương thơm của hoa hòe, chảy trong cơn gió nhẹ. Cô cùng Mạnh Hòa Bình ngồi ở ghế sau xe taxi, trong xe có đài phát thanh, DJ của đài giao thông đang đưa tin tình hình giao thông, cổng phía Tây có sự cố giao thông, giao thông hai vòng bị tắc nghẽn, nhắc nhở lái xe đi đường vòng.....những tiếng đưa tin triền miên, những mẩu vụn vặt của cả thành phố, dường như sự huyền ảo cả cõi trần gian dâng lên, chân thật mà mơ hồ. Lái xe nghe xong lại đổi kênh, kênh âm nhạc phát từng bài từng bài tình ca, tình yêu ly biệt, nhưng trong lòng cô vẫn rất vui vẻ, giống như là thời tiết tươi đẹp bên ngoài. Có hàng ngàn bọt khí bay lên từ trong đáy tim, phồng phồng, khiến người ta vừa khó chịu lại vừa dễ chịu.

Mạnh Hòa Bình vẫn cứ nắm chặt lấy tay cô.

Cho đến tận lúc xuống xe.

Một khu vườn lớn ngoài số nhà ra không còn một ký hiệu nào khác, trước cửa còn có cảnh vệ trực ban, nhìn giống như là một đơn vị quân đội, nhưng cách bức tường cao chỉ có thể nhìn thấy vô số những chùm cây cao xanh tốt, rừng cây sau cổng sau thềm không thấy đáy. Mạnh Hòa Bình giải thích với cô: “Nhà khách, lần này mẹ anh đến đây ở đó.”

Cô vẫn chưa đi quen giày cao gót, Sương Nguyên Nguyên dạy cô dán một miếng dán vết thương vào sau gót chân, nhưng đi bộ vẫn mệt. Ánh nắng đầu hạ đã hơi mạnh, cả người ướt đầm mồ hôi, còn Mạnh Hòa Bình vẫn luôn nắm chặt tay cô, trong không khí có thể nhìn thấy rõ ràng những hạt bụi nhỏ dưới tia nắng, giống như là rải xuống những bụi vàng lấp lánh nhỏ xíu, dưới bóng cây có hàng ngàn những quầng sáng vụn vặt, giống như là đôi cánh của những chú bướm vàng, vô số những con bướm vàng nhỏ bé, đậu trên mặt đường nhựa màu đen. Giai Kỳ luôn có cảm giác hơi hoảng loạn, cảm thấy chỉ cần đi thêm một bước, những con bướm nhỏ màu vàng đó sẽ vỗ cánh bay mất.

Mẹ Mạnh Hòa Bình xinh đẹp trẻ trung đến không ngờ, Giai Kỳ nhẹ nhàng hít một hơi, thoải mái tự giới thiệu mình với bà: “Cháu chào cô, Cháu là Vưu Giai Kỳ.”

“Ngồi đi, hai đứa đều ngồi đi.” Bà dò xét Giai Kỳ một lúc, giọng nói vẫn rất khách khí, một mặt gọi phục vụ rót trà.”

“Phòng khách rất lớn, thảm trải mềm mại không có tiếng bước chân, Trong lòng Giai Kỳ giống như là đánh trống, sau đó mới dần dần trấn tĩnh lại.”

“Hòa Bình nói cháu là người Chiết Giang?”

“Vâng, cháu là người Thiệu Hưng Chiết Giang.”

Trà xanh được hâm trong chiếc cốc sứ trắng, mùi vị phảng phất, mẹ của Mạnh Hòa Bình dường như đang suy nghĩ gì hỏi: “Cháu họ Vưu? Là người thành phố Thiệu Hưng à?”

“Không ạ, cháu là người thị trấn Phố Đông.”

Mạnh Hòa Bình bổ sung thêm một câu: “Mẹ, chính là nơi sản xuất loại rượu hoa điều đó. Phong cảnh rất đẹp, là một “tiểu kiều lưu thủy nhân gia”**** thật sự, giống như là trong tranh của Trần Dật Phi.”

Mẹ Mạnh Hòa Bình phớt lờ anh, một lúc sau mới hỏi một câu: “Cha cháu làm nghề gì?”

Giai Kỳ cảm thấy hơi bất an, bởi vì thấy bàn tay mẹ Mạnh Hòa Bình xoay chiếc nắp cốc, từng vòng từng vòng, chiếc nắp màu trắng vẽ bông hoa xanh, chiếc cốc trắng tinh như ngọc đang bị móng tay bà xoay xoay một cách vô thức, một lúc rồi lại một lúc. Không hiểu vì sao Giai Kỳ có một dự cảm không lành, dự cảm đó làm cho cô trở nên bất an, nhưng cô vẫn trả lời chân thực: “Cha cháu làm việc ở xưởng rượu,” Giai Kỳ ngừng lại một lúc mới nói: “Mẹ cháu đã ly hôn với cha cháu từ rất sớm, cháu vẫn chưa từng được gặp bà.”

“Tên của cha cháu là gì?”

“Vưu Minh Viễn.”

Chú thích:

*tề đại phi ngẫu : chỉ người từ hôn cho rằng dòng dõi hoặc địa vị thấp kém.

** Một địa danh nổi tiếng ở Đài Loan

*** Tiểu kiều lưu thủy nhân gia: một câu thơ nổi tiếng của Mã Chí Viễn, miêu tả cảnh sông nước.

15. Chương 8 (tiếp)

Dương như căn phòng tiếp khách bỗng chốc trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng con chim đậu trên cành cây phía bên ngoài cửa sổ. Chỉ là một con chim nhỏ màu nâu, hình dáng không bắt mắt, nhưng tiếng hót trong trẻo, giống như một chuỗi tiếng chuông đẹp đẽ, làm đọng đưa chấn động cả không khí, du dương lay động lòng người.

Giai Kỳ không biết mình nói sai ở điểm nào, nhưng tất cả đều không bình thường. Không khí trong căn phòng trong chốc lát dường như ngưng tụ lại, giống như là bị gắn keo, từng chút từng chút cô đặc lại. Mạnh Hòa Bình cũng cảm giác thấy, nói: “Mẹ, Cha mẹ Giai Kỳ ly hôn không liên quan gì đến Giai Kỳ, lúc đó cô ấy còn chưa hiểu chuyện, cô ấy vô tội.”

“Mẹ biết,” Mẹ Mạnh Hòa Bình đặt tách trà xuống thần sắc lạnh nhạt, một lần nữa nhìn Giai Kỳ dò xét, Giai Kỳ cảm thấy ánh mắt đó đã thay đổi một cách triệt để, thậm chí vẻ mặt bà còn lịch sự hơn cả lúc này, nhưng sự lịch sự đó lại có thêm sự xa vời ngàn dặm, trong giọng nói có sự lịch sự lạnh giá: “Chiếc khăn lụa này của Vương tiểu thư thật là đẹp, nếu tôi không đoán nhầm thì đó là mẫu mới nhất của Hermes trong năm nay. Nghe nói Vương tiểu thư vẫn còn đang học đại học, tôi không hề biết học sinh đại học bây giờ lại xa xỉ như vậy đó, có thể tùy tiện quẳng một chiếc khăn mấy nghìn tệ đi dạo phố.”

Giai Kỳ không ngờ rằng chiếc khăn này lại đắt thế, liền đỏ mặt, Hòa Bình vội vàng thay cô giải thích: “Mẹ, đó là cô ấy mượn của bạn cùng phòng, vì đến gặp mẹ nên trang điểm đẹp một chút.”

“Vậy lại càng không nên, con gái bây giờ lòng ham hư vinh lớn như vậy.” Bà lạnh lùng liếc nhìn Giai Kỳ một cái: “Có thể nào thì như thế ấy, trên đời này mẹ ghét nhất là loại người giả tạo dối trá, con không phải là không biết.”

Giai Kỳ đứng dậy: “Cô à, cháu sai rồi, là cháu muốn đem đến cho cô một ấn tượng tốt, không ngờ rằng lại chưa tốt thành xấu, cháu xin lỗi.”

“Bỏ đi bỏ đi, hai đứa đi đi.” Mẹ Mạnh Hòa Bình ần ần thái dương, “Lát nữa mẹ còn có việc, con đưa Vương tiểu thư về. Hôm nay cô Cao và cô Lỗ mời mẹ còn chúng ta ăn cơm, sau khi con đưa Vương tiểu thư về trực tiếp đến nhà tiếp khách quần ủy, mẹ đợi con ở đó, đừng có đến muộn.”

Mạnh Hòa Bình vẫn còn muốn nói gì đó, Giai Kỳ nhẹ nhàng giật giật gấu áo anh, nói nhỏ: “Vậy cô cứ nghỉ ngơi đi, chúng cháu đi trước đây.”

Trên đường về có gió, những cây hòe nhẹ nhàng lay động trong gió, ài phát thanh phát dự báo thời tiết, bão cát ở Nội Mông Cổ không báo trước sắp ập đến. Khóe miệng Giai Kỳ nhếch lên một cách bất lực, tai họa không thể dự đoán trước, chính là như vậy

Nội Mông Cổ, nghe đến dường như rất xa xôi, còn thành phố bên ngoài cửa sổ xe chỉ có gió nhẹ, vẫn là một ngày thời tiết đẹp. Chỉ một con bướm vỗ cánh đập ở lưu vực sông Amazonas cũng sẽ làm cuộn lên một cơn bão lớn ở lưu vực sông Mississippi. Thế giới là như vậy, một điều không ngờ nhỏ nhất, hậu quả sẽ làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được. Còn chú bướm vô tội đó, lại vĩnh viễn không hề biết rằng mình đã làm sai điều gì.

Giai Kỳ cảm thấy sợ hãi, bởi vì không biết mình sai ở đâu, cô không có cách nào sửa chữa, nhưng sự sai lầm đó rõ ràng đã đem đến một hậu quả đáng sợ.

Lúc tạm biệt, Mạnh Hòa Bình đột nhiên hôn lên gò má cô, đôi môi anh hơi lạnh, giống như một quả chanh tươi, có một cảm giác mát lạnh làm cho người ta cảm thấy xót xa trong lòng. Anh nói: “Giai Kỳ, em không làm sai điều gì cả. Có lẽ hôm nay mẹ anh hiểu lầm em, anh sẽ đi thuyết phục bà.”

Cô cười rạo rỡ, giả vờ như không hề để ý. Nhưng cô biết rõ rằng là không thể xoay chuyển được, mẹ của Mạnh Hòa Bình không thích cô, thậm chí ghét cô, cái kiểu chán ghét đến mức ngay cả lịch sự cũng không thể giả vờ nổi, làm cô cảm thấy chán nản tuyệt vọng.

Buổi tối Mạnh Hòa Bình mới đến tìm cô, cô vẫn mặc bộ quần áo lúc sáng, chiếc khăn lụa đã trả cho Sương Nguyên Nguyên, cho nên trên cổ trống trống, chiếc cổ dài trắng lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ, Mạnh Hòa Bình cảm thấy hôm nay cô rất gầy, giống như một chiếc lá, mỏng manh đến mức làm cho người ta xót xa.

“Đã ăn cơm chưa?” Mạnh Hòa Bình hỏi cô

Cô ừ một tiếng, thực ra chưa ăn. Sau khi về cả phòng không có ai ở nhà, cô liền bận rộn giặt quần áo ga trải giường vỏ chăn, dường như có thể giặt tất cả các thứ trong phòng. Từ trưa cho đến chiều tà, cô dùng hết một nửa gói bột giặt, tay ngâm nước đến mức nhăn nhoe, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy trống rỗng, cả cơ thể không thể rảnh rỗi được, dường như nếu rảnh rỗi sẽ không tìm được sự buồn rầu, đành lại quét hết một lượt từ trong ra ngoài, còn lau sạch sẽ cửa sổ kính.

Lúc lau cửa sổ đã là chiều tà, màu ráng chiều tím rực rỡ tươi đẹp khắp cả bầu trời, tím đến xanh ngắt, giống như nhung tơ bị nhuộm màu. Đài phát thanh trường đang phát ca khúc “My love”, âm thanh đẹp như vậy, giống như là hoàng hôn vào cuối xuân. Cô dẫm lên ghế chạm chỉ lau cửa kính, cẩn thận lau đi từng chấm đen, dùng chiếc khăn mặt đã thấm xà phòng lau qua, sau đó lại dùng khăn ướt lau hết bột xà phòng, cuối cùng dùng khăn khô lau sạch. Hà hơi, mỗi cánh cửa kính đều sáng bóng lấp lánh, sáng đến mức như không có gì.

Tiếng hát trên đài phát thanh vang lên: “I wonder how I wonder why, I wonder where they are.....”

Giống như không tồn tại, giống như không có.

““To see you once again my love I Try to read I go to work I’m laughing with my friends.....”

Bên dưới đều là người đi lấy nước đi mua cơm, cầm trên tay những bình giữ ẩm nhiều màu sắc, âm thanh đài phát thanh huyền ảo như thế, nhưng không có ai chú ý nghe. Xa xa đều là cây, những hàng cây đan xen, những cột nhà cổ kính thấp thoáng trong rừng cây xanh.

Cô áp mặt vào cửa kính, lạnh lẽo lãnh lẽo, còn có mùi thơm chất phụ gia của xà phòng, còn ngoài trời cứ tối dần tối dần.

Sau đó Mạnh Hòa Bình đến.

Trước đây cô cảm thấy anh cao, nhưng hôm này dường như anh vừa cao vừa xa, ngay cả ngược đầu nhìn anh cô cũng thấy mệt, còn giọng nói anh dường như lại càng xa cô hơn, cô không thể không mỉm cười lắng nghe anh nói, anh nói: “Nào, anh đưa em đến một nơi.”

Cô cứ đi theo anh, gió thổi mạnh hơn, thổi tung mái tóc dài của cô, cô cảm thấy lạnh, nhưng không nói gì.

Anh cũng không nói.

Từ một hàng cây đến một hàng cây, đi ra khỏi cửa Đông, lại đi vào cửa Tây trường anh. Cô cứ đi theo anh, cứ đi, đi ngang qua trường, anh nắm chặt lấy tay cô, giống như là sợ nếu rời lỏng tay cô sẽ biến mất.

Anh nắm chặt đến đau cả ngón tay cô, cuối cùng mới nói: “Đến rồi.”

Là một tòa lễ đường, có lúc khoa nghệ thuật biểu diễn tiết mục nào đó, hoặc là đoàn nghệ thuật đại học tập diễn đều tổ chức ở đây. Không hiểu Mạnh Hòa Bình lấy được chìa khóa ở đâu, đưa cô vào trong lễ đường tối đen như mực

Anh bật một bóng đèn nhỏ ở hành lang, sau đó đặt cô ngồi vào vị trí hàng đầu tiên ở trung tâm, quay người đi vào trong cánh gà.

Chiếc đèn duy nhất ở hành lang cũng đã tắt, cô ngồi trong bóng tối tĩnh mịch, đột nhiên đèn chiếu trên sân khấu sáng lên, một khoảng sáng to lớn hình tròn, giống như là mặt trăng ngày đêm sáng trong, còn ở trung tâm vầng trắng bạc là một chiếc đàn piano màu đen.

Anh đi ra từ sau sân khấu, chậm chậm bước vào vòng tròn, ngồi xuống trước chiếc đàn piano, Giai Kỳ không hề biết rằng anh lại biết đánh đàn, càng không biết anh đánh đàn hay đến vậy.

Anh đàn bài “Hoa loa kèn đỏ nở rực rỡ”, Giai Kỳ không hề biết rằng bài hát đó lại có thể chuyển được thành bản nhạc piano, khúc dạo đầu chậm chậm nhẹ nhàng, giống như là cơn gió xuân thổi đến, trên cao nguyên đất badan trời cao mây bay nhẹ, còn mặt đất đầy cỏ xanh. Ở đoạn giữa cao trào giống như thủy triều vui vẻ, con sóng sau cao hơn con sóng trước, từng nốt nhạc uyển chuyển nhảy múa trên phím đàn, dường như từng bông hoa loa kèn đỏ nở trong thung lũng, hoa nở đẹp như áng mây hồng. Từng bông từng bông chen chúc, chảy đến tầm nhìn. Mỗi bông đều là một ánh mắt đỏ đến nóng bỏng, nhiều hoa như thế giống như là đại dương, bốc cháy khắp cánh đồng ngọn núi, từ trên trời xuống dưới đất, đỏ rực rỡ, mãnh liệt giống như lửa.

Cô không nghe ra bất cứ sự điều khiển hay là kỹ xảo nào, chỉ cảm thấy cả sân khấu giống như một chiếc lá loa kèn nhỏ, trôi trên dòng mưa hoa như những mũi tên, chỉ có cô, nhìn chăm chú tất cả như một giấc mộng ảo.

Khúc cuối cùng dường như lại bắt đầu mở rộng ra, tất cả giống như mây bay nước chảy, bắt đầu lại cảm giác mênh mông rộng rãi của trời cao mây bay nhẹ, chỉ có một bông loa kèn đỏ nhỏ bé yếu ớt, đứng đưa trong cơn gió nơi thung lũng

Sau khi nốt nhạc cuối cùng rơi xuống rất lâu rất lâu sau, cô mới nhớ ra vỗ tay.

Tiếng vỗ tay bộp bộp cô đơn, dội lại trong lễ đường nhỏ trống rỗng. Anh đứng lên, mỉm cười cúi đầu về phía cô, giống như là phong cách của những nhà diễn tấu khi chào cảm ơn.

Lễ đường quá trống, cách xa như vậy, cô cười lớn hơn: “Không ngờ anh biết đánh đàn, sao em không biết gì hả?”

Anh đứng ở trung tâm sân khấu, cũng phải nói lớn cô mới có thể nghe thấy: “Ưu điểm của anh vẫn còn nhiều lắm đấy.”

Cô nói: “Em biết rồi em biết rồi.” Không kìm được liền cười.

Anh nói lớn hỏi cô: “Giai Kỳ, em có đồng ý lấy anh không?”

Cả đời này Giai Kỳ mãi mãi không thể quên, mãi mãi cũng không thể quên cái lễ đường nhỏ đó, cô đứng ở dưới sân khấu tối đen như mực, bên tai dường như còn có giai điệu của tiếng đàn piano vang vọng, còn trước mặt cô là sân khấu trống trải, anh đứng ở trung tâm của nguồn ánh sáng, lông mày và ánh mắt rõ ràng, mỗi đường nét trên khuôn mặt đều rõ ràng đến thế. Dưới ánh đèn chiếu sáng như tuyết, tất cả đều rõ ràng mà giống như là không chân thực. Ngay cả anh, đều giống như một giấc mộng ảo không có thực, tất cả đều giống như giấc mơ, đẹp và không chân thực như một giấc mơ.

Anh hỏi cô: “Giai Kỳ, em có đồng ý lấy anh không?”

16. Chương 9

Giai Kỳ đã có chiếc nhẫn đầu tiên trong đời mình, chiếc nhẫn bạch kim nho nhỏ, không có một hoa văn nào, kiểu dáng đơn giản nhất mộc mạc nhất. Bởi vì không phải là hàng hiệu, mà ngày đó giá vàng còn tương đối thấp nên cũng không quá mấy trăm tệ, là Mạnh Hòa Bình dùng tiền trợ cấp của anh để mua. Hóa ra buổi chiều anh đi mua cái này, anh giúp cô đeo chiếc nhẫn lên tay, ngón tay cô rất mảnh khảnh, ai biết được rằng cỡ mà cửa hàng giới thiệu cho Mạnh Hòa Bình vẫn hơi to hơn một chút, Mạnh Hòa Bình nói: “Hay là anh mang đến cửa hàng để đổi lấy cái khác, người ta nói có thể đổi được.” Nhưng Giai Kỳ lắc đầu: “Em muốn cái này, lấy sợi len quần vào là được.”

Mạnh Hòa Bình nói: “Như thế không đẹp.”

Giai Kỳ mỉm cười rạng rỡ: “Em không cần đẹp, em muốn cái này.”

Chiếc nhẫn đó cô lấy sợi len đỏ tỷ mỉ cẩn thận cuốn một nửa vòng, đúng là không đẹp lắm, giống như nhẫn vàng các bà cụ ngày xưa hay đeo. Trong thị trấn Đông Phố quê cô, Giai Kỳ thường nhìn thấy người ta ngồi

trên ghế mây bên bờ sông suối nắng, híp đôi mắt lại nghe kịch Thiệu Hưng trong chiếc máy thu âm. Các bà cụ tóc bạc trắng khuôn mặt đầy nếp nhăn, trên ngón tay đeo một chiếc nhẫn vàng đã đen sẫm, lấy sợi len quần quanh, ngay cả sợi len cũng đã thấm dẫm quá nhiều phong trần của năm tháng. Nhưng Giai Kỳ lại thích vô cùng, đó chính là sự tồn tại mãi mãi với thời gian đời này kiếp này, chiến tranh hoạn nạn xa cách đau thương hơn nữa, vẫn gìn giữ lại, trở thành ký ức của thời gian, dường như vĩnh hằng.

Giai Kỳ vẫn không hề biết chuyện Mạnh Hòa Bình cãi nhau với gia đình, chỉ biết rằng anh đổi một công ty thực tập khác, công việc rất vất vả, thường không có thời gian nghỉ ngơi.

Có một lần cô nhớ ra hỏi anh: “Gần đây tại sao không về Thẩm Dương?”

Mạnh Hòa Bình đang ăn phở bò, gần đây khuôn mặt anh cũng gầy đi, Giai Kỳ nhìn anh thấy xót xa, anh chỉ cúi đầu ăn phở: “Mệt, lười về.”

Anh thật sự rất mệt, bởi vì làm công việc kỹ thuật, khi tăng ca thường cũng làm liên tục. Hai tháng sau đổi một công ty khác, cũng không ký hợp đồng chính thức, nhưng lương cao hơn một chút, bởi vì đã tốt nghiệp nên không được ở ký túc xá, do đó thuê một căn phòng ở khu vực ngã tư gần công ty.

Hôm thứ 7 chuyển nhà Giai Kỳ giúp anh dọn dẹp, hai người lấy giấy gấp thành mũ đội lên đầu để tránh bụi. Giai Kỳ phụ trách dọn dẹp đồ đạc linh tinh, còn Mạnh Hòa Bình phụ trách vệ sinh tường nhà, đứng trên ghế cầm chiếc chổi lông gà quét đi những bụi ở góc tường, Giai Kỳ nghe thấy tiếng Mạnh Hòa Bình vừa làm việc vừa huýt sáo, huýt bài “Tôi là người quét vôi”, Giai Kỳ nhớ đến đã học bài hát đó hồi mẫu giáo, không kìm được nhếch khóe miệng lên cười trộm.

Hôm đó hai người đều mệt đến không chịu nổi, cuối cùng đến khi căn phòng đã được dọn dẹp xong, thật sự mệt mỏi hết sức, Giai Kỳ nằm liệt trên ghế sofa, than thở: “Em thật sự không muốn đứng dậy nữa.” Chỉ là đói, đói đến mức bụng kêu ùng ục, buổi trưa hai người chỉ ăn có một ít bánh mì rồi làm tiếp, bây giờ đều đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi.

Mặc dù mệt nhưng nhìn thấy gạch sàn nhà sáng bóng như gương, căn bếp tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ, Mạnh Hòa Bình vẫn hưng phấn nói: “Anh nấu mì cho em ăn nhé.”

Giai Kỳ kêu lên: “Đừng!”

Lần trước anh úp mì tôm, kết quả là nước không nóng, tất cả sợi mì đều cứng cứng, từ đó Giai Kỳ từ chối tất cả các loại đồ ăn mà anh chế biến. Cô ấn ấn cái đầu gối đau nhức, tự mình chạy vào bếp pha mì, dầu ăn muối tương dấm đều không đủ, mì nấu xong trắng tinh, cô đặt bát mì lên bàn, quay đầu lại nhìn, Mạnh Hòa Bình đã nằm ngủ xiêu vẹo trên ghế sofa.

Dáng anh lúc ngủ rất đẹp, sống mũi thẳng, chỉ có lông mày hơi chau lại. Cô cẩn thận đưa ngón tay ra vuốt thẳng đỉnh lông mày đó. Ai biết được rằng anh ngẩng mặt hôn vào ngón tay cô, hóa ra anh đã tỉnh rồi, cô nhột đến mức cười lớn, anh ôm lấy cô, hôn thật sâu.

Mì rất khó ăn, nhưng anh ăn hết từng miếng lớn, còn khen cô: “Nấu mì trắng cũng ngon như vậy, tay nghề của bà xã anh thật giỏi.”

Giai Kỳ không hài lòng: “Ai là bà xã của anh hả?”

Anh cười chắc chắn: “Sau này nhất định là, hơn nữa là vĩnh viễn.”

Mặc dù hai người đều bận, thỉnh thoảng cô mới đến làm cho anh bữa cơm, thu dọn nhà cửa, nhưng khoảng thời gian ở bên nhau luôn luôn đầy trân trọng. Tháng 8 công ty của Mạnh Hòa Bình tổ chức hoạt động cho nhân viên, tới một khu du lịch ở ngoại ô làm đồ nướng chèo thuyền, không khí vui vẻ sôi nổi. Hướng dẫn viên đi theo đoàn là một anh chàng da ngăm đen, trẻ tuổi, cũng rất lăm lăm, hề nhếch mép cười là lộ ra một hàm răng trắng bóng, giống như là quảng cáo kem đánh răng của người da đen. Sau khi ra khỏi đường cao tốc không lâu liền rẽ vào đường dành riêng cho khu du lịch, kết quả là đi không đúng thời điểm, đúng lúc con đường đó đang sửa chữa, mặt đường toàn là những hố to hố nhỏ, chiếc xe khách lớn lắc lư, liền có người hét lên: “Con đường nay giống như là người mặt rỗ vậy, lỗ to lỗ bé, sắp làm dạ dày tôi lộn tùng phèo lên rồi.”

Kết quả là anh chàng hướng dẫn viên cười hì hì nói ra một câu: “Các quý ông quý bà, con đường mà chúng ta đang đi chính là con đường má lúm đồng tiền mê người nổi tiếng.” Kết quả là chưa nói dứt câu bánh xe nghiêng qua một hòn đá lớn, một âm thanh vang lên, thân chiếc xe lại lắc mạnh một cái, liền có người nói: “Đó là cái gì.”

Hướng dẫn viên mặt không biến sắc nói: “Đó chính là chiếc răng khểnh đáng yêu.”

Sau đó tất cả mọi người trong xe cười ầm ĩ, Giai Kỳ cũng cười, Mạnh Hòa Bình quay mặt lại, cách tấm kính xe, ánh mặt trời mưa hạ chiếu nghiêng nghiêng xuống khuôn mặt anh, đôi lông mi dài dài của anh bị ánh mặt trời mưa từng lớp từng lớp ánh vàng như nhung tơ. Anh nhân cơ hội hôn trộm cô, kết quả là chiếc xe lại đi vào một hòn đá, anh vừa đúng lúc đập vào mũi cô. Cô không kịp được cười, anh vừa cười vừa nói vào bên tai cô: “Chiếc răng khểnh đáng yêu.”

Hơi thở ngứa ngứa của anh thổi vào bên tai cô, thổi nhẹ phần tóc sau gáy cô.

Hôm đó thời tiết rất đẹp, Giai Kỳ vẫn luôn tưởng rằng, cả đời này đều sẽ giống như hôm đó, ánh mặt trời rực rỡ chiếu từ trên cao, bầu trời trong xanh mênh mông, còn Mạnh Hòa Bình thì ở bên cạnh cô, mãi mãi nắm chặt tay cô.

Lúc làm đồ nướng mọi người đã thân thiết hơn, cô bị mọi người gọi là “người thân của Mạnh Hòa Bình”, cô gọi người khác cũng là người thân của ai đó, một đám người thân đang nướng ngô và thịt bò ở trên bờ sông, còn có rất nhiều sườn lợn và cánh gà, nằm ngoài dự đoán của cô đó là, Mạnh Hòa Bình nướng cánh gà ngon vô cùng, cô vốn cho rằng anh là một người không hề có thiên bẩm về nấu nướng. Hôm đó Giai Kỳ ăn rất nhiều rất nhiều cánh gà, uống rất nhiều rất nhiều bia, kết quả làm chấn động tất cả đồng nghiệp ở công ty của Mạnh Hòa Bình. Ngay cả ông Lưu trưởng phòng thị trường đã trải qua nhiều “thử thách rượu bia” cũng bị cô làm cho chấn động, lập tức đặt cho cô một cái biệt danh “Người nhà của rượu bia.”

Nhiều năm sau, thỉnh thoảng cô cũng gặp vị trưởng phòng họ Lưu đó trong các bữa cơm công việc. Ông ta vẫn có thể nhận ra cô ngay lập tức: “Ồi chào, cô chính là “người nhà của bia rượu” đây mà. Rượu này hôm nay tôi không uống, không thể uống. Có cao thủ tuyệt thế ở đây, quả thật không thể uống.”

Giai Kỳ mỉm cười, đối phương là người từng trải, trong bữa cơm lấy rượu làm vui, ngoài câu nói đó ra không nhắc thêm đến chuyện khác nữa, càng không nói đến Mạnh Hòa Bình.

Sau ngày hôm đó Giai Kỳ mới cảm thấy, thật ra bản thân mình rất nhớ nhung, nhớ nhung ngày mà cô bị gọi là “người thân”

Bởi vì lúc đó mọi thứ đều tốt đẹp, bởi vì có Mạnh Hòa Bình.

Thực ra Mạnh Hòa Bình rất yêu thương cô, lúc nào cũng gọi cô là nha đầu ngốc, lúc nào anh cũng nghĩ trước mọi sự việc cho cô, ngay cả đến Từ Thời Phong cũng không thể hiểu được: “Mạnh Hòa Bình là người tốt, Giai Kỳ, tại sao em lại từ bỏ?”

Giai Kỳ mỉm cười, nhưng thần sắc lại ngẩn ngơ, nhìn cây phía bên ngoài cửa sổ, ngày xưa xanh mướt nay có còn không, cây còn như vậy, con người vì lẽ gì mà chịu nổi chứ.

Từ Thời Phong cảm thấy lo lắng, hỏi dồn: “Giai Kỳ, em và Mạnh Hòa Bình có phải là có hiểu lầm gì không?”

Không có hiểu lầm, lúc tết anh đưa cô về nhà, đem theo túi lớn túi nhỏ, ga tàu ngày tết đông đến nỗi giống như đầu những con cá mòi, chen chúc mười mấy tiếng đồng hồ mới đến nơi, Mạnh Hòa Bình cũng không hề có vẻ mệt mỏi, chăm sóc cô cùng hành lý đi ra khỏi bến, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp.

Từ trước đến nay anh làm việc gì cũng cẩn thận, chỉ cần có anh ở đó, Giai Kỳ luôn cảm thấy có thể dựa dẫm, có thể yên tâm.

17. Chương 9(tiếp)

Mạnh Hòa Bình tặng hai cây thuốc lá cho Vưu Minh Viễn làm quà ra mắt, lúc Giai Kỳ nhìn anh lấy ra cảm thấy rất buồn cười: “Đây là loại thuốc lá gì vậy? Tại sao lại không có nhãn mác gì hết? Lấy giấy trắng dán vào à?”

Mạnh Hòa Bình cười: “Anh nói đến thăm chú, một người bạn giúp anh nhờ người ở xưởng thuốc lấy ra đây, nghe nói là thuốc ngon.”

Vưu Minh Viễn nhìn cây thuốc, lại nhìn Mạnh Hòa Bình, không nói gì liền nhận lấy.

Bữa cơm đoàn viên cả ba người cùng xuống bếp làm, vốn dĩ Vưu Minh Viễn không cho bọn họ xuống bếp nhưng Giai Kỳ cứ đòi giúp đỡ cha, Hòa Bình cũng vừa cười vừa mặc chiếc tạp dề vào, cả ba người liền cùng nhau vào bếp, Vưu Minh Viễn vẫn là đầu bếp chính, Giai Kỳ và Hòa Bình làm trợ thủ. Giai Kỳ cắt nhỏ hành rất nhanh, cái thớt gỗ cứ đập thùng thùng liên tục, Hòa Bình cười cô: “Dáng vẻ của em trông thật là đáng sợ.” Giai Kỳ không thềm ngẩng đầu” Cũng không đáng sợ bằng dáng vẻ lúc anh đánh đàn piano.”

Vưu Minh Viễn đang bận rộn tráng bánh mật thuận miệng liền hỏi một câu: “Hòa Bình biết đàn piano sao?”

Giai Kỳ nói: “Đàn rất hay ấy, ít nhất thì con cũng không nghe ra điểm không hay.”

Hòa Bình nói: “Lúc nhỏ ghét nhất luyện đàn, bởi vì lúc đó luyện kỹ năng cơ bản, khô khan vô vị nhất. Mẹ anh thỉnh thoảng cứ như thế, luôn cảm thấy bà làm thế là vì muốn tốt cho anh.”

Giai Kỳ hỏi: “Cô không phải là ca sỹ sao, tại sao lại bắt ép anh luyện đàn?”

Hòa Bình nói: “Anh không thể học mẹ hát bài “Tháng 2 đến” được, bà nói con trai tốt nhất nên học piano, có thể bồi dưỡng khí chất.”

Vưu Minh Viễn đang cầm chiếc muôi đột nhiên dừng lại, bánh mật trong nồi kêu lèo xèo, khói dầu mỡ bốc lên, Giai Kỳ hỏi: “Cha, sao vậy?”

Vưu Minh Viễn nói: “Không sao.” Đặt bánh vào đĩa, lại xào một món khác, bận rộn đến quay cuồng.

Buổi liên hoan tết vẫn giống như là món thập cẩm, bật tivi lên chỉ là để cho thêm náo nhiệt. Mạnh Hòa Bình rất có khẩu vị, ăn rất nhiều món thịt hầm rau phơi khô, Giai Kỳ dạy anh cách ăn món cọng rau rền ướp, đặt vào giữa một miếng thịt đông ăn sẽ rất ngon, hít mạnh, ăn rất ngon cơm. Mạnh Hòa Bình học theo cô, ực một cái nuốt gọn món cọng rau và thịt, cảm thấy vô cùng thú vị. Ba người uống hết hai vò rượu ngon nhất, Vưu Minh Viễn không hiểu tại sao không hề nói nhiều, Giai Kỳ nghĩ, có lẽ do cha đã uống nhiều rượu, ông hề uống rượu là lại trầm tĩnh.

Lúc 12 giờ tiếng pháo xa xa gần gần đã vang lên, cái gọi là “ Sớm đốt pháo sớm phát tài” có thể coi như là một truyền thống. Nhà Giai Kỳ cũng đốt pháo, cầm một cây trúc dài buộc lên trên, đưa ra bên ngoài cửa sổ đốt, Mạnh Hòa Bình tự cho mình dũng cảm đi đốt pháo, Giai Kỳ bịt tai thò đầu ra, thời tiết rất lạnh, màn đêm đen như mực. Gió thổi trên mặt cô hơi đau. Còn cửa sổ nhà bên kia sông cũng đang đốt pháo, trong bóng tối nhìn thấy từng đốm từng đốm ánh lửa màu vàng, lấp la lấp lánh chiếu sáng trong màn đêm yên tĩnh, bốn bề đều là tiếng pháo nổ, ùng ùng ào ào vang lên đỉnh tai nhức óc.

Mạnh Hòa Bình cảm thấy mới mẻ, tất cả đều giống như quay lại thời thơ ấu, đến tết có âm thanh có màu sắc có ánh sáng có ánh đèn như vậy, đã nhiều năm anh không ăn tết như thế. Một tay anh giữ cây tre, một tay đút vào tai, Nói với cô cũng đang bịt tai như anh, mấy máy vòm miệng, cô nhìn một lúc mới nhìn ra anh nói ba từ đó. Mím cười cũng mấp máy vòm miệng nói ba từ, pháo vẫn đang nổ ầm ĩ, anh không chịu, nói cao giọng: “Chao ôi, một câu chúc mừng năm mới liền đuổi anh đi sao?”

Giọng nói của cô lạc trong tiếng pháo xa xa gần gần: “ Ăn tết nên nói chúc năm mới, hơn nữa cũng là ba chữ mà?”

“Không giống nhau.”

Giai Kỳ vẫn giả vờ ngạc nhiên: “Cái gì không giống nhau, là giống nhau.”

Sáng sớm ngày mùng một phải ăn quýt để lấy lộc, những quả quýt to đỏ chua chua mát mát, lúc Giai Kỳ ăn bóc vỏ quýt ra vứt vào đồng lửa, hương thơm thanh mát tỏa ra cả căn phòng. Buổi chiều bọn họ phải kịp lên tàu hỏa. Sau khi tốt nghiệp không có kỳ nghỉ đông, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi ở nhà, Giai Kỳ và cha từ nhỏ đã sống nương tựa vào nhau, cũng cảm thấy vô cùng buồn bã, nói nhỏ: “Cha, đừng làm nữa.” Vưu Minh Viễn than một tiếng, lấy ra một túi thuốc, buồn rầu hít một hơi.

Mạnh Hòa Bình cho rằng ông không yên tâm về anh, do đó gọi một tiếng “chú à”, nói: “Xin chú yên tâm, Giai Kỳ có cháu chăm sóc rồi.” Về mặt anh rất thành khẩn: “Bây giờ chúng cháu đều đã tốt nghiệp, chỉ cần làm việc cho tốt, một thời gian ngắn sau sẽ có thể mua nhà rồi kết hôn. Chú à, cháu sẽ đối xử tốt với Giai Kỳ, thương yêu cô ấy, không để cho cô ấy chịu thiệt thòi, làm cho cô ấy sống vui vẻ đời này kiếp này.”

Vưu Minh Viễn vẫn không nói gì.

Giai Kỳ nhẹ nhàng gọi ông, Vưu Minh Viễn dập tắt điếu thuốc, xoa xoa má cô thương yêu: “Nha đầu ngọc.”

Đôi bàn tay của cha dày ấm áp, lòng bàn tay có vết chai mỏng, đầu ngón tay vẫn còn mùi thơm của thuốc lá. Giai Kỳ cảm thấy buồn bởi vì khiến cha lo lắng cho cô.

Mạnh Hòa Bình không chịu về nhà, Giai Kỳ khuyên anh biết bao nhiêu lần, anh luôn lặng im. Trước khi đến tết Giai Kỳ khuyên anh cho dù thế nào cũng về nhà xem sao, dù gì cũng là tết, Mạnh Hòa Bình nói: “Anh đưa em về Thiệu Hưng.” Giai Kỳ nói: “Anh về Thẩm Dương trước, tết xong em sẽ quay về.” Mạnh Hòa Bình không chịu, Giai Kỳ dường như đã nói đến mức rách cả miệng, cuối cùng thật sự không thể làm thay đổi anh đành nói: “Anh đưa em về Thiệu Hưng cũng được, nhưng trước khi đi Thiệu Hưng anh phải về Thẩm Dương thăm cô chú, sao lại giận dỗi cha mẹ như thế?” Mạnh Hòa Bình vẫn lặng im, Giai Kỳ gần như không nhéo quấy rầy, cuối cùng giận dỗi: “Anh mà không về Thẩm Dương thì đừng có về Thiệu Hưng với em.” Mạnh Hòa Bình than một tiếng: “Sau khi từ Thiệu Hưng về anh sẽ về Thẩm Dương, được không?”

Dáng vẻ anh quả thật rất mệt mỏi, Giai Kỳ không thể thuyết phục anh về Thẩm Dương trước, cũng không còn cách nào khác. May mà vừa từ Thiệu Hưng trở về, cô liền ép Mạnh Hòa Bình trực tiếp chuyển tàu đi Thẩm Dương tại bến tàu.

Chỉ là Giai Kỳ không ngờ rằng lại có thể gặp mẹ của Mạnh Hòa Bình, chiếc xe dừng ở dưới ký túc xá của công ty cô.

Vừa xuống tàu hỏa cô vẫn còn cầm túi lớn túi nhỏ, bụi bặm mệt mỏi, nhìn thấy mẹ của Mạnh Hòa Bình bước từ trên xe xuống, đỡ dẫn một lúc, vẫn lịch sự chào một câu: “Chào cô.”

“Hòa Bình đâu?”

“Anh ấy về nhà rồi.”

Mẹ Mạnh Hòa Bình lãnh đạm ồ một tiếng: “Nó nửa năm rồi không về nhà, ngay cả bữa cơm tất niên cũng không về, hôm nay lại về.”

Giai Kỳ không nói, mẹ của Mạnh Hòa Bình nói: “Cô lên xe đi, tôi có đôi lời muốn nói với cô.”

Giai Kỳ nói “Cô có chuyện gì cứ nói đi.”

Mẹ Mạnh Hòa Bình lạnh nhạt hỏi: “Cô có biết mẹ cô bây giờ ở đâu không?”

Trong lòng Giai Kỳ giật giật, chiếc túi trong tay nặng quá, nắm thật chặt trong ngón tay, mẹ Mạnh Hòa Bình hơi vênh mặt lên, giọng điệu kinh thường: “Lên xe, tôi có lời muốn nói với cô.”

Giai Kỳ lấy hết dũng khí, nhìn thẳng vào mắt bà: “Cô à, cảm ơn ý tốt của cô. Mặc dù cháu rất muốn gặp mẹ của cháu, nhưng cháu nghĩ bây giờ không phải là lúc thích hợp, cháu không muốn làm phiền cuộc sống của bà ấy, cũng xin cô đừng đi làm phiền cuộc sống bà ấy. Bởi vì chuyện của cháu và Mạnh Hòa Bình bà ấy chắc chắn không biết gì, tất cả mọi chuyện không liên quan đến bà ấy. Cháu và Mạnh Hòa Bình không làm sai điều gì cả, nếu cô không thích cháu, có thể là vì cháu chưa đủ tốt, không phù hợp với yêu cầu trong mắt cô. Nhưng cháu và Mạnh Hòa Bình thương yêu nhau thật sự, cháu sẽ cố gắng để làm cô thích cháu, không vì điều gì khác, chỉ vì cô là mẹ của anh ấy, cô thương yêu Hòa Bình hết mức, cháu cũng yêu anh ấy như vậy. Cháu hy vọng cô cho cháu và Mạnh Hòa Bình một cơ hội, cho chúng cháu được hạnh phúc.”

Một lúc lâu sau, mẹ của Mạnh Hòa Bình mới mỉm cười: “Nói còn hay hơn hát, cả đời này cô đừng có mà hy vọng. Hạnh phúc ư? Cô cho rằng cô có thể mang lại hạnh phúc cho Hòa Bình sao?”

Giai Kỳ không chịu cúi mình: “Anh ấy yêu cháu, cháu cũng yêu anh ấy, chúng cháu ở bên nhau chính là hạnh phúc.”

Mẹ của Mạnh Hòa Bình vẫn là cái điệu cười nói vào trọng tâm: “Nếu cô ích kỷ muốn hạnh phúc, cô hãy tiếp tục giữ lấy Mạnh Hòa Bình. Tôi nói cho cô biết, Hòa Bình vốn dĩ thi được học bổng, chỉ vì cô nó vứt bỏ cơ hội ra nước ngoài học tiến sĩ. Cha nó rất tức giận vì hành động của nó, tại sao nửa năm nó không về nhà rồi đổi đến ba lần công việc? Chỉ vì cô. Cô yêu nó, yêu nó thì đừng làm liên lụy đến nó. Cô mở miệng là nói yêu nó, cô có thể cho Hòa Bình cái gì? Cô có biết mẹ cô là người như thế nào không? Bà ta sinh cô ra rồi chạy theo một tên lưu manh, sau này lại ly hôn một lần nữa. Cô không muốn gặp bà ta, có phải là cô đã biết bộ dạng của bà ta bây giờ rồi không? Bà ta cả ngày ở cùng một lũ nghiện ngập, vì thuốc phiện mà việc gì cũng có thể làm? Trại cai nghiện, đồn công an bà ta là khách quen rồi, vào vào ra ra, một người quen ở văn phòng cảnh sát Quảng Đông nhắc đến bà ta với tôi, dùng một từ để miêu tả, “loại không biết hổ thẹn”. Tôi thật không ngờ rằng ngọn gốc gia đình cô, dùng cho rằng hơn 20 năm không gặp, cùng là một loại cả, chỉ muốn lợi cho bản thân mình ích kỷ.

Giai Kỳ toàn thân run rẩy, cũng không biết là do tức giận hay là lo lắng, cô không hề biết, không hề biết những năm đó mẹ của cô lại sống khốn khổ đến thế, cô luôn nghĩ rằng bà đang hạnh phúc, cô không hề giận năm đó bà đã bỏ cô mà đi, nếu bà hạnh phúc, nhưng mẹ Mạnh Hòa Bình nói từng chữ sắc như dao, khoét vào trong tim cô.

Giọng nói của cô cũng run rẩy nhưng trong ánh mắt lại có một thứ ánh sáng kỳ lạ: “Cô à, nếu cô muốn dùng cách thức này để sỉ nhục cháu, thì cô sai rồi. Cháu không hề cảm thấy bị sỉ nhục, cái thế giới này quả thực có rất nhiều người không được hạnh phúc, rất nhiều người sống rất khổ sở, nhưng điều đó không phải hoàn toàn do nguyên do từ bản thân họ, Có thể là họ đã làm sai, nhưng cô à, chẳng lẽ cô chưa bao giờ làm sai bất cứ việc gì sao? Cháu không hề biết Hòa Bình vì cháu mà hy sinh, anh ấy cũng chưa từng nói với cháu chuyện học bổng, nhưng bất luận anh ấy quyết định như thế nào, đều có lý do riêng của bản thân. Cháu yêu anh ấy, tin tưởng anh ấy, cho dù anh ấy làm gì, cháu đều ủng hộ.”

18. Chương 10

Có một lần trong quán bar Châu Tịnh An đã uống khá nhiều, nâng chiếc cốc thủy tinh JACK DANIELS lóng lánh trong suốt lên than thở với cô: “Lúc còn trẻ, không có gì, nhưng có dũng khí.”

Mỗi lần nhớ lại quá khứ xa xôi, Giai Kỳ luôn cảm thấy câu nói đó của Châu Tịnh An, vừa bi thương vừa kiên cường.

Không hề trải qua nhiều năm, nhưng có nhiều chuyện dường như đã là kiếp trước, ngay cả Giai Kỳ cũng cảm thấy, cổ chấp như vậy, kiên trì như vậy, dường như đều là chuyện của kiếp trước. Có một lần Nguyễn Chính Đông nói: “Có lúc cô thật sự có một sự cô độc đến mức cảm.”

Không bằng nói cô ngốc.

Từ cái buổi sáng lúng túng đó, hai người bọn họ không gặp nhau trong một khoảng thời gian dài, tung tích của Nguyễn Chính Đông từ trước đến giờ đều rất thần bí, cũng là chuyện bình thường. 12 giờ trưa cô gọi điện cho anh, anh rõ ràng vẫn chưa ngủ dậy, trong giọng nói vẫn còn ngái ngủ, sau khi nghe ra là giọng cô thấy hơi bất ngờ: “Là cô?”

Giai Kỳ nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn cảm ơn anh——cảm ơn anh đã tìm thấy chìa khóa giúp tôi, còn cho người đưa đến.” Anh ồ một tiếng: “Hóa ra là vì việc này.” Giai Kỳ cảm thấy hơi áy náy: “Tôi đúng là người hay quên trước quên sau, chìa khóa tìm thấy ở trong xe của anh hả?” Anh không trả lời chỉ cười: “Vậy cô định cảm ơn tôi thế nào đây?”

Giai Kỳ cảm thấy đau đầu, lại bị anh ta lợi dụng rồi.

Buổi tối Nguyễn Chính Đông đến đón cô, vì là cuối tuần, tan ca cũng sớm hơn, Giai Kỳ cười mỉm mở cửa xe liền hỏi anh ta: “Đi đâu hả?”

Nguyễn Chính Đông liếc cô một cái: “Tinh thần vui vẻ nhỉ, yêu rồi à?”

“Làm gì có,” Giai Kỳ cười nói: “Ký được hợp đồng với một khách hàng lớn, sếp rất vui, tiền thưởng của quý này cho rất thoải mái.”

Nguyễn Chính Đông phản đối: “Cô đúng là yêu tiền.”

Giai Kỳ xì một tiếng, nói: “Nếu tôi mà có nhiều tiền như anh, tôi cũng không yêu tiền đâu, tôi sẽ đổi thành yêu người.”

Nguyễn Chính Đông mỉm cười: “Đợi khi cô giống tôi, chỉ sợ rằng đến người cũng không thể yêu được.”

Giai Kỳ ồ một tiếng, dò xét anh: “Anh thế này là sao hả, bị đả kích gì à? Còn ai có thể đả kích anh được chứ?”

Nguyễn Chính Đông không để ý đến cô, hoàng hôn vào cuối tuần, tắc đường đến mức lộn xộn, họ bị kẹt trong dòng xe cuộn cuộn, đúng là đi từng bước một. Giai Kỳ cảm thấy kỳ lạ: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Siêu thị.”

Cô càng cảm thấy kỳ lạ hơn: “Đi siêu thị làm gì?”

Anh đáp: “Đi mua thức ăn, về nhà cô làm cho tôi ăn.”

Cô trừng mắt nhìn anh: “Tại sao chứ?”

Anh tuyên bố một cách đầy lý lẽ: “Hôm nay là sinh nhật tôi.”

Giai Kỳ không tin, anh dùng một bàn tay, lấy ra chứng minh thư kẹp nó trong hai ngón tay, cô cầm lấy xem, quả đúng là hôm nay. Giai Kỳ bực tức: “Bếp nhà anh, giống như là căn phòng mẫu ở trên tạp chí trang trí nhà cửa không một chút bụi bặm, làm sao có thể nấu ăn được chứ?”

“Thiếu thứ gì mua về là được.”

Đúng là giọng điệu của đại thiếu gia phóng khoáng có tiền.

Kết quả là bọn họ mua hẳn một bộ dao Solingen, một hệ thống nồi xong muôi chậu, đĩa và bát các loại khác nhau, còn có thớt to thớt bé cùng với các loại khăn lau chuyên dùng khác nhau, cô gái hướng dẫn mua hàng cười híp mắt: “Hai người là đôi vợ chồng trẻ chuẩn bị kết hôn đúng không. Chúng tôi đang có hoạt động, một lần mua đồ dùng trong bếp vượt quá 2000 tệ, tặng một đôi gối có hình hôn nhau.”

Giai Kỳ cảm thấy xa xỉ, bởi vì một bộ dao thôi đã hơn 2000 tệ rồi, huống hồ lại còn nhiều bát đĩa thế này, tất cả đều rất tinh xảo, làm chi người ta không nỡ bỏ xuống. Nguyễn Chính Đông hỏi người hướng dẫn mua hàng một cách nghiêm túc: “Vượt quá 4000 tệ thì sao?”

Cô gái hướng dẫn mua hàng dờ dẫm một lúc, mới nói: “Hai đôi gối có hình hôn nhau.”

Lúc mua thức ăn Giai Kỳ mới biết Nguyễn Chính Đông kén chọn đồ ăn đến mức nào, cái này không ăn, cái kia không thích, dựa vào chiếc xe để đồ đứng trước khu đồ đông lạnh dài dằng dặc, cái đáng về đó quả giống với hoàng đế thời xưa, đứng trước 3000 mĩ nhân mà vẫn còn chọn đi chọn lại, Giai Kỳ mặc kệ anh: “Dù gì cũng chỉ có hai chúng ta, nấu hai món là được rồi, thịt bò có ăn không? Thịt bò xào ớt được không?”

Không đợi anh trả lời, cô khom lưng xuống chọn thịt bò, bên tai có một cọng tóc mai lỏng ra, trượt xuống dưới, nhìn nghiêng lông mi của cô rất dài, cong cong giống như chiếc quạt nhỏ, độ cong của chiếc cằm đẹp đến không thể tưởng, khóe môi hơi nhếch lên, vẻ mặt chuyên tâm mà nghiêm túc, lại giống như người phụ nữ chủ gia đình đi mua đồ ăn sau khi đi làm về, Nguyễn Chính Đông dựa vào cánh tay đang đẩy chiếc xe đồ, nhất thời thất thần.

“Còn ăn gì nữa không? Cô chọn xong thịt bò, quay đầu lại hỏi anh.”

Anh không nói, một tay kéo tay của cô, một tay đẩy chiếc xe đồ, đi vội vàng, Giai Kỳ không hiểu vì sao: “Ngày này, làm gì thế?”

“Mua rau cải.”

Giá để rau quả trong siêu thị thật ra lúc nào cũng rất bắt mắt, lá rau xanh mướt ngay ngắn, dưa và trái cây sắp xếp rực rỡ, chiếc đèn vàng bên trên đỉnh giá hàng bật sáng, màu sắc rực rỡ giống như là những tấm hình quảng cáo, mỗi tấm đều rất bắt mắt, dưới ánh đèn ngay cả rau cải cũng giống như những bó hoa phỉ thủy xanh biếc, anh chọn rau cải, chọn một bó to nhất mỡ màng nhất vứt vào trong xe, Giai Kỳ lại lấy từng

cái ra: “Mấy cái này đều già rồi.” Trách mắng anh hết sức, “Phải chọn loại non một chút, dùng móng tay bấm vào cọng rau, không bấm xuống được chính là rau già.”

Thực ra cả đời này anh cũng chưa chắc là còn có cơ hội hay hứng thú đi mua thức ăn lần nữa, cô khom vai xuống lấy hai bó rau cải để vào bên trong xe đồ, trên lá rau vừa mới được phun nước, còn có mấy giọt đọng trên lòng bàn tay anh, lạnh lạnh. Rau cải xanh mơn mớn được dùng túi bóng màu đỏ bó xung quanh, xanh đỏ đan xen lẫn nhau, vô cùng đẹp mắt, đẹp đến nỗi trong không giống thật.

Giai Kỳ kiên quyết đi mua bánh gato, bánh do cửa hàng bánh mì của siêu thị làm, hết sức tươi ngon, có rất đông người đang xếp hàng, mùi thơm ngọt khét của bánh mì bánh gato bay trong không khí, cô quay đầu lại nói với anh: “Thêm kem không?”

Nụ cười của cô rất ấm áp, giống như là mùi thơm ngọt lịm của bánh gato trong không khí.

Cô lại quay đầu lại hỏi anh: “Hoa quả phía bên trên, nhiều xoài hơn một chút hay là thanh long?”

Anh không trả lời, co nghịch ngợm đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt anh: “Đại thiếu gia, tỉnh lại đi, tôi muốn ăn nhiều xoài hơn một chút, có được không?”

Anh dùng nụ cười che giấu sự ưu tư lúc này nói: “Vậy không bằng đi mua xoài.”

“Ăn riêng thì không còn ý nghĩa gì nữa,” Giai Kỳ lại quay đầu lại nhìn nhìn chiếc bánh kem hoa quả đang dần hình thành, khuôn mặt thèm nhỏ dãi: “Tôi thích ăn bánh kem bên trên có một ít xoài.”

Tính cách trẻ con đó, anh không kìm được mỉm cười lần nữa.

Đặt túi lớn túi nhỏ vào thùng xe, Nguyễn Chính Đông nói: “Thật không thể ngờ rằng một căn bếp lại cần dùng nhiều đồ như thế.” Giai Kỳ lại than thở một kiểu khác: “Tôi cũng không ngờ rằng là đắt đến thế.”

Anh mua mất hơn 8000 tệ tiền dụng cụ bếp, kết quả là tặng 4 đôi gối có hình hôn nhau, Giai Kỳ ôm một đôi: “Ồ, mềm quá.”

“Thích thì cầm lấy,” Anh nói, “Dù gì tôi lấy về cũng chẳng để làm gì.”

“Vậy tôi lấy hai đôi, hai đôi còn lại anh giữ lấy.”

Anh thích cách phân chia như thế, mỗi người một nửa.

Xe đi rất chậm, lướt đi trong màn đêm đầu mùa đông, hai bên con đường dài là ánh đèn rực rỡ, giống như hai chuỗi minh châu, uốn lượn rạng rỡ kéo dài về nơi xa. Màn đêm mềm mại như nước, bên trong xe không khí quá ấm, đôi má Giai Kỳ đỏ bừng lên, nói với anh: “Lúc học đại học không có việc gì, khi hoàng hôn liền một mình ngồi lên xe bus 300 đi một vòng thành phố, ngồi trên xe không nghĩ gì, chỉ chờ đến, nhìn trời tối dần từng chút từng chút một.”

Anh nói: “Lập dị.”

Cô nghĩ một lúc, gật đầu thừa nhận: “Có lúc tôi rất lập dị.”

Anh im lặng, bởi vì thật ra vẫn còn một nửa câu chưa nói, sự lập dị của cô từ trước đến nay rất đáng yêu.

Lúc cô nấu cơm cũng rất đáng yêu, tỏ ra vẻ giống như là người chỉ huy, chỉ huy anh lấy đồ, còn phải rửa rau, anh đứng giữa cửa phòng bếp không chịu đi vào, kháng nghị: “Quân tử cách xa phòng bếp.” Cô đang cúi đầu thái cà chua, không thèm ngẩng đầu: “Vậy lát nữa anh đừng ăn.”

Anh không nỡ không ăn, đành tuân lệnh.

Đợi đến lúc món ăn cuối cùng hoàn thành, mới phát hiện ra quên mua một thứ đồ quan trọng——tạp dề.

Giai Kỳ kêu à à: “dầu mỡ xong chảo, bộ quần áo này của tôi coi như xong rồi.”

Anh nói: “Cô đợi đó.” Quay người đi vào phòng ngủ, lấy ra một chiếc áo phong mới của mình, nói: “Buộc cái này vào.”

Cô nhìn nhãn hiệu chiếc áo, than thở: “Xa xỉ!”

Một tay cô cầm chiếc đĩa, tay kia đang cầm đĩa đảo thịt bò, anh không suy nghĩ gì giúp cô buộc vào, dùng ống tay dài dài của chiếc áo phông thắt một nút sau eo cô, eo của cô rất nhỏ, rất mềm, Nguyễn Chính Đông nghĩ đến một từ, “khiên yêu nhất ác”

Anh hết sức không chế bản thân, không đưa tay ra ôm.

Trong chiếc nồi cơm điện một luồng khói trắng bốc lên, thịt bò xào ớt cũng đã xong, cô gấp một đĩa thử, anh kháng nghị: “Không được ăn vụng!” Cô lườm anh một cái, đành gấp một đĩa cho anh, quả thật rất ngon, rất thơm, rất mềm, thịt bò có cảm giác mềm trơn. Anh chưa bao giờ ăn loại thịt bò mềm trơn như thế, chỉ cảm thấy rất ngon miệng.

Làm hai món ăn một món canh, thịt bò xào ớt, rau cải xào, còn có canh cà chua trứng.

Chú thích:

* Khiên yêu nhất ác: dùng để miêu tả eo của con gái rất nhỏ bé mảnh mai

19. Chương 10(tiếp)

Anh hâm nóng bình rượu Thiệu Hưng, nói là do bạn tặng. Giai Kỳ biết phân biệt hàng, dùng mũi ngửi là biết, ôi chao một tiếng: “Bình rượu của anh đúng là rượu 30 năm thật sự, người bạn của anh quả thật không đơn giản. Loại rượu này ngay cả tiệc của quốc gia cũng không có, bởi vì số lượng có hạn, chuyên cung cấp cho mấy vị lãnh đạo.

Anh vô cùng bất ngờ: “Làm sao cô biết được?”

“Quê tôi ở Đông Phố Thiệu Hưng, Cha tôi năm đó làm việc ở xưởng rượu.” Cô hít một hơi thật sâu, cảm than : “Thơm quá.”

Hai người uống hết nửa bình, không ngờ rằng Nguyễn Chính Đông lại uống tốt như vậy, Suýt nữa thì không phải là đối thủ. Cuối cùng ăn rất nhiều thức ăn, ngay cả Giai Kỳ cũng ăn đến hai bát cơm, ăn quá no, Giai Kỳ dựa lưng vào ghế than thở: “Mua một đồng đồ, chỉ làm có mấy món ăn, thật là quá xa xỉ.”

Anh cũng cảm thấy xa xỉ, khoảng khắc này, quả thật xa xỉ. Trong men say nhẹ nhẹ, thật sự quá xa xỉ.

Đốt nến ước nguyện, Giai Kỳ tắt hết đèn, trong căn phòng chỉ có ánh nến lay động trên chiếc bánh, nụ cười của cô ngọt ngào như là đang quảng cáo: “Ước một điều ước đi.”

Anh cảm thấy hơi chóng mặt, loại rượu Thiệu Hưng 30 năm đó, đang ngấm dần, trong cảm giác choáng váng nhẹ nhẹ anh phò một tiếng thổi tắt nến trên chiếc bánh.

Trong chốc lát tất cả tối om.

Mắt thích ứng dần với bóng tối, dần dần có thể nhận ra được các đường nét của cô, chính là ở chỗ ghế sofa, cửa sổ bên ngoài là màn đêm lạnh giá, hoặc có lẽ là ánh trăng, màu xám nhàn nhạt, mơ hồ làm cho người ta có thể nhìn thấy bóng của cô ấy. Lông mày và mắt không phân rõ, nhưng đó là cô, rõ ràng là cô.

Giai Kỳ quay mặt lại cười với anh: “Ước điều gì thế?” Nhưng lại lập tức nói: “Đừng nói ra, nói ra sẽ không linh đâu.”

Anh không nói gì, không hiểu vì sao cô lại cảm thấy hơi lo lắng, nói: “Tôi đi bật đèn.”

Cô đi qua người anh, có một mùi hương nhẹ nhẹ, không biết là mùi loại nước hoa gì, anh không phân biệt được. Chỉ hít một hơi thật sâu, cảm thấy có một sự sàu sào không lý do.

Đèn đã sáng, cô nói: “Sinh nhật vui vẻ!” Lấy ra một chiếc hộp nhỏ, có lẽ là lúc này mua ở siêu thị, lúc anh đứng đợi thanh toán ở siêu thị cô đi đâu một lúc, anh cho rằng lúc đó cô vào phòng vệ sinh, hóa ra là đi mua quà.

“Là gì thế?”

Cô cười tinh nghịch: “Anh mở ra xem.”

Một đôi cúc tay áo bạch kim, kiểu dáng rất đơn giản, cô đau lòng khôn xiết: “Mất hơn 2000 tệ của tôi đó, không được chê là không tốt đâu đấy.”

Anh thử cài lên cho cô xem, khen cô: “Con mắt cũng không tồi.”

Cô thành thật nói với anh: “Thật ra tôi chạy xuống tầng 7 quầy chuyên bán thứ đồ này, nói với người ta tôi muốn loại đắt nhất, người ta liền đưa tôi cái này.”

Về mặt của Nguyễn Chính Đông dở khóc dở cười, cô nói: “Ấy, còn nửa bình rượu nữa, rượu ngon như vậy, đừng lãng phí.”

Cô đi rang một đĩa lạc, cho thêm một ít muối, không ngờ lại vô cùng xốp giòn ngon miệng. Cô không dùng đũa, Nguyễn Chính Đông cũng dùng tay bốc lạc ăn, hai người cười khi khi, cảm thấy bây giờ mới giống con ma rượu thật sự. Ăn lạc rang, uống hết hai ly rượu, cũng đã hơi ngà say, thả lỏng hết sức. Giai Kỳ dứt khoát ngồi dưới sàn nhà cạnh chiếc bàn trà nhỏ, lật đồng DVD của anh: “Này, bộ phim này rất hay, cho tôi mượn xem nhé.”

Nguyễn Chính Đông nói: “Được.” Đột nhiên đề nghị: “Chúng ta chơi oản tù tì đi.”

Giai Kỳ cười híp mắt: “Được, ai thắng thì sẽ kể chuyện cười, thua sẽ phải uống rượu.”

Nguyễn Chính Đông không chịu: “Kể chuyện cười chán chết, phải kể một chuyện thật, chuyện thật của bản thân mình, người thua sẽ đưa ra câu hỏi.”

Kết quả là lần đầu tiên cô thắng, Nguyễn Chính Đông uống hết một ly rượu, đặt câu hỏi cho cô: “Kể một chuyện vui nhất của cô.”

Giai Kỳ nghĩ một lúc, nói: “Vui nhất à, vui nhất là một lần đi chèo thuyền, cũng uống rất nhiều rất nhiều rượu bia, nhưng chỉ là bia thôi, thời tiết nóng kinh khủng, người phơi nắng đến mức sắp bong cả da, cánh gà hôm đó rất ngon.....” Cô vùi đầu vào ghế sofa. Trên ghế vẫn còn một đồng gối, mặt gối nhưng vừa mềm vừa thoải mái, dựa vào trên đó quả thật khiến người ta lười nhác, anh hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó hết rồi.”

Anh cười: “Chuyện đó của cô không tính, kể ra chẳng có chút vui vẻ gì cả, không được tính.”

Cô nói: “Lúc đó cho rằng đó là sự việc vui vẻ nhất.”

Dường như dáng vẻ hơi thổn thức, thật ra đều đã qua rồi, vẫn luôn cho rằng, thời gian đẹp như vậy tốt như vậy, sẽ luôn lưu lại ở trong ký ức.

Lần thứ hai cô lại thắng, anh đưa ra câu hỏi cho cô: “Kể về người mà cô yêu quý nhất.”

Cô trờm mắt nhìn anh, anh cười lớn: “Đừng nhìn tôi như thế, ai bảo cô thắng chứ.”

Cô kể về cha cô cho anh nghe, vẫn là lúc cô còn nhỏ, một mình bị nhốt ở trong nhà, cha cô đi làm, kết quả là tự mình lằm lặt ấm nước nóng, một nửa người bị bỏng hết, khóc lớn òa òa, khóc đến khàn cả cổ, bà Trần ở bên cạnh nghe thấy mới gọi người đến lật cửa sổ ra mở cửa, đưa cô đến bệnh viện.

Sau nay trong bệnh viện, lần đầu tiên cô thấy nước mắt của cha, một người đàn ông như thế, nước mắt cứ tuôn trào, chỉ gọi tên mẹ của cô: “Bé yêu, đừng khóc nữa bé yêu.”

Thực ra ông còn khóc ghê hơn cô, lúc bác sỹ bôi thuốc lên, ông khóc giống như là một đứa trẻ làm sai điều gì, áy náy như thế, đau lòng như thế, không có sự giúp đỡ như thế.

“Cha cũng chỉ có tôi, cho nên tôi cố hết sức làm cho bản thân mình vui vẻ, bởi vì như vậy ông mới có thể vui vẻ. Nhưng cho đến tận lúc cuối cùng.....tôi vẫn không làm được.....” Cô cúi thấp đầu, trong tay là một cốc rượu bằng gốm, chiếc cốc kiểu cổ nhưng lại có màu sắc gốm đẹp nhất, “Cửu thu phong lộ việt dao khai, đoạt đắc thiên phong thúy sắc lai” Lúc nhỏ ông dạy cô học thơ của Lục Quân Mạnh, học thuộc sẽ được phần thưởng, thật ra đó chỉ là 2 tệ rượu đậu phụ khô, một tệ đậu phụ khô có thể ăn gần nửa ngày, càng nhai càng thơm. Những đứa trẻ trong khu rất ngưỡng mộ cô, bởi vì cha cô rất thương cô, có thể dùng cả nửa tháng lương để đi Hàng Châu mua cho cô một bộ váy mới đẹp nhất, lại còn nhờ đồng nghiệp mua sôcôla từ Thượng Hải về cho cô ăn. Cô đã từng là một cô công chúa nhỏ rất kiêu ngạo, cho dù là không có mẹ, nhưng

cha cô đã cho cô một tình yêu thương hoàn chỉnh nhất. Cô cũng đã từng là niềm tự hào lớn nhất của cha, bất kể người hàng xóm nào nói đến cô, đều khen ngợi: “Cô con gái của ông Vưu ấy, vừa ngoan lại vừa nghe lời, thành tích lại tốt.”

Lúc cô thi đỗ trường đại học đó, cả con phố cảnh nhỏ chấn động, ngay cả người bên kia con sông nhỏ cũng biết, con gái của ông Vưu đỗ trường đại học tốt nhất. Công đoàn của xưởng rượu còn đặc biệt khen tặng cô 500 tệ. Mặc dù không phải là nhiều nhưng cha cô vô cùng vui vẻ, vì sự ưu tú của cô.

Nhưng tất cả những thứ đó, tất cả sự nỗ lực đó, thật ra đều không có tác dụng gì.

Anh trầm lặng một lúc, mới hỏi: “Bây giờ cha cô sao rồi?”

“Không còn nữa.” Sự thật đau đớn đó, đã cách nhiều năm như thế, cuối cùng có thể nói ra không trở ngại gì, nói một cách qua loa, dường như là cuối cùng cũng đã chấp nhận sự thật: “Xuất huyết não, hai lần trúng gió, ra đi rất nhanh, không đau đớn gì.”

Cuối cùng trong đôi mắt dâng lên một lớp sương mù mỏng, cô nhặt hai hạt lạc bỏ vào miệng, vừa giòn vừa xốp, giống như là không hề để ý: “Lại nào lại nào.”

Lần này là Nguyễn Chính Đông thắng, cô uống rượu chậm rãi, dưới ánh đèn, đôi mắt sáng đến mức giống như là ánh sáng đang chảy: “Anh phải kể về một người mà anh yêu nhất, không được nói dối.”

Anh nói: “Không có.”

Cô không chịu: “Nói dối nói dối, tại sao lại không có chứ? Trong tiểu thuyết đều viết, các công tử đào hoa trong đây lòng luôn có một tình yêu bí mật, cho nên mới trở thành một công tử đào hoa. Mau nói đi, tôi cũng chỉ nghe thôi, nghe xong tôi đảm bảo sẽ lập tức quên hết sạch.”

Anh cười: “Thật sự là không có.” Vẻ mặt hơi hốt hoảng, nhai lạc rang, lại uống hết cốc rượu trước mặt, thật ra không phải là anh uống, bởi vì anh thắng. Giai Kỳ cảm thấy anh đã hơi ngà say, cho nên chỉ cười, anh cũng chỉ cười: “Nếu mà tôi bịa ra một câu chuyện để lừa cô, cô cũng không biết đúng không?”

Cô nhượng bộ một cách rất độ lượng: “Vậy anh kể về một người anh thích cũng được.”

Anh ngẩng đầu nghĩ một lúc lâu, mới nói: “Lúc tôi còn nhỏ, thật ra cũng không còn nhỏ nữa, 15,16 tuổi, thích một người, là một bạn nữ cùng lớp.”

Cô phũ tay: “Cái này được, tình yêu tuổi thanh xuân, thích lúc đó mới thật sự là thích, đơn thuần nhất.”

“Nhưng lúc đó rất ngạo mạn, chưa nói chuyện với cô ấy bao giờ, chỉ chú ý cô ấy từ xa, còn sợ cô ấy phát hiện ra.”

Giai Kỳ cười khì khì: “Tôi thật sự không nghĩ nổi, kiểu người như anh mà có thể yêu thầm người khác sao?”

Anh cũng cười: “Hơi ngốc phải không, sau này có lần tôi uống rượu cùng một người bạn thân nhất, hai người đều đã uống say, nói đến vấn đề đó, ngay cả anh ta cũng thấy bất ngờ, bởi vì ngay cả anh ta cũng không hề biết tôi thích cô gái đó.”

Cô cảm thấy buồn cười: “Lúc đó sao anh không nói với cô ấy?”

Anh mỉm cười, cúi thấp đầu xoay xoay chiếc cốc, nhìn những giọt rượu màu hổ phách trong chiếc cốc, mùi đặc như mật ong, phẳng phất xộc lên mũi. 30 năm, năm tháng lâu như vậy, mới ủ thành loại rượu ngon như vậy, những tâm sự chông chênh đó nếu mà lên men, cũng dần dần sẽ ủ thành vị cay thơm chất đắng thế này, khi uống vào không cảm thấy gì, sau đó dần dần như từng sợi tơ hòng đến dạ dày, vừa buồn bã vừa dễ chịu, cảm giác nóng bỏng dần dần thấm vào trong, sẽ có một cảm giác choáng váng nhẹ nhàng, có lẽ là vận mệnh đã định trước.

“Cô ấy không yêu tôi,” Anh nghe thấy tiếng nói của bản thân mình đang nói: “Cho nên, tôi vĩnh viễn cũng không cho cô ấy biết.”

20. Chương 11

Hôm đó quả thật đã uống quá nhiều rượu, đến cuối cùng hai người đều không biết ngủ như thế nào nữa.

Giai Kỳ tỉnh dậy ở trên ghế sofa, trên người vẫn đắp tấm ga trải giường, không khí ẩm trong căn phòng thổi lên, ngủ say đến mức ẩm hết cả cơ thể. Nguyễn Chính Đông ngủ trên một cái sofa khác, tối qua chắc hẳn anh cũng đã uống nhiều, lại không về phòng ngủ, ngay cả tấm ga anh cũng không đắp, tựa vào ghế sofa, một tay còn rũ xuống một bên, bộ quần áo lụa tơ tằm trên người đã bị nhăn giống như dưa muối, thoải mái gối trên một chiếc gối ôm, trong lòng còn ôm một chiếc gối khác, từ trước đến nay anh rất chú ý ăn mặc, cho dù là mặc quần áo ngủ cũng có thể có khí chất phóng khoáng, nằm ngủ như thế này nhìn rất buồn cười, dường như đổi thành một người khác.

Giai Kỳ nhẹ nhàng tỉnh dậy, Nguyễn Chính Đông ngủ rất say, cuối cùng cô do dự một lúc, không gọi anh dậy.

Trong phòng bếp vẫn còn đầy bát đĩa hôm qua, cô mở lọ nước rửa bát ngâm hết bát đĩa vào đó, lại nấu một nồi cháo, trong lúc bận rộn, đột nhiên cảm thấy sự lơ mơ của ánh sáng và hình bóng, vừa quay đầu lại, hóa ra là Nguyễn Chính Đông.

Anh vẫn mặc bộ quần áo tơ tằm nhăn nh皺, ôm hai vai dựa nghiêng người vào cửa, Giai Kỳ cảm thấy rất nể phục, một người đàn ông có vẻ ngoài lộn xộn đến như vậy lại không hề xấu một chút nào, ngược lại làm cho người ta cảm thấy một khí phách ngang tàn. Thấy cô quay đầu lại, anh chỉ cười: “Cô nương ốc đồng à cô nương ốc đồng, tôi muốn giấu cô lại.”

Giai Kỳ thuận miệng đáp anh: “Cái đó không cần đâu, 1500 tệ một tháng, đảm bảo công ty nội trợ giúp anh tìm một người làm công việc ốc đồng tận tụy nhất.”

Anh cười lớn, quay người đi tắm, đợi anh quay trở lại, Giai Kỳ đang bận rộn, anh xắn ống tay áo: “Tôi giúp cô rửa bát, nhưng cô phải phụ trách bữa sáng.”

Giai Kỳ vô cùng kinh ngạc: “Anh biết rửa bát?”

Dáng vẻ của anh giống như là không thể nhẫn nhịn được: “Tôi đã từng là bộ đội.”

Thật không thể nhìn ra, cô nhất thời hiểu kỳ: “Anh thật sự đã từng làm bộ đội sao?”

“Là ở hải quân, tư lệnh của đội thuyền chúng tôi lúc đó đã từng là cấp dưới của ông nội, nhận sự ủy thác của cha tôi nghiêm khắc trừng trị tôi, quản lý chặt chẽ, quá thâm, trong đời này tôi chưa từng bị thâm đến thế bao giờ.” Anh không khỏi thổn thức: “Lúc đó ngay cả mẹ tôi cũng không dám gọi điện cho tôi, đúng là những ngày tháng bị cô lập hoàn toàn.”

Cô bị anh trêu cho cười, ánh nắng buổi sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong, trong suốt rõ ràng, giống như đôi mắt cô.

Cháo cô nấu rất ngon, cháo trắng, ăn kèm với quẩy, Giai Kỳ nói: “Có thêm một đĩa thức ăn mặn nữa sẽ càng tuyệt hơn.”

Nguyễn Chính Đông mỉm cười: “Đã rất ngon rồi.” Nhưng một lúc, nói: “Những thứ quá hoàn mỹ, có gò ép cũng không được.”

Anh đã thay quần áo, áo phông quần trắng, rất ít người mặc đồ trắng đẹp như anh, cái gọi là “cây ngọc trước gió”, một từ ngữ rất cũ, nhưng Giai Kỳ nghĩ không ra từ khác để miêu tả.

Hôm đó là thứ 7, ăn sáng xong anh đi đánh bóng trong nhà, tiện đường đưa cô một đoạn, kết quả là đi được nửa đường Giai Kỳ nhận được điện thoại của công ty.

Nguyễn Chính Đông đưa cô đến trước tòa nhà công ty, đúng lúc bị Châu Tịnh An vừa mới từ taxi xuống nhìn thấy. Đi vào thang máy chỉ có hai người bọn họ, Châu Tịnh An liền tươi cười rạng rỡ với cô: “Được rồi, nhanh như vậy đã sống cùng nhau rồi, công ty này cũng không có tình người gì cả, mới sáng sớm đã gọi người ta đến tăng ca, vô duyên vô cớ lại làm kinh động đến đôi uyên ương, còn phải bỏ dậy làm lái xe,”

Giai Kỳ khinh thường nói: “Miệng chó không mọc được ngà voi, ai ở chung với anh ta chứ.”

“Vậy gần đây anh ta ân cần như vậy, thường xuyên đến đón cô, cô nhìn xem cái cách anh ta nhìn cô cười, chỉ thiếu nước phát ra hồ quang điện chíp chíp chíp thôi, tôi không tin là cô lại không có cảm giác gì. Huống hồ sáng sớm hôm nay còn lái xe đưa cô đi làm, nhìn xem khuôn mặt tràn đầy xuân sắc của hai người, nếu hai người mà không có gì, e rằng Tiến ca ca cũng trở thành Dương Quá, đánh chết tôi cũng không tin.”

Những lời nói đó làm Giai Kỳ dờ ra, sau này nghĩ kỹ lại, cảm thấy bản thân mình quả thật đã quá gần gũi với Nguyễn Chính Đông, nếu cứ tiếp tục như vậy chung quy cũng không có lợi, cuối cùng tìm một cơ hội, nói với Nguyễn Chính Đông dừng gặp mặt nhau nữa.

Anh không phải là người không có phong độ, mặc dù việc mua quà cuối cùng làm anh tức giận, khiến cho anh có hành động hơi thất lễ, nhưng lúc anh hôn cô mãnh liệt, cô thật sự cảm thấy hoảng loạn không biết phải làm sao, sức lực của anh lớn như vậy, cô gần như cho rằng, vĩnh viễn cũng không thể thoát ra được. Nhưng cuối cùng, anh buông tay, chỉ nhìn cô, lẩm bẩm nói: “Tại sao lại là cô?”

Khoảng khắc đó, dáng vẻ anh mệt mỏi, trong mắt chỉ có nỗi đau sâu thẳm trống rỗng, nhìn cô như nhìn một người xa lạ, một người xa lạ mà anh không hề biết.

Khóe mắt cô có nước mắt, cũng không biết là vì hoảng loạn hay là vì lúng túng, chỉ muốn lả chã rơi xuống.

Sau đó, cuối cùng cũng là không gặp nhau nữa, cho đến khi cô tới bệnh viện.

Giai Kỳ cảm thấy không chân thực, lần gặp lại Mạnh Hòa Bình ở bệnh viện đó, không chân thật, luôn cảm thấy thật sự chưa từng xảy ra, chỉ là suy nghĩ chủ quan của bản thân, vì nhiều năm như vậy, cô đã từng nghĩ rất nhiều lần, nếu gặp lại Mạnh Hòa Bình—Nếu có thể gặp lại anh.

Bởi vì đã từng nghĩ rất nhiều lần, một lần rồi lại một lần, cuối cùng thật sự đã gặp lại anh lần nữa, trái lại dường như thời gian đang quay lại, tất cả giống như một giấc mơ.

Còn cô gần như bắt đầu sợ hãi sẽ phải gặp lại Mạnh Hòa Bình, anh rời xa cô đã quá lâu, không còn thuộc về cô nữa, nhưng lại một lần nữa bước vào sinh mệnh cô, tàn nhẫn như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Cô không muốn làm con đà điểu, nhưng lại không ép buộc nỗi bản thân mình

Châu Tịnh An hỏi cô: “Tại sao không đến bệnh viện nữa? Người có tiền đó lúc đầu đối xử với cô cũng không bạc, cô không thể không có lương tâm.”

Giai Kỳ nghĩ rất lâu, mới đến bệnh viện một lần nữa.

Trước cổng bệnh viện tắc đường kinh khủng, mùi khét của ống xả xe làm cho người ta khó chịu, còn thêm tiếng còi inh ỏi của xe cứu thương, dường như não loạn om sòm. Giai Kỳ đứng ở trước một cửa hàng hoa nhỏ, chủ cửa hàng nhân cơ hội thoải mái giới thiệu cho cô: “Đi thăm người bệnh hả? Mua một bó hoa đi, tặng hoa tươi rất tốt, bách hợp hôm nay rất tươi.” Giai Kỳ nghĩ đến những lẵng hoa ở hành lang, bất giác cảm thấy buồn cười, trong một không gian đỏ tươi tím ngắt, đột nhiên lại nhìn thấy một chút màu trắng yếu ớt, do đó liền đưa tay ra cầm lấy, một bông hoa nhỏ, chiếc cành dài dài lại càng hiện lên sự lẻ loi.

Cô hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Chủ cửa hàng nói: “Đi thăm người bệnh đừng chọn loại này, loại hoa này không phù hợp tặng bệnh nhân. Mua một bó bách hợp đỏ đi, vừa đẹp lại vừa có không khí vui mừng.”

Cô sững sờ một lúc, nhưng vẫn nói: “Tôi không lấy loại hoa này tặng người bệnh, hoa này bao nhiêu tiền?”

“10 tệ.”

Cũng đã mấy năm rồi không mua hoa huệ, trước đây thường hay mua, đi chợ mua thức ăn với Mạnh Hòa Bình, thuận tiện mua một bó, 2 tệ hoặc 3 tệ, không ngờ rằng bây giờ đã là 10 tệ rồi.

Không ngờ rằng Nguyễn Chính Đông nhìn thấy hoa lại rất vui mừng: “Tặng tôi hả?”

Cô tức giận nói: “Lấy đâu ra, tôi mua về nhà cắm.”

“Đúng là keo kiệt.” Lúc anh tức giận đôi mắt cũng hơi nheo lại, “Lần nào đến cũng tay không, đúng là có lòng tốt!”

“Một nửa hành lang đều là hoa người ta tặng anh, anh vẫn chưa thấy nhiều sao.”

Bên ngoài có người đang gõ cửa, không mạnh cũng không nhẹ, thật ra cánh cửa vẫn mở, Nguyễn Chính Đông quay đầu lại, hóa ra là Nguyễn Giang Tây đang đứng trước cửa, dáng người cô vốn dĩ khá cao, đứng ở nơi xa xa giống như là một bông sen, có một vẻ đẹp trong trắng đầy đặn. Nhưng nụ cười ngọt ngào, chỉ mỉm cười nhìn hai người.

Nguyễn Chính Đông hỏi cô: “Tại sao lại đến?”

“Thư ký Trương nói, chiều nay mẹ sẽ đến thăm anh, cho nên cũng bảo em đến, em thấy vẫn còn sớm, nên đến trước.” Nguyễn Giang Tây chào hỏi Giai Kỳ, vẫn cười rạng rỡ: “Giai Kỳ,” Cô đã gọi tên cô hết sức thân thuộc, “Hoa này thật là đẹp, là hoa gì thế?”

“Là hoa huệ.”

“À, vườn hoa trong nhà mình hình như cũng có trồng một ít, nhưng là màu đỏ, giống như là những chú bướm, quả thật rất đẹp.”

Nguyễn Chính Đông nói: “Ở nhà là cây hồng anh, đâu phải là hoa huệ.”

Giang Tây nói: “Rõ ràng là hoa huệ——rất cuộc đã bao lâu rồi anh chưa về nhà, chỉ sợ rằng ngay cả cửa nhà mở theo hướng nào anh cũng quên mất rồi.”

Đang nói chuyện, điện thoại vang lên, Nguyễn Chính Đông nghe xong điện thoại nhìn Giai Kỳ một cái, nói với Giang Tây: “Thư Ký Trương sắp đưa mẹ đến rồi.”

Giai Kỳ cảm thấy không tiện, bởi vì mẹ của Nguyễn Chính Đông sẽ đến, không hiểu vì sao cô có cảm giác hơi bất an., nói : “E rằng tôi phải đi rồi, công ty còn có việc.”

Lúc xuống lầu ra khỏi thang máy, đúng lúc tình cờ gặp người khác đi chiếc thang máy còn lại lên lầu, cùng với mấy bác sỹ mặc áo blue trắng, dường như là rất nhiều những ngôi sao vây quanh mặt trăng vậy, đúng lúc bắt gặp đối diện. Lúc đó Giai Kỳ cũng không chú ý lắm, bởi vì điện thoại trong túi reo lên, cô còn ôm hoa, chỉ vội vã đưa một tay ra nghe điện thoại.

Buổi tối Giai Kỳ cùng Châu Tịnh An đi ăn thịt dê nhúng, quán ăn này bọn họ thường hay đến, bởi vì mùi vị ngon, người lúc nào cũng đông nghẹt. Nồi lẩu nhúng nóng hôi hổi, mùi thơm của thịt dê mùi thơm của rau họ, còn có mùi thơm đặc biệt của tỏi ngọt.....mùi thơm của khói trắng của nước dùng bốc lên mờ mịt. Châu Tịnh An thích nhất quán ăn này, nói rằng cho dù không ăn, chỉ nhìn thôi cũng thấy ấm áp. Giai Kỳ cũng thích nơi này, thích nhất là không khí náo nhiệt, giống như Châu Tịnh An nói vậy, nhìn đã thấy ấm áp. Chiếc tivi trên tường đang phát thời sự, trong quán ăn tiếng người nói ồn ào, nói gì cũng không rõ. Giai Kỳ gặp một đĩa thịt dê, vô tình ngẩng đầu xem tivi, thịt dê quá nóng, hắt trán thối phù phù, hỏi Châu Tịnh An: “Nè, người trên tivi là ai thế?”

Châu Tịnh An liếc tivi một cái, nói : “Đó không phải là phu nhân của một ai đó sao?” Lại hỏi. “Sao hả?”

Giai Kỳ lắc lắc đầu, nói: “Không có gì, tôi nhận nhầm người.”

21. Chương 11(tiếp)

Buổi tối cô cảm thấy hơi bất ngờ khi nhận được điện thoại của Nguyễn Chính Đông, vì đã rất muộn rồi, anh lại chẳng có chuyện gì đặc biệt. Giai Kỳ hơi mệt, dựa vào đầu giường lật lật cuốn tiểu thuyết, nghe anh nói chuyện tào lao được câu không, nói cô y tá nào đó xinh đẹp. Giai Kỳ cảm thấy buồn cười, ngay cả ở trong bệnh viện anh ta cũng không chịu nhàn rỗi, còn bận rộn tán mấy cô y tá .

Nguyễn Chính Đông nói: “Ai bảo là tôi tán mấy cô y tá chứ, đều là họ tán tôi.”

Giai Kỳ bị anh trêu cho cười: “Tại sao anh lại nói chuyện giống như là Bạch Dương vậy?”

Nguyễn Chính Đông hỏi cô: “Bạch Dương là ai?”

Giai Kỳ nói: “Không nói cho anh biết.”

Anh yên lặng một lúc, lại hỏi: “Là một người đàn ông hả?”

Giai Kỳ nói: “Đúng vậy, còn là một người đàn ông rất được ấy chứ.” Bản thân không nhịn được lại cười: “Là một nhân vật trong phim, anh đừng có mà nghĩ lung tung.”

Nói câu đó xong cô lại cảm thấy hối hận, quả nhiên anh vui hẳn lên: “Ai nghĩ ngợi lung tung chứ, tôi chưa từng nghĩ ngợi lung tung bao giờ.” Lại hỏi “Cô đang làm gì thế?”

Giai Kỳ hối hận vì đã nói sai, giọng nói lại lạnh nhạt: “Tôi đang đọc sách, sắp ngủ rồi. Anh cũng nghỉ sớm đi, anh là bệnh nhân đừng thức quá muộn, thế nhé.” Không đợi anh nói gì, vội vàng dập điện thoại.

Thật ra cô không ngủ, bò ra khỏi giường tìm mấy quyển “Từ điển tiếng Tây Ban Nha” học từ, thời kỳ học sinh đã nuôi dưỡng cái thói quen đó của cô, hễ không ngủ được liền cầm quyển từ điển to như cục gạch ra học từ. Mong rằng cứ học cứ học sẽ ngủ thiếp đi, ban đêm rất yên tĩnh, cô ngồi bó gối trên giường đọc từ, cảm thấy mình giống như đường tăng, bất giác buồn cười. Lúc học đến từ “bailar” điện thoại reo lên, cô vội nhìn cuộc gọi đến lại là Nguyễn Chính Đông, cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn nghe máy.

Anh hỏi cô: “Cô vẫn chưa ngủ?”

“Hả?”

“Có thể xuống dưới một lát được không?”

Trong đầu cô vẫn toàn là những âm tiết ngoằn ngoèo, không phản ứng kịp lại, ngớ ngẩn hỏi: “Xuống đâu hả?”

“Xuống dưới tầng.”

Cô hít một hơi không khí lạnh, nhảy xuống giường kéo rèm cửa sổ ra, trong cơn gió lạnh giữa đêm đầu đông, ngay cả ánh đèn đường cũng đều hiu vắng vẻ, chiếu vào chiếc xe đơn độc đỗ trước chung cư.

Quá cao, không nhìn rõ người, chỉ nhìn thấy một bóng đen mờ

Cô vội vội vàng vàng khoác chiếc áo khoác liền đi xuống, vào thang máy mới phát hiện ra ngoài việc cầm điện thoại bản thân mình vẫn còn đi dép trong nhà, nhưng cũng mặc kệ. Ra khỏi tòa chung cư liền nhìn thấy Nguyễn Chính Đông tựa nghiêng trên chiếc xe taxi, anh chỉ mặc một chiếc áo khoác len ca sômia màu đen mỏng, hai tay đút trong túi áo, giống như phong thái nhẹ nhàng của công tử nhà giàu thời hỗn loạn, cái dáng vẻ đó nhàn nhã giống như là đang đứng dựa vào chiếc Maybach của anh.

Giai Kỳ thở gấp phần nộ: “Anh đến đây làm cái gì hả? Tại sao anh lại chạy ra khỏi bệnh viện? Anh có còn muốn sống nữa hay không hả?”

Anh cười với cô, miệng thở ra một luồng hơi trắng lớn: “Lên xe đi rồi nói, lạnh quá.”

Quả thật lạnh, sau khi lên xe, người lái xe taxi ngồi sau vô lăng vui tươi hơn hẳn: “Cô gái, có gì thì bình tĩnh nói chuyện, anh chàng này nửa đêm chạy đến đây, rất có lòng thành.” Không ngờ lại cho rằng họ là đôi tình nhân đang cãi nhau sao. Giai Kỳ vô cùng buồn bực, lái xe nói xong liền xuống xe hút thuốc, trong xe không tắt máy, tiếng động cơ kêu ù ù, không khí ẩm ướt qua mặt vèo vèo, cô hỏi: “Anh đến làm gì?”

Nguyễn Chính Đông nói: “Con người cô tại sao chẳng có chút lãng mạn nào thế. Tôi nửa đêm đột nhiên từ giường bệnh chạy đến đây, ai mà lại không cảm động đến chết đi sống lại chứ?”

Giai Kỳ dở khóc dở cười: “Anh mau quay về đi có được không, nếu thật sự xảy ra chuyện gì tôi không chịu nổi trách nhiệm đâu.”

Anh lại cười, đôi mắt đan phượng dài mà hẹp, liếc nhìn như có một vẻ mặt khác thường, đôi mắt hơi híp lại sáng lên: “Sao, cô định chịu trách nhiệm với tôi à?”

Giai Kỳ quả thực không còn sức lực nữa: “Anh có thể nghiêm túc một chút được không?”

Anh dường như rất trịnh trọng nói: “Từ trước đến nay tôi đều rất nghiêm túc.”

Giai Kỳ cảm thấy bị đánh bại một cách triệt để: “Tại sao bệnh viện lại chịu để cho anh ra ngoài chứ? Anh mau về đi có được không, anh vẫn là bệnh nhân mà.”

Nguyễn Chính Đông nói: “Bệnh viện quả thật không cho tôi ra, tôi phải dùng mỹ nam kế để che đậy cô y tá trực ban, mới có thể trốn ra ngoài được đấy, cô lại còn ruồng bỏ, dễ dàng lắm sao?”

Giai Kỳ phì cười, nhưng lập tức thu lại nụ cười: “Anh nên về đi, đã mượn thể này rồi, lại lạnh như thế, đừng để bị cảm lạnh.”

Anh hỏi: “Cô đang quan tâm đến tôi hả?”

Giai Kỳ lại cảm giác bị đánh bại một lần nữa: “Đúng, đúng, tôi hết sức quan tâm đến anh đó. Có điều gì muốn nói ngày mai gọi điện cho tôi, bây giờ anh hãy về trước đi có được không?”

Anh đột nhiên thu lại nụ cười, rất thản nhiên nói: “Không được.” Dừng lại một lúc, lại nói: “Tôi đến là vì có mấy câu cần nói với cô, nói xong tôi sẽ quay về.”

Trong chốc lát trong xe dường như trở nên yên lặng, cửa điều hòa ở trước xe, tiếng thổi vù vù của không khí ẩm cũng rõ ràng, Giai Kỳ đột nhiên cảm thấy hoảng loạn, miễn cưỡng cười một cái: “Anh muốn nói cái gì?”

Anh đột nhiên cười lớn: “Xem xem cô bị làm cho khiếp sợ rồi, không phải là cho rằng tôi đến để mượn tiền cô đấy chứ? Thật ra tôi là muốn cô giúp tôi một việc, giúp tôi lấy vài cây thuốc. Trong bệnh viện không cho tôi hút thuốc, Giang Tây cũng không chịu giúp tôi, quả thật sắp giết chết tôi rồi. Cô nói bệnh viêm gan tại sao lại bắt người ta bỏ thuốc, đâu phải là ung thư gan, các bác sỹ đó, càng ngày càng nói bậy.”

Cô thật sự đã bị anh làm cho khiếp sợ, bây giờ trong lòng mới có thể thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười: “Như vậy không được, bác sỹ nói cai thuốc nhất định là có lý lẽ của ông ấy, tôi không thể giúp anh mua cái đó.”

Anh tức giận trách móc cô: “Không có nghĩa khí, còn nói chúng ta là bạn bè, chuyện nhỏ như vậy cũng không chịu giúp.”

Cô nói lấy lệ: “Vây bình thường anh hút loại nào, ngày mai tôi đi mua.”

Thực ra cô biết anh hút loại nào, cũng đã từng nhìn thấy mấy lần, vỏ bao giấy trắng, không có một nhãn hiệu nào, loại thuốc này do Văn Nam sản xuất và được cung cấp đặc biệt, năm đó Mạnh Hòa Bình đã từng tặng bố cô hai cây. Cho nên mỗi lần nhìn thấy Nguyễn Chính Đông hút thuốc, cô luôn cảm thấy buồn man mác, nhưng đều đã qua rồi. Cô cũng biết, loại thuốc này bên ngoài không thể mua được, cho nên mới thuận miệng nói lấy lệ như vậy với anh.

Quả nhiên, anh nghĩ một lúc: “Tôi hút quen loại này rồi, bên ngoài sợ rằng không có, cô phải tìm người mua giúp tôi. Cô quen Dung Bác không, tôi cho cô số điện thoại của anh ta, ngày mai cô đến tìm anh ta lấy.”

Dung Bác? Cô nhớ ra rồi, chính là người nói cô “chưa từng có” trong lần đánh bài đầu tiên, lần trước trong một vụ kinh doanh cũng may mà có anh ta giúp đỡ, sếp của cô còn gọi anh ta là “Dung Thiếu”, cũng là một người rất có phong độ, cũng đẹp trai, bạn bè của Nguyễn Chính Đông đều là những nhân vật nổi bật như vậy, áo quần bánh bao, rất thỏa đáng. Cô thở dài, nói: “Anh đừng nên hút thuốc nữa, cho dù là không có bệnh, hút thuốc cũng không tốt, huống hồ bây giờ anh là bệnh nhân, bác sỹ đã bảo bỏ thuốc, thì bỏ đi.”

Anh đột nhiên lật mặt: “Không đồng ý thì thôi, tôi tìm ai giúp mà chẳng được? Cô xuống xe đi, cô đừng cho rằng tôi không có cô thì sẽ không ổn.”

Giai Kỳ dờ dẩn một lúc, không hé răng một lời liền đẩy cửa xe bước xuống, anh là bệnh nhân, buồn vui bất thường cô đều có thể tha thứ, cũng không so đo với anh. Nhưng từ trước đến nay anh chưa bao giờ tức giận với cô, đây là lần đầu tiên, cũng không biết là chọc tức anh ở điểm nào. Người lái xe đang hút thuốc đứng đằng sau gốc cây để tránh gió nhìn thấy cô xuống xe, vứt bỏ điếu thuốc, đi lại cười với cô: “Nói chuyện xong rồi?”

Cô gật gật đầu, cười miễn cưỡng, thật ra bởi vì lạnh, cô không mặc áo len, bên trong áo khoác trống rỗng, gió thổi thẳng vào cổ xuống dưới, gió lạnh sắc đến mức muốn ho, liền vội vàng đi vào trong tòa chung cư.

Vừa vào đến thang máy điện thoại vang lên, cô nhìn là Nguyễn Chính Đông, quả thật không muốn nghe máy lắm, nhưng vẫn cứ nghe.”

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc lâu không nói, thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở của anh, còn cả tiếng gió rít khi xe chạy, chắc là đã ở trên đường, nhưng tại sao anh lại gọi điện đến? Cuối cùng vẫn là cô không nhận được : “Có chuyện gì thế?”

Anh nói: “Giai Kỳ, xin lỗi.”

Cô vội vàng đáp: “Không sao không sao, tôi đã quên rồi. Tâm trạng anh không tốt, nói tôi vài câu cũng phải thôi.”

Anh nói: “Không, Anh sai rồi.”

Cô hết sức an ủi anh: “Không sao hết, thật sự không sao mà, tôi thật sự không để ý đâu, chỉ là một câu nói, anh đừng để bụng.”

Anh nói: “Không phải, Anh nói sai rồi, Giai Kỳ, anh sai rồi, hôm nay anh đến, thật sự không phải là vì chuyện thuốc lá, anh muốn gặp em. Giai Kỳ, những lời nói lúc này của anh đều là nói dối, ngay cả bản thân anh cũng không biết là tại sao, nhưng anh không thể chịu nổi nữa, em cứ giả vờ với anh như vậy, em cứ giả vờ trước mặt anh như thế. Anh không chịu nổi nữa rồi.....”

Anh ngừng lại một lúc, giọng nói lạnh lẽo: “Anh yêu em.”

22. Chương 12

Giai Kỳ không ngủ được, mơ thấy bệnh viện, nửa đêm ở bên ngoài hành lang phòng bệnh có tiếng người khóc thút thít, cô đi ra ngoài xem, một cô gái rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng 20 tuổi, tựa vào đó khóc thút thít, khóc rất thương tâm. Cô muốn đi đến xem, hỏi xem có thể giúp được gì không, nhưng không biết vì sao đôi chân không thể cử động được, chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ, trơ mắt nhìn. Sau đó cô gái ấy ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm nước mắt, không ngờ lại chính là bản thân cô.

Lúc đó cô liên tưởng, toàn thân đầm mồ hôi, nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch trong bóng tối, cô nhẹ nhàng ngồi dậy, lần mò xuống phòng bếp rót cốc nước, uống hết một cốc nước nóng, quả tim vẫn còn đập thành thịch. Cô lại nằm xuống, nhưng không ngủ nổi, khép mắt lại dường như lại ở trong bệnh viện.

Chính là lúc đó, mới biết thế nào gọi là đi vào đường cụt.

Tiền tiêu đi giống như là nước, một chút tích lũy ít ỏi của cha vốn chỉ như một giọt nước nhỏ, bệnh viện vào mỗi buổi chiều đều có thông báo thúc giục nộp tiền.

Tờ giấy rất mỏng, cầm trên tay lật phật, phát ra tiếng roạt roạt, danh sách dài kín mít các loại thuốc phải dùng, đủ loại tiền, trong lòng cô như lửa đốt, trong miệng đều mọc lên những bong bóng máu, nhưng không hề cảm thấy đau. Dường như không còn cảm giác, hai ngày hai đêm liên, không hề chớp mắt, trong bụng trống rỗng, giống như là nhét một hòn đá lớn vào. Đôi môi khô nứt nẻ, nứt ra những vết máu nhỏ.

Mạnh Hòa Bình để lại chiếc thẻ ngân hàng có 5 vạn tệ, mấy lần cô cuối cùng cũng cầm chiếc thẻ vào máy rút tiền, nhưng lại rút ra.

Cô liều mạng đập đầu mạnh vào cái máy rút tiền, góc nhọn cứng làm cho đầu cô sứt ra chảy máu, cứ chảy xuống, mờ cả mắt, không nhìn thấy gì, chỉ thấy một vùng màu đỏ, chầm chậm đông lại. Cánh tay bám vào chiếc máy rút tiền, cuối cùng dần dần mềm đi, giống như cả cơ thể bị rút hết gân. Mặt tường đá Đại Lý lạnh lẽo, đỡ trước ngực cô, sự lạnh lẽo đến tận tâm can dính vào mặt cô, dường như chỉ có như thế, mới có cơ hội để rơi nước mắt.

Trước chiếc máy rút tiền vào nửa đêm không một bóng người, một mình cô ngồi ở đó, âm thầm rơi lệ.

Cuối cùng cũng rút tiền ra, ngày thứ 2 đến ngân hàng lấy, một bọc rất dày, tờ tiền màu đỏ, hơi cũ. Đã qua tay bao nhiêu người, đem theo mùi đáng ngờ mà dơ bẩn, lúc nộp vào nơi thu tiền của bệnh viện, người thu tiền dùng máy đếm tiền đếm, âm thanh xẹt xẹt, mỗi tờ đều nhanh chóng được lật lên, nổi thành một vòm cung màu hồng.

Còn trong ánh sáng của giọt nước mắt mơ hồ, cuộc đời này, là như thế, soạt soạt lật qua trước mắt.

Nhưng cha cô không đợi được đến lúc ra viện, ông nhanh chóng bị trúng gió lần hai, còn nghiêm trọng hơn cả lần thứ nhất, chảy máu não, dường như trong giây lát đã buông tay, từ đó rời xa vĩnh viễn.

Sau lần phẫu thuật thứ nhất, ông đã từng tỉnh lại trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Đôi môi ông co giật, vốn dĩ đã không thể nói chuyện, Giai Kỳ để tai lại gần sát, mới có thể nghe được tiếng thở yếu ớt.

Ông nói là: “Không.....”

Chỉ có một từ, cô liền hiểu được ý của ông, một giọt nước mắt rất lớn rất lớn, lăn xuống, rơi trên mặt chiến chần trảng tinh, dấu ấn của nước màu nâu nhạt, cứ như vậy chậm chậm thấm xuống, cô nghe thấy tiếng nói của bản thân mình, yếu ớt nhưng rõ ràng: “Cha, cha yên tâm, con biết rồi.”

Cha từ trước vẫn rất gầy rất gầy, cầm trên tay những ống truyền xanh xanh đỏ đỏ, gầy đến gân nổi lên rất cao, thậm chí cô không biết rằng ông bị huyết áp cao.

Lúc lên tiểu học cô bị mấy bạn nữ cùng lớp bắt nạt, bởi vì thành tích của cô tốt, mấy bạn nữ đó thuyết phục tất cả con gái trong lớp không chơi với cô, còn mắng mẹ cô là đôi giày rách. Cô đánh nhau với mấy đứa đó, đánh đến mức chảy máu đầu, một mình không dám về nhà. Cầm cặp sách đi loay quanh khắp nơi, ngồi trên thành cầu nhìn những chiếc thuyền dưới sông, chiếc thuyền nhỏ hẹp chất đầy gạo, chất từng bao từng bao cao ngất, cô đi xuyên qua hầm cầu. Nước dưới sông có màu xanh rất thẫm, trào lên những bong bóng màu trắng, chậm chậm không có tiếng động. Cô cứ ngồi cho đến khi trời tối, ánh đèn của nhà nhà sáng lên, trong gió đêm nhẹ nhàng cô nghe thấy tiếng ti vi phát sóng chương trình thời sự gần đó, quen thuộc mà xa vời.

Cuối cùng cha tìm thấy cô.

Không hề trách mắng cô, cả đường cha chỉ im lặng, sau khi vào nhà lấy nước nóng cho cô rửa mặt, cũng không hỏi vì sao cô đánh nhau, vì sao không về nhà, chỉ cầm chiếc khăn bông xoa xoa cồn iốt cho cô.

Rất đau, thấm vào trong vết thương, cô cứ cắn chặt môi, không kêu một tiếng.

Cha cũng không nói gì, cuối cùng ông xách bình nước nóng xuống dưới lầu, đi đến cửa mới quay đầu lại nói với cô: “Ăn cơm đi.”

Trên bàn úp chiếc lồng bàn màu xanh, mu bàn tay cô bị thương một vết lớn, đau như kim châm, lấy bàn tay tím xanh chậm chậm nhấc chiếc lồng bàn lên, bên trong có món tôm lột xào mà cô thích ăn nhất, tôm đã được bóc vỏ trắng như tuyết đều đã bị nguội, nhưng vẫn tỏa ra mùi thơm nức.

Cô cầm bát ngồi một mình trước bàn ăn, âm thầm ăn cơm.

Cuối cùng cha đi đến, đứng đằng sau nhìn cô ăn cơm, một lúc sau, xoa xoa mái tóc của cô, lấy từ túi áo ra đưa cho cô một quả quýt.

Quả quýt đó rất to, rất đỏ, màu sắc rực rỡ.

Lúc cha nhẹ nhàng đặt quả quýt lên bàn trước mặt cô, bàn tay cầm đũa của cô không kiềm được run nhẹ, sau đó, liền khóc.

Rất nhiều lần cô mơ thấy cha, mơ thấy lúc cô còn rất nhỏ, buổi sáng ngủ dậy đi học, buổi sáng mù đông gió lạnh, mặc vào người chiếc quần len và áo bông dày cộp, tay bị cứng đờ đến mức không còn tuân lệnh nữa, lạnh ngắt lạnh ngắt, trên cánh cửa tử quần áo kiểu cũ khảm một tấm gương hình bầu dục, soi thấy cô, trật vật để thất khăn quàng đỏ, cha ở dưới nhà nhóm bếp lò, từ cửa sổ có thể nhìn thấy. Cô đeo cặp sách xuống lầu, trong chiếc giếng trời nho nhỏ tỏa ra khói xanh, cha cầm chiếc kim gấp than gấp những cục than củi để nhóm cho than tổ ong cháy lên, vừa quạt vừa thổi, tiếng ho quen thuộc. Cô đi xuống dưới lầu, xuyên qua đám sương mù làm cho người ta sặc, lại không thấy cha đâu nữa.

Rất hốt hoảng, lúc nào cũng lập tức tỉnh mộng, sau đó mới phát hiện trên khuôn mặt mình đầm đìa nước mắt

Cô vẫn không hề biết mẹ của Mạnh Hòa Bình, rốt cuộc đã nói với cha cô những gì.

Mùa hè năm đó Mạnh Hòa Bình bị công ty phân đi Quý Châu làm một công trình, một thị trấn nhỏ vô cùng hoang vắng ở biên cương, ngay cả sóng điện thoại cũng không có, gọi một cuộc điện thoại phải đi rất xa đến bưu điện. Rất vất vả, nhưng trợ cấp cao, Mạnh Hòa Bình vẫn luôn muốn mua nhà rồi kết hôn. Bởi vì làm công trình này, họ không có kỳ nghỉ, trước khi nghỉ Mạnh Hòa Bình chỉ gọi cho cô một cú điện thoại, anh luôn bị chảy máu cam, lúc gọi điện đến cũng đang nhét bông trong mũi, khi nói chuyện giọng nói ừ ừ, cách nhau mấy nghìn km, cách nhau chiếc điện thoại nhỏ, Giai Kỳ đau lòng đến nước mắt rơi liên tục, khuyên anh đừng làm nữa, quay về tìm một công việc khác, nhưng anh không chịu. Anh nói: “Qua một tháng nữa là kết thúc rồi, anh sẽ quay về. Em nghỉ rồi thì về nhà thăm cha đi, một mình ông cô đơn lắm.

Vì Mạnh Hòa Bình không lấy được giấy chứng nhận hộ tịch tại nơi ở, cho nên họ vẫn không có cách nào để kết hôn, Giai Kỳ cũng không chấp nhận việc tự tiện kết hôn theo ý mình, cô không hề muốn làm tổn thương đến gia đình họ Mạnh, dù gì họ cũng là cha mẹ của Mạnh Hòa Bình, chỉ có một đứa con trai là anh, họ phản đối cũng chỉ vì thương yêu anh mà thôi.

Nhưng Giai Kỳ không ngờ rằng mẹ của Mạnh Hòa Bình lại đến Chiết Giang, đó là ngày thứ 3 trong kỳ nghỉ dài, cha đã đi Hàng Châu từ sớm, nói rằng mấy chiến hữu họp mặt. Đến buổi tối rất muộn ông vẫn chưa về, Giai Kỳ không ngủ, xem tivi một cách không chú tâm, cứ một lúc lại chạy ra cửa sổ ngóng, sau đó cuối cùng nhìn thấy cha về, Giai Kỳ không kìm được gọi một tiếng “Cha”, Vương Minh Viễn không ngẩng đầu lên, cúi khom lưng, chậm chậm bước lảo đảo qua chiếc giếng trời, lúc đó trời đang mưa, tiếng mưa rơi rào rào nhẹ nhẹ, ánh đèn vàng vọt của nhà hàng xóm ở lầu dưới xuyên qua cửa sổ, chiếu vào những vệt mưa nhỏ trắng như cây kim, dẹt nên hình bóng cô độc lẻ loi của cha, ông không hề cầm ô, mái tóc hoa râm sáng lên trong ánh đèn ảm đạm, đột nhiên Giai Kỳ cảm thấy hoảng loạn, bởi vì cha đã đi vào trong hàng hiên tối om om, nhà cô Trương sống ở dưới lầu gào to lên: “Giai Kỳ! Giai Kỳ mau xuống đi! Cha cháu bị ngã rồi!”

Cô dường như lao xuống dưới, nước mắt cứ rơi lã chã, bác Tôn dưới lầu vội vàng đỡ cha cô dậy, cô chỉ biết khóc, không nói nổi câu nào, bàn tay cha cô lạnh buốt lạnh buốt, quần áo ướt hết hơn một nửa, trong tay vẫn nắm chặt một chiếc phong bì.

Trong phong bì chỉ có một tấm thẻ ngân hàng, đó chính là 5 vạn tệ.

Giai Kỳ vĩnh viễn cũng không thể biết, cha có tâm trạng như thế nào, khi đem tấm thẻ này về.

Cô vĩnh viễn cũng không thể biết, cha đã phải chịu sự sỉ nhục như thế nào.

Cô vĩnh viễn cũng không thể biết, cha đã chịu sự tổn thương như thế nào.

Lúc cuối cùng cha cũng rời xa cô, cô kêu khóc thảm thiết, ôm thân thể lạnh ngắt của cha, mãi mãi cũng không thể tha thứ cho bản thân, đem đến cho người thân duy nhất của mình sự tổn thương nặng nề đến như vậy. Cả cuộc đời ông, niềm tự hào của ông chính là cô, nhưng cô, lại đem đến cho ông sự nhục nhã và khó xử cuối cùng.

Khi ông nói từ “Không” cuối cùng đó, nước mắt cô lã chã chảy xuống, cô hiểu, cô hiểu ý của cha.

Không được để cho người khác coi thường hai cha con, không được để cho người ta sỉ nhục đứa con gái mà ông yêu nhất, không được để cho người ta làm tổn thương đứa con gái ông yêu nhất.

Tình yêu sâu đậm hơn nữa, cũng không thể bù đắp nỗi sự mất mát này.

Cô phải trả giá, đó chính là lòng tự trọng của hai cha con cô, là người thân duy nhất của cô, là người cha mà cô kính yêu nhất.

Cô không thể không buông tay, cho dù là có luyến tiếc nhiều hơn nữa, cũng không thể không buông tay.

Tất cả những thứ mà cô đã tin, cuối cùng cũng đã làm cô mất đi tất cả, cô đã không còn cách nào để tiếp tục kiên trì được nữa, một tình yêu như thế.

23. Chương 12 (tiếp)

Cô không nói với Mạnh Hòa Bình biết tin cha qua đời. Anh ở lại thêm một tháng nữa mới từ Quý Châu trở về, khi quay về cô ra đón anh. Tóc anh rối tung, gò má bị bong da. Trên mặt thậm chí còn có màu đỏ

của cao nguyên, chiếc áo phông khi mặc đi đường như đã to hơn một cỡ, rộng thùng thình, từ xa đã dang tay ra ôm cô vào lòng. Cô chỉ muốn rơi nước mắt, anh gầy đến nỗi xương cộm vào người cô. Cô chậm chậm đưa tay ra ôm lấy vai anh, nhớ lại năm đó lần đầu tiên gặp mặt, một Mạnh Hòa Bình vui vẻ hưng phấn như vậy, ngồi bên cạnh sàn nhảy chầm một điệu thuốc, nhàn hạ nhìn cảnh múa hát thanh bình. Cuộc đời anh cao quý mệnh mông như thế, anh vốn dĩ không nên yêu cô.

Nếu không có cô, anh đã có thể sống rất hạnh phúc.

Nếu không có cô, anh sẽ không phải khổ cực như vậy.

Về đến nhà, cô nấu bữa cơm cuối cùng cho anh ăn, anh vẫn ăn như hổ đói, cô múc một bát canh gà, chậm chậm giúp anh thổi nguội. Anh cầm chiếc thìa lên uống liền một hơi hết sạch, mỉm cười: “Ồ đó cả ngày chỉ thị bò thịt dê, không được ăn các món khác, Giai Kỳ, anh nhớ cơm em nấu sắp đến phát điên rồi.”

Anh vừa đen vừa gầy, cười lộ ra hàm răng trắng tinh, trông lại càng gầy hơn, gầy đến đáng thương.

Giai Kỳ kìm nén nước mắt, cười: “Anh chỉ nghĩ đến ăn thôi à?”

Anh vẫn cứ cười: “Anh còn nhớ em nữa.”

Anh quả thật rất nhớ cô, rất nhớ cô, rất nhớ cô.

Đến nửa đêm cuối cùng anh đã ngủ mê mết, Giai Kỳ mới chậm chậm ngồi dậy, âm thầm ôm đầu gối ngồi ở đó, nhìn khuôn mặt anh khi ngủ.

Lông mi anh rất dài, khi ngủ trông giống như một đứa trẻ, đập chần lộn xộn, chân tay đều hờ hết ra ngoài, trên cổ anh trên cánh tay anh trên chân anh có những vết sẹo nhỏ chi chít, là nốt muỗi đốt, anh đã từng nói với cô muỗi ở đó vừa to vừa độc, bị đốt một nốt sẽ đau ngứa đến mấy ngày, ngứa đến mức làm cho người ta không chịu nổi, hễ ngứa là sẽ bị loét ra, càng đau hơn, sau đó sẽ để lại sẹo.

Còn những vết sẹo ử rử trên người anh bây giờ, chỉ là vì cô,

Anh vì cô mà làm nhiều việc như thế, chịu nhiều khổ cực như thế, nhưng cô đã không còn cách nào tiếp tục được nữa.

Nếu có thể bắt đầu lại, cô thà không bao giờ gặp anh, để cho anh, sống đơn thuần mà hạnh phúc, tiếp tục sống cuộc sống trong cái thế giới của anh.

Nước mắt cô dàn dụa chảy xuống, còn anh đã ngủ say.

Từ giờ trở đi, cô sẽ rời xa anh, cô yêu anh nhiều biết bao nhiêu, anh sẽ không thể biết được nữa.

Cô bắt đầu dần dần không về nhà, nói với anh là tăng ca, hoặc là nói mình bận, may mà Mạnh Hòa Bình cũng bận, cách lâu như vậy không gặp cô, anh không nhận được gọi điện cho cô: “Khi nào em về nhà?” Cô nói: “Buổi tối em phải tăng ca, nên không về nữa.” Giọng nói của anh đáng thương: “Vậy tối nay anh đến đón em về được không, anh đảm bảo sẽ không làm phiền em làm việc, anh nhớ em, đã 10 ngày nay anh không gặp em rồi.” Cô kìm nước mắt: “Đồng nghiệp gọi em, đợi lát nữa em gọi lại cho anh.” Ngắt điện thoại, một mình trốn trong phòng vệ sinh, khóc trước chiếc vòi nước chảy ào ào, hai mắt đều đã đỏ lên sưng húp, sau đó tắt đi động.

Cô tìm Từ Thời Phong giúp đỡ, Từ Thời Phong vô cùng kinh ngạc: “Giai Kỳ, Mạnh Hòa Bình rất yêu em, anh thấy cậu ta thật lòng với em đó, nếu mà có hiểu lầm gì, hay là em nói chuyện với cậu ta xem sao.”

Cô vô cùng mệt mỏi, giọng nói khàn khàn: “Không có hiểu lầm, chỉ vì quá vất vả—Em cảm thấy quá vất vả rồi—Anh ấy cũng đã quá vất vả, em không có cách nào cả, em không chấp nhận như thế này, em không muốn tiếp tục nữa.”

Trong ánh mắt của Từ Thời Phong rắc rối phức tạp, có lẽ là sáng tỏ, hoặc có lẽ là thương xót, cuối cùng đành thời dãi một tiếng: “Lúc còn trẻ chúng ta từ bỏ, cho rằng đó chỉ là một cuộc tình, nhưng cuối cùng mới biết, đó thực ra là cả cuộc đời.”

Cô biết, cô biết rõ là bản thân muốn từ bỏ cái gì, nhưng cô không có cách nào hết. Trong dòng nước mắt mơ hồ, nhìn cây ngô đồng bên ngoài cửa sổ, những chiếc lá to bản rơi xuống, mùa thu đến rồi, những chiếc

lá cũng không thể ở lại trên cành, cho dù nó có lưu luyến hơn nữa, cũng chỉ có thể kiên quyết rơi xuống, vĩnh viễn rơi xuống, rời xa.

Cuộc đời này, cô không lưu luyến nữa, cô chỉ có thể trơ mắt ra mà buông tay, bởi vì, cô không giữ nổi.

Tất cả những thứ quá tốt đẹp, cô đều không thể giữ nổi.

Cứ để tất cả nỗi đau đều do cô gánh chịu, cô chỉ cần an hạnh phúc.

Cô đã mất đi người cha, đã làm cha mất đi hạnh phúc, cuối cùng cha cũng ra đi vội vàng như vậy, cô vốn không có cách nào để bù đắp, nhưng Mạnh Hòa Bình, cô vẫn có thể từ bỏ, không làm liên lụy đến anh nữa, để cho anh quay trở lại cái thế giới vốn dĩ thuộc về anh đó.

Cô không biết cuối cùng đã nói hết những lời nói dối đó như thế nào, về việc bảo lưu thẳng kết quả lên thạc sỹ, về Từ Thời Phong, Mạnh Hòa Bình nhìn cô, giống như là nhìn một người xa lạ, cuối cùng, anh chỉ nói: “Anh không tin.”

Anh không tin cô không yêu anh, anh không tin cô muốn rời xa anh.

Nhưng cô lòng dạ sắt đá, từng câu từng chữ, những câu chữ làm tổn thương đến người khác nhất, chậm rãi nói ra tất cả, mỗi chữ như một nhát dao sắc, còn cô không hề để ý, cứ mạnh mẽ đâm thẳng vào chỗ hiểm nhất của anh, cô biết máu thịt trở mớ hồ, đau đến tột cùng, ánh mắt anh đau đớn như tan nát trái tim, nhưng cô đã không còn trái tim nữa.

Anh cứ hỏi dồn cô: “Có phải là cha mẹ anh lại nói gì với em không? Có phải là lúc anh không ở đây đã xảy ra chuyện gì không?”

Anh không hề ngốc, nhưng cô đã không còn đường rút lui, chỉ đành dần lòng, cắt đứt tất cả.

Lúc cuối cùng, cô sánh vai cùng Từ Thời Phong xuất hiện trước mặt anh, cô thậm chí còn khoát tay Từ Thời Phong ngay trước mặt anh, anh cuối cùng cũng sụp đổ, không thể khống chế được nữa, mạnh mẽ đâm Từ Thời Phong một cái.

Đánh đúng vào mắt Từ Thời Phong, lúc đó Từ Thời Phong đau đến cúi gằm xuống, cô vừa hốt hoảng vừa tức giận vừa đau đớn, chỉ lo xem vết thương của Từ Thời Phong, Từ Thời Phong che mắt, một lúc lâu không nói gì. Cô qua đầu lại mắng lớn: “Mạnh Hòa Bình anh rút ngay đi cho tôi, tôi vĩnh viễn không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa.”

Anh đứng ở đó, mặc một chiếc áo khoác hơi cũ, trông người lại càng cao càng gầy, yếu ớt như một cái bóng, anh mím chặt môi, ánh mắt nhìn xuyên cô một sự tức giận mà cô không dám nhìn trực diện, nhưng cô không thể không nhìn thẳng anh, một bước cũng không thể lùi, ánh mắt anh dần dần trở nên đau khổ, cuối cùng anh cũng quay người bỏ đi.

Cô khóc rất lâu, cuối cùng Từ Thời Phong đưa cô về, anh không hề khuyên cô, chỉ để mặc cho cô khóc lóc.

Khó khăn như vậy, giống như là cắt đi một bộ phận quan trọng nhất của cơ thể mình,

Cô ngồi ở hành lang rất lâu, cuối cùng mới đứng dậy, đứng dậy mới thấy Mạnh Hòa Bình đứng dưới bóng cây tối xa xa, nhìn cô, chỉ nhìn cô, ánh mắt đau khổ, dường như tuyệt vọng.

Trong khoảng khắc đó, cô dường như mềm lòng,

Anh đi về phía cô, giọng nói của anh như khẩn cầu: “Giai Kỳ, anh sai rồi, xin em hãy tha thứ cho anh, anh không thể không có em.”

Anh không nói anh sai việc gì, nhưng đôi tay anh hơi run lên, cô vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.

Quyết tâm dần lòng, cắt đứt anh ra khỏi bản thân mình

Cuối cùng cô đã làm cho anh tuyệt vọng, đuổi anh đi, một mình cô quỳ trên đường đi, gào khóc thảm thiết, dường như khóc cho hết tất cả những việc đau lòng.

Giống như từ trong tâm can, khóc đến mức cô gần như không còn sức lực để đứng dậy nữa.

Cô tự mình từ bỏ, từ bỏ cuộc đời này, từ bỏ mai sau, tất cả hạnh phúc,
Loại bỏ tất cả từ trong sinh mệnh của bản thân, cuối cùng đôi mắt đỏ hoe, dần dần lãng quên.
Nhưng từng năm qua đi, thật sự cho rằng, đã quên rồi.

24. Chương 13

Giai Kỳ nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định nhắn tin cho Nguyễn Chính Đông.

“Dưỡng bệnh cho tốt.”

4 chữ, dùng phiên âm, từng chữ từng chữ, rất chậm, chữ cuối cùng có âm mũi hay không cô cũng không chắc nữa, người miền nam ít nhiều cũng có sự lúng túng thể này. Trong lúc đang do dự, màn hình điện thoại bỗng nhiên sáng lên, số điện thoại vô cùng quen thuộc, cô còn cho rằng đó là một khách hàng nào đó, ai biết được đó lại là Mạnh Hòa Bình.

Anh hỏi: “Có thời gian không?” sau đó hơi ngừng lại: “Có thể ra ngoài gặp nhau không?”

Giai Kỳ cảm thấy đầu gối mềm đi, bởi vì không ngủ được, cả cơ thể mềm nhũn, giống như là bị sốt, nhưng vẫn đồng ý.

Cô tan ca tương đối muộn, chỉ có một vài việc vặt mà dường như không bao giờ có thể làm xong, Châu Tịnh An trước khi về hỏi: “Sao cô cứ lè mà lè mệt thế, vẫn còn chưa đi về à?” Một câu nói làm cho cô hơi sững sờ, có lẽ cô muốn chạy trốn, muộn một khắc là một khắc—Thực ra cũng chẳng có gì để sợ, anh và cô, sớm đã là người qua đường.

Lúc đi ra khỏi tòa nhà thấy xe của Mạnh Hòa Bình, cô đã trấn tĩnh, anh đến tìm cô, có lẽ cũng chẳng có việc gì khác.

Mạnh Hòa Bình lái xe đưa cô đến một nhà hàng Triều Châu mới mở, ăn một miếng món ốc nướng cảm thấy rất khoan khoái, mùi vị tương quả thanh mai chính hiệu, món cua lại càng thơm ngon hơn. Gọi quá nhiều thức ăn, một bàn đầy, chỉ có mỗi hai người bọn họ. Trước đây anh không hề như thế, trước đây cô xào một đĩa rau xanh anh cũng ăn rất ngon lành—đã nhiều năm như vậy, rất nhiều việc sớm đã thay đổi.

Giai Kỳ không có khẩu vị, cả một bàn thức ăn ngon nhưng không hề có tâm trạng để ăn, trên chiếc đĩa ngà voi có khắc hình rất tinh xảo, đầu đĩa còn buộc một sợi dây bạc mỏng, giống như là đĩa trong các gia đình thời xưa, có một cảm giác xa xỉ và mùi vị trong sinh hoạt gia đình. Sợi dây bạc đựng đĩa trong tay phát ra âm thanh rào rào, giống như một cơn mưa vội vã giữa mùa thu, lạnh lẽo mỏng manh.

“Giai Kỳ,” Dáng vẻ anh dường như là đang suy nghĩ gì, cuối cùng bỏ chiếc khăn ăn xuống: “Tại sao em lại không ăn?”

Cô cố gắng hết sức mình, mới có thể giữ được nụ cười trên khuôn mặt: “Em đang giảm cân.” Đặt đĩa xuống một cách dứt khoát, “Có gì muốn nói, anh nói đi.”

Anh trái lại hơi sững sờ, một lúc sau mới nói: “Anh đính hôn với Nguyễn Giang Tây rồi.”

Từng từ từng từ chảy vào tai cô, Giai Kỳ cố gắng nối những chữ đó thành câu, trong đầu dường như trống rỗng trong giây lát, nghĩ đi nghĩ lại hai lần, mới hiểu ra.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng, nói một câu: “Chúc mừng”, tiện tay múc một thìa thức ăn Triều Châu xanh xanh vào miệng, vừa mới cho vào miệng mới biết, bát canh nhìn như không hề nóng một chút nào, lại nóng đến mức kinh khủng, bỏng đến mức làm cổ họng sần lại, bị nóng đến nỗi dường như chảy cả nước mắt.

May mà cốc nước bên cạnh là nước lạnh, cô im lặng uống hớp một ngụm, sự lạnh buốt chảy vào bụng, đã cảm thấy dạ dày âm ỉ đau.

“Tình trạng của Đông Tử rất không tốt,” Anh nói chậm chậm: “Cho nên Giang Tây hy vọng có thể nhanh chóng kết hôn.”

Điện thoại trong túi xách cô đang reo lên, cô nói một tiếng “Xin lỗi”, lấy chiếc điện thoại trong túi ra, màn hình sáng lên: “Nguyễn Chính Đông gọi điện có nghe hay không?”

Cô hoảng loạn nhìn hàng chữ đó: “Nguyễn Chính Đông gọi đến có nghe hay không?”

Cuối cùng cô vẫn nghe, nói xin lỗi với Mạnh Hòa Bình, sau đó đứng dậy rời bàn ăn, đi ra ngoài hành lang nghe.

Hành lang không có người, lúc đầu trong điện thoại Nguyễn Chính Đông hơi do dự, gọi một tiếng “Giai Kỳ”, Cô lại vẫn như trước, hỏi anh: “Ồ, là anh à, hôm nay có gặp mấy cô y tá xinh đẹp nào không?” Nói những chuyện đầu đầu bên ngoài lễ. Cho nên Nguyễn Chính Đông dường như cũng thoải mái trở lại, cứ thế nói mấy chuyện linh tinh bên lễ, từ trước đến nay anh cứ vô công rồi nghề như thế, chẳng có một câu nghiêm chỉnh nào. Một lúc lâu sau cô mới ừ một tiếng, thể hiện rằng mình đang nghe. Cô cứ đi đi lại lại, từng vòng từng vòng, hai bên là vô số các cánh cửa phòng ăn, lộ ra ánh sáng chói mắt, sau những cánh cửa kính mờ, còn có tiếng cười nói loáng thoáng. Nhà hàng vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng có người phục vụ nâng chiếc khay đi qua người cô, những anh chàng mặc đồng phục tuần tú, nghiêng người tránh cô, trên tay là một chiếc đĩa thức ăn tỏa hương thơm mê người.....Giai Kỳ đột nhiên thấy đói, có sự kích động muốn lập tức ăn một bữa thật no. Chỉ nghe thấy Nguyễn Chính Đông đang nói chuyện phiếm trong điện thoại—Hành lang dán đầy dán tường màu xám bạc, trên giấy dán tường có những bông hoa nho nhỏ, bị ánh sáng chiếu rọi, mỗi cánh hoa đều như lỗi ra, Giai Kỳ dùng tay sờ sờ, mới biết kỳ thực là bằng phẳng. Cô sờ sờ mấy bông hoa đó, những cánh nho nhỏ, nền màu bạc hoa màu xám bạc, cô nhìn một lúc lâu, mới nhận ra đó là hoa hồng, từng bông từng bông, chen chúc theo thứ tự, nở ra trên tường. Cô lại nhất thời cảm thấy hoài nghi, lại cảm thấy nửa đêm ngày hôm đó, mình không hề nhận được điện thoại của Nguyễn Chính Đông, anh cũng không hề nói câu nói đó, mọi thứ đều chưa từng xảy ra—Nhưng cuối cùng cô ngắt lời anh, hỏi: “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Nguyễn Chính Đông chờ ra một lúc.

Cô nói tiếp: “Một lát nữa tôi đến bệnh viện, mang cho anh một ít đồ ăn đêm, anh muốn ăn gì?”

Anh không trả lời, chỉ hỏi: “Cô ở nhà không?”

Cô nói: “Ừ, đang ở nhà, hay là tôi làm cho anh ít há cảo.”

Anh im lặng rất lâu, mới nói: “Tôi muốn ăn há cảo nhân cây tể thái.”

Giai Kỳ cuối cùng cười lên, chỉ nói: “Mùa này, tôi tìm đâu là cây tể thái mà làm há cảo cho anh chứ.”

Anh lập tức trả lời vui vẻ: “Vậy nhân rau cải thảo cũng được.”

Giai Kỳ nói: “Anh ngốc thế, làm gì có há cảo nhân rau cải thảo chứ, chỉ có sủi cảo nhân rau cải thảo thôi.”

Anh ngập ngừng một lúc: “Giai Kỳ?”

“Ừ?”

“Em đang khóc à?”

Cô nói: “Đâu có.” Bây giờ mới phát hiện ra giọt nước mắt lạnh lẽo đã rơi xuống mu bàn tay, từng giọt từng giọt long lanh trong veo, vốn cho rằng đang khóc thật, lấy tay lau, kết quả là nước mắt càng chảy nhanh hơn, cô cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy buồn, dù thế nào cũng không thể kìm được nước mắt, ngồi xuống dứt khoát, chỉ im lặng không nói.

Anh hỏi: “Em sao thế?”

“Em không sao.” Giai Kỳ hít một hơi: “Lát nữa em đến.”

Vội vàng ngắt điện thoại, đi vào phòng vệ sinh trang điểm lại rồi mới đi vào phòng ăn, Mạnh Hòa Bình đang hút thuốc. Ánh đèn ảm đạm trong phòng ăn, khói thuốc trắng đục bao vây lấy anh, không nhìn rõ khuôn mặt anh.

Cô chậm chậm đi lại gần, giống như là sợ làm kinh động cái gì đó.

Hộp thuốc bị anh tiện tay vứt trên bàn, khói thuốc, vỏ bao màu tím hồng, cô nhớ đến bông hoa trà trên hộp thuốc nằm đó,

Trong một khoảng thời gian rất dài, mỗi lần nhìn người bên cạnh hút loại thuốc này, cô đều không kìm được nhìn. Nhưng về sau loại thuốc này dần dần ít đi, cuối cùng ngừng sản xuất rút ra khỏi thị trường.

Có rất nhiều rất nhiều thứ trên thế giới này, cuối cùng đều dần dần mất đi theo thời gian, bị con người lãng quên, không còn nhớ đến nữa.

Anh nói với cô “Xin lỗi”, dập điếu thuốc trong tay, cô mỉm cười, nói: “Không sao.”

Khách sáo như vậy, lịch sự tôn trọng nhau như khách, nhưng ở giữa lại ngăn cách bởi một con đường dài đau khổ, không thể nào trở về trước đây được nữa.

Cuối cùng anh lái xe đưa cô về, Giai Kỳ nhìn tòa siêu thị ánh đèn rực sáng ở xa xa, nói: “Cho em xuống ở đây, em đi mua chút thức ăn.”

Anh nói: “Đã muộn như vậy rồi?”

Cô gật gật đầu, không hề giải thích.

Cô mua cần tây và nhân thịt, còn có vỏ bánh, sau bắt taxi về nhà rửa tay, rồi bắt đầu làm há cảo.

Trái vỏ bánh ra, đặt nhân vào, sau đó túm lại, những cái há cảo hình tròn, gọn gàng xếp vào trong đĩa, đếm một lát đã có 20 cái, liền không làm nữa. Đứng dậy đun nước, không có canh gà, đành dùng bột gia vị gà, cho vào rong biển, cuối cùng há cảo chín hết mới cho thêm một chút rau ngò màu xanh, đặt vào trong chiếc bình giữ nhiệt, lại mặc áo khoác lên đi ra ngoài,

Đến bệnh viện đã là hơn 10h, hành lang yên ắng, cô đứng ngoài phòng bệnh gõ cửa, cứ cảm thấy mình hơi ngốc, còn cầm theo bình giữ nhiệt.

Sau cánh cửa không chút tiếng động, cô lại gõ một lần nữa, vẫn không có trả lời.

Liền đi đến chỗ máy y tá hỏi, y tá trực ban nhẹ nhàng nói với cô: “Hình như đã ra ngoài rồi.”

Giai Kỳ nhìn đồng hồ, đã 10h40 rồi, muộn như vậy đi đâu chứ? Không phải không tức cười, anh ta vẫn là một bệnh nhân.

Cô lấy điện thoại ra, tìm tên Nguyễn Chính Đông trong danh bạ, chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn không ấn phím gọi đi. Thế là ngồi ở hàng ghế hành lang đợi, ôm chiếc bình giữ nhiệt, giống như ôm một con mèo, ấm ấm. Tầng này không có bệnh nhân nào khác, cho nên yên lặng đến kỳ lạ, máy cô y tá đứng ở đầu kia nói chuyện loáng thoáng, một lúc sau, lại yên tĩnh trở lại.

Hành lang cũng có không khí ấm, ngồi trên hàng ghế dài, ấm ấm khiến cho người ta trở nên mệt mỏi, cô dường như buồn ngủ, nhưng ý thức vừa mới mơ màng, đầu bắt giắc cúi xuống, đúng lúc cảm đập vào nắp chiếc bình giữ ấm. “Bing” một tiếng, đau đến thở phò phò. Một nơi không xa có tiếng đóng cửa, người cô vẫn hơi mơ màng, trong lòng nghĩ hay là đã đến phiên thay y tá trực ban rồi, do đó đặt chiếc bình giữ nóng xuống ghế, một tay xoa xoa cằm, nâng tay còn lại lên nhìn đồng hồ, đã 12h rồi.

25. Chương 13 (tiếp)

Giai Kỳ đi ra khỏi bệnh viện, không khí ban đêm lạnh lẽo, lạnh đến nỗi cô bắt giắc run cầm cập. May mà vẫn có taxi đứng ở ngoài cổng đợi khách, sau khi lên xe mới phát hiện mình quên chiếc bình giữ nhiệt trên ghế, vội vàng nói với lái xe: “Thật là xin lỗi, tôi quên đồ.” May mà lái xe rất ôn hòa: “Không sao không sao, cô đi lấy đi.”

Cô vội vàng vàng chạy đi, từ cổng bệnh viện đến phòng bệnh cách nhau một đoạn rất xa. Đi vào buổi tối, lại càng xa hơn, may mà trên lầu có thang máy. Ra khỏi thang máy men theo hành lang rẽ một góc, từ xa đã thấy trên chiếc ghế trống không, không có gì cả.

Bước chân cô bắt giắc chậm lại, hai bên hành lang cách rất ca mới có một cánh cửa, dường như tất cả các cánh cửa đều đóng, chỉ có một cách cửa khép hờ, từ khe cửa chiếu ra một ánh sáng vàng, cô đi nhẹ nhàng, nín thở.

Nhìn vào từ khe hở rộng 2,3 tấc, khung cảnh hẹp hẹp giống như trong phim, Cả cơ thể Nguyễn Chính Đông đang chìm sâu vào trong chiếc ghế sôpha, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của anh, chắc chắn là anh đã ngồi đó rất lâu rồi, bởi vì điều thuốc mà anh ngậm trong miệng đã có một đoạn tàn thuốc rất dài, cũng vẫn chưa rơi xuống. Dường như cô không dám động đậy, chỉ có nhìn theo ánh mắt anh ngó vào trong, trên bàn trà nhỏ đặt chiếc bình giữ nhiệt, thân bình màu vàng nhạt, bên trên còn trang trí hai con vịt con bằng len, dưới ánh đèn màu vàng cam, ấm áp giống như là hai cuộn len nhỏ.

Cũng không biết là qua bao lâu, anh mới ngồi dậy, Giai Kỳ cho rằng anh sẽ đứng dậy, nhưng anh chỉ dập điều thuốc, lại châm một điếu nữa, quẹt diêm châm lửa.

Đốm lửa nho nhỏ, chiếu trên khuôn mặt anh, màu xanh thậm vừa mới đung đưa, lại bị anh dập tắt.

Anh đưa tay ra, dùng ngón tay trở chạm vào hình hai con vịt được chạm trổ bên ngoài chiếc bình giữ nhiệt, động tác rất nhẹ, giống như đó là hai con vịt thật sự, đầu ngón tay lần theo đường viền hai cuộn len đó, cẩn thận tỉ mỉ. Một lúc sau, cũng không biết là nghĩ đến cái gì, mỉm cười một mình.

Lúc anh cười rất đẹp, khóe mắt chìm sâu vào trong mái tóc, đường viền môi cong lên, độ cong dịu dàng.

Giai Kỳ cúi đầu xuống cánh cửa, bỗng nhiên rơi nước mắt.

Ai ngờ rằng Nguyễn Chính Đông lại có thể quay đầu lại: “Ai thế?”

Cô giật mình, không tìm được ho một tiếng, giọng nói vẫn còn khào khào: “Là em.”

Cửa bị mở ra hoàn toàn, cả người cô bị chìm vào trong ánh sáng màu vàng cam nhàn nhạt, anh không hề quay người lại, vẫn cứ ngồi nghiêng mặt với cô. Một lúc lâu sau anh mới hỏi: “Sao em lại quay lại?”

Cô chậm chậm tiến đến gần, nói: “Em không đợi được anh.”

Anh im lặng không nói.

Cô cũng không nói gì nữa.

Cuối cùng, anh nói: “Hà tất phải quay lại, thật ra rất nhiều lúc vĩnh viễn cũng không đợi được.”

Giai Kỳ cố chấp nói nhỏ: “Nhưng anh luôn luôn ở đây.”

Cuối cùng anh mỉm cười, nhưng lại quay mặt đi: “Có lẽ một ngày nào đó sẽ không còn ở đây nữa.”

Giai Kỳ cảm thấy hoảng hốt không yên, trong lòng trống rỗng, trống đến nỗi làm cho người ta cảm thấy khó chịu, khiến cô không thể yên lặng, lại ho một tiếng nói: ‘Ăn há cảo đi.’ Cúi xuống mở nắp chiếc bình giữ nhiệt, há cảo để quá lâu đã tan ra canh. Vỏ bánh đều đã tan hết, nhân chìm trong canh, trên mặt canh có một lớp dầu, ngay cả rau thơm cũng bị đen đi, mặt canh nhẹ nhàng lay động, gợn sóng nhỏ lăn tăn, hóa ra là bản thân mình lại rơi nước mắt, cô ho một tiếng che giấu, nâng chiếc bình giữ nhiệt lên quay người lại: “Không ăn được nữa, ngày mai em làm tiếp cho anh, ngày mai em lại đến.”

Đi đến tận cửa, cô cũng không quay đầu lại.

Anh đột nhiên đuổi theo mấy bước ôm cô từ phía sau, bất ngờ không kịp phòng bị như vậy, sức lực lớn như thế, chiếc bình giữ nhiệt bay ra khỏi tay cô, lăn đi rất xa, nước canh chảy tràn ra đất.

Anh quay mặt cô lại, hôn cô mạnh mẽ, dường như là dùng hết tất cả sức lực, hôn cô, trói chặt cô lại, chặt như thế, nếu có thể, dường như muốn nuốt cả vào trong bản thân mình.

Nước mắt có vị mặn, nụ hôn có vị đắng, máu có vị chất, tất cả các mùi vị hòa quyện vào trong miệng, cô dường như không thể thở được, toàn bộ không khí trong ngực bị ép ra ngoài, còn anh thì gấp gáp như vậy, giống như là không kịp, tất cả mọi thứ trong đời này đối với anh đều không kịp.

Cuối cùng anh cũng buông tay xuống, nhưng đôi mắt anh vẫn rất gần gũi, âm u như thế sâu như thế, phản chiếu lại đôi mắt của cô, ở phía đầu có một lớp sương trong vắt, dường như ngưng tụ: “Hãy tha thứ cho anh.”

Anh nói: “Hãy tha thứ cho sự ích kỷ này của anh, anh không muốn từ bỏ em nữa.”

Đây là lần đầu tiên trong đời, cô nhìn thấy nước mắt của một người đàn ông, một giọt rất lớn, roạt một tiếng rơi xuống. Anh bối rối quay mặt đi, cô chậm rãi mà cố chấp quay mặt anh lại, chần chừ, chần chừ kiễng chân lên.

Vết nước mắt ẩm ướt thấm xuống đôi môi ẩm áp, anh chậm chậm cúi đầu, đôi môi anh rất nóng, Giai Kỳ cảm thấy giống như là mỡ hàn, còn bản thân cô là băng, mỗi phần nóng bỏng, đều làm cho bản thân tan ra một phần, giống như có giọt nước, lạnh lạnh rơi xuống trong màn đêm, thăm dò mà chần chừ. Anh lại ôm cô một lần nữa, thật chặt, thật mạnh, đôi môi và lưỡi của hai người hòa quyện vào với nhau, nụ hôn đó sâu mà dài, đem theo vị thuốc lá khô lạnh, mùi vị thuốc trên người anh, mùi thơm dịu dàng trên người cô, đốt cháy hai người từng tắc từng tắc. Giống như là pháo hoa nổ rộ, rõ ràng biết rằng sẽ trở thành tro bụi, nhưng vẫn cố sức bùng cháy cố sức rực rỡ, nở ra những ánh lửa đẹp đẽ nhất chói mắt nhất.

Cuối cùng cô dùng sức đẩy anh ra, trong mắt anh có sự ngỡ ngàng rối loạn, ngực mãnh liệt nhô lên, dường như vẫn muốn ôm cô vào lòng một lần nữa.

Cô dùng tay cản anh, nói nhỏ: “Y tá đến rồi.”

Y tá đã đến từ sớm, cầm dụng cụ đo huyết áp và cốc thuốc, trên khuôn mặt trẻ trung tràn đầy lúng túng: “Một lát nữa tôi đến.” Quay người giống như cao chạy xa bay.

Giai Kỳ cũng vô cùng lúng túng, vội vàng đóng cửa, im lặng một lúc, cuối cùng anh cười lên, đầu tiên là mỉm cười, sau đó cười thành tiếng, cuối cùng cười lớn.

Cô vừa bực vừa lúng túng: “Anh còn cười!”

Anh chỉ cười: “Này, em đưa há cáo đây để anh ăn, anh đói rồi.”

Giai Kỳ nói: “Tan hết rồi, đều tại anh cả.”

Anh rất ngoan ngoãn thừa nhận: “Đều tại anh.” Không thể ngờ tới, lại nhẹ nhàng hôn lên một cô, không kìm được, lại hôn tiếp. Giai Kỳ đẩy anh ra, nói: “Sao anh vẫn không thôi đi hả.”

Anh lẩm bẩm nói: “Anh đói quá, hay là chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Giai Kỳ phớt lờ anh: “Đã nửa đêm rồi, anh nên đi ngủ rồi, vẫn còn là bệnh nhân, em cũng đã phải về.”

“Anh đói nhất định sẽ không ngủ được, chúng ta ra ngoài ăn đêm.”

Khi anh bắt chấp phải trái giống như một đứa trẻ, nhất định phải được cái kẹo đó mới thôi.

Cuối cùng hai người trốn ra ngoài, chân tay khê khằng, lúc đi qua chỗ y tá, dường như động tác chậm chạp giống như là ăn trộm.

Người lái xe đó vẫn còn đợi cô, dừng xe ở bên đường, nằm ngáy trong xe, Giai Kỳ thấy vô cùng cảm động, anh lái xe lại cứ cười ha ha: “Không sao không sao, cũng chẳng có việc gì mà.” Nhìn Nguyễn Chính Đông một cái từ gương chiếu hậu, nói: “Ồ, hóa ra là quên mất một đồ vật quan trọng, chẳng trách quay lại tìm lâu như thế.”

Giai Kỳ phì cười, cảm thấy lái xe taxi của thành phố này đều có tài ăn nói danh bất hư truyền.

Đi ăn món canh cay và đồ nướng, hơn nửa đêm của hàng nhỏ chỉ có mấy người ít ỏi, Nguyễn Chính Đông chưa đến những nơi như thế này bao giờ, chỉ lo dò xét cái bàn tròn mỡ. Giữa bàn khoét một lỗ tròn, ném vào trong nồi nước luộc từng xiên từng xiên những thứ đồ có hình dáng đáng nghi, hình như là mấy thứ như rong biển đậu phụ, còn có cái gì giống như xiên thịt, một bàn ba bốn học sinh vây quanh, trời lạnh như vậy mà vẫn uống bia, chơi oẳn tù tì ca hát, có sự vui vẻ của họ, Một bàn khác có một đôi tình nhân, rất trẻ, chắc chưa đến 20 tuổi. Cô gái chắc là phục vụ ở một quán bar nào đó, vừa tan ca trên mặt còn lớp trang điểm đậm chưa tẩy trang, ánh mắt xanh thắm đầy mệt mỏi, khi cười trông giống như trẻ con, ăn thịt dê

với người yêu, người bạn trai quan tâm giúp cô ấy thổi nguội cháo bát bảo nóng, đặt trước mặt cô ấy. Hai người nói chuyện thì thầm, thỉnh thoảng cười đến mức rung cả người.

Chiếc bếp than kêu xì xì, mùi hương thơm mùi thịt dê mùi khói, dầu trên xiên thịt dê chảy xuống bếp, bốc lên khói sặc. Giai Kỳ lại gọi đậu phụ thổi, Nguyễn Chính Đông nghi hoặc: “Ăn đồ ăn ở những nơi như thế này liệu có bị đau bụng không?”

Giai Kỳ hết sức an ủi anh: “Em đã ăn rất nhiều lần rồi, chần chẫn không sao, anh thử xem, đảm bảo còn ngon hơn vậy cá ăy chứ.”

Đậu phụ sau khi rán xong, Nguyễn Chính Đông hơi chau mày, dáng vẻ thích thú nhưng không muốn đến gần. Giai Kỳ cũng không ép buộc anh, tự mình gấp một miếng to. Anh nhìn cô ăn rất ngon lành, cuối cùng không nhịn được: “Em ăn xong cái đó, đừng có mà hôn anh nữa.”

Bởi vì cay, cô cứ thổi phù phù, uống một ngụm lớn nước trái cây rồi mới nhìn anh khinh thường: “Ai muốn hôn anh hả?”

Anh kẻ sát vào cô, cười rất xấu xa: “Anh muốn hôn em.”

26. Chương 14

Văn phòng luật sư nằm trong một tòa nhà ở nơi được gọi là khu đất vàng CDB, hành lang hoàn toàn bằng kính và khu văn phòng theo phong cách mở, những chùm cây xanh to to. Phòng làm việc của Từ Thời Phong có tấm cửa sổ kính nghiêng một góc 270 độ, ánh nắng mùa đông vừa vịn xuyên qua kính chiếu vào trong, đến mức làm cơ thể ấm lên. Còn bên ngoài là con đường đầy xe cộ, nhìn ra xa bao quát cả khung cảnh thành phố phồn hoa, cái mà gọi là vạn tượng hồng trần.

Mỗi lần Giai Kỳ đến đây đều rất ghen tỵ: “Văn phòng làm việc này của anh quả thật có thể làm nhà kính trồng hoa được.”

Từ Thời Phong không cho là như thế: “Trên cao không chịu nổi gió lạnh.”

Thật ra phòng làm việc của anh chỉ đặt một chậu cây xương rồng, Giai Kỳ biết rằng đó là bảo bối của anh, cây xương rồng đó có một cái tên là “Như như bất động”. Giai Kỳ cảm thấy cái tên này rất hợp, bởi vì đã trồng nhiều năm như vậy, cây xương rồng này vẫn cứ như cũ, không hề lớn hơn một chút nào. Không ngờ anh vẫn giữ cây xương rồng đó nhiều năm như vậy, còn chuyển văn phòng 2 lần, mỗi lần chuyển văn phòng anh đều đích thân mang cây xương rồng này đi trước, mới có thể coi là yên tâm được. Từ những người cộng tác, nhiều đời thư ký, trợ thủ, nhân viên đến phòng làm việc quét dọn vệ sinh tất cả đều biết rằng, chậu xương rồng trên bàn của Từ đại luật sư tuyệt đối không được động đến, ai dám vô tình làm rụng một cái gai của nó, Từ đại luật sư sẽ dùng nhìn người đó bằng ánh mắt lạnh lùng chết người. Do đó các đồng nghiệp trong ngành đều nói rằng có một vị phong thủy đại sư thần bí hướng dẫn, bảo anh đặt một cây xương rồng thế này lên bàn, sẽ có thể suy đuổi tà ma, chuyển dữ hóa lành. Cho nên Từ Thời Phong mới có thể dễ dàng thắng tất cả các vụ kiện lớn nhỏ như thế.

Chỉ có Giai Kỳ mới biết, thật ra chậu xương rồng này là năm đó An Kỳ tặng cho Từ Thời Phong, cho nên mới được anh coi như bảo bối.

Cũng chỉ có Giai Kỳ, dám đưa tay ra bẻ một chiếc gai của cây xương rồng bảo bối đó của Từ đại luật sư: “Gai ơi gai mau nở hoa đi, nở hoa liền rước mi về nhà.”

Từ Thời Phong cảm thấy buồn bực: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, nó tên là Như Như Bất Động.”

Giai Kỳ than thở: “Như như bất động, vậy là cả đời này không thể nở hoa à?”

Từ Thời Phong lườm cô một cái: “Lại sao thế hả?”

Giai Kỳ nghĩ một lúc, nói: “Anh biết Nguyễn Chính Đông không?”

Từ Thời Phong nói: “Có thể không biết được sao? Nói ra thì cậu ta và anh đều từ Tư Trung mà ra, nhưng cậu ta dưới anh một khóa. Lúc đó cha cậu ta vẫn còn thả lỏng, thư ký tính ỷ đó, trong nhà không có ai quản cậu ta. Năm đó cũng là một nhân vật trong trường, việc tốt việc xấu gì đều rất nổi tiếng, nghe nói

khóa đó còn có một cô gái vì cậu ta một lòng một dạ thi vào đại học Thanh Hoa, không ngờ rằng chưa học hết cấp 3, cậu ta lại đi nhập ngũ. Làm đau lòng người ta, đáng tiếc năm đó không cần nữ bộ đội, nếu không có khi cũng theo đuổi đến quân đội rồi.”

Giai Kỳ nản lòng: “Sao lịch sử lại không trong sạch thế chứ?”

Lúc này Từ Thời Phong mới cảnh giác: “Em hỏi cậu ta làm cái gì? Những người đó tốt nhất em đừng có dây vào, chẳng có người nào tốt cả.”

Giai Kỳ bắt giác buồn cười: “Em dây vào anh nhiều năm như vậy, cũng đâu có thấy anh là một tên khốn nạn đâu.”

Từ Thời Phong thuận miệng liền phản bác: “”Đừng có mà ăn nói lung tung, ai dây với em chứ, anh rất trong sạch đó.”

Bỗng nhiên Giai Kỳ thở dài.

Từ Thời Phong lại phê bình cô: “Mới tỵ tuổi đầu, tại sao trong lòng lại nặng nề thế hả.”

Giai Kỳ gọi anh một tiếng: “Anh trai?”

Từ Thời Phong nhướn mày, lúc anh biểu thị sự nghi hoặc luôn có động tác nhỏ đó.

Cuối cùng Giai Kỳ hỏi: “Tại sao anh không đi tìm An Kỳ? Nhiều năm nay, nếu anh thật sự đi tìm cô ấy, nhất định sẽ có thể tìm thấy.”

Ánh nắng mùa đông sau buổi trưa, nhàn nhạt giống như một lớp rèm, yếu ớt bao phủ lên cơ thể, một nửa khuôn mặt anh long lanh trong ánh nắng, nửa còn lại trong bóng tối, không nhìn thấy là cảm xúc gì. Một lúc lâu sau, anh dựa vào chiếc ghế, cho nên cả khuôn mặt đều bị che khuất, mới dường như tự chế giễu mình: “Anh không dám.”

Giai Kỳ cẩn thận nâng chiếc cốc cafe, cúi đầu hớp một ngụm cafe vừa đắng vừa chát, không dồn hồi nữa.

Anh lại thở dài một cái: “Không ngờ đúng không, anh lại không dám, anh không dám biết tin của cô ấy, cho dù là một chút xú. Anh sợ mình biết rồi sẽ không chịu nổi, anh thật sự sợ rằng anh sẽ phát điên. Anh thả làm một con đà điểu, vùi đầu mình vào trong cát, từng ngày rồi lại từng ngày, tin rằng cô ấy chỉ là rời xa anh, không còn nhớ anh nữa, còn anh cuối cùng sẽ có một ngày cũng quên được cô ấy.”

Giai Kỳ ngược mắt lên nhìn anh.

“Anh biết cả cuộc đời này, anh sẽ không thể yêu người khác như đã từng yêu cô ấy, nhưng có những thứ một khi đã lỡ mất, em sẽ không có cách nào tìm lại được nữa. Chính là như thế, biết rất rõ ràng, cho nên không chấp nhận đối mặt. Anh đã làm sai rất nhiều việc, mới mất đi cô ấy, trước đây anh không tin vào vận mệnh, cho rằng tất cả đều có thể nắm vững, có thể tranh giành, ngông cuồng tự đại đến mức dường như đáng cười. Sau này mới biết có những thứ rất mỏng manh, không có cách nào bù đắp, không có cách nào quay lại được.”

Khuôn mặt anh bình tĩnh, giọng nói cũng vậy, nhưng Giai Kỳ cảm thấy rất buồn.

Anh nói: “Cho nên nhiều lúc học được sự trân trọng.”

Giai Kỳ nói: “Anh à, chúng ta đi uống trà chiều đi.”

Ăn no xong, tâm trạng cô sẽ tương đối tốt.

Gần văn phòng có một quán cafe không gian rất đẹp, Giai Kỳ thích ăn pudding xoài ở đó, ăn hết hai phần, uống một cốc trà hoa quả, nhìn thấy bàn bên cạnh có người đang ăn kem, nhất thời muốn ăn, thế là lại gọi thêm một cốc kem ly vị anh đào và nho đen, kết quả là đau dạ dày.

Từ Thời Phong hét cách: “Tại sao em lại có thể ăn nhiều như vậy, không sợ là sẽ không có ai lấy sao.”

Cô uể oải nói đùa với anh: “Nếu không có ai thật, vậy thì anh nhé, lấy em về đi.”

Anh xin miễn cho kẻ bắt tài: “Cảm ơn, việc cầu hôn đó, anh thích tự mình làm hơn.”

Giai Kỳ cười, Từ Thời Phong nghĩ một lát, hỏi cô: “Em và Nguyễn Chính Đông, rốt cục là có chuyện gì hả?”

Nụ cười của Giai Kỳ dần dần biến mất, nói nhỏ: “Anh ấy ốm rất nặng.”

Từ Thời Phong nói: “Không phải thế chứ, nghe nói chỉ là đau dạ dày nhập viện mà?”

Giai Kỳ không biết phải nói từ đâu, rồi bỗng bong, cuối cùng cũng không biết là có nói rõ được sự việc ra không, nói một hồi dài dòng cuối cùng cũng xong, nâng cốc trà ấm lên, hớp một ngụm, lại một ngụm nữa.

Từ Thời Phong yên lặng.

Cô cũng không lên tiếng.

Tiếng nhạc rất nhỏ, là bài “In Love Again”, giọng hát nữ trong veo, giống như là đang tự thở dài

“Take me taraway away to your secret place take my tears my fears take all my pain for which I’ll repay someday with a kiss and say can’t believe that I’m in love in love again.....”

Tiếng hát thấp nhỏ, giống như là tiếng thủ thỉ. Hơi nóng trong cốc trà phát phơ bay lên, Giai Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, cách tấm kính, bên ngoài là con phố ngoằn ngoèo, dòng xe chạy không tiếng động, dưới một buổi chiều như thế này, mùa đông là một buổi trời trong ấm áp nhàn nhạt.

Cuối cùng Từ Thời Phong mới nói: “Vậy em đang làm cái gì? Thương hại cậu ta? Hay cảm thấy là đang an ủi cậu ta.”

Đôi môi cô trắng bệch, hơi đỏ mề hôi, bởi vì đau dạ dày, âm ỉ âm ỉ, luôn giống như là ở trong tim.

Từ Thời Phong nói: “Em làm như thế, là hại người khác hại chính bản thân mình, Nguyễn Chính Đông là người như thế nào, cậu ta kiêu ngạo như thế nào em có biết không? Năm đó cậu ta cãi nhau với cha, không ngờ tự mình nộp đơn xin học bổng toàn phần của học viện công nghệ California rồi đi Mỹ. Là một người như thế, nếu cậu ra biết em cảm thấy thương hại cậu ta, sẽ còn buồn hơn là giết chết cậu ta đi.”

Trong lòng Giai Kỳ rối loạn, lấy tay che mặt.

Từ Thời Phong thở dài: “Em đừng làm lỡ người khác làm lỡ chính bản thân mình.”

Giai Kỳ bỏ tay xuống, nói: “Em không hề thương hại anh ấy, em thật sự thích anh ấy——thích con người anh ấy. Đúng, hiện tại em không yêu anh ấy, nhưng em muốn giúp anh ấy, làm cho lúc anh ấy bị bệnh cũng có thể được vui vẻ hơn. Em không hề nghĩ gì khác. Em chỉ đang nỗ lực để thử, có lẽ cả cuộc đời này em thật sự sẽ không thể yêu ai nữa, có lẽ em đang hại người khác hại chính bản thân mình, nhưng em chỉ đơn thuần muốn làm cho anh ấy vui hơn. Anh mắng em ngốc cũng được, dằn cũng được, nhưng trước đây anh ấy vì em mà làm rất nhiều rất nhiều việc, làm cho em thấy cảm động, làm cho em cảm thấy, em cần phải làm hết sức mình có thể.”

Từ Thời Phong liên tục lắc đầu: “Sao em lại nghĩ đơn giản như vậy chứ? Em ở bên cạnh cậu ta như thế, có thể có tương lai gì? Cho dù sau này cậu ta khỏi bệnh, hai người cũng không có cơ hội ở bên nhau, hoàn cảnh nhà họ Nguyễn như thế nào? Em biết cậu ta là con của ai không?”

Giai Kỳ nói nhẹ nhàng: “Em biết.”

Cô nói: “Có lần em đến bệnh viện, đúng lúc gặp phải mẹ anh ấy. Em xem thời sự mấy lần, sau đó nhận ra bà ấy.”

Từ Thời Phong nhất thời không còn gì để nói: “Vưu Giai Kỳ à Vưu Giai Kỳ, có lúc em làm người khác không biết phải làm sao, em rõ ràng biết rằng phía trước là hố lửa, em vẫn cứ nhảy xuống.”

Giai Kỳ cúi đầu xuống: “Anh trai, tùy anh mắng em thế nào, em cũng vẫn thế thôi. Em hy vọng anh ấy có thể vui vẻ, cho dù là một ngày một giờ một giây, em cũng sẽ ở bên cạnh anh ấy. Nếu anh ấy có thể khỏe lại, sau này bảo em rời xa anh ấy, em cũng vẫn vui vẻ. Nếu chẳng may.....vậy em lại càng nên ở bên cạnh anh ấy.”

Từ Thời Phong lườm cô một cái: “Em không nghĩ cho bản thân mình sao, em cũng không còn nhỏ nữa, em còn mấy năm nữa để mà trì hoãn, sau này em có còn muốn lấy chồng nữa không?”

Giai Kỳ mỉm cười: “Anh à, để cho em buông thả một lần đi, em không hề nghĩ đến tương lai, dù gì em một mình cũng đã quen rồi, em chỉ cần nuôi nổi bản thân mình là được.”

Cuối cùng Từ Thời Phong hỏi: “Vậy Mạnh Hòa Bình thì sao, em thật sự có thể từ bỏ cậu ta?”

Giai Kỳ vẫn cứ mỉm cười: “Vâng, em đã quên rồi.”

Cô gọi taxi đi đến bệnh viện, trên đường đi vẫn còn đau dạ dày, thật sự đau đến nỗi không chịu nổi, do đó trước khi vào bệnh viện, thuận đường đi đến phòng khám, đang xếp hàng, đột nhiên nhìn thấy người phía trước, hình như là Quyên Tử bạn cùng phòng thời đại học của cô.

Giai Kỳ cho rằng nhận nhầm người, bởi vì sau khi tốt nghiệp Quyên Tử đi Thường Hải cùng với người yêu là Thường Kiếm Ba, sau đó thì ra nước ngoài, dần dần cũng mất liên lạc. Cho nên tuy rằng cô thấy rất giống nhưng chỉ nhìn mấy lần nhưng không dám lại chào hỏi. Cuối cùng vẫn là Quyên Tử quay đầu lại nhìn thấy cô, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: “Cây cung nhỏ!”

Không ngờ rằng đúng là Quyên Tử, hai người chỉ thiếu nước ôm hôn thăm thiết ở giữa cửa phòng khám thôi.

Trong lòng Quyên Tử ôm một đứa bé gái, khoảng 2,3 tuổi, thắt hai bím tóc nho nhỏ, đôi mắt to đen láy đang nhìn người khác, thấy cô, đùa nghịch với cô.

Giai Kỳ quên cả đau dạ dày, quả thật là dễ thương đến mức không rời ra được: “Quyên Tử này, sao cậu lại sinh được đứa bé đáng yêu thế hả, làm cho người khác ngưỡng mộ chết đi được.” Lại hỏi: “Về nước lúc nào thế, cũng không liên lạc gì cả.”

Quyên Tử cười: “Mới về hồi tháng 8, chưa được ba tháng mà. Vừa mới ổn định nhà cửa, lộn xộn lắm, làm gì còn sức quan tâm đến việc liên lạc với bạn cũ.” Lại hỏi: “Cậu thì sao, Hòa Bình nhà cậu có khỏe không?”

Giai Kỳ đỡ đầu một lúc, mới nói qua loa: “Chúng tớ chia tay nhau nhiều năm nay rồi.”

Quyên Tử cũng đỡ đầu một lúc: “Thật sự không ngờ”

Giai Kỳ cúi đầu trêu đứa bé gái: “Cháu tên là gì hả?”

“Cháu tên là Ngô Đình Đình, không phải là đình trong cái đình đâu, là đình trong “Đình Ninh”(có nghĩa là dặn dò)” Giọng nói trẻ con, nhưng vẻ mặt vô cùng đáng yêu, đôi mắt to đen láy chỉ lo dò xét Giai Kỳ. Giai Kỳ rất bất ngờ, Quyên Tử nói: “Tớ ly hôn với Thường Kiếm Ba rồi, tớ đem con về nước, con gái tớ lấy họ Ngô của tớ.”

Tất cả đều thay đổi, Giai Kỳ cảm thấy thất vọng, năm đó Quyên Tử và Thường Kiếm Ba là một đôi rất đẹp, kim đồng ngọc nữ, người người ngưỡng mộ.

Không ngờ không đến mấy năm, đã mỗi người một ngã.

Khám xong, Giai Kỳ kiên quyết mời Quyên Tử ăn cơm: “Về rồi dù thế nào cũng phải mời cậu một bữa.”

Quyên Tử cũng cười, đôi mắt cong cong: “Được rồi, tớ cũng không bỏ qua cho cậu đâu.”

Giờ cao điểm tan ca, trước cổng bệnh viện vốn dĩ không thể bắt được taxi, Đình Đình dường như cũng đã đói, chẹp chẹp môi quay đi quay lại trên người mẹ. Giai Kỳ cảm thấy sốt ruột, nhìn thấy những chiếc xe đi ra từ bãi đỗ xe, đột nhiên nhớ ra, nói: “Tớ có một người bạn hai hôm nay để xe ở đây, tớ tìm anh ấy mượn.” Lấy điện thoại ra gọi cho Nguyễn Chính Đông, anh thoải mái đồng ý, nói: “Anh đem chìa khóa xuống cho em nhé.”

Giai Kỳ nói: “Anh là bệnh nhân đừng có chạy lung tung, em lên đó lấy.”

Thở hổn hển chạy đến phòng bệnh, Nguyễn Chính Đông đưa chìa khóa cho cô, lại hỏi: “Bạn cũ là con trai hay con gái hả?”

Giai Kỳ trêu anh: “Đương nhiên là con trai rồi, nếu không em có thể sốt ruột thế này sao? Chính là hotboy trường em năm đó, đẹp trai lắm, đã nhiều năm như vậy mà vẫn đẹp đến mức làm kinh ngạc người khác.”

Nguyễn Chính Đông cười chế nhạo một tiếng, nói: “VẬY em đi nhanh lên, xe của anh chắc chắn sẽ làm anh ta kinh hoàng đó.”

Giai Kỳ cũng phì cười: “Anh quả thật tự tin đó, em không nói chuyện với anh nữa, người ta còn đang bế con nữa” Vội vội vàng vàng quay người đi ra ngoài, bỗng nhiên Nguyễn Chính Đông nhớ ra: “Đợi một lát.”

Cô cho rằng anh quên mất điều gì quan trọng, liền dừng bước, anh đã đuổi kịp, cúi người xuống.

Đôi môi dẹt dàng lướt qua môi cô, anh nói: “Hôm nay anh chưa hôn em.”

Cô nhướn chân lên, hôn lên má anh, nói an ủi: “Tối nay em đến thăm anh.”

Anh cảm thấy tủi thân: “Sao em không nói là tối nay đến ở lại cùng anh?”

Làm cho Giai Kỳ dở khóc dở cười: “Anh vẫn là bệnh nhân, tư tưởng lành mạnh một chút có được không?”

Lúc nhìn thấy chiếc Maybach, quả nhiên Quyên Tử kinh ngạc một lúc: “Cây cung nhỏ, người bạn này của cậu quả thật rất có tiền đấy.”

Giai Kỳ rất cẩn thận, bởi vì kỹ thuật lái của cô rất bình thường, lái chiếc xe này trên đường cần phải có dũng khí, cho nên để Quyên Tử và Đinh Đinh ngồi ở ghế sau.

Quyên Tử nghĩ đến quán ăn nhỏ ở ngoài cổng tây trường cũ, Giai Kỳ liền lái xe đến cửa hàng bánh ngọt, mua một miếng bánh gata cho Đinh Đinh ăn lót dạ. Quả nhiên Đinh Đinh rất thích, cầm ăn từng miếng lớn, Quyên Tử cười: “Không ngờ rằng cậu lại chu đáo với trẻ con thế, mau chóng lấy chồng rồi sinh một đứa đi.”

Giai Kỳ chỉ cười không nói.

Buổi chiều tắc đường rất kinh khủng, quả thật là đi từng bước, hai người ôn lại chuyện cũ trong trường năm đó, đều vô cùng cảm thán. Quyên Tử nói: “Lúc đó thật sự cho rằng cuộc sống tương lai rất rực rỡ có vui có buồn, không ngờ rằng con bước vào con đường này, lại tầm thường đến vậy.”

Sinh, lão, bệnh, tử..... thời thiếu niên đó ai đã từng hăng hái, cho rằng không có gì là không thể, sắc sảo mới dần dần bị phai mờ theo thời gian.

Quyên Tử tự chế giễu bản thân: “Cậu nhìn tớ xem, ngay cả ánh mắt cũng trai sạn rồi. Như cậu còn tốt, Giai Kỳ, cậu vẫn không thay đổi.”

Giai Kỳ mỉm cười, thật ra trong tim mỗi người, đều có một cuộc bể dâu.

Đợi đèn đỏ, dòng người nhốn nháo đi qua trước mắt.

Đột nhiên có người lách qua dòng xe, đưa tay ra gõ vào cửa kính bên phải phía ghế sau của xe, lấy tay ra hiệu cho Giai Kỳ và Quyên Tử đang ngồi trong xe.

Giai Kỳ chỉ thấy người đó đang ra hiệu, cứ chỉ vào bánh xe, giống như là đang nói bánh xe của họ có vấn đề gì đó. Quyên Tử cũng không nghe thấy anh ta đang nói cái gì, Giai Kỳ liền mở cửa kính xuống, ai biết rằng vừa mở xuống, người đó đột nhiên thò tay vào, tốc độ nhanh như chớp, giật lấy chiếc túi xách mà Giai Kỳ để trên ghế xe, co giò chạy đi.

Quyên Tử hoàn toàn không kịp phản ứng, Giai Kỳ kêu lên một tiếng: “Cướp túi xách!” Mở cửa xe chạy xuống đuổi theo. Quyên Tử lo lắng đến mức liên tục gọi lớn, cũng muốn xuống xe đuổi theo, nhưng còn đang ôm con. Tín hiệu đèn giao thông lại thay đổi, những chiếc xe đằng sau bấm còi inh ỏi, cô hết sức gọi: “Giai Kỳ! Quay lại đi! Đừng đuổi theo nữa! Giai Kỳ.....” Ôm đứa bé gái luống cuống xuống xe, trong tiếng còi xe chấn động trở mắt ra nhìn, Giai Kỳ càng đuổi theo càng xa hơn.

Giai Kỳ tinh thần hăng hái đuổi theo, xuyên ngang qua mặt phố, không chịu bỏ cuộc, đuổi theo đã 300 met, kẻ đó nhìn thấy cửa một ngõ phố, soạt một tiếng chạy vào trong, Giai Kỳ không nghĩ gì nhiều, gấp gấp chạy vào, liền một lúc lại đuổi theo ba bốn trăm met nữa, một đến nỗi thở hổn hển, ngõ phố đó càng đi vào trong lại càng hẹp, tên trộm túi đó sợ rằng ngõ phố đó là ngõ cụt, cứ chạy cứ chạy rồi đột nhiên dừng lại, bỗng nhiên quay người lại, lườm cô trừng trừng.

Bây giờ Giai Kỳ mới thấy sợ hãi, tên đó hung dữ nói : “Con kia, hôm này ông mày sẽ dạy cho mày một bài học!” vù một cái lấy ra một con dao, vụn cổ tay cô lại, dơ chân lên đá vào bụng cô, cô chỉ cảm thấy toàn thân đầy mồ hôi lạnh, trước mắt tối sầm, con dao đã chém qua bên tai cô, nỗi đau nóng bỏng. Trong lòng chỉ nghĩ, xong rồi. Chỉ là theo bản năng đưa tay lên bảo vệ đầu, tên đó đã vung dao lên, lần này đúng vào cánh tay cô, máu cứ chảy xuống, chuỗi tràng hạt bồ đề trong tay bị cắt đứt, lập tức rơi hết xuống đất, tên đó lại dơ chân lên, đạp cô ngã xuống đất.”

Giai Kỳ nằm dưới đất chỉ thở dốc, tên đó đi đến gần hơn lại uy hiếp, trong lòng Giai Kỳ vừa lo lắng vừa sợ hãi. Tên đó đang dẫm trên một tràng hạt, nhấc chân lên, cúi đầu nhìn những hạt rơi trên đất, đột nhiên lại dừng lại. Trong lòng Giai Kỳ sợ hãi đến cực điểm, không biết hẳn muốn làm gì, tên đó lại nhìn cô với một ánh mắt vô cùng kinh ngạc, dường như vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Giai Kỳ chỉ thở dốc hỗn hển. Sự sợ hãi trong mắt kẻ đó càng ngày càng sâu hơn, ánh mắt Giai Kỳ sắc nhọn, nhìn thấy sau lưng hắn có bóng người đang đưa, chắc là có người đến, lập tức kêu lớn: “Cứu với!”

Tên đó toàn thân run rẩy, vứt chiếc túi xách và con dao nhọn đi, quay người co giò chạy mất.

Bây giờ Giai Kỳ mới cảm thấy cánh tay và bên tai đều đau đến thấu xương, dùng tay sờ vào toàn là máu, người đi vào ngõ phố là một bác gái, cũng bị tình cảnh trước mắt làm cho khiếp sợ, một lúc lâu sau mới kêu lên: “Mau đến đây! Mau cứu người! Cô gái! Cô gái! Cô có sao không?”

27. Chương 15

Đây là lần đầu tiên trong đời, Giai Kỳ bị đi cấp cứu, vết thương không nặng, bên tai bị cắt một vết, trên tay cũng thế, mặc dù vết thương dài, nhưng rất nông, chỉ là máu chảy đầy mặt nên làm người khác sợ hãi. Được cảnh sát 110 lập tức đưa đến bệnh viện gần đó, bác sỹ kiểm tra vết thương cho cô rất tỷ mỉ, nói rằng không cần khâu, khử trùng rồi băng lại là được.

Một đồng chí cảnh sát đứng bên cạnh nói: “Mấy tên cướp giật đó đều là rất liều mạng, cô cũng to gan quá đấy, một cô gái, lại dám xuống xe đuổi theo.”

Giai Kỳ nghĩ mà thấy sợ, không hiểu vì sao lúc đó đầu óc lại tức giận liền đuổi theo, nhưng cho đến tận lúc được đưa vào bệnh viện, cô vẫn không quên nhặt chiếc túi lên đem theo.

Cảnh sát hỏi: “Trong túi có không ít tiền hả? May mà lấy về được, nhưng vẫn phải phiền cô báo cho một con số đại khái, chúng tôi còn viết báo cáo.”

Bỗng nhiên trong lòng Giai Kỳ thấy xót xa, nói nhỏ: “Không phải, ngoài điện thoại ra chỉ có chưa đầy 1000 tệ, còn có hai cái thẻ, nhưng trong túi có chìa khóa của tôi.”

Đồng chí cảnh sát vừa nghe vừa lắc đầu: ‘Chìa khóa gì mà đáng để cho cô liều mạng, thay ổ khóa không được sao? Sau này nếu gặp việc như thế, trước tiên hãy báo cho 110, một cô gái như cô, sao lại đơn thương độc mã đuổi theo kẻ cướp chứ, thật không chú ý đến việc tự bảo vệ mình rồi.’

Khuyên bảo đến nỗi Giai Kỳ vâng vâng dạ dạ, trong chốc lát đột nhiên nhớ ra, mình đã bỏ lại Quyên Tử và Đình Đình cùng với chiếc xe Maybach có giá mấy trăm vạn tệ đó ở ngoài đường rồi, đau khổ kêu lên một tiếng. Y tá bên cạnh còn tưởng chạm vào vết thương của cô, giật bản mình.

Việc gấp này không thể coi nhẹ được, không nói gì khác, Quyên Tử còn đem theo cả Đình Đình, đứa trẻ bị quá sợ hãi, hoảng hồ còn có cả Maybach, chẳng may có chuyện gì, cô lấy gì mà đền Nguyễn Chính Đông chứ?

Giai Kỳ lo lắng đến nói mặt trắng bệch.

Lúc này chỉ lo nói chuyện với Quyên Tử, cũng quên không hỏi số điện thoại mới của cô, bây giờ làm thế nào đây.

Đồng chí cảnh sát rất thông cảm cho cô, nói: “Gọi điện thoại cho người nhà đến đón đi, tôi thấy cô cũng bị khiếp sợ lắm rồi.”

Không thể gọi cho Nguyễn Chính Đông, không nên làm cho anh lo lắng, do đó cô gọi cho Từ Thời Phong, không ngờ lại tắt máy, lại gọi cho thư ký của Từ Thời Phong, mới biết rằng anh đang có một vụ án quan trọng, nửa tiếng trước đã đi Thượng Hải rồi. Đang định gọi cho Châu Tịnh An cầu cứu, đột nhiên chuông điện thoại vang lên. Cô nhìn số điện thoại, vẫn cứ nghe máy.

“Giai Kỳ? Em không sao chứ? Em đang ở đâu?”

“Em ở bệnh viện, em không sao.”

Mấy giây sau đổi thành giọng của Quyên Tử, giọng nói nghẹn ngào: “Giai Kỳ cậu vẫn ổn chứ? Cậu làm tớ sợ chết khiếp rồi.”

“Cậu và Đinh Đinh đều không sao chứ?”

“Chúng tớ không sao. Tớ cầm bằng lái xe của Anh, chiếc xe đó lái ở bên trái, tớ không dám lái. Những chiếc xe phía sau đều tắc ở đó, mấy người lái xe đều chửi mắng rồi, may mà đúng lúc gặp được Mạnh Hòa Bình đi qua đó, mới giúp đỡ xe vào bên đường.”

Điện thoại lại quay về tay của Mạnh Hòa Bình, anh nói: “Bọn anh đến bệnh viện đón em.”

Giai Kỳ hơi dờ ra, trước đây anh chưa từng dùng giọng điệu đó, dường như không cần hoài nghi.

Tất cả mọi việc ngày hôm nay đều khiến cô dờ dẫm, thành phố lớn như vậy, dân số đến hơn 10 triệu người, tại sao lại cứ quay vòng thế này, lại vẫn cứ gặp anh.

Ý tá vừa băng lại cho cô, Mạnh Hòa Bình và Quyên Tử đã đến tìm cô.

Quyên Tử nhìn thấy tai cô quấn kín băng, sợ chết khiếp: “Sao cậu lại bị thương đến mức này? Còn nói là không sao không sao, cậu xem bộ dạng này cậu đi——rất cục là có nghiêm trọng hay không?”

Giai Kỳ cố gắng lấy tinh thần đùa với cô: “Sợ tớ chỉ còn một tai thôi à? Thực ra bị dao cắt một vết, bác sỹ nói không cần phải khâu, cậu đừng dọa Đinh Đinh.”

Mạnh Hòa Bình hỏi bác sỹ, rồi lại đi thương lượng với cảnh sát, cuối cùng mới quay lại bên cạnh cô, nói: “Ký một chữ là có thể đi được rồi.”

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám mộ bộ vest xám, hai màu xám đậm nhạt khác nhau, phối với cavat màu bạc, không hề nổi bật. Không khí ẩm trong bệnh viện hơi nóng, cho nên cởi áo khoác ra, tùy tiện vắt trên cánh tay, đứng nghiêng người nói chuyện với bác sỹ, giọng nói trầm ấm dễ nghe.

Giai Kỳ ký tên vào bản ghi chép xong, anh mới nói: “Đi thôi.”

Lên chiếc Chopster của Mạnh Hòa Bình, cô mới hỏi nhỏ: “Cái xe đó.....”

Mạnh Hòa Bình đang quay xe, ánh mắt chú ý vào màn hình radar, thuận miệng nói với cô: “Xe anh giúp em đỗ ở bãi đỗ xe của siêu thị gần con đường đó, em yên tâm, xe của cậu ấy có định vị toàn cầu, không mất nổi đâu.”

Giai Kỳ hơi lúng túng, Quyên Tử lén lút cầm tay cô, nói nhỏ: “Xin lỗi, lúc đó tớ hoảng hốt quá.”

Giai Kỳ nói: “Là do tớ quá liều lĩnh, bỏ cậu và Đinh Đinh ở lại.”

Trên đường về Mạnh Hòa Bình vô cùng yên lặng, Giai Kỳ cố tỏ ra vẻ thoải mái, nói chuyện với Quyên Tử: “Tớ đói quá, đã sắp 8h rồi, hay chúng ta cứ theo kế hoạch cũ đi, đến cửa hàng nhỏ ở bên ngoài cổng Tây.” Nói với Mạnh Hòa Bình: “Phiền anh đưa tụi em đến chỗ đỗ xe, em tự mình lái chiếc xe đó về là được.”

Cô và Quyên Tử đều ngồi ở ghế sau, nhìn từ gương chiếu hậu chỉ thấy một nửa dưới khuôn mặt của anh, anh dường như còn gầy hơn cả trong ấn tượng của cô, chiếc cằm dưới bởi vì môi mím chặt, đường cong trông rất rắn rỏi. Một lúc sau anh mới nói: “Tay em như thế không thể lái xe được.”

Quyên Tử cũng nói: “Đúng đấy, bị thương như thế này, hay là đưa cậu về nhà trước đi.”

Anh đèn đường rực sáng không ngừng vượt qua bên ngoài cửa sổ xe, Giai kỳ cúi đầu xuống mới phát hiện vạt áo trước toàn là vết máu, trên chiếc áo khoác màu vàng nhạt là những đốm màu đen nhỏ sặc sỡ, nhìn thấy mà phát hoảng. Hơn nữa trên tai còn quấn băng gạc, trên cánh tay cũng quấn băng, thấm hại vô cùng,

dáng vẻ này mà đi ăn cơm chắc chắn là không được hợp lý. Liên nói: “Vậy hay là đưa cậu và Đình Đình về trước đi, quả thật rất xin lỗi, hôm nay làm cậu hoảng hồn rồi. Quả thật tớ trông loi thôi lộn xộn thế này, đành để lần sau mời cậu ăn cơm vậy.”

Quyên Tử nói: “May mà cậu không sao, chúng ta nói mấy cái đó làm gì chứ? Tớ sắp lo lắng cho cậu đến chết đi được ấy.”

Đang nói chuyện, điện thoại reo lên, Giai Kỳ dùng một bàn tay lần mò trong túi xách một lúc lâu mới thấy, là Nguyễn Chính Đông.

Dường như tâm trạng anh cũng rất tốt, vừa mở miệng đã hỏi: “Sao hả? Ăn cơm cùng hotboy đang bế con xong chưa hả?”

Giai Kỳ úp úp mở mở một lúc, nói: “Vẫn chưa xong.”

Anh bỗng nhiên cười hai tiếng: “Hôm nay cho em chịu thiệt thòi một chút, nhưng mà không phải do anh cố ý.”

Giai Kỳ mơ hồ, chỉ cảm thấy kỳ lạ: “Cái gì?”

“Anh bị ngã ở trong phòng tắm, không ngờ một lúc lâu sau vẫn không đứng dậy được. May mà y tá đi vào nghe thấy, đỡ anh dậy, bạn trai em lúc đó mặc hơi ít đấy, không phải là em gián tiếp bị thiệt thòi sao.”

Một lúc lâu sau Giai Kỳ mới hiểu ra, hoàn toàn không có tâm trạng để ý đến sự nói cười của anh, chỉ hỏi: “Sao lại ngã? Nghiêm trọng không?”

“Không sao, chỉ xước một ít da ở đầu gối thôi, cũng không biết vì sao, đột nhiên đầu óc choáng váng, trượt chân liền ngã, nền nhà phòng tắm bệnh viện vốn dĩ đã không ổn rồi.”

Đúng thế, so với gạch lát nền chống trơn trượt hàng cao cấp xa xỉ nào đó của Đức được lát trong phòng tắm nhà anh, thì kém hơn rất nhiều rất nhiều. Cánh tay Giai Kỳ đau từng hồi, không có cách nào đành dỗi cầm điện thoại sang tay trái. Anh nói: “Tối em đến, đem cho anh cái gì ăn nhé, anh muốn ăn há cảo em làm, lần trước không được ăn.”

Giai Kỳ do dự một lúc, nói: “Tối nay à.....em sợ sẽ về nhà hơi muộn, không kịp làm, hơn nữa vẫn chưa mua đồ.” Cô cảm thấy đáng vẻ cô lúc này quá nhếch nhác, đến bệnh viện Nguyễn Chính Đông nhìn thấy sẽ hỏi, anh là bệnh nhân, không nên làm cho anh lo lắng. Cô nói: “Thế này đi, ngày mai em làm rồi mang đến cho anh, hôm nay sợ rằng ăn cơm xong sẽ hơi muộn, em không đến bệnh viện nữa.”

Anh rõ ràng là ngần ra một lúc, mới chậm chậm nói: “Cũng được.”

Giai Kỳ dập điện thoại, Quyên Tử mỉm cười với cô, hỏi nhỏ: “Maybach à?”

Trong lòng Giai Kỳ rối loạn, gật đầu qua loa. Một lát sau đã đến nhà của Quyên Tử, cô ôm Đình Đình xuống xe, đưa bé đã ngủ. Quyên Tử sợ đứa bé bị cảm lạnh, trong lúc đang suy tính, Mạnh Hòa Bình đã xuống xe, lấy chiếc áo khoác của mình bọc vào cho đứa bé, Quyên Tử vô cùng cảm động, liền miệng cảm ơn. Từ trước đến nay anh luôn chu đáo, rất biết suy nghĩ cho bạn bè, trong lòng Giai Kỳ nghĩ, nếu không phải như vậy, cũng sẽ không chịu nhúng tay vào chuyện đầu đầu của mình. Bên ngoài gió đêm như lạnh như cắt, lạnh đến nỗi nói chuyện thối ra những đám hơi trắng lớn, Quyên Tử vội vàng nói với Giai Kỳ: “Ngày mai tớ sẽ gọi điện cho cậu, vết thương của cậu phải chú ý đấy, nhớ phải đến bệnh viện thay thuốc.”

Cửa xe lại được đóng lại, không gian chật hẹp lại trở nên ấm áp, anh hỏi: “Em sống ở đâu?”

Cô nói địa chỉ.

Anh không nói gì, quay đầu xe hướng về phía đường chính.

28. Chương 15 (tiếp)

Đúng vào lúc thành phố về đêm phồn hoa nhất, từng chiếc đèn xe lưu động, tụ thành một dòng sông đèn, nhẹ nhàng uốn lượn về phía trước. Còn xe của họ kẹt ở giữa, chỉ có hai đốm sáng nho nhỏ, đi theo ánh sáng của con đường, trong chốc lát đã không thấy nữa.

Giai Kỳ cảm thấy lúng túng, không khí trong xe hết sức ngột ngạt, lúc xe dừng lại đợi đèn đỏ, cô thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên anh hỏi: “Anh hút thuốc có được không?”

Một câu hỏi rất lịch thiệp, cô gật gật đầu, nghĩ đến việc đang ngồi ở phía sau anh không nhìn thấy, lại vội vã nói: “Được.”

Anh ngâm điều thuốc, sau đó quẹt diêm, quẹt mấy lần không được, anh dường như hơi mất kiên nhẫn, cầm điều thuốc xuống vo trong tay.

Tín hiệu đèn đã thay đổi, anh nhanh nhẹn, chiếc xe lại chìm vào dòng xe, cả đường hai người chỉ im lặng.

Khó khăn lắm mới về đến chung cư, Giai Kỳ cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, nói: “Chính là ở đây, cảm ơn.”

Anh tắt máy xe, nói: “Anh đưa em lên trên.”

Giai Kỳ muốn phản đối, nhưng anh đã giúp cô mở cửa xe, cầm túi của cô, không nói gì quay người đi.

Giai Kỳ đành đuổi theo.

Bước chân của anh rất dài, cô suýt nữa phải chạy chậm mới theo kịp, vào thang máy vẫn còn thở hơi dốc. Anh cầm túi của cô, khớp ngón tay trắng ra vì nắm quá chặt, Giai Kỳ không biết anh đang nghĩ gì, trái tim đập thình thịch, đành tìm một chủ đề qua loa: “Giang Tây vẫn ổn chứ?”

Anh nhìn cô một cái, đáp một chữ “Ổn”, sau đó không nói gì, dường như không hề muốn nói chuyện với cô.

Giai Kỳ cảm thấy tai đau tay đau, hơn nữa rất mệt, mệt đến mức không thể suy nghĩ được gì. Đành nhìn mấy con số 1, 2, 3.....trên bảng điều khiển.

Đứng trong hành lang trống rỗng cô nỗ lực mỉm cười: “Cảm ơn anh đã đưa em về, việc ngày hôm nay quả thật rất cảm ơn anh.”

Anh nói: “Không cần khách sáo.” Đưa túi lại cho cô, sau đó lấy chìa khóa xe ra, “Cái này đưa em, hay là anh giúp đưa xe về bệnh viện?”

Cô chỉ chú ý đến đôi môi anh đang mấp máy, giọng nói anh hơi có tiếng vọng vù vù, cô không nghe rõ. Cô rất cố gắng muốn nghe rõ anh đang nói cái gì, nhưng giọng nói anh càng ngày càng dội lại, giống như tiếng ầm ầm trực tiếp ép xuống, cô cảm thấy trước mặt tối sầm lại, đột nhiên thấy chân mềm đi, người ngã xuống.

Lúc tỉnh dậy trong tai dường như có tiếng vo ve, đèn trên tường sáng đến chói mắt, Giai Kỳ nhắm nhắm mắt lại, mới có thể thích ứng được với ánh sáng, lúc đó mới phát hiện ra mình đang nằm trên ghế sofa. Mạnh Hòa Bình đang ở rất gần, anh nửa quỳ nửa ngồi trước chiếc ghế, trước vạt áo có những hạt cát nhỏ màu trắng bạc, không biết là dính phải cái gì. Cô không dám nhìn vào mắt anh, đành cụp mắt xuống, ngoay ngoai dậy.

Anh đưa cô một cốc nước, giọng nói cố gắng bình tĩnh: “Anh không tìm thấy đường.”

Cô hơi bị thiếu máu vào huyết áp thấp, những lúc mệt rất dễ bị ngất, anh biết cô có bệnh đó, một viên đường là ổn.

Cô nói: “Em không sao.”

Không khí dần dần như ngưng tụ lại, cô cảm thấy lúng túng, uống một ngụm nước, cuối cùng cầm cốc đi vào bếp, vừa nhìn đã thấy tủ để đồ gia vị trên bếp bị lật tung lên, còn rơi đầy muối, một vết cong màu trắng rơi trên mặt tủ, bây giờ cô mới biết trên vạt áo anh hóa ra là muối. Cô nhón chân lên mở cửa tủ, anh không nói gì, đưa tay ra từ phía sau giúp cô mở ra, bên trong chỉ có một quả táo bằng sứ, cô cầm xuống mở ra, hóa ra đó là hộp đường.

Cô cho thêm đường vào trong cốc, dưới chiếc tủ có một ngọn đèn, ánh sáng vàng lơ lờ, chiếu vào chiếc thìa thép không rỉ màu bạc. Chiếc đèn này vốn dĩ là không có, sau khi cô chuyển đến, nói với chủ nhà một tiếng rồi tự mình gọi người đến lắp. Buổi tối cô thường bật chiếc đèn này, thỉnh thoảng tỉnh dậy, nhìn thấy ánh đèn vàng ấm áp trong bếp đó, luôn cảm thấy yên tâm.

Trước đây khi cô ngủ rồi, anh thường vẫn đang làm việc, bật một chiếc đèn vàng nho nhỏ bên ngoài căn phòng. Đêm hè nóng nực, chiếc điều hòa kiểu cũ kêu u ù, cô tỉnh dậy lưng đầy mồ hôi, đôi mắt lim dim,

luôn nhìn thấy ánh đèn vàng đỏ, có vô số những con côn trùng nhỏ bay xung quanh, dầu gió và nước thơm, anh đem ra bôi lên cổ, bóng đánh anh dường như in dấu dưới ánh đèn, in hằn lên tường.

Trong giấc mơ luôn có mùi của dầu thơm, thanh mát thoang thoảng, anh ngủ rất muộn, chiếc đèn đỏ cứ sáng, sáng trong giấc mơ của cô.

Cuối cùng anh nói: “Giai Kỳ?”

Cô quay đầu lại.

“Em đã cho 4 thìa đường rồi.”

Trong cốc gần một nửa là đường, dần dần tan ra, dường như sục sôi.

Trong mắt anh có bóng của ánh đèn phản chiếu lại, giống như đốm lửa nhỏ, âm u mà phù phiếm.

Cô lại cảm thấy hơi choáng váng.

Hơi thở của anh nhẹ nhàng, ấm áp lướt trên khuôn mặt cô, đôi môi ấm áp cuối cùng cũng rút xuống môi cô.

Khoảng khắc đó hồi ức trào về, gào thét cuốn đi tất cả, trong đầu cô trống rỗng, chỉ nắm chặt lấy anh theo bản năng.

Cô không thể thở nổi, sợ rằng mỗi lần hít thở, sẽ bị nuốt vào.

Đã lâu như vậy, cô thật sự tưởng rằng mình đã quên rồi, nhưng hóa ra vẫn còn nhớ, vẫn nhớ tất cả những gì cô đã từng có, đẹp như vậy, tốt như vậy. Anh siết chặt lấy cô, giống như là chưa từng rời lỏng tay bao giờ, chỉ là dường như tham lam rút hết hơi thở của cô, còn cô giống như là người bị chìm vào trong nước, không có sức lực vùng vẫy, không có sức lực kháng cự lại hơn nữa, chỉ chìm vào không thể tự mình giải thoát

“Bình”

Chiếc cốc bị cô vô tình làm rơi xuống, vỡ thành từng mảnh, nước nóng bắn tung tóe khắp mặt đất, có một ít bắn lên mắt cá chân cô, cách chiếc tất, nước ấm đó dần dần lạnh đi, là lạnh.

Cô như bừng tỉnh, dùng sức đẩy mạnh anh.

Anh đứng ở đó, không hề động đậy, chỉ nhìn cô.

Giai Kỳ cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ, nhưng cuối cùng cũng đã tỉnh giấc.

Cuối cùng, anh cũng nói, giọng nói lạ lẫm mà xa xôi

Anh nói: “Xin lỗi.”

Giai Kỳ cảm thấy lạnh lẽo, nhiều năm như vậy, xa cách như vậy, lúc anh lại đứng trước mặt cô, cũng chỉ có ba chữ đó.

Vất vả như thế, đã từng yêu khổ sở như thế, đã từng cắt đứt khổ sở như thế.

Cô đã từng nghĩ rất nhiều lần, nếu có thể gặp lại, nếu có thể quay lại vòng tay anh, khóc không thành tiếng.

Nhưng sự khổ sở như thế, lại càng ngày càng xa, cho dù có gần gũi một lần nữa, ở giữa lại không thể vượt qua, cô không có cách nào, cũng không thể, chỉ có thể trở mặt đứng nhìn.

Từ đó buông tay, không thể quay đầu lại được nữa, cô đã lựa chọn một con đường khác, còn họ cũng không thể nào trở lại như trước đây.

Cuối cùng anh đã đi.

Trên bàn rơi đầy những hạt muối trắng như tuyết, dưới ánh đèn dường như ngưng tụ thành tuyết, Giai Kỳ chậm chậm dùng ngón tay lau đi, sột soạt trên tay, chân chừ, thăm dò cho vào miệng, mặn, nhét vào trong miệng, mặn mặn, mặn đến mức rách lưỡi.

Lúc anh ôm cô vào phòng chắc chắn là vô cùng hoảng loạn, bởi vì anh không hề cởi giày, trên nền nhà có vết chân anh, một vết màu nâu nhạt, hai vết.....lộn xộn lung tung. Giai Kỳ ngồi xuống, dùng tay lau đi

từng chút từng chút một vết chân đỏ, lau không sạch, vết thương trên tay cũng đau âm ỉ, cô chỉ cố chấp mà kiên quyết lau đi, từng chút từng chút, lau đi một cách cố chấp mà kiên quyết.

Cuối cùng đi ra ngoài ban công lấy cây lau nhà vào lau sạch, giặt cây lau nhà rồi quay vào bếp, lấy khăn lau lau sạch bếp, đặt tất cả gia vị vào chỗ cũ đậy nắp, cất hộp đường. Phòng bếp vốn đã nhỏ hẹp, cũng chỉ có một cửa sổ nhỏ, chủ nhà dán lên cửa kính một lớp giấy, trông như từng bông từng bông, giống như cửa sổ kết thành từng bông tuyết trong mùa đông.

Bây giờ cũng đã là mùa đông rồi.

Cô quay về phòng khách, gọi điện thoại cho Nguyễn Chính Đông.

Anh vẫn chưa ngủ, nghe điện thoại của cô, dường như hơi bất ngờ.

Cô gọi tên anh: “Chính Đông?”

Anh hỏi: “Em sao thế?”

Cô nói tiếp: “Hôm nay em xui xẻo chết đi được, gặp phải một tên cướp túi, lại ngu ngốc đuổi theo, kết quả là bị dao cắt thương, may mà sau đó có người đến, tên cướp mới chạy đi.”

Cô nghe thấy anh hít một hơi.

Cô cười trong nước mắt nói tiếp: “Tối nay em không dám đến gặp anh, là vì em sợ bộ dạng em như thế này anh sẽ lo lắng, nhưng bây giờ cảm thấy, cũng không nên giấu anh, cho nên em muốn nói với anh. Anh yên tâm, em không sao, chỉ bị thương hai vết thôi, một vết ở bên tai, một ở trên cánh tay, vết thương rất nông, bác sỹ nói không cần khâu, băng bó vào là được, cũng sẽ không để lại sẹo, nếu anh vẫn không yên tâm, bây giờ em đến bệnh viện cho anh xem.”

Anh không nói gì, một lúc lâu sau, mới gọi cô một tiếng: “Giai Kỳ.”

Cô ừ một tiếng, anh hỏi: “Sao em lại khóc?”

Cô nói: “Đâu có.” Đưa tay lên lau nước mắt, nói: “Em đâu phải là trẻ con nữa, hơn nữa vết thương không còn đau nữa rồi.”

Không hiểu vì sao, dường như lần nào cô rơi lệ, anh cũng đều biết.

29. Chương 16

Cuối cùng, anh nói: “Anh đến đó thăm em.”

Giai Kỳ không chịu đồng ý: “Muộn quá rồi, hơn nữa anh lại vừa mới bị ngã xong, anh là bệnh nhân đừng chạy lung tung. Hay là ngày mai em đến thăm anh, em đem há cáo đến cho anh nhé.”

Anh cũng không kiên trì nữa.

Ngày hôm sau vẫn đi làm bình thường, bởi vì tổ của họ có một case quan trọng, một đồng việc cần làm, cả tổ đều bận đến mức quay cuồng, cô không dám xin nghỉ như thế sẽ làm tăng thêm gánh nặng cho đồng nghiệp.

Các đồng nghiệp rất quan tâm đến vết thương của cô, bởi vì trông rất sợ. Lúc ăn cơm trưa Châu Tịnh An phê bình Giai Kỳ: “Cô lại còn đuổi theo tên cướp, cô xem vết thương của cô đi, cô nói xem hành động như thế, rốt cuộc nên gọi là dũng cảm hay gọi là ngu ngốc hả? Nói cô ngốc, có lúc trong lòng không biết có bao nhiêu khúc ngoặt nhỏ, nói cô thông minh, cô lại thường ngốc đến mức hết thuốc chữa.”

Giai Kỳ nói: “Từ Thời Phong cũng thường nói như vậy, này, cô và anh ấy đúng là rất giống nhau đấy.”

Châu Tịnh An giống như là ăn phải gừng chau mày lại: “Thôi xin cô! Đừng nói đến loại đàn ông đó trong lúc tôi ăn cơm.”

Không hiểu vì sao, hai người đó đều không thích nhau, mỗi lần Giai Kỳ nhắc đến Châu Tịnh An trước mặt Từ Thời Phong, Từ Thời Phong liền nói: “Em là cái đồ độc mồm độc miệng.”

Còn nhắc đến Từ Thời Phong, Châu Tịnh Anh liền nói anh tính toán chi li, nhỏ mọn cay nghiệt.

Ba người bọn họ đã từng ăn chung một bữa với nhau, kết quả là chỉ có một mình Giai Kỳ cảm đầu xuống ăn, còn Từ Thời Phong và Châu Tịnh An thì cứ tòi một câu, anh một câu. Từ chuyện nước chanh có nên thêm đường hay không tranh cãi đến cả nam nữ thật sự có quyền lợi bình đẳng trong xã hội hiện nay hay không, từng chữ từng chữ đều có ý đả kích, từng câu đều như là miếng nam mô bụng một bồ dao găm, đả kích nhau như cơn mưa đạn, mĩa mai nhau từ đầu đến cuối, lúc Giai Kỳ ăn đồ trắng miệng, hai người đang tranh luận gay gắt đến vấn đề bố trí của Mỹ trong quân đội Hàn Quốc, tranh cãi quyết liệt quả thật làm cho Giai Kỳ cảm thấy phải ca ngợi hết lời. Từ Thời Phong thì không nói làm gì, dù gì anh cũng dựa vào cái miệng lưỡi của mình mà kiếm ăn, trên tòa án ăn nói đỉnh đạc đến bao nhiêu, sở trường là làm cho đối phương quay chóng đến chóng mặt. Nhưng biểu hiện hôm nay của Châu Tịnh An quả thật làm cho Giai Kỳ phải dụi mắt mà nhìn, , Giai Kỳ lần đầu tiên mới thấy một người phụ nữ có thể đấu khẩu với Từ Thời Phong mà không hề bị lép vế. Kết quả là Châu Tịnh An không chịu nổi sự ngưỡng mộ của Giai Kỳ, rất không cho là như vậy: “Thế đã là cái gì, nhớ năm đó đến Singapore, tôi còn là một thành viên trong đội biện luận đại diện cho trường đấy.”

Giai Kỳ lại càng ngưỡng mộ hơn, chỉ thiếu nước yêu cầu Châu Tịnh An ký tên cho.

Buổi chiều Giai Kỳ xin nghỉ để đi đến đồn công an nhận diện kẻ tình nghi, Châu Tịnh An vô cùng kinh ngạc: “Trên tivi nói những vụ như thế này gần đây xảy ra rất nhiều, nhắc nhở mọi người đề cao cảnh giác sao? Bây giờ mới ngày thứ 2, xử lý vụ án nhanh thế cơ à?”

Giai Kỳ nói: “Đồn công an gọi điện đến, nói là tên cướp sáng sớm hôm nay đã ra tự thú.”

Châu Tịnh An lại càng bất ngờ hơn: “Tên tội phạm hung ác như vậy, lại đột nhiên có lương tâm ngoan ngoan ra tự thú sao?”

Đến đồn công an, người cảnh sát phụ trách tiếp đón Giai Kỳ rất nhiệt tình, mời cô ngồi xuống, lại rót trà cho cô, cuối cùng lấy ra vật chứng: “Cô nhận xem, chuỗi tràng hạt này là của cô phải không?”

Giai Kỳ nhận ra chuỗi tràng hạt mà Lão Mạch tặng cô, lúc đó rơi đầy ra đất, bây giờ lại được đặt trong túi vật chứng không thiếu hạt nào, ngay cả sợi dây bị đứt cũng ở đó. Không kìm được cảm kích: “Là của tôi, cảm ơn các anh đã chu đáo như vậy, giúp nhặt từng hạt về.”

Đồng chí cảnh sát cười một tiếng nói: “Đây là tên tội phạm mang đến khi tự thú—chuỗi hạt này, hẳn ta dám không nhặt từng hạt sao?”

Giai Kỳ cảm thấy hơi nghi hoặc, luôn cảm thấy trong lời nói của anh có gì đó.

Lúc nhận dạng giống như là cảnh quay chậm trên film, cách tấm kính chỉ ra tên tội phạm đó đúng là tên cướp. Giai Kỳ cảm thấy khó chịu, bởi vì mới qua có một đêm, tên tội phạm đó lại cũng bị thương, trên tai băng bó, trên tay cũng cuốn băng, lại bị thương y hệt cô. Khuôn mặt tên tội phạm rất rõ ràng, Giai Kỳ vừa nhìn đã nhận ra đó là tên cướp.

Nhận dạng người xong, Cảnh sát lại đặc biệt nói với cô: “Đợi đến khi kết thúc vụ án, mới có thể trả cho cô chuỗi tràng hạt.”

Giai Kỳ nói: “Không sao.”

Người cảnh sát đó lại cười một lúc, rồi mới nói: “Cô yên tâm, vật chứng quan trọng chúng tôi cũng sẽ giữ gìn an toàn.”

Bây giờ Giai Kỳ mới cảm thấy chuỗi tràng hạt đó chắc không hề bình thường, nhưng nhất thời không nghĩ gì sâu sa cả. Lúc đi ở hành lang để ra ngoài đúng lúc đi qua một phòng làm việc lớn, mấy vị cảnh sát đang nói chuyện với nhau, ở giữa có một người cầm cốc trà đang nói: “Mọi người đừng thấy chuỗi tràng hạt đó bình thường, đó là chuỗi bồ đề xuyên bằng sợi vàng, chính là 4 hạt ngà voi hình hoa sen , cả thành phố này các cậu không tìm được chuỗi thứ 2 đâu. Nhưng cho dù là chỉ hơi hiểu biết, cũng không ai dám không nhận ra chuỗi hạt đó.....”

Giai Kỳ đi chậm lại, chỉ nghe thấy người đó nói rất đặc sắc: “Bọn họ coi trọng tam đạo lục động*, nhưng nghe nói là do Lão Mạch tặng, nói rằng người em gái này của mình trong băng đảng vốn dĩ không có ai biết,

kẻ không biết thì không trách. Cho nên bảo tên đó tự chém 2 nhát y hệt vào bản thân mình, một nhát trên tai, một nhát trên tay, sau đó bảo hấn đến đồn của chúng ta tự thú.....”

Giai Kỳ như là đang nghe một câu chuyện ly kỳ, không ngờ rằng Lão Mạch chủ quán cháo đó lại là một nhân vật như thế, chẳng trách mà cô luôn cảm thấy phong thái khí thách không hề tầm thường, có khí phách nghĩa hiệp thời xưa, không ngờ rằng lại là nhân vật truyền kỳ bí ẩn trong thành phố. Còn cái mạng sống này của cô, lại là do dựa vào chuỗi tràng hạt đó mà mới có thể bảo toàn được.

Cô cảm thấy mình rất may mắn một hồi lâu, đi ra khỏi đồn công an, liền gọi điện cho Nguyễn Chính Đông. Vốn dĩ định nhờ anh giúp chuyển lời cảm ơn đến Lão Mạch, không ngờ rằng điện thoại của Nguyễn Chính Đông lại tắt máy, gọi đến điện thoại ở phòng bệnh, chuông reo một hồi lâu cũng không có người nghe.

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng nghĩ rằng chắc là anh đang làm trị liệu, nên cũng không lưu tâm lắm. Nhìn thời gian không còn sớm nữa, liền đến siêu thị mua thức ăn, rồi về nhà làm há cảo, sau đó mới cầm chiếc bình giữ nhiệt rồi bắt một chiếc taxi đến bệnh viện.

Tầng phòng bệnh đó vẫn yên tĩnh như trước đây, cô gõ cửa không thấy có người trả lời, thử xoay xoay ổ khóa, cũng vẫn bị khóa, do đó đi đến chỗ mấy y tá hỏi: “Xin hỏi bệnh nhân phòng 1708 đi làm trị liệu rồi à?”

Cô y tá ngẩng đầu lên nhìn cô, nhận ra cô thường xuyên đến, liền nói: “1708 xuất viện rồi.”

Giai Kỳ chờ ra, nói lại một lần: “Xuất viện rồi?”

Cô y tá nói: “Đúng, sáng nay bệnh nhân kiên quyết đòi xuất viện, mấy vị giáo sư ở tổ chuyên gia đều không đồng ý, cuối cùng viện trưởng Triệu quản lý nghiệp vụ ra mặt dàn xếp, mới ký tên cho anh ta xuất viện.

Giai Kỳ hỏi: “Vậy anh ấy về nhà rồi à?”

Y tá lắc lắc đầu, nói: “Cái đó chúng tôi cũng không biết.”

Trong lòng Giai Kỳ rối loạn hết cả lên, xách chiếc bình giữ ấm nặng trình trịch lên, không biết bản thân mình đã xuống lầu bằng cách nào. Ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, mới biết mình đã đứng ở dưới cổng bệnh viện, đường xá lúc hoàng hôn xe đi nhốn nháo, nhưng nhất thời lại không biết bản thân mình đang nghĩ gì. Đưa tay ra thử gọi số điện thoại của anh, vẫn cứ tắt máy. Ngắt điện thoại cảm thấy vô cùng hoang mang, dường như bây giờ mới biết, ngoài số điện thoại của anh, không có cách nào khác có thể liên lạc được với anh, nhưng ngay cả điện thoại di động cũng tắt máy.

Đến tối, cô đã gọi cho anh không biết bao nhiêu lần, vẫn là câu nói xin hãy gọi lại sau đó. Giai Kỳ sốt ruột, chỉ sợ rằng bệnh tình của anh có chuyển biến gì, nhưng không thể nghĩ ra vì sao anh lại nhất quyết đòi xuất viện, hơn nữa còn vội vàng như thế

Cô cả đêm không ngủ được, ngày hôm sau gọi điện cho Nguyễn Chính Đông cả ngày liền nhưng vẫn cứ tắt máy, đứng ngồi không yên, cuối cùng đành gọi đến đài truyền hình, qua bao nhiêu người, tốn bao nhiêu công sức mới hỏi được số điện thoại của Nguyễn Giang Tây

Nguyễn Giang Tây đang đi công tác ở tận Vân Nam, nghe điện thoại của cô vô cùng bất ngờ, nghe cô nói Nguyễn Chính Đông xuất viện, càng cảm thấy bất ngờ hơn: “Cái gì? Cô đợi một lát, tôi gọi điện về nhà hỏi xem sao.”

Một lúc lâu sau cô mới gọi điện lại, trong giọng nói có sự lo lắng lơ mờ: “Anh ấy không về nhà, người làm ở nhà nói anh ấy không về qua nhà. Tôi gọi đến chung cư của anh ấy cũng không có người nghe. Những người ở hai biệt thự ở Tây Sơn và Mật Vân cũng nói anh không qua đó. Mấy hôm nay mẹ tôi đi ra nước ngoài cùng cha, anh ấy nhất định là giấu bà chuyện xuất viện.

Lòng Giai Kỳ bỗng nhiên trùng xuống, cảm thấy sợ hãi.

Chú thích: *tam đao lục động : Trong băng đảng xã hội đen, khi làm một việc không thể tha thứ được, cầu xin sự tha tội từ đối phương, sẽ phải tự mình dùng dao chém vào cơ thể ba nhát, từ đó gọi là “Tam đao lục động”. Đó là một loại hình tự mình trừng phạt.

30. Chương 16 (tiếp)

Lúc tan ca, Giai Kỳ chần chừ một lúc, không đi về hướng tàu điện ngầm như mọi lần, mà đi đến một trạm xe bắt xe số 300. Đã nhiều năm rồi Giai Kỳ không đi tuyến xe đó nữa, không ngờ rằng chỉ có mấy năm ngắn ngủi, mà tuyến đường này đã đông đúc như vậy. Trên chiếc xe điều hòa người vẫn cứ chen chúc, đông đến mức gần như không có chỗ đứng. Thời tiết quá lạnh, trên cửa kính xe toàn là hơi nước màu trắng, bên ngoài cửa sổ mờ mờ, bầu trời thành phố dần dần tối đi, còn cô bị kẹp trong dòng người đông đúc, không muốn nghĩ bất cứ việc gì.

Những người phía sau lên xe quả thật quá đông, trong xe chật đến mức trong như đầu những con cá mòi, không khí trong xe không tốt, Giai Kỳ cảm thấy không thở nổi, cuối cùng xuống xe.

Sau khi xuống xe ngẩng đầu lên nhìn, mới biết hóa ra là hồ Ngọc Uyển

Thời tiết rất lạnh, rất nhiều xe bus đang rời bến, từng chiếc rời lại từng chiếc, tất cả mọi người đều vội vàng vàng, chỉ có cô một mình cô độc đứng ở trong cơn gió lạnh buốt của mùa đông, dường như không biết phải làm thế nào.

Cô rút tay vào túi áo, đi đến cổng chính của công viên, nhân viên quản lý ở cổng nhìn cô hơi hoài nghi, nhắc nhở cô: “Đã sắp đóng cửa rồi.”

Sau khi vào công viên, đi men theo con đường rất lâu, cô mới ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Cũng đã rất lâu rồi cô không vào công viên này, lần cuối cùng đến, là đi với Mạnh Hòa Bình. Lễ hội hoa anh đào người rất đông, để chiếm lấy một chỗ đẹp chụp ảnh, đợi rất lâu, chụp đôi lại phải nhờ một đôi tình nhân khác chụp hộ.

Những bức ảnh đó sau này không còn nữa, dưới những cánh hoa rơi lất phất, bay thành từng đợt mưa hoa, anh ôm cô mỉm cười.

Thước phim quay chậm của tuổi thanh xuân của những mơ ước, hiện ra nụ cười hạnh phúc.

Có một người già chạy chậm qua trước mặt cô, tiếng bước chân thình thịch, rất có tiết tấu. Gió rất lạnh, lạnh đến nỗi tê dại cả đầu óc. Cô lấy điện thoại ra, tìm số của Nguyễn Chính Đông, chuẩn bị ấn nút gọi đi, nhưng lại chần chừ, cuối cùng gấp máy lại.

Cô cứ ngồi trong công viên, bụng rất đói, cho nên sau khi ra khỏi công viên liền đi đến cửa hàng Pizzahut, gọi một cốc socola nóng có tên là sự tự tôn của cari, cay đến nỗi sục sục liên tục, cuối cùng ăn hết một nửa chiếc pizza, bản thân cũng tự cảm thấy mình rất dũng cảm.

Sau khi ăn no, người sẽ tương đối vui vẻ.

Châu Tịnh An thường nói như vậy.

Bây giờ cô đã ăn no, nhưng không hề cảm thấy vui chút nào

Cứ như thế dờ dờ dần dần cho đến tận cuối tuần, bởi vì bận, cơ thể cũng hơi tê dại, Nguyễn Chính Đông biến mất như thế, dường như không để lại một dấu tích nào. Lúc đầu hàng ngày cô đều gọi vào số điện thoại của anh mấy lần, nhưng vẫn cứ tắt máy, dần dần cô cũng không gọi nữa, cô cũng nghĩ đến việc có nên gọi cho Giang Tây không, nhưng nghĩ lại, rồi thôi.

Lần cuối cùng đến bệnh viện kiểm tra vết thương, đúng lúc có một trận tuyết rơi.

Đây là trận tuyết rơi đầu tiên trong năm nay, những bông tuyết rơi trên cửa kính, sào sạc vang lên.

Bác sỹ nói: “Vết thương lành rất nhanh, có thể không cần đến nữa.”

Chỉ có một tuần, vết thương chỉ còn lại một vết nho nhỏ màu đỏ, khả năng phục hồi của cơ thể nhanh đến mức không ngờ.

Buổi chiều các đồng nghiệp ở bộ phận nhân lực đến trường học làm tuyên giảng, bởi vì không đủ người, lại đến trường cũ của cô, cho nên cô đến đó giúp đỡ.

Buổi tuyên giảng vô cùng thành công, không khí rất tốt, công ty của cô cũng có danh tiếng trong ngành, cho nên phản ứng tương đối nhiệt liệt. Buổi tuyên giảng kết thúc, cô cùng đồng nghiệp đi ra từ hội trường báo cáo, đột nhiên có người đuổi theo: “Chị gì ơi, đợi một lát.”

Một người sinh viên, thở hổn hển đuổi theo, cô cho rằng đối phương có vấn đề gì cần từ vấn, ai ngờ người đó rất tự nhiên giới thiệu bản thân mình với cô: “Chị này, chị còn nhớ em không? Em là Ngô Bá Úc.”

Cô nhất thời không phản ứng lại được.

Người đó lấy tay chặn trước mặt mình, nhìn cô từ khe hở giữa các ngón tay, ánh mắt lộ ra vẻ nghịch ngợm.

Cô nhớ ra rồi, buổi sáng vô cùng lúng túng đó, bản thân mình bị cậu ta làm kẹt trong phòng ngủ của Nguyễn Chính Đông. Không ngờ rằng cậu ta lại là đàn em của mình, hơn nữa lại tình cờ gặp nhau.

Cậu ta mỉm cười nói: “Chị mời em ăn cơm nhé, trên người em chẳng có đồng nào cả.”

Một anh chàng dễ thương rất thẳng thắn, dưới sự yêu cầu của cậu ta Giai Kỳ đưa cậu ta đến cửa hàng ăn nhanh, cậu ta ăn liền một lúc hai cái hamburger 3 thịt gà cuốn, vẫn còn tiếp tục ngoạm cánh gà, Giai Kỳ sợ cậu ta nghẹn, vội vàng nói: “Ăn từ từ thôi.” Cậu ta ừng ực uống hết nửa cốc coca, sau đó xoa bụng than thở: “Ôi chao, thật là thoải mái.”

Giải thích với cô: “Em không về nhà nên không lấy được tiền sinh hoạt, mẹ em muốn ép em về, em không chịu, em thà chết đói, cũng không chịu khuất phục.”

Giai Kỳ cảm thấy buồn cười: “Vậy em cũng không thể cứ nhịn đói như thế này suốt, có chuyện gì mà lại phải cãi nhau với mẹ mình chứ.”

Ngô Bá Úc nói: “Mẹ em ấy chị không biết đâu, ôi, thật là một lời không thể nói hết được,.....haizzz”

Cậu ta nói một câu mà than hãn hai tiếng, Giai Kỳ nhìn khuôn mặt chau mày đau khổ một cách rất nghiêm chỉnh đó, phì cười. Ngô Bá Úc nói: “Chị à, chị đừng cười, mẹ em ấy, ngay cả anh trai em, chính là anh Đông Tử ấy, cũng sợ gây chuyện với bà——sáng hôm em đến chung cư của anh ấy, chính là hôm mà em gặp chị, em cũng không dám nói với anh, thật ra mẹ em ép em đến đó, chị xem xem, hành động của bà thật là quá đáng sợ.”

Giai Kỳ ngẩn người ra.

Ngô Bá Úc nói: “Em nói cho chị nghe, nhưng đừng nói với anh em đấy, anh ấy nhất định sẽ rất tức giận——Tối hôm trước đó, mẹ em thấy anh ấy mua đồ ở siêu thị, cũng không biết là anh ấy mua đồ gì, mà làm cho mẹ em bị kích động, về đến nhà nói chắc như đinh đóng cột là anh ấy giấu một người phụ nữ ở nhà, uy hiếp dụ dỗ em giúp bà dò la tình hình. Đáng thương rằng em muốn nghỉ hè đi Nepal, không thể không bị bà mua chuộc. Nhưng hôm đó em về một chữ cũng không nói lộ ra cho bà, thật đấy! Em lấy người ra bảo đảm, nếu không thì chị đã bị cả thế giới này biết đến rồi. Em phiền bà ấy nhất, nhưng những người thân lại thích nghe những lời nói phân tích của bà. Mấy người phụ nữ trung tuổi trên thế giới này là khó ứng phó nhất, chị nói xem anh em đã bao nhiêu tuổi rồi, bọn họ vẫn còn lấy chuyện can thiệp vào cuộc sống riêng tư của người khác làm trò vui. Chị yên tâm, em kiên quyết ủng hộ chị và anh ấy, đánh chết em cũng không khai hai người ra đâu,”

Cậu ta hùng hồn nói, lúc đầu Giai Kỳ cảm thấy buồn cười, sau dần dần cảm thấy chua xót.

Nghĩ lại ngày hôm đó, lúc anh nói đỏ cả mặt, chắc là cả đời này anh cũng chưa từng giúp con gái mua thứ đồ đó.

Chỉ là vì cô.

Nghĩ đến điều này, cô liền cảm thấy một nơi nào đó ở trong lòng đang đau âm ỉ

Cô nói với Ngô Bá Úc: “Em mau ăn đi.” Rồi lấy mấy trăm tệ ra đưa cậu ta: “Dù thế nào cũng đừng nhịn đói, số tiền này em cầm lấy mà ăn cơm, nhưng vẫn nên về nhà, dù gì cũng là mẹ của mình, ít cãi nhau với bà đi.”

Ngô Bá Úc không chịu nhận tiền nói: “Em làm thêm tiết kiệm được một ít, tháng trước giúp phòng học máy tính làm phần mềm bài học. Mấy ngày nữa sẽ phát tiền, chị yên tâm.”

Giai Kỳ nói: “Vẫn còn mấy ngày nữa em vẫn cần phải ăn cơm chứ.” Đặt tiền vào tay cậu ta, dặn dò: “Nếu không có tiết thì về nhà đi, cha mẹ của mình, cho dù có nhiều khuyết điểm hơn nữa, nhưng vẫn là người thân quan trọng nhất, đừng để đến lúc mất đi họ rồi mới hiểu được sự trân trọng.”

Ngô Bá Úc nghĩ một lúc, gật gật đầu.

Cuối cùng cậu ta nói: “Chị, tiền đến lúc đó em bảo anh ấy trả cho chị.”

Giai Kỳ nói: “Không cần đâu.” Ngừng lại một lúc mới nói: “Chị còn nợ anh ấy mà.”

Tối hôm đó Giai Kỳ không ngủ được, cứ nằm mơ, mơ thấy lúc nhỏ, đeo cặp sách đi học, trời mưa, ngõ hẻm vừa sâu vừa dài, chỉ có tiếng bước chân của cô, lóc cóc bước đi. Mưa rơi tí tách, hai bên ngõ hẻm là tường trắng gạch đen đều bị mưa làm cho mờ nhạt, từng chùm cây xanh lớn, vượt qua đầu tường, nước mưa tí tách rơi xuống từ cành cây, còn cô cứ đi cứ đi, giày cũng bị ướt sũng, vừa lạnh vừa ướt. Những đứa trẻ khác đều được cha mẹ cầm ô đón về nhà, chỉ có cô một mình cô độc đi dưới mưa trong con hẻm nhỏ, trời dần dần tối đi, cô bắt đầu đau dạ dày, đau đến nỗi quỳ ở đó không động đậy, một mình dựa vào tường, nắm chặt tay cầm của cặp sách, che trước ngực, những bụi trắng trên tường dính vào quần áo cô, vẫn còn nhớ đến sợ hãi, bởi vì cha giúp cô giặt không dễ dàng gì. Cô đau đến mức không thở nổi, cứ chảy mồ hôi. Có tiếng người ở xa vọng lại, âm thanh đơn điệu tiếng được tiếng không, dường như tiếng chuông cảnh tỉnh.

Cuối cùng đau quá tỉnh dậy, mới biết điện thoại đang reo, theo bản năng lần mò nhấc ống nghe lên, cơ thể đã đầm đìa mồ hôi, nhưng vẫn chưa tỉnh táo lại.

Cô giọng khàn khàn alo một tiếng, đầu bên kia không có ai nói gì. Cô nhìn nhìn đồng hồ báo thức, không biết nửa đêm còn có ai gọi điện đến nữa.

Cô lại alo một tiếng, đột nhiên tỉnh ngộ ra, lúng ta lúng túng vội vàng ngồi dậy, không cẩn thận lôi dây điện thoại, cô sợ lôi tuột mất dây điện thoại, cuống cuống cả cơ thể mất thăng bằng, rầm một tiếng lật xuống từ trên giường, còn đem theo cả điện thoại ngã xuống đất, một lúc lâu sau cô mới bình thường trở lại, ôm chặt cái bụng bị đau và đầu gối ngồi trên đất thở hổn hển, may mà điện thoại không bị hỏng.

Có lẽ do động tĩnh bên này quá lớn, cuối cùng anh mở miệng, giọng nói khà khà: “Em sao thế?”

Giai Kỳ sợ anh dập điện thoại, cẩn thận hỏi: “Anh đang ở đâu? Anh chạy đi đâu thế hả?”

31. Chương 17

Kết quả là “lạch cạch” một tiếng, anh vẫn cứ dập điện thoại.

Giai Kỳ tức muốn chết, nắm chặt ống nghe mắng Nguyễn Chính Đông là đồ khốn, nhưng bực mình đó là mắng anh mà anh cũng đâu có biết. Cuối cùng tỉnh táo lại, bản thân mình vẫn ngồi trên nền nhà lạnh giá, hai bàn chân đã bị lạnh cóng từ lâu. Trèo lên giường run cầm cập một lúc mới trở lại bình thường, chỉ nghĩ đến việc ngày mai ra bưu điện lấy danh sách số điện thoại, không tin là không thể tìm ra anh.

Kết quả là nửa đêm bị dằn vặt như thế, buổi sáng mơ màng ngủ quên mất. Chạy như bay đến bến tàu điện ngầm, đứng vào giờ cao điểm, bên trong chật chội đến mức như cây kem bông bị đè bẹp, ra khỏi bến tàu điện ngầm vẫn chưa thể trở lại nguyên hình. Thở hổn hển đi đến phòng làm việc, cuối cùng vẫn bị muộn 5 phút, vừa mới ngồi xuống thì nhận được điện thoại của sếp: “Cô Vương, Vương tổng mời cô đến phòng làm việc một chuyện.”

Sáng sớm đi muộn đã bị sếp triệu kiến, cảm thấy hơi chột dạ. Ai ngờ rằng Vương tổng không có việc gì khác, chỉ đưa cho cô mấy tập tài liệu: “Bên Chi Bằng gọi cô, cô đến xem rốt cuộc là việc gì.”

Nhà đất Chi Bằng là khách hàng quan trọng của họ, có quan hệ hợp tác nhiều năm nay, Giai Kỳ cho rằng đối phương có sự điều chỉnh trong kế hoạch quảng bá, cho nên cần bàn bạc, cũng không quá để ý, vội vàng thu dọn một lát rồi đi luôn.

Tòa nhà làm việc của Chi Bằng cách công ty cô không xa, bắt taxi đi không mất quá 10 phút. Xuống taxi vừa mới đi vào tòa nhà làm việc của Chi Bằng, bỗng nhiên điện thoại reo lên, là một giọng đàn ông lạ, một giọng nói phổ thông chuẩn và lưu loát, lịch sự nói: “Vương tiểu thư, xin chào.”

Cô nghĩ rằng đó là khách hàng, đáp một câu: “Xin chào.”

Đối phương nói: “Là như thế này, tôi là bạn của Nguyễn Chính Đông. Rất xin lỗi vì phải thông qua cách thức thất lễ này mà hẹn cô ra ngoài, bên công ty Chi Bằng tôi đã dàn xếp rồi, chỉ là mượn Vụ tiểu thư mấy tiếng đồng hồ thôi, có được không?”

Giai Kỳ nhẹ nhàng ồ một tiếng, nhưng không thể không lấy tinh thần, thủ đoạn mạnh mẽ mà không thể nghi ngờ như thế này, cách dùng từ lại cẩn thận khách sáo như vậy, xem ra không phải là chuyện bình thường gì.

“Xe của chúng tôi đang dừng ở bên kia đường, cô quay người lại, nhìn thấy chiếc xe màu đen, hai chữ số cuối của biển xe là 29.”

Giai Kỳ quay người, nhìn thấy một chiếc xe Audi A6 rất bình thường, hai số cuối của biển xe đúng là 29. Cô đi lại đó, một người đàn ông đã đứng ở bên cạnh xe, cử chỉ nhẹ nhàng.

“Vụ tiểu thư.” Anh ta cười với cô, “Mẹ của Nguyễn Chính Đông muốn gặp cô, xin mời cô đi theo tôi.”

Mẹ của Nguyễn Chính Đông trông trẻ hơn so với trên tivi, rất có khí chất, khoan thai tự nhiên. Nhìn thấy Giai Kỳ cười thân thiện: “Thực ra đợt trước đã muốn gặp cháu, nhưng vẫn chưa có cơ hội thích hợp.” Lại hỏi, “Vụ tiểu thư chắc vẫn chưa ăn sáng nhỉ? Những người thanh niên bây giờ, luôn không biết quý trọng bản thân mình.” Liền quay mặt bảo: “Mang hai suất ăn sáng lên đây.”

Trông tứ hợp viện không hề bắt mắt, nhưng lại có một sự hùng vĩ theo chiều sâu. Căn phòng theo phong cách cổ vô cùng rộng rãi, căn phòng dùng làm phòng ăn, tám cửa kính hướng về phía nam, ánh nắng trong một ngày đông quang đãng vừa đúng chiếu xuống làm cho con người ta thấy ấm áp. Đồ dùng trong nhà đều là đồ dùng mang phong cách cũ của phương bắc, một chiếc bàn một chiếc ghế có nước sơn bóng láng như mực tàu, dưới ánh mặt trời rực rỡ trong suốt, mạ nên một lớp ánh nhũ vàng nhàn nhạt, trong chốc lát thời gian dường như quay trở lại 10 năm trước. Còn đồ ăn sáng trên chiếc bàn ăn kiểu cũ bằng gỗ cây đàn hương đen lại là cháo và quẩy, còn có mấy đĩa dưa muối chính gốc của miền nam rất đẹp, dưới ánh nắng nhẹ ấm áp, bát đĩa tinh xảo màu sắc món ăn sáng rõ, làm cho con người ta rất muốn ăn. Giai Kỳ sợ thất lễ, chỉ ngồi xuống bên cạnh bàn cùng Nguyễn phu nhân, Nguyễn phu nhân mỉm cười nói: “Cháu quá gò bó rồi, cứ coi như là hậu bối ăn cơm cùng với tiền bối là được, cũng chẳng có gì to tát cả đúng không?”

Giai Kỳ cười cười, Nguyễn phu nhân cũng mỉm cười, nói: “Đúng thế, như thế tốt hơn rất nhiều, những cô gái trẻ nên cười nhiều một chút.”

Bây giờ Giai Kỳ mới thoải mái hơn một chút, ăn sáng cùng với Nguyễn phu nhân, sau đó lại đến phòng khách uống trà, Nguyễn phu nhân nói: “Ta cũng không nói mấy lời khách sáo đó, cái thằng Đông Tử quả thật làm người khác lo lắng, Từ nhỏ cha nó và ta đều bạn, rất ít khi có thời gian chăm lo cho nó, ông nội nó thương yêu nó nhất trong mấy đứa cháu trai cháu gái, cho nên tính khí của nó từ nhỏ đến lớn đều rất quái tính, ta cũng hết cách với nó. Sự việc lần này, không nói năng gì liền xuất viện đi mất.....nó vẫn là bệnh nhân.....” Trong mắt bà sáng lên trong veo, dường như là nước mắt, “Bây giờ ta thật sự không biết làm thế nào mới tốt.....”

Giai Kỳ không ngờ rằng bà lại để lộ ra dáng vẻ đó trước mặt cô, cảm thấy không biết phải làm sao, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Cô à.” Lại cảm thấy mình hơi lỗ mãng, chỉ nói một câu: “Cô đừng lo lắng quá.”

“Quả thật làm người khác lo lắng, một mình nó đến nhà cũ ở Thượng Hải, bất kể người nhà ai gọi điện cho nó, nó cũng chỉ nói không sao. Nhưng nó đâu có dáng vẻ không sao đó chứ? Lại không chịu về bệnh viện, bệnh của nó không thể trì hoãn được, trong lòng ta rối loạn hết lên rồi. Ta vốn dĩ muốn để cho Giang Tây đi khuyên anh nó, nhưng cuối cùng nghĩ, có lẽ người nó muốn gặp thật sự bây giờ không phải là Giang Tây.”

Trong lòng Giai Kỳ cũng rối loạn, im lặng không nói.

“Vụ tiểu thư, trong mắt của mỗi người mẹ, con mình bất kể là lớn đến đâu, đều chỉ là trẻ con, cho nên xin cháu hãy hiểu cho tâm trạng của ta. Ta mời cháu đến một cách che giấu thế này, chỉ là vì sự ích kỷ của một người mẹ, hy vọng cháu có thể giúp đỡ được Chính Đông.”

Giai Kỳ ngẩng đầu lên, nói rất nhanh: “Cô không cần phải nói, cháu đều hiểu, bây giờ cháu sẽ đi Thượng Hải.”

Sau này Giai Kỳ mới biết người đàn ông đến đón cô đó là thư ký Trương, người đó làm việc vô cùng nhanh nhẹn chu đáo, đi ra từ tứ hợp viện vừa mới lên xe, liền đưa cho cô mấy thứ đồ: “Đây là vé máy bay đi Thượng Hải lúc 11h40, bên công ty của cô, tôi đã xin phép Vương tổng rồi, anh ta cũng đã đồng ý. Bây giờ sẽ đưa cô đến sân bay. Đây là địa chỉ của Chính Đông ở Thượng Hải, đây là thẻ tín dụng cùng với ít tiền lẻ, cô đừng từ chối, bởi vì cô không đem theo hành lý gì, cho nên đem theo chút tiền là cần thiết, hơn nữa số tiền này sẽ được trừ vào lương của Chính Đông.”

Giai Kỳ hoàn toàn không thể ngờ rằng: “Anh ấy có lương?”

Người nghiêm túc như thư ký Trương không ngờ lại cười cười: “Đúng thế, cậu ấy có lương.”

Sau khi lên máy bay Giai Kỳ mới cảm thấy hơi mệt, thời gian bay là 1 tiếng 40 phút, bởi vì sự quản chế trên không trung nên hạ cánh muộn mất 12 phút. Sóng âm của chiếc máy bay hành khách lớn đem theo luồng khí đang gào thét dữ dội, vang dội hạ cánh xuống đường, dần dần trượt về phía trước.

Cảm giác chân đặt xuống mặt đất làm cho người ta thấy yên tâm.

Thượng Hải đang mưa, thời tiết âm u mưa lất phất, tiếng gió và mưa lạnh ào vào cơ thể cô, lạnh mà ẩm ướt, dường như sự lạnh buốt còn khiến người ta sợ hãi hơn cả ở Bắc Kinh.

Bởi vì Giai Kỳ đã đi công tác đến Thượng Hải mấy lần, mỗi lần đều vội vàng vàng, lần này cũng vậy không có tâm trạng mà ngắm cảnh, ra khỏi sân bay gọi taxi, đưa tấm danh thiếp cho lái xe: “Làm phiền đưa tôi đến địa chỉ này.”

Đường rất xa, chiếc xe đi theo con đường cao tốc ngoằn ngoèo, dần dần đi vào trong thành phố, ngang qua một những tòa nhà cao tầng. Mưa lạnh rơi rả rích ở bên ngoài cửa sổ, Giai Kỳ nghĩ, mình gặp anh rồi, nên nói gì mới được đây?

Con đường đó ở sâu trong thành phố, hai bên đường có rất nhiều cây ngô đồng Pháp cao to, trong mùa này mà vẫn chưa rơi hết lá, lá cây và cành cây đan xen vào nhau giữa không trung. Mưa tạnh dần, vô số cành lá vẩy quanh, làm cho bầu trời mưa cát thành những khe hở nhỏ hẹp, tiếng mưa động trên cành cây rơi xuống tí tách tí tách. Hai bên đường đều là những căn nhà cũ đã có rất nhiều năm tuổi, thỉnh thoảng nhìn thấy một chóp nhà tinh xảo, thấp thoáng sau những bức tường và những cây ngô đồng Pháp cao lớn. Con đường này tĩnh lặng dường như không có một tiếng động, trong một buổi chiều mùa đông như thế. Giai Kỳ vuốt vuốt mái tóc bị những giọt nước mưa nhỏ thấm ướt, cuối cùng tìm được biển số nhà. Tường rất cao, trên đầu tường có thể nhìn thấy được cũng chỉ là cây, những cây cao to đã rụng hết lá, những trạc cây ngay gần như chiếc lược vươn dài lên trên, nếu là mùa hè, chắc sẽ là một màu xanh biếc.

Giai Kỳ bấm chuông cửa rất nhiều lần, không có người trả lời, lại gọi vào điện thoại của Nguyễn Chính Đông, vẫn tắt máy.

Cô cảm thấy đói, vừa đói vừa rét.

May mà cô không mang theo hành lý, bởi vì đi rất lâu mới nhìn thấy một quán cafe. Đẩy cửa bước vào bên trong không hề bắt mắt, giống như tất cả các quán cafe khác có một tấm cửa kính lớn, tường màu đỏ, đã sau buổi trưa nên rất vắng khách. Chỉ có lẻ tẻ vài người dường như đều đang ngồi chìm vào trong ghế sofa.

Cô gọi một tách cafe sữa, cùng với một miếng bánh bông lan.

Ghế sofa rất thoải mái, cô không kìm được ngồi chìm vào trong đó, hương thơm cafe nồng nàn bên trên có một hình chiếc lá, mùi vị rất đậm đà. Không ngờ rằng đi lung tung lại có thể tìm được một quán cafe chính hiệu như thế này, bánh bông lan chưa được đem lên, âm nhạc là loại nhạc Jazz nhẹ nhàng dễ nghe, cô dường như muốn ngủ thiếp đi.

Chiếc ghế sofa ở hành lang bên kia có tiếng phụ nữ đang nói chuyện điện thoại rất nhỏ, ánh đèn trong quán nhẹ nhàng, làm cho đường nét khuôn mặt nghiêng của cô in bóng trên tấm kính lớn. Lần đầu tiên Giai Kỳ nhìn thấy có người mặt quần áo lại đẹp đến thế, trên người cả một màu đen đậm, chỉ choàng một chiếc khăn choàng lớn rực rỡ, chiếc khăn quàng có rất nhiều chiếc tua dài, đúng đưa không biết là bao nhiêu loại màu sắc, giống như là bị vấy lên hắt lên, dường như ráng mây chiều say khướt trên vai. Vây quanh một

khôn mặt rực rỡ như một ngôi sao, vẻ đẹp tự nhiên đó, lại giống như là Anna.Karenina dưới ngòi bút của Lev Tolstoy, làm cho người ta thấy xinh đẹp một cách đáng kinh ngạc.

Có lẽ là đang nói chuyện với người yêu, nói nhỏ thì thầm, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, đôi mắt liếc nhìn xung quanh.

Xuất chúng như vậy, ông trời quả thật là ưu ái cô ấy.

Đúng lúc âm nhạc dừng lại trong quán yên tĩnh, Giai Kỳ lơ mơ nghe thấy cô đang nói: ‘Vây anh đến đón em nhé.’

Ngay cả giọng nói cũng mềm mại như thế, có lẽ chỉ có ở những đôi đang yêu nhau.

Hạnh phúc tới mức làm người ta cảm động.

Bánh bông lan rất ngon, đúng là hàng đầu, Giai Kỳ vốn dĩ đã đói, lại càng cảm thấy ngon miệng, hợp khẩu vị hơn, dường như ăn một cách tham lam. Một miếng bánh chưa ăn hết, có một người khách đội mưa đi vào quán, quán cafe không lớn, vừa nhìn đã thấy người đến. Đúng lúc Giai Kỳ đang bị nghẹn miếng bánh, nhất thời không thở được. Lên không được xuống cũng không xong, lấy tay ấn vào cổ, nghẹn đến mức chảy cả nước mắt, khỏi phải nói là thảm hại đến mức nào,

Anh đi từng bước dài đến, dùng sức vỗ mạnh lưng cô, thật sự rất mạnh, mạnh đến nỗi đau hết cả lưng, miếng bánh đó cuối cùng cũng trôi xuống dưới, dù sao cũng đã thở được.

Mắt mặt quá, vội vàng cầm tách cafe lên uống một ngụm, dường như chột dạ.

“Chính Đông.”

Người con gái ngồi bên kia gọi tên anh, giọng nói ngọt ngào như mật.

Anh không động đậy, trong tay Giai Kỳ vẫn cầm chiếc cốc, trong lòng nghĩ, địch không động ta cũng không động.

“Chính Đông?”

Giọng nói đằng sau đã hơi có chút nghi hoặc, anh vẫn cứ im lặng, Giai Kỳ dứt khoát đặt chiếc tách xuống, nghiêm chỉnh đứng dậy chào hỏi: “Nguyễn tiên sinh, rất vui được gặp anh ở đây.”

32. Chương 17 (tiếp)

Giọng nói vô cùng giả tạo như thế, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy buốt cả răng, anh nhướn mày lên, dường như là không hài lòng: “Tại sao em lại ở đây?”

Thời tiết như vậy, anh chỉ mặc một chiếc áo khoác len sơn dương màu thẫm, quần áo chỉnh tề đi hẹn hò với mỹ nhân, làm gì có một chút dáng vẻ nào của người bệnh. Trong lòng Giai Kỳ nghĩ, ngoài bộ mặt hơi khó chịu, thì vẫn là người hào phóng phong lưu.

Trên máy bay đã nghĩ sẵn trong đầu gần hai tiếng, kết quả là một câu cũng không nói được, cô dứt khoát nói thật: “Mẹ anh nhờ em đến Thượng Hải thăm anh, cho nên em đến thôi.”

Anh ồ một tiếng, vẻ mặt lạnh đạm, quay mặt lại giới thiệu người con gái ở đằng sau lưng: “Bạn của anh, Thành Chỉ.” Ngừng lại một lúc, giới thiệu cô cho đối phương: “Đây là Vợ Giai Kỳ.”

Lúc Thành Chỉ cười dường như lại càng đẹp hơn, đưa tay ra với cô: “Rất hân hạnh.”

Mặc dù bên cạnh Nguyễn Chính Đông từ trước đến nay rất nhiều mỹ nhân, nhưng cơ hội có thể gặp được một giai nhân đẹp thế như vậy cũng không nhiều, quả nhiên là rất hân hạnh.

Giai Kỳ bắt tay với cô.

Không khí hơi kỳ quặc, có lẽ là bởi vì nụ cười dường như đau khổ của Thành Chỉ, Giai Kỳ cảm thấy hơi gượng, không hẳn là vì bản thân cô cố chấp đến Thượng Hải, hơn nữa cô làm sao mà có bản lĩnh đoán ra

rằng anh đến Thượng Hải để hẹn hò với giai nhân. Giai Kỳ quay đầu nhìn Nguyễn Chính Đông một cái, anh đột nhiên hỏi: “Em ăn no chưa?”

“Hả?” Cô vẫn chưa kịp phản ứng lại, nghe nói người ta khi nhìn thấy mỹ nhân sẽ đều trở nên chậm chạp, quả là đúng..

“Ăn no rồi thì chúng ta đi.”

Mưa đã tạnh, Thành Chỉ tự mình lái một chiếc xe hai cánh nhỏ của Anh, vui vẻ tạm biệt với họ, sau đó lái nhanh chur chớp, lái xe chạy vù đi.

Thời tiết rất lạnh, Giai Kỳ thở ra một đám hơi trắng lớn: “Thật ngại quá, quấy rầy buổi hẹn của anh.”

Khỏe môi anh hơi trùng xuống, không biết là biểu hiện gì.

Cô nói: “Mẹ anh rất lo lắng cho anh, vì chuyện anh xuất viện, thực ra Thượng Hải cũng có rất nhiều bệnh viện tốt, chữa bệnh không thể chữa nữa đường được.”

Anh nhìn cô một cái: “Em đã nói xong chưa hả?”

Thời tiết lạnh như vậy, vừa mới đi ra từ quán cafe ấm áp, lạnh quá, lạnh đến mức đầu óc tê dại cho nên phản ứng trở nên chậm chạp, cô buột miệng nói rồi lại “ồ” một tiếng.

“Về nhà thôi.”

Lạnh lùng quay đầu đi về phía trước, cô đi theo sau, anh đi rất nhanh, gió lạnh thổi tung áo khoác anh, phần phật, lộ ra chiếc áo sơ mi màu xám đậm bên trong, giống như là những chiếc lông của bồ câu bay trong gió. Gió lạnh lùa vào trong mũi rất xót, bước đi của anh quá dài, cô cố sức đi theo, đến hụt cả hơi. Từng bước từng bước cuối cùng đến bên cạnh xe, anh mở cửa xe ra, dứt khoát dừng lại: “Anh bảo em về nhà đi.”

Cô mở một cánh cửa xe khác, vút túi xách vào bên trong, dứt khoát nói với anh: “Em không về. Em ngồi 2 tiếng đồng hồ máy bay để đến đây, đến đây không phải là để xem tính khí đại thiếu gia của anh tức giận. Em nhận nhin là vì sức khỏe của anh không được tốt, nhưng không có nghĩa rằng em phải thuận theo anh, để anh muốn làm gì thì làm. Em nói cho anh biết, em không về đây, trừ khi anh quay lại bệnh viện”.

Sau đó lên xe, đóng cửa xe lại một cách bình thản như thường .

Anh dựa vào cửa xe đứng ở bên đó, giống như là dở khóc dở cười.

Một lúc sau, cuối cùng lên xe nổ máy.

Anh vẫn cứ căng mặt ra: “Em ở khách sạn nào?”

Cô nghĩ đến tấm thẻ tín dụng, giận dữ hỏi: “Khách sạn đắt nhất Thượng Hải là khách sạn nào? Kim Mậu Quân Duyệt hay là bốn mùa Thượng Hải?”

Cuối cùng anh lờm cô một cái, giảm tốc độ quay đầu xe.

Chiếc xe quay về nơi mà cô đã ẩn rất lâu chuông cửa, kiểu dáng của cánh cổng lớn cũ kỹ rất không bắt mắt, lái xe vào trong men theo một con đường hình vòng cung tĩnh mịch, trong tầm mắt mới xuất hiện một khuôn viên được bố trí tinh tế, một suối nước có đá đại lý chảy róc rách. Trong hoa viên một cây thông liễu thẳng tắp, e rằng đã có rất nhiều năm tuổi. Còn có hai cây nhãn rất lớn, cũng xanh um tùm, che phủ kín hết cả khuôn viên. Chiếc xe đi thẳng đến cuối đường, mới nhìn thấy căn nhà lớn theo phong cách Tây Ban Nha bị che phủ sau hàng cây.

Căn nhà cũng đã trải qua nhiều năm tháng, đi vào cảm thấy giống như bảo tàng, bởi vì cũ, bởi vì lớn, phòng khách rộng như là cung điện. Đồ dùng trong nhà cũ kỹ, lò sưởi lại vẫn còn đang cháy, trên chiếc thảm màu vàng sữa có một con chó Siberian Husky đang nằm, đầu đặt lên chiếc móng vuốt, trợn đôi mắt màu nâu lên nhìn cô, dáng vẻ rất giống một con chó sói, nhưng sự hung ác đó bị sự mệt mỏi che đậy một cách hoàn mỹ, thấy cô đến gần cũng không động đậy gì, ngay cả chiếc đuôi cũng lười vẫy, con chó như vậy, quả thật đúng như là do anh chăm sóc.

“Uống gì?” Anh vô cùng khách sáo hỏi cô, xem ra sẽ tiếp đãi cô như một người khách.

Thực ra cô chưa ăn no, vẫn còn trong trạng thái hơi đói, hơn nữa đứng ở trong không gian rộng lớn sâu thẳm như cung điện thế này, cơ thể cũng cảm thấy lạnh, vẫn là từ đó—vừa đói vừa rét.

Cô nói: “Cơm rang trứng.”

“Cái gì.”

“Em muốn ăn cơm rang trứng.” Giai Kỳ thở dài một tiếng trong lòng, tại một căn nhà lớn như là khung cảnh trong phim thế này đưa ra cái yêu cầu đó, không biết là có bị sét đánh không.

Nguyễn Chính Đông gọi một đầu bếp rất giỏi, ít nhất cũng rang được món cơm rang Dương Châu rất đúng vị, tôm lột tươi ngon, xúc xích thơm ngon vừa miệng, ngay cả đậu xanh cũng rất mềm. Lúc nhà bếp đưa lên còn kèm theo một bát canh sò măng, đồ ăn ngon như vậy, mới giống với phong cách của anh từ trước đến nay, cái gì cũng rất kén, cái gì cũng yêu cầu phải tốt nhất.

Anh ngồi trên chiếc ghế sofa ở rất xa, chiếc ghế sofa phong cách cũ vừa rộng vừa sâu, trông anh dường như gầy hơn một chút, dường như chìm vào trong chiếc ghế. Con chó Siberian Husky nằm dưới chân anh, trông đôi mắt màu nâu, lúc cô ăn cơm anh lấy ra một điều thuốc từ trong hộp thuốc, nhưng không hề châm lửa, ngậm một lúc rồi lại bỏ xuống.

Ăn no xong anh nói với cô: “Em về đi.”

Giọng nói đã bình thường, cô lại cảm thấy buồn, từ trước đến nay cô ăn no xong sẽ thấy tốt hơn một chút, bây giờ dần dần mất tác dụng rồi, ăn no xong vẫn cứ buồn..

“Tại sao lại xuất viện?”

“Đó là việc của anh.” Không hiểu vì sao giọng nói anh hơi cứng nhắc, “Tóm lại là xin em về đi, việc của anh, không cần người ngoài can thiệp vào.”

Cô yên lặng một lúc mới nói: ‘Hóa ra anh đều biết hết rồi.’

Trời đã dần tối xuống, trong phòng không bật đèn, đốm sáng nhỏ từ lò sưởi chiếu lên tường, khuôn mặt anh trong bóng tối, không nhìn rõ được.

Bỗng nhiên anh cười cười: “Giai Kỳ, trước đây anh vẫn nghĩ, nghĩ rằng có thể ở bên cạnh em. Nhưng sau này anh mới hiểu được một số chuyện, có nhiều thứ, không phải là anh muốn mà có thể có được, Giai Kỳ, em thật sự rất tốt, nhưng sẽ không yêu em nữa.”

33. Chương 18

“Anh nói dối.”

Yên lặng một hồi sau, cô nhìn vào mắt anh, mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh: ‘Nói dối mũi sẽ mọc dài ra đấy.’

Anh cười một lát: “Anh vẫn luôn nói dối, Giai Kỳ.”

“Anh và Mạnh Hòa Bình lớn lên cùng nhau, lúc nhỏ chơi đánh trận, anh là liên trưởng cậu ấy là chỉ đạo viên, dẫn một đoàn người xông vào trận địa, gặp phải kẻ địch đều là anh phá vòng vây yểm trợ cậu ấy rút quân. Lúc hơn 10 tuổi đánh nhau với những đứa trẻ ở khu khác, bọn nó cầm một viên gạch ném qua, Hòa Bình giúp anh đứng chặn phía trước, vì việc đó mà trên đầu cậu ấy phải khâu mấy mũi, nhưng chỉ đỡ đỡ mà không rơi một giọt nước mắt. Từ nhỏ đến lớn, lăn lộn bò trèo, sút đầu mẻ trán không biết bao nhiêu lần, anh chưa bao giờ thấy cậu ấy khóc. Nhưng Giai Kỳ, em biết không? Vào nửa đêm một hôm của mấy năm trước, anh gọi điện cho cậu ấy, không hề biết gì hỏi một câu bao giờ cậu ấy và em kết hôn, người bạn tốt nhất trong đời này của anh, người huynh đệ của anh, chỉ vì em không cần cậu ấy nữa, một người đàn ông hơn 20 tuổi, không ngờ rằng cậu ấy lại khóc trong điện thoại.”

“Trong cuộc đời này lần đầu tiên anh thấy cậu ấy đau lòng như vậy, rất nhiều lần cậu ấy khen em trước mặt anh, anh luôn cho rằng hai người sẽ kết hôn, bởi vì con người Mạnh Hòa Bình rất cố chấp, đối xử tốt với ai thì cả đời này quyết một lòng không thay đổi. Cậu ấy đối xử tốt với anh, cả đời này quyết không thay lòng làm huynh đệ của anh, cậu ấy yêu em, có thể cãi nhau với giai đình, góp nhặt từng đồng, muốn kết hôn với

em. Thậm chí cậu ấy đã từng nói với anh, con trai của hai người sau này nhất định sẽ nhận anh làm cha nuôi. Cậu ấy chưa từng nghĩ rằng em lại không cần cậu ấy nữa. Lúc cậu ấy khóc, cách xa cả một Thái Bình Dương, trong lòng anh nghĩ, anh lại không có cách nào cả, người huynh đệ tốt nhất của anh, bị một người con gái làm tổn thương đến thế này, anh lại không có cách nào cả.”

“Lúc anh gặp em lần đầu tiên, anh nghĩ, Vưu Giai Kỳ, tôi nhận ra cô rồi, hóa ra là cô. So với ảnh mấy năm trước đây, em cũng không thay đổi gì mấy, cũng không hề xinh đẹp hơn. Tại sao lại là em? Tại sao chỉ là một người con gái như thế, làm cho Hòa Bình bị mê hoặc đến không còn phân biệt được gì nữa, làm cho cậu ấy có thể vì em mà khóc.”

“Không ngờ rằng em vẫn chưa kết hôn, anh nghĩ đó là báo ứng, em vứt bỏ Hòa Bình, cuối cùng người ta cũng vứt bỏ em. Anh muốn xem xem, rốt cục là em có bản lĩnh gì, anh tặng hoa cho em, gọi điện cho em, hẹn em nhưng em cũng không chịu ra, anh yên lặng nhìn em, muốn tìm ra điểm đặc biệt của em, có thể làm cho Hòa Bình đau khổ vì em. Nếu em cần câu, anh sẽ lập tức vứt bỏ em, giúp người huynh đệ tốt nhất của anh báo mối hận nhiều năm trước đó. Anh có thể nhẹ nhàng nhàng cảm thấy, năm đó cậu ấy đau khổ vì em, đáng giá đến nhường nào, Nhưng em lại không hề có ý định nào với anh, lúc đó anh nghĩ, hoặc là em quá ngu ngốc, hoặc là em quá biết diễn kịch, nắm vững sự có chừng mực tốt đến như vậy. Em đã muốn đùa, đương nhiên anh sẽ cùng đùa với em, anh đã gặp rất nhiều phụ nữ, qua khoảng thời gian dài, nhưng chiếc đuôi hồ ly có giấu kỹ đến đâu cũng có thể lộ ra, Nhưng bản lĩnh của em lại không lộ ra một chút nào, người phụ nữ khác, hoặc là yêu tiền của anh, hoặc là yêu gia thế, hoặc là yêu con người anh, tóm lại đều giống nhau, nhưng em thật sự không quan tâm, cả ngày ở cùng anh, cũng không thèm nhìn anh thêm một cái.”

“Tối hôm đó ăn cơm xong, anh đưa em về, em ngủ trên xe. Đến nơi anh muốn gọi em xuống, nhưng em ngủ đến mức mơ hồ, chỉ nói một câu: “Mạnh Hòa Bình, đừng đùa nữa.”

“Lúc đó anh mới biết trong nhiều năm nay, đã nhiều năm như vậy, không chỉ có cậu ấy vẫn nhớ đến em, hóa ra em cũng chưa từng quên cậu ấy.”

“Cũng chính là lúc đó, anh mới biết không ngờ rằng mình lại đổ kỵ với Hòa Bình.”

“Hôm đó em ngủ hai tiếng đồng hồ, anh ngồi trong xem ôm em, em dựa vào lòng anh ngủ, trong lòng anh nghĩ, tại sao lại là em? Em không thông minh, cũng không xinh đẹp, thậm chí còn hơi ngốc, tại sao anh lại yêu em? Tại sao lại là em? Chẳng lẽ là vì em không coi trọng anh sao? Nhưng anh ôm em, chính là không muốn em tỉnh dậy, bởi vì em hề tỉnh dậy, anh sẽ không thể không buông tay.”

“Anh sống đã 33 năm, cũng đã từng thích người khác, ly ly hợp hợp, cũng đã có lúc động lòng. Nhưng ngày hôm đó anh nghe tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc trên tay, trôi qua từng phút từng giây, trong lòng anh nghĩ, mỗi giây qua đi, thời gian anh có thể ôm em như vậy sẽ lại bớt đi một giây, khoảng thời gian anh ở bên cạnh em, lại bớt đi một giây. Anh quyết định gọi em dậy, sau này sẽ không gặp em nữa.”

“Cả đời này anh không hề biết cảm giác nhớ một người, nửa đêm tỉnh dậy, đột nhiên nhớ em. Cho dù anh ở đâu, cho dù là ở nơi nào, anh cũng nhớ đến em. Cuối cùng anh gọi điện cho em, vừa nghe thấy giọng nói em anh lại yếu lòng, mỗi lần anh đều nghĩ, đây sẽ là lần cuối cùng, lần cuối cùng anh gặp em, lần sau anh sẽ không gọi điện cho em nữa, anh phải quên em.”

“Cuối cùng lại là em nói chia tay, em nói chia tay một cách nhẹ nhàng, em dựa vào việc anh yêu em, em có thể vứt bỏ anh một cách tỉnh bơ như thế sao, anh với Hòa Bình hai người bọn anh, không ngờ lại đều ngã trong tay em như thế.”

“Sau khi anh ốm, em đến bệnh viện thăm anh, lúc em nhìn Mạnh Hòa Bình ngay cả ánh mắt em cũng đang run rẩy, cái đồ ngốc như em, không thể lừa gạt người khác được chút nào, quả thật ngốc, cách nhiều năm như vậy hóa ra vẫn yêu cậu ấy, nhưng năm đó tại sao lại muốn rời xa cậu ấy? Cũng chỉ có anh ngốc hơn em, bởi vì anh lại vẫn yêu em.”

“Anh biết anh chẳng sống được bao lâu nữa, bệnh của anh, chắc cũng chỉ tầm 1,2 năm. Tối hôm đó em mang há cáo đến bệnh viện, em gõ cửa thật sự anh đang ở trong phòng, nhưng anh không mở cửa, cuối cùng em ngồi trên ghế, anh nhìn em từ khe cửa, bụng cứ sôi, giống như một đứa trẻ. Anh nghĩ hay là thôi, em vẫn còn trẻ, anh cũng không nên hại em nữa. Nhưng cuối cùng em lại quay lại, em nói với anh, em không đợi

được anh. Vì câu nói đó, anh dần lòng giữ em lại, cho dù là thêm một chút ít thời gian, thêm một chút ít thời gian có được em, cũng tốt.”

“Hôm đó em bị thương, em bảo anh đừng đến thăm em, nhưng cuối cùng anh vẫn cứ đi, Giai Kỳ, em không hề biết, anh nhìn thấy xe của Hòa Bình đỗ dưới tầng nhà em, anh đứng ở xa nhìn, nhìn cậu ấy một mình ngồi trong xe, cứ ngồi cho đến khi trời sáng. Anh là một người đàn ông, anh biết một người đàn ông yêu một người phụ nữ là như thế nào. Cậu ấy ngồi trong xe cả một đêm, anh không biết cậu ấy nghĩ gì, nhưng anh biết rõ bản thân mình đang nghĩ gì, anh đang nghĩ rốt cục anh đã làm cái gì? Anh đưa 3 người chúng ta chìm vào một bước như thế này, anh thật quá không trọng nghĩa khí. Cuối cùng nhìn trời sáng từng chút một, anh cũng quyết tâm cắt đứt chuyện này.”

“Hai người thật là giống nhau, một người thì một lòng không thay đổi, một người thì quá ngu ngốc, khổ hơn nữa khó khăn hơn nữa cũng một mình chịu đựng. Nhưng anh không giống thế, anh cảm thấy không chịu được, người mà anh yêu, phải toàn tâm toàn ý đối với anh, bởi vì anh cũng toàn tâm toàn ý đối với người đó, anh dốc hết toàn bộ sức lực, cho nên không thể tha thứ cho việc trái tim người ấy ở nơi khác. Giai Kỳ, cho nên anh không yêu em, anh không còn yêu em nữa. Xin em cũng đừng việc tự mình hại mình hại người khác lại, đi nói rõ ràng với Mạnh Hòa Bình, năm đó tại sao em lại phải rời xa cậu ấy. Hai người đều cho rằng tác thành cho nhau, nhưng lại làm càng làm tổn thương nhiều người hơn, thật sự tính cách của Giang Tây cũng giống anh, đều không thể khoan dung, cho nên xin em rời xa anh, đừng quay trở lại nữa.”

Anh cười cười nhẹ nhàng : “Giai Kỳ, những lời nói hôm nay của anh đều là nói thật. Còn em cho đến bây giờ vẫn đang tự lừa dối bản thân mình, vì thế, chỉ có mũi em mới mọc dài ra thôi.”

Nói dài như vậy, Giai Kỳ cảm thấy giống như nằm mơ, giọng nói của cô nhẹ nhàng, nhỏ nhoi, giống như là nói mê: “Nhưng anh không biết, em và Mạnh Hòa Bình, không thể nữa rồi.”

“Cho dù em có yêu anh ấy hơn nữa, cũng không thể.”

Cô không hề khóc, mà cũng vẫn như anh, bình tĩnh ung dung nói ra câu nói này: “Giữa hai bọn em đã có quá nhiều thứ khác rồi, em không có cách nào cũng không thể, lại ở bên cạnh anh ấy một lần nữa.”

“Em không hề lừa dối bản thân mình, em đã nỗ lực hết sức mình đối với anh, bởi vì em biết anh tốt với em. Đúng, em yêu anh không sâu đậm như yêu Mạnh Hòa Bình, bởi vì trước đây người em gặp không phải là anh. Nhưng em không phải là người gỗ, anh đối với em như thế nào, trong lòng em đều biết, trên thế giới này, ngoài Mạnh Hòa Bình ra, cũng chỉ có anh yêu em như thế. Lúc em quyết tâm bắt đầu lại, anh lại đẩy em ra như thế, em không có gì để nói. Nhưng em muốn nói là tình yêu không thể có cách nào mà so sánh được, anh đã dốc hết sức lực của anh, em cũng dốc hết sức lực, nếu anh cho rằng em vẫn chưa đủ yêu anh, đó là vì em không kịp, không có đủ thời gian, không có đủ tuổi trẻ, để cho em yêu anh như yêu anh ấy.”

Cô dần dần ngồi xuống, tựa vào ghế sofa, giống như là nắm chặt một chỗ dựa nào đó: “Trước đây em cũng giống như anh, em cho rằng hy sinh có thể tác thành hạnh phúc, nhiều năm nay em mới biết em sai rồi, hy sinh bản thân mình nhưng lại không hề mang đến hạnh phúc cho người khác. Bởi vì thật sự yêu một người, cho dù là rời xa, người kia cũng không thể vì thế mà dừng yêu anh ấy. Rất nhiều năm trước em nói với một người, em không yêu anh ấy nữa, lúc nói câu nói đó, em thà rằng bản thân mình chết đi cho xong, nhưng bây giờ em mới hiểu, cho dù lúc đó em có chết thật, anh ấy cũng không dừng yêu em.”

“Trên thế giới này, em đã phụ lòng một người yêu em sâu sắc, trước đây em từ bỏ Mạnh Hòa Bình, bởi vì em không có cách nào từ bỏ một số điều quan trọng hơn cả tình yêu, như là tình thân, như là lòng tự trọng. Bây giờ em không thể quay lại bên cạnh anh ấy, bởi vì ở giữa hai bọn em đã có những thứ ngăn cách không thể nào mà vượt qua được. Cả đời này em cũng không có cách nào quay trở lại nữa, em chỉ có thể phụ lòng, đối với anh ấy chỉ có áy náy, em không có cách nào khác. Em cho rằng cả đời này sẽ như thế, em dường như đã định dùng cả đời này để trả cho anh ấy. Nhưng nhiều năm đã qua, em vẫn có thể gặp được anh, em vẫn có thể gặp được một người khác yêu em sâu sắc, em không muốn lại phụ lòng anh, anh vì em mà làm rất nhiều việc, em cũng muốn ích kỷ một chút, em cũng muốn có thể không kiêng nệ gì một lần, cho dù là người trước đây chuyện trước đây, em muốn bắt đầu lại. Chính Đông, cho dù anh có phải là thật sự anh không còn yêu em nữa hay không, cho dù là bệnh của anh như thế nào, em đều hy vọng anh đừng đẩy em ra. Cho dù chỉ có em tình nguyện, em muốn ở bên cạnh anh, em muốn cho đến tận lúc cuối cùng, em có thể nắm tay anh. Em hy vọng anh cho em thời gian, để em có thể nói, em yêu anh như anh đã yêu em.”

Cô nửa quỳ nửa ngồi trước chiếc sofa, giống như một đứa trẻ, chầm chầm kề sát mặt vào đầu gối anh, cơ thể anh lại hơi run nhẹ. Cô chầm chậm nhẹ nhàng đưa hai cánh tay ra, vòng qua ôm lấy eo anh.

Anh chầm chậm đưa tay ra, ngón tay luồn qua tóc cô, ôm lấy vai cô.

Tiếng mưa tí tách bên ngoài cửa sổ

34. Chương 18 (tiếp)

Cô vùi mặt vào trong lòng anh, nói nhẹ: “Anh phải đồng ý với em, chữa bệnh cho tốt.”

“Được”

“Anh phải đồng ý với em, cho dù sau này thế nào, cũng không được bảo em rời xa anh.”

“Được.”

“Anh phải đồng ý với em, từ giờ về sau không được tìm đến những người phụ nữ khác nữa.”

“Được.”

“Anh phải đồng ý với em, phải yêu quý bản thân mình như yêu em.”

“Được.”

“Anh phải đồng ý với em, cho dù gặp phải chuyện gì, lúc nào cũng không được rời xa em.”

Cũng không biết là qua bao lâu, cuối cùng giọt nước lạnh lẽo rơi xuống đỉnh đầu cô, chầm chậm thấm vào trong tóc, cô không động đậy dựa vào đó, cuối cùng cũng không kim được, khóe mắt nóng lên, lại không dám ngẩng đầu lên.

“Được.”

Anh chầm chậm nói: “Còn điều kiện gì nữa không? Muốn đưa ra thì đưa ra luôn đi. Vụ Giai Kỳ, anh phát hiện ra em thật phiền phức, sao em lại dính vào em chứ, vứt cũng không vứt nổi. Được voi đòi tiên, còn lăm lăm lý lẽ, lại thích quẩn chuyện đầu đầu.”

Cô ngấn nước mắt, cười: “Hôm nay anh mới biết sao, nhưng đã quá muộn rồi. Còn nhiều điều kiện lắm, anh nghe cho rõ này: từ hôm nay trở đi chỉ được thương yêu một mình em, phải chiều em, không được đối em, mọi việc đã chấp nhận với em nhất định phải làm được, từng câu nói với em đều là thật lòng, không được bắt nạt em, mắng em, phải tin tưởng em. Người khác bắt nạt em, anh phải là người đầu tiên xuất hiện đến giúp em, lúc em vui, anh phải vui cùng em, lúc em không vui, anh phải dỗ dành cho em vui. Mãi mãi cảm thấy em là đẹp nhất, trong mơ cũng phải thấy em, trong trái tim anh cũng chỉ có một mình em.”

“Dài như vậy sao?”

“Không nhớ được thì lấy Mp4 ghi âm vào, hàng ngày mang theo, buổi sáng ngủ dậy nghe ba lần, buổi tối trước khi đi ngủ nghe ba lần, có thời gian thì nhét vào tai nghe ba lần nữa, đó gọi là ba cái ba lần.”

Cuối cùng anh phát giác ra điều không đúng: “Những lời lúc này em nói sao lại cảm thấy quen tai thế, hình như đã nghe ở đâu rồi.”

Giai Kỳ nói: “Lời thoại kinh điển như vậy anh không nhớ sao? Đó chính là trong “Kiêu hãnh và định kiến” của đài BBC Anh đấy.”

“Nói linh tinh, rõ ràng là trong “Sư tử Hà Đông” của Trương Bá Chi.”

Cô nắm lấy điểm yếu: “Được rồi, còn tự nói là mình không bao giờ xem tác phẩm điện ảnh vở vắn của Hồng Kông, vậy sao anh lại biết “Sư tử Hà Đông” hả?”

“Anh chưa bao giờ xem, nhưng lúc đó anh đang theo đuổi một em, cho nên đi xem phim cùng cô ấy một lần, xem bộ phim đó.”

Cô đưa tay ra véo anh: “Anh còn dám nói, anh lại còn dám nói hả!”

Anh bị cô véo nghiêng rằng chịu đựng, cứ xin tha thứ: “Em nhẹ tay thôi, nhẹ tay thôi có được không? Sao trước đây không biết là em bạo lực thế này chứ?”

“Bây giờ mới biết hả? Hừ, thế anh có đi xem “Bạn gái bạo ngược” cùng cô ấy không?”

“Không, thật sự không có!”

“Em không tin. Chính sách của Đảng và Nhà nước anh biết rõ rồi đấy, thành thật sẽ được khoan dung, chống cự lại sẽ nghiêm khắc trừng trị.”

“Thật sự không có, xin Đảng và Nhà nước tin cho anh lần này.”

“Lịch sử của anh quá không trong sạch rồi, tin anh quá khó đấy.”

“Nhưng anh đã thành thật nói hết tất cả những vấn đề còn sót lại trong lý lịch của anh rồi, hơn nữa, muốn cho phép người mắc sai lầm, càng phải cho phép người sửa sai lầm.”

“Vậy anh sửa đổi lại tư tưởng cho tốt, tranh thủ sự xử lý khoan hồng. Từ hôm nay, mỗi ngày anh phải đưa em đi xem phim Hồng Kông một lần, cho đến khi xem hết tất cả các phim Hồng Kông, coi như là anh đã sửa sai rồi.”

“Anh không chịu, thế không phải là cả đời này của anh hết rồi hay sao? Mỗi ngày một bộ, xem đến kiếp sau cũng không xem hết.” Anh cười xấu xa, “Có thể phạt anh hàng ngày cùng em làm một việc khác không? Ví dụ như là.....một việc thích đáng nào đó, vận động có lợi cho thể xác và tinh thần? Á! Á! Sao em lại véo anh? Em véo nữa anh hôn em đó, anh hôn đó, anh thật sự hôn đó.....”

Giọng nói anh thấp dần, chôn dần vào trong sự hòa quyện của đôi môi.

Hai người hôn rất lâu rất lâu.

Có sự ướt át ẩm ẩm liếm trên bàn chân Giai Kỳ, một lúc một lúc, có tiết tấu, nóng ẩm, một lúc sau lại quay ra liếm chân Nguyễn Chính Đông.

Thấy họ hoàn toàn không để ý, con chó bị bỏ rơi dừng việc liếm lấy lòng lại, dựng đuôi lên sủa nhẹ mấy tiếng, có ý muốn gọi sự chú ý của chủ nhân: “Gâu! Gâu gâu!”

Cuối cùng anh hơi dời môi ra, thì thầm: “Giáp Cốt Văn*, đừng làm ồn nữa.”

Giáp Cốt Văn không chịu khuất phục tiếp tục sủa.

Cô dùng sức vùng một lát: “Tại sao lại gọi nó là Giáp Cốt Văn?”

“Chúng ta lên lầu được không? Lên đó anh sẽ nói cho em biết, con chó này không ngoan.”

Giáp Cốt Văn bị người chủ trọng sắc khinh thú cứng làm cho tức giận, goàm chặt gấu quần của anh không buông ra.

Cô nhìn xung quanh nói với anh: “Em muốn xem phim.”

“Có thể thay bằng cái đề nghị vừa nãy không...”

“Quên đi nhé, em nói cho anh biết, thế là còn nhẹ đấy. Nếu không thì hằng ngày anh phải cùng em xem film truyền hình lúc 8h tối, bắt đầu từ tuyển tập của Quỳnh Dao.”

Anh cầu xin: “Chúng ta xem phim Hồng Kông vậy. Vào phòng ngủ của anh xem đĩa được không? Phòng anh có một phòng chiếu film trong nhà rất được.”

“Anh và Thành Chỉ là chuyện gì hả?”

“Hả?”

“Đừng có mà đánh trống lảng.”

“Em thích xem phim của ai? Thích đến rạp chiếu film, hay là thích ở nhà xem đĩa? Chúng ta xem Vương Gia Vệ trước, hay là xem Nhĩ Đông Thăng? Hay là Ngô Vũ Sâm?”

“Ngô Vũ Sâm có đóng phim sao?”

“Không đóng à?”

“Chuyện Thành Chỉ là thế nào hả?”

“Sao em vẫn nhớ thế hả?”

“Em sẽ nhớ cả đời này, em quên không nói với anh, con người em lòng dạ rất hẹp hòi đó.”

“Anh yêu em.”

“Cái gì?”

“Cho dù em có hẹp hòi hơn nữa anh cũng vẫn yêu em.”

“Vậy Thành Chỉ là chuyện gì hả?”

“Không phải chứ.” Anh kêu lên đau khổ, “Ngay cả chiêu sát thủ nhảm chán trong phim cũng đã dùng rồi, em vẫn còn hỏi sao.”

“Anh không nói với em, cả đời này em sẽ hỏi anh.”

“Em nói đó nhé, nói là cả đời này, thiếu một năm, một tháng, một ngày, một giờ, cũng không thể coi là cả đời được.”

Cô tỉnh ngộ ra, “Anh thành thật khai báo mau, năm đó đi xem “ Bá Vương Biệt Cơ”** với ai hả?”

“Sao em lại ghen thế chứ, anh đi xem cùng Trần Khải Ca.”

Cô vốn dĩ không tin: “Lừa người.”

“Thật sự không có lừa em, năm 1993 bộ phim đó được công chiếu ở Thượng Hải, đúng lúc anh nghỉ ở nhà, bên ban tuyên truyền đưa một đồng vé tặng, đang nhàn rỗi nên đi xem.”

Cô kích động nắm lấy anh, “Anh đi thật hả? Vậy anh có thấy Ca Ca không? Trời ơi, buổi công chiếu đầu tiên của “Bá Vương Biệt Cơ”, 13 năm trước, lúc đó Ca Ca chắc chắn vô cùng nổi tiếng. Anh có tìm anh ấy xin chữ ký không? Có giữ lại thiếp kỷ niệm buổi công chiếu đầu tiên không?”

Cuối cùng anh chịu thua cô, “Sao em lại mê giai đẹp thế hả?”

“Bây giờ anh mới biết hả, em vừa dã man, vừa bạo lực, lại còn hẹp hòi, thích ghen, đặc biệt mê giai đẹp, đáng tiếc quá, bị lừa rồi phải không, biết muộn quá rồi.”

Anh hôn lên má cô, giống như hôn một đứa trẻ.

Sau đó ầm áp nói: “Anh chỉ hối hận một điều, anh hối hận rằng sao không gặp em sớm hơn. Để em chịu bao nhiêu đau khổ, còn bản thân anh lại đi vào bao nhiêu con đường không đáng.”

Chú thích

*Giáp cốt văn: văn tự cổ đầu tiên của trung quốc

Bá Vương Biệt Cơ: một bộ phim rất nổi tiếng của đạo diễn Trần Khải Ca.

35. Chương 19

Buổi sáng lúc tỉnh dậy, mới biết là có mưa tuyết nhỏ.

Bông tuyết vừa nhẹ vừa mềm, rơi xuống đất, bên ngoài cửa sổ tất cả đều trở nên ướt át. Hai cây hoa mai đã nở hoa, hương thơm lạnh lẽo âm thầm ngấm vào trong tim

Cô đứng một lúc bên cửa sổ, Nguyễn Chính Đông không biết đã xuống dưới lầu từ lúc nào, trên cửa sổ kính có hình bóng mờ mờ của anh, cô không quay đầu lại, anh mỉm cười trong tấm kính, sau đó nói với cô: “Hai cây hoa mai đó cũng đã mấy chục năm rồi, một cây là mai Hình Khẩu, một cây là mai Đàn Hương.”

Căn nhà cổ, đầu đầu cũng có vết tích của thời gian trước đây, trên tường ở phòng khách còn trang hoàng một bức hành thư tinh xảo, viết là “ Mai hoa hương tự khổ hàn lại”, nét bút mạnh mẽ phóng khoáng, mặc dù không có đề tên, Giai Kỳ lại càng không hiểu gì về thư pháp, nhưng vẫn nhận ra đó là bút tích của ai.”

“Lúc nhỏ luyện chữ, luyện đến mức thâm, vừa mới nghỉ hè đã phải ở nhà viết chữ.” Nguyễn Chính Đông nói với cô, “Lúc đó làm gì có thể tĩnh nổi tâm để luyện chữ chứ? Cả ngày chỉ nghĩ đến việc trốn ra ngoài chơi. Đến tận lúc ra nước ngoài, bị mẹ anh ép buộc mỗi tuần viết về nhà một bức thư, kết quả là trên bức hồi thư cha anh gửi cho anh, câu đầu tiên trong thư là phê bình chữ của anh xấu.”

Thật ra anh viết chữ rất đẹp, Giai Kỳ đã từng thấy anh viết chữ khá nhỏ, nét chữ mạnh mẽ giống như chữ của ông nội anh, mạnh mẽ rắn rỏi, vừa nhìn đã biết là dùng sức, rất có cương nghị..

Giai Kỳ nói: “Lúc nhỏ em rất thích môn thư pháp, lúc đó thường dùng giấy báo cũ luyện viết chữ, mua mấy tờ giấy Tuyên Thành, phải cẩn thận tẩy mĩ kẻ thành ô vuông, chuẩn bị mất cả nửa ngày, mới dám viết lên trên.”

Nguyễn Chính Đông nói: “Có một khoảng thời gian anh thường nghĩ, muốn biết hồi nhỏ em thế nào.”

Giai Kỳ hỏi: “Tại sao?”

Anh lại cười cười: “Anh cũng không biết tại sao nữa—Nhưng luôn cảm thấy biết quá ít chuyện của em, muốn biết nhiều hơn một chút. Muốn biết em lúc nhỏ, như thế nào, sống có tốt hay không. 20 năm đó, lúc em vui, anh không hề biết, lúc em đau lòng, anh cũng không biết, cho nên luôn cảm thấy nuôi tiếc.”

Giai Kỳ chậm chậm đưa tay ra, nắm lấy tay anh nói: “Lúc nhỏ thật sự em cũng giống như những đứa trẻ khác thôi, có lúc cũng nghịch ngợm không hiểu chuyện, làm cho cha em đau đầu.”

Anh cười: “Thật không thể nhìn ra được em cũng có thể nghịch ngợm phá phách đấy.”

Giai Kỳ nói: “Trẻ con mà, đương nhiên có những lúc không hiểu chuyện. Nghỉ hè, cha phải đi làm, cả ngày chỉ có em một mình ở nhà, mấy ngày đầu làm hết xong bài tập, liền nghĩ đến chơi nhảy dây với mấy đứa trẻ nhà bên cạnh. Có hôm chơi lâu quá, kết quả là quên mất về nhà đóng bếp lò. Đợi đến tối cha về, than trong bếp lò đã thành tro hết. Anh chưa từng dùng bếp lò anh không biết, đốt lại bếp lò mất 2 tiếng đồng hồ. Mất nhìn trời tối dần, còn không thể nấu cơm. Trong lòng em sợ hãi, kết quả khi cha về cũng không hề trách em một câu nào, ngược lại còn đưa em ra ngoài ăn há cảo.”

Góc ngoặt chỗ đầu cầu ở thị trấn nhỏ có một quán ăn nhỏ, Giai Kỳ nhớ mình được cha đưa đi ăn há cảo. Buổi tối mùa đông, con đường nhỏ lát đá trơn ướt sượt, một cửa hàng bên cạnh chiếu ra ánh đèn vàng vọt, một bên là dòng sông nhỏ nước chảy im ắng, dưới bến tàu có người về muộn đang buộc dây thừng của chiếc thuyền tre, trong bóng tối đã chào hỏi cha từ xa: “Ông Vưu, ăn cơm chưa?”

Cha lịch sự trả lời: “Vẫn chưa.”

Cô bị rớt lại phía sau cha rất xa, cúi thấp đầu lo sợ không yên, mặc dù cha không trách mắng, nhưng biết rằng mình đã làm sai, nghe thấy tiếng bước chân ử rử của chiếc dép cao su của bản thân mình bước trên con đường đá, cha quay đầu lại, đưa tay ra từ xa.

Ngón tay cha thon dài mềm mại, cô không biết tay của mẹ như thế nào, nhưng tay của cha luôn luôn ấm áp như vậy, làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Nguyễn Chính Đông chăm chú nghe cô kể, nghe đến tận cuối cùng, anh vẫn cứ nắm tay cô. Ngón tay anh hơi lạnh, bởi vì do truyền, mặc dù không quay lại bệnh viện, nhưng y tá ở một căn phòng dưới lầu, hơn nữa bác sỹ hàng ngày đều đến đúng giờ, mỗi buổi sáng đều phải truyền. Rất nhiều loại thuốc, từng túi rồi lại từng túi thường phải truyền đến hết cả nửa ngày.

Giai Kỳ để vào lòng bàn tay anh một tấm lót làm ấm, nhưng ngay cả khuỷu tay anh cũng vẫn lạnh, truyền xong còn phải uống hết hộp thuốc này đến hộp thuốc khác, lúc uống thuốc anh còn cười, nói: “Nhiều loại như vậy, không biết bảo hiểm y tế có thanh toán không nhỉ.”

Anh nói là giữ lời, hàng ngày truyền xong đều cùng cô xem rất nhiều phim điện ảnh cũ

Đều là những phim nghệ thuật của Hồng Kông sản xuất, mặc dù tầm thường nhằm chán nhưng họ vẫn rất vui vẻ, chiếc ghế sofa kiểu cũ vừa rộng vừa dài, hai người nằm trong đó, cô ăn khoai khô răng rắc rắc, trà Đô Vân Mao Tiêm hương thơm thanh mát. Cô cầm miếng khoai khô lên ăn cùng socola thậm chí là cùng bánh quy bơ, Nguyễn Chính Đông nói cô từ trước đến nay chỉ biết tàn phá thiên nhiên thôi.

Cô không chịu: “Khoai khô uống kèm trà xanh là ngon nhất, không tin anh thử xem.”

Vừa nói dứt miệng liền lập tức hối hận, bởi vì anh không được uống trà, càng không được ăn khoai khô, thế là liền nâng cốc nước ép kiwi mà cô Lý đã giúp anh chuẩn bị lên đưa cho anh: “Cái này cũng ngon mà.”

Anh kê sát vào tay cô uống hai ngụm, chau mày nói “Chưa.”

Giai Kỳ không thèm để ý đến anh: “Anh đừng có mà lại lừa em hôn anh.”

Anh mỉm cười kê sát cô, không hề có ý tốt: “Sao em lại biết anh muốn hôn em hả?”

Giai Kỳ sững sờ một lúc, bỗng nhiên quay mặt đi, nói: “Xem phim đi.”

Hôm nay xem” Thành phố lớn chuyện nhỏ”, Lý Minh và Vương Phi đóng vai chính.

Chia tay, ngẫu nhiên gặp lại, trai thanh gái tú, bức tranh đẹp đẽ, âm nhạc hay, bởi vì yêu nhau cho nên không rời xa nhau, tìm kiếm, trong thành phố rộng lớn như vậy, khó khăn hồi tưởng lại. Cho dù tình tiết hơi non, nhưng kết thúc lại ngọt ngào như thế.

Từng chùm từng chùm pháo hóa nổ ra trên bầu trời Thượng Hải, dường như hàng ngàn viên ngọc lưu ly rực rỡ phá vỡ tấm lụa đêm đen trơn bóng, mỗi bông đều rực rỡ sáng đẹp đến mức không ngờ, thành phố đó phồn hoa đến mức trần tục, nhưng những đôi tình nhân bình thường hơn nữa, cũng có thể có được một sự tác thành.

Giai Kỳ thích bộ phim này: “Cho dù nội dung nhằm chán, chỉ cần kết thúc đẹp, sẽ là một câu chuyện đẹp.”

Nguyễn Chính Đông nói: “So với “Sleepless in Seattle” thì còn kém xa.”

Cô thừa nhận hai bộ phim cách nhau rất xa, nhưng vẫn cố chấp: “Em thích bộ phim này, anh xem, đứng trên tòa nhà Kim Mậu xem pháo hoa, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt hai người, làm cho người ta cảm thấy thật sự là vĩnh cửu theo thời gian, trọn đời trọn kiếp.”

Anh không cho là như vậy: “Pháo hoa trong chớp lát sẽ không còn nữa, làm sao có thể coi như trọn đời trọn kiếp chứ?”

Giai Kỳ nói: “Đẹp như thế, khiến cho người ta mãi mãi không thể quên, trọn đời trọn kiếp cũng không thể quên, sao lại không là vĩnh cửu theo thời gian được chứ?”

Anh mỉm cười, không nói gì, chỉ sờ sờ tóc cô.

Cuối cùng, anh nói: “Giai Kỳ, chúng ta đính hôn đi.”

“Nếu có thể, anh muốn lấy em làm vợ. Trước đây có người đã từng nói với anh, một người đàn ông thể hiện tấm lòng thành lớn nhất đối với một người phụ nữ, đó chính là cầu hôn. Anh rất muốn lấy em, nhưng anh lo lắng về tương lai. Cho nên chúng ta đính hôn nhé, cho dù không phải là kết hôn chính thức, anh muốn cho tất cả mọi người đều biết, anh muốn lấy em, nếu có thể, sau này anh muốn em làm vợ anh.”

36. Chương 19 (tiếp)

Trong phim Mạnh lão tiên sinh đang mời bác sỹ Châu nghe một bài hát của Giao Diệp.

Âm thanh từ chiếc máy hát, đem theo tiếng xào xạc của thời gian, giọng hát ngọt ngào dường như xuyên qua cả thời gian và không gian.

Rất nhiều người dùng cả đời để tưởng nhớ một tình yêu.

Trong phim không hề nói, tại sao lại chia xa, khung cảnh phù phiếm mà mộng ảo, ký ức ố vàng, những quãng tình yêu rồi rạc chỉ làm cho người ta thổn thức, còn đến tận cuối cùng của sinh mệnh, ông cũng không đợi được người mà ông muốn đợi.

Nguyễn Chính Đông mỉm cười: “Em xem, em không được như ông ta đó, đợi đến lúc 80 tuổi mà vẫn còn để vuột mất người đó.”

Giai Kỳ cảm thấy xót xa trong lòng, cuối cùng nói: “Cũng không có nhẫn kim cương.”

Dường như anh hiểu ra vấn đề: “Hóa ra vì cái đó mà buồn bực không vui hả? Sớm biết như thế anh sẽ đi mua một cái nhẫn kim cương thật lớn thật lớn rồi.”

Anh đưa tay ra, giữa những ngón tay cầm một chiếc nhẫn tinh xảo, kéo tay cô giúp cô đeo vào, chiếc nhẫn chạm khắc tinh vi, hơi bị mòn, có thể thấy là một đồ vật cũ đã có nhiều năm. Chiếc nhẫn vừa đúng rơi vào ngón áp út của cô, không to không nhỏ, vừa vặn.

“Nhẫn của bà nội anh. Nghe nói là di vật của bà nội để lại, bà luôn đeo nó, năm đó lúc bà bỏ nhà ra đi đến Diên An, không đem theo cái gì, chỉ đem chiếc nhẫn này đi.” Anh vuốt nhẹ ngón tay Giai Kỳ, “Ông nội mất chưa đầy hai năm, bà cũng ra đi. Trước khi lâm chung trao cái này cho anh, anh thật sự hy vọng bà còn sống, bà nhất định sẽ nói anh không chọn nhầm người.”

Giai Kỳ đã nhìn thấy mấy bức ảnh đen trắng to to bé bé ở trên bếp lò, môi đỏ tóc xanh, đôi mắt xinh đẹp như vậy. Cũng có rất nhiều bức ảnh sau khi giải phóng, chụp cùng gia đình hoặc bạn bè, mặc bộ quân phục màu xám, cắt tóc ngắn đến mang tai, đó là cách ăn mặc giản dị nhất thời đó, nhưng đôi mắt sáng hàm răng trắng, dường như thời gian vĩnh viễn dừng lại. Cũng có mấy bức ảnh chụp chung ở những năm cuối đời, hai người già đầu tóc đều đã bạc phơ, ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế mây, an nhàn thảnh thơi. Đằng sau lưng là cây lê đang nở hoa trắng muốt, màu xuân đẹp đẽ rộng lớn như biển cả.

Giai Kỳ cảm thấy hiểu kỳ: “Họ thật sự chưa từng cãi nhau bao giờ.”

Nguyễn Chính Đông cười lớn: “Trên thế giới này làm gì có đôi vợ chồng nào mà không cãi nhau chứ, tính khí của bà nội anh, đó mới gọi là lợi hại, hai người giận nhau, ai cũng không thèm để ý đến ai, cho nên họ luôn cho Tây Tử đi gọi bà nội anh xuống ăn cơm, nếu bà nội chịu ăn cơm cùng ông nội, trận cãi nhau đó coi như là đã xong.”

Là thật sự rất yêu rất yêu, cho nên mới có thể như vậy.

Đếm 10 năm không rời xa, cho dù là năm tháng khó khăn nhất, cũng vẫn nắm chặt tay, cùng nhau đến đầu bạc răng long.

Một trong những bức ảnh cũ mà Giai Kỳ thích nhất, ảnh nửa người, đôi mắt như chấm sơn, ngồi ngay thẳng, ánh mắt trong veo, xuyên qua ống kính dường như có thể cảm nhận được cảm giác thanh tú đó. Thiếu nữ 16 tuổi gia thế ưu tú, mái tóc bóng mượt đem thắm, mặc âu phục, không chút lo lắng phiền muộn, vẻ đẹp nhã nhặn trầm tĩnh của con nhà quyền quý thời xưa, không có một chút nào khiến người ta nghĩ đến phong ba bão táp ở nửa phần đời phía sau.

Cô nói: “Bà nội nhất định sẽ rất thất vọng, anh chọn đi chọn lại, kết quả cuối cùng chọn phải em, vừa không xinh đẹp, lại không thông minh, nhiều lúc lại ngốc nghếch. So với bà ấy hồi còn trẻ, kém quá xa rồi.”

“Anh thích em như thế đấy, có cách nào đâu chứ.”

Cuối cùng cô cười một lát.

“Ấy, cuối cùng cũng cười rồi, khó thật đấy. Sớm biết thế này đã mua một chiếc nhẫn kim cương lớn, chắc sẽ cười rục rờ hơn cũng nên.”

“Đồ dẻo mỏ.”

Anh trách móc: “Hôm nay em vẫn chưa hôn anh, sao biết lưỡi anh dẻo hả?”

Cô dụi dằm ngẩng mặt lên hôn anh.

Rất lâu sau, cô bỗng nhiên nhớ ra: “Giáp Cốt Văn đâu? Hôm nay sao không nhìn thấy nó?”

“Nhốt vào rồi.”

Cô cười: “Anh nhốt nó vào làm gì hả?”

“Biết rồi còn cổ tình hỏi.”

Anh không buông tay, tiếp tục hôn, cô đẩy anh ra: “Điện thoại reo kìa.”

Anh quả thực nản lòng: “Coi như không nghe thấy có được không?”

Lẽ mà lẽ mề cuối cùng vẫn đi nghe điện thoại, một lúc sau đi lại nói với cô: “Ngày mai Tây Tử đến Thượng Hải.” Ngừng lại một lúc: “Hòa Bình ngày mai cũng đến.”

Một lúc sau, anh mới nói: “Hay là em dừng gặp bọn họ.”

Giai Kỳ sững sờ một lúc, nhưng lắc đầu nói: “Không sao, dù gì sớm muộn mọi người cũng phải gặp mặt.”

Anh nói: “Cũng tốt.”

Ngày hôm sau, Giai Kỳ dậy rất sớm, đánh răng rửa mặt xong lại quay lên giường chờ đến lúc lâu, kết quả là Nguyễn Chính Đông gõ cửa đi vào: “Sao vẫn chưa dậy hả?”

Cô vội vàng kéo chăn vào: “Em vẫn chưa thay quần áo.”

Lại khiến anh nằm luôn vào đó, thật ra cô mặc một bộ quần áo ngủ kín mít, có hình gấu Teddy nhỏ, giống như một đứa trẻ.

Cô quả thật không có ý định mặc quần áo như thế nào, bởi vì đi quá vội vàng nên không đem theo hành lý gì cả, lúc đến mới sắm thêm vài bộ. Còn ở Thượng Hải đã nhiều năm nay nhà họ Nguyễn có thợ may vá riêng, đó cũng là lần đầu tiên Giai Kỳ đặt may quần áo, lấy số đo trong mấy ngày lần lượt được đưa đến, chỉ có mấy bộ quần áo ở nhà, kiểu dáng đơn giản mà chất liệu thoải mái, Giai Kỳ cảm thấy rất dễ chịu.

Nguyễn Chính Đông đi lại mở cửa tủ quần áo, ngó vào trong nhìn hai cái, nói: “Em có phải là phụ nữ không hả, không có một bộ quần áo kiểu cách nào cả.”

Giai kỳ nói: “Em không phải mỹ nhân, không cần mặc giống như là Thành Chi.”

Anh nhất thời bực mình: “Đồ tiểu quỷ, đồ hay ghen, chỉ thích lật lại chuyện cũ thôi.”

Cô đáp trả: “Đồ lăng nhăng, đồ củ cải, làm sai còn không muốn người ta nói.”

Anh đi lại ấn cô xuống hôn, Giai Kỳ cảm thấy không thở được, liền lấy tay đẩy anh ra, nhưng càng đẩy ra lại càng chặt hơn, hai người bắt đầu thở nặng nề hơn, tay của anh không ngoan ngoan, luồn vào dưới chân, Giai Kỳ chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh nóng khủng khiếp, hơi thở nóng nóng của anh phả vào gáy cô, ngứa ngứa, tay anh đã giống như một chú cá, trườn vào bên trong ống tay áo rộng thùng thình của cô, thuận theo khuỷu tay cô đi xuống dưới, Giai kỳ hoảng loạn, chỉ cảm thấy bại trận hoàn toàn, nhất thời hoảng hốt, liều mạng đá anh một cái, đúng lúc đá trúng phải anh, anh rên lên một tiếng, cuối cùng tránh sang một bên, cúi gằm xuống đau đớn.

Giai Kỳ biết rằng mình đã đá mạnh, hoảng hốt đến mức vội vàng trồm dậy: “Không sao chứ?”

Anh vẫn không nói gì, Giai Kỳ hoảng hốt: “Đá trúng chỗ nào thế?”

Một lúc lâu sau anh mới nghiêng răng buông ra một câu: “Không sao.”

Giai Kỳ vô cùng áy náy, trước đây đùa nghịch cùng bạn cùng phòng, lúc cấp bách cô cũng đã đá nhầm người khác, làm cho chân của Quyên Tử thâm một vết lớn, mấy ngày sau mới hết, từ đó Quyên Tử luôn đùa rằng cô sinh năm con lừa.

Có thể thấy rằng đã đá quá mạnh, Giai Kỳ nói: “Em xem nào, đá vào đâu thế.”

Bỗng chốc anh mặt đỏ tía tai, đẩy tay ra chạy mất, bỏ Giai Kỳ lại ở đó. Đó là lần thứ 2 Giai Kỳ thấy anh đỏ mặt, đột nhiên tỉnh ngộ ra, hai má bỗng chốc nóng như lửa đốt, đôi chân trần đứng trên mặt đất, sàn nhà gỗ tếp đen bóng sáng lên, ngấm lên chân vừa lạnh vừa buốt, thật sự muốn đào một cái lỗ rồi chui xuống đó trốn.

Một lúc sau xuống lầu lại thấy Nguyễn Chính Đông, vẫn cảm thấy lúng túng, ngại không dám nói chuyện với anh, cho đến tận lúc Giang Tây đến.

Giang Tây vẫn xinh đẹp như thế, vui vẻ ôm lấy Giai Kỳ: “Tôi nói với chủ nhiệm rằng nếu không cho tôi nghỉ phép, tôi sẽ kiện ông ấy, ông ấy mới cho tôi được nghỉ phép năm. Vừa đúng lúc Hòa Bình đi công tác, nên tôi kéo anh ấy đi cùng.” Lập tức để ý thấy chiếc nhẫn trên tay cô: “À.....chiếc nhẫn này.....” Kéo tay Giai Kỳ, quay đầu lại cười: “Anh, anh cũng quá đáng thật đấy, việc lớn như thế, cũng không nói với bọn em một tiếng.”

Nguyễn Chính Đông chỉ cười: “Chẳng lẽ lại mời tất cả bạn bè người thân đến thông báo cho toàn thiên hạ hả?”

“Đương nhiên rồi,” Giang Tây cười láu cá: “Không cần thông báo cho toàn thiên hạ, mời tất cả bạn bè người thân ở Thượng Hải, đặc biệt là mấy người bạn gái cũ của anh đến tụ tập một lát, như thế là được rồi.”

Nguyễn Chính Đông lườm mắt, đôi mắt đen phượng lại càng trở nên nghiêm nghị tuấn tú hơn, Giang Tây vốn dĩ không sợ anh, tính trẻ con làm mặt hề với anh.

Mạnh Hòa Bình vẫn cứ đứng ở đó, Giai Kỳ cảm thấy rất khó có thể mỉm cười, nhưng rất nỗ lực mỉm cười: “Uống trà nhé? Hay là cà phê?”

Anh nói: “Cảm ơn, không cần.”

Giang Tây nói: “Cô đừng để ý đến anh ấy, con người anh ấy hơi cổ quái, chỉ uống nước lọc, giống như là Tưởng Giới Thạch ấy.”

Giai Kỳ ngừng lại một lúc, nói: “Em đi rót trà.”

Nguyễn Chính Đông nói: “Bảo cô Lý đi làm ấy, hơn nữa Tây Tử và Hòa Bình cũng không phải là người ngoài.”

Giai Kỳ vẫn xuống nhà bếp giúp cô Lý pha trà, cô Lý nói: “Tây Tử thích nhất là trà chanh mật ong.” Thế là cô giúp cắt chanh, chanh rất tươi, vừa cắt xuống nước liền bắn ra, bắn đúng vào mắt, nhất thời cay hết cả mắt, không mở ra được. Cô Lý á lên một tiếng, vội vàng lấy khăn sạch đưa cho cô, cô giữ mắt, cười nói: “Thật là vô dụng quá, chuyện nhỏ như vậy mà cũng không làm nổi.”

Cô Lý nói: “Cái này bắn vào mắt là đau nhất đó.”

Là rất đau, làm cho người ta không tìm được nước mắt.

Nâng chiếc khay trà lên phòng khách, mắt đỏ đỏ giống như một con thỏ, Nguyễn Chính Đông lập tức nhìn thấy: “Sao thế?”

Cô không tìm được lại dụi một lát: “Nước chanh bắn vào mắt.”

Anh nói: “Đã bảo em là đừng làm, em lại cứ thích trở tài cơ.”

Giang Tây đứng bên cạnh nói thêm vào: “Thối thối đi, anh, mau giúp Giai Kỳ thổi cho đỡ đau, thật đấy.”

Nguyễn Chính Đông làm ra vẻ muốn đánh cho Giang Tây một cái, cô liền thu lại trốn vào sau Mạnh Hòa Bình, chỉ cười hì hì.

Bởi vì thêm hai người, căn nhà rộng lớn dường như trong chốc lát nóng hổi lên. Ngay cả cô Lý cũng vô cùng vui vẻ, vội vàng chuẩn bị bữa tối, Giai Kỳ ở dưới bếp giúp cô Lý, Giang Tây đứng ở cửa bếp thò đầu vào: “Cần cháu giúp đỡ không?” Cô Lý cầu trời lạy phật: “Giang Tây cháu đừng có vào mà làm loạn thêm, ra chơi cùng Mạnh Hòa Bình đi.”

Giang Tây vẫn cứ vào phòng bếp: “Anh ấy đang đánh cờ cùng anh cháu, hai người đó, hề đánh cờ, là không để ý đến ai nữa.”

Giai kỳ cũng không để cho cô ấy động tay vào, Giang Tây cười: “Lần này tôi quả thật từ chủ thành khách rồi.” Nói làm cho Giai Kỳ cảm thấy hơi ngại, do đó làm bộ giả vờ cho cô giúp mình nhặt rau, Giang Tây làm xong dường như cảm thấy mình dư sức, lại giúp bóc hạt sen, nhìn Giai Kỳ thái rau, nhất thời dường như sùng bái: “Trời ơi, động tác của cô chuyên nghiệp giống như là cô Lý vậy.”

Cô Lý vẻ mặt tươi cười hơn hở, nói: “Tôi sắp thất nghiệp rồi, Đông Tử chỉ thích ăn thức ăn Giai Kỳ nấu thôi.”

Giang Tây nói: “Cháu vẫn chưa được ăn nè, số anh trai cháu thật tốt.”

Giai Kỳ cười cười, bỗng nhiên Giang Tây than thở: “Thật ra nhiều năm này, lúc nhỏ ấy, cũng lương lương mộ mộ nhưng gia đình khác, cả nhà ở trong bếp cười cười nói nói, làm một bữa cơm, đó mới giống như một gia đình chứ, có không khí dân dã. Không ngờ rằng hôm nay lại có thể được như thế này. Giai Kỳ, cô sớm kết hôn với anh trai tôi đi, sau này ngày ngày tôi đều được đến chỗ hai người ăn trực cơm.”

Cô Lý nói: “Thật là, Tây Tử, cháu cũng mau chóng kết hôn với Mạnh Hòa Bình đi, kết hôn rồi sao lại còn đến nhà chị dâu anh trai ăn trực cơm chứ.”

Giang Tây nói: “Mạnh Hòa Bình còn bận lắm, làm gì có thời gian ở nhà ăn cơm, cho nên sau này cháu sẽ có rất nhiều cơ hội đến nhà anh trai ăn trực cơm, đúng thế, chị dâu nhỉ?”

37. Chương 20

Con dao trong tay Giai Kỳ trượt ra, chỉ cảm thấy đầu ngón tay xót, máu đã chảy xuống. Giang Tây kêu thất thanh “Trời ơi”, cô Lý hốt hoảng chạy đi lấy hộp thuốc, lấy cả bình rượu trắng Vân Nam ấn lên, ép chặt vết thương. Giai Kỳ miễn cưỡng cười, nói: “Cũng không biết tại sao, hôm nay tôi.....” Giang Tây tay chân lóng ngóng giúp cô băng vết thương, nói: “Nhiều máu quá, hay là đến bệnh viện?” Giai Kỳ nói: “Không sao, vết thương nhỏ thế này đi bệnh viện làm gì chứ.” Cô Lý cũng hoảng hốt, nói: “Tôi đi gọi y tá Vương đến.” Giai Kỳ nói: “Không sao, không sao thật mà, cô xem máu đã ngừng chảy rồi.” Cô Lý thấy vết thương quả nhiên đã không còn chảy máu nữa, liền giúp Giai Kỳ lấy bông y tế và miếng dán băng lại, nói: “Hai người ra ngoài xem tivi đi, hai người ở đây, cô không yên tâm tý nào, lại động vào nữa bị thương nữa, làm cho cô không thể yên tâm được.”

Giai Kỳ cũng cảm thấy ngại, liền đi ra ngoài cùng Giang Tây. Một lúc sau cơm đã nấu xong, Giang Tây liền lên phòng sách, chỉ thấy trong phòng sách im lặng, Mạnh Hòa Bình và Nguyễn Chính Đông ngồi hai bên ghế, đối mặt với bàn cờ trắng đen, đều đang rất tập trung tinh thần.

Giang Tây nhìn thấy trên bàn cờ chỉ còn có mấy quân cờ, liền hỏi: ‘Ai thắng vậy?’

Nguyễn Chính Đông ngẩng đầu lên nhìn cô, liền đứng dậy, nói: “Đi thôi, xuống ăn cơm.”

Mạnh Hòa Bình cười cười, nghịch một quân cờ trong tay: ‘Thua rồi liền bỏ chạy, nhiều năm như vậy đều vẫn cứ như thế.’

Nguyễn Chính Đông nói: “Ai thua rồi, cục diện này không phải vẫn đang tắc sao, nhiều nhất cũng chỉ là hòa thôi.”

“Quân hoàng hậu của cậu đã không còn đường rút nữa rồi, sao lại chưa thua chứ?”

“Nhưng cậu cũng không thể chiếu tướng quân của tớ, tại sao không phải là hòa hả?”

Giang Tây lắc lắc tay Mạnh Hòa Bình: “Đừng tranh nữa, đi thôi, đi thôi, em đói rồi.”

Sau khi xuống lầu Nguyễn Chính Đông thấy tay Giai Kỳ quân băng, rõ ràng đỡ đau một lúc, mới hỏi: “Sao thế?”

Giang Tây nói: “Lúc thái rau bị cắt phải, đau lòng hả? Xem lần sau có còn bảo người ta xuống bếp nữa không? Rửa tay nấu cơm, anh chỉ lo hưởng phúc thôi.”

Nguyễn Chính Đông nói: “Ăn cơm thôi.”

Không hiểu vì sao, bữa cơm đó vô cùng nặng nề, ngay cả Giang Tây cũng dường như cảm thấy điều gì, ăn cơm xong hỏi nhỏ Giai Kỳ: “Anh trai tôi sao lại xì mặt ra thế nhỉ?”

Giai Kỳ chỉ đáp: “Tôi không biết.”

“Cô đừng để ý đến anh ấy, tính khí anh thấy là như thế.” Giang Tây lại giải thích cho cô, “Con người anh trai tôi rất kỳ quái, không vui là xì mặt ra, lúc vui thật sự khuôn mặt cũng vẫn cứ xì mặt ra, nói hay một chút thì gọi là uyên thâm khó lường, nói khó nghe hơn một chút thì gọi là vui buồn thất thường.”

Giai Kỳ cười cười, Giang Tây thúc giục cô: “Chúng ta dạo phố đi tiêu tiền thôi, lúc mà không thể thuyết phục được đàn ông, thì chúng ta đi tiêu tiền của họ.”

Đúng lúc Nguyễn Chính Đông đi lại, nghe được câu cuối cùng của cô ấy, đưa tay ra gõ đầu cô: “Nói gì hả?”

“Đang nói những lời nói của danh nhân.” Giang Tây chỉ kéo Giai Kỳ, “Chúng ta đi, đừng để ý đến anh ấy.” Quay đầu lại gọi: “Hòa Bình, làm lái xe cho bọn em, đưa em với Giai Kỳ đi.”

Giai Kỳ nói: “Cô cùng anh ấy đi đi, tôi hơi mệt, muốn ở nhà ngủ trưa.”

Giang Tây không có cách nào với cô, đành thôi.

Giai Kỳ đứng đó nhìn họ chuẩn bị đi, chỉ có mấy ngày không gặp, Mạnh Hòa Bình dường như lại cao hơn so với trong trí nhớ của cô, chắc là vì gầy, hoặc là bởi vì cách quá xa, luôn cảm thấy khuôn mặt mơ hồ, nhìn không rõ. Anh giúp Giang Tây lấy áo khoác, Giang Tây vừa quàng khăn vừa nói với anh cái gì đó, từ xa có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của cô, xinh đẹp thanh tú, cười rất ngọt ngào.

Cô khoác tay anh, cùng nhau đi ra.

Bỗng nhiên Giai Kỳ cảm thấy mệt, hết sức mệt mỏi, bên cạnh cơ thể là chiếc cầu thang, chiếc cột khắc đá lạnh lẽo, dựa người vào bên trên.

“Giai Kỳ.”

Cô quay đầu lại, không biết từ khi nào Nguyễn Chính Đông đã đứng sau lưng cô.

Trong giây phút đó cô vô cùng yếu ớt, dường như không có chút sức lực nào có thể đứng vững, anh chậm chậm dang hai tay ra, cô nhắm mắt lại, mặc kệ cho anh ôm chặt mình.

Cô vẫn luôn cho rằng bản thân mình vô cùng kiên cường, hôm nay mới biết hóa ra bản thân mình hèn nhất đến mức đáng thương.

Anh cúi thấp đầu, hôn cô thật sâu.

Đôi môi anh hơi lạnh, còn má cô thì nóng, trong đầu cô mê man, chỉ đắm chìm thật sâu vào nụ hôn đó, chỉ mong rằng vĩnh viễn sẽ không suy nghĩ nữa, tất cả mọi thứ trước đây, tất cả mọi thứ về sau, nếu có thể vĩnh viễn quên đi, thì sẽ tốt biết bao.

Cũng không biết bao lâu sau, anh bỗng nhiên dừng lại, cô hơi hoang mang quay đầu lại nhìn theo anh mắt của anh.

Mạnh Hòa Bình đứng ở cửa, yên lặng nhìn họ.

Khoảng cách xa quá, khuôn mặt anh vẫn cứ mơ hồ, nhìn không rõ, phòng khách vô cùng tối tăm vắng lặng, giọng nói của anh hơi có tiếng vọng lại ừ ừ.

Anh nói: “Tớ quên không mang chìa khóa.”

Anh đi lại, chùm chìa khóa đó đặt ở trên bàn trà, anh đi thẳng đến bên cạnh bàn trà, bỗng nhiên Nguyễn Chính Đông tiến lên vài bước, đúng lúc Mạnh Hòa Bình muốn đưa tay ra, Nguyễn Chính Đông đã cúi vai xuống cầm chùm chìa khóa lên.

Mạnh Hòa Bình đeo găng tay, găng tay da màu đen tuyền, da dẻ mềm mịn, mười ngón tay thon dài.

Vẫn là lúc học đại học, có một hôm, cô ngồi ở bậc thềm của phòng tự học, anh tìm thấy. Bịt mắt cô từ sau lưng, giống như là trẻ con, không nói gì, chỉ không nói gì.

Ngón tay cô ấn vào đôi bàn tay đó, gỡ ra khỏi mặt, tươi cười gọi: “Mạnh Hòa Bình!”

Cô vẫn nhớ, nhớ ngón tay thon dài đó, nhớ mùi thuốc lào nhàn nhạt giữa các ngón tay anh, nhớ mười ngón tay anh linh hoạt nhảy múa trên những phím đàn đen trắng.

Quay đầu lại, sẽ có thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của anh.

Nguyễn Chính Đông đưa tay ra chuyển cho anh chùm chìa khóa

Anh đưa tay ra nhận lấy, đưa tay ra một nửa lại thu lại, tháo bỏ chiếc găng tay bên tay phải xuống, xòe lòng bàn tay ra nhận lấy.

Sau đó nói: “Cảm ơn.”

Anh đi rất vội rất nhanh, nhưng cũng không hề quên đóng cửa lớn, men theo cửa đi ra ngoài, sau đó là hàng lang rộng lớn, đi xuống cầu thang, bậc thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm.

Xe đỗ ở trước cầu thang.

Anh mở cửa xe, không khí trong xe ập vào người, kèm theo mùi hương nhè nhẹ, là nước hoa Tresor mà Giang Tây dùng, mùi vị ngọt mà ngấy, quen thuộc đến mức xa lạ như thế.

Anh cắm chìa khóa vào, nổ máy khởi động, nói lỏng phanh, ấn ly hợp

Sau đó mở ga.

Tiếng động cơ nổ nhẹ nhàng dần dần có quy luật, bỗng nhiên dừng lại, tắt máy.

Anh lại khởi động lần nữa.

Vừa mới đạp ga xuống, lại bị tắt máy.

Anh quay chìa khóa xe một lần nữa, hàng ngày đều lặp lại vô số lần các động tác đó, mở máy, nói lỏng ly hợp, đạp ga, nhắm mắt vào cũng có thể hoàn thành được tất cả, nhưng sao lúc này lại khó đến như vậy, lòng bàn tay anh toàn mồ hôi, chiếc vô lăng bằng da thật dường như trở nên trơn trượt, trơn đến mức không nắm chắc được..

Chiếc xe bị tắt máy lần thứ ba.

Cuối cùng Giang Tây hỏi anh: “Sao thế?”

Anh không trả lời cô, chỉ ngồi ở đó, dùng bàn tay không đeo găng lau trán mình, dường như muốn lau đi cái gì, chỉ cảm thấy tay và trán đều lạnh buốt, giống như có mồ hôi lạnh.

Một lúc lâu sau, anh lại khởi động xe một lần nữa. Lần này cuối cùng cũng không bị tắt máy nữa, anh lái xe vào con đường. Men theo con đường rẽ ở một chỗ, tòa nhà bị cây che phủ dần dần biến mất sau gương chiếu hậu, dần dần biến mất, biến mất trong tầm mắt.

Hóa ra không mưa, anh cứ lơ mơ nghe thấy tiếng mưa rơi, tiếng mưa rả rích, nhưng hóa ra không hề có mưa, con đường nhựa màu đen kéo dài ra trước mắt, anh không có cách nào quay đầu lại nhìn. Chiếc xe đã đi ra khỏi chiếc cổng sắt của hoa viên. Thuận theo con đường lớn đi ra ngoài, sau đó rẽ ngoặt.

Xe rẽ vào một con đường khác, dường như đột nhiên trở nên rộng rãi sáng sủa, trước mắt đã là con phố phồn hoa.

Hai bên vẫn là những cây ngô đồng Pháp, cành cây khẳng khiu, chiếu bóng vào kính xe, lướt qua nhanh chóng, giống như là nước chảy, bóng của những cành cây lơ mơ, giống như là gợn sóng trên biển.

Lúc này anh mới hỏi: “Đi đâu?”

“Quảng trường Hằng Long,” Giang Tây nói: “Lúc này không phải đã nói với anh một lần rồi sao.”

Anh ồ một tiếng, giảm tốc độ để thuận tiện cho việc chú ý biển báo giao thông, nhưng nhất thời không nhìn thấy biển chỉ thị, thuận miệng hỏi: “Bây giờ phải đi theo hướng nào?”

Giang Tây vô cùng kinh ngạc: “Đây không phải là đường Hoài Hải sao, rốt cục hôm nay anh sao thế hả?”

Dường như lúc đó anh mới tỉnh lại, xung quanh đều quen thuộc như thế, kiến trúc quen thuộc, con đường quen thuộc, phương hướng quen thuộc, tất cả đều tuôn trào lên, nhấn chìm anh, dâng trào lên. Nơi sự phồn hoa của thành phố này, đã bao nhiêu lần lái xe qua như vậy, vốn dĩ con đường này đáng lẽ nên quen thuộc

như lòng bàn tay. Hơn nữa đốm đỏ nhấp nháy trên màn hình của xe, men theo bản đồ chậm chậm sáng lên, chỉ thị cho anh biết vị trí hiện tại

Khoa học kỹ thuật đã phát triển như vậy, dường như tất cả các ngõ ngách trên thế giới này, cho dù là nơi xa xôi bên kia đại dương, cũng có thể được vệ tinh GPS tìm thấy.

Nhưng có những thứ, rõ ràng là ở ngay bên cạnh, lại không có cách nào tìm được nó.

38. Chương 20 (tiếp)

Giống như tất cả phụ nữ, Giang Tây thích đi dạo phố, Mạnh Hòa Bình rất ít khi đi cùng cô, bởi vì bận, mà bình thường Giang Tây cũng bận, hai người rất ít khi ở cùng nhau, cho dù ở cùng nhau cô cũng không hề giống với những người con gái khác, cứ luôn bám lấy anh không rời ra. Đa phần đều là cô đi dạo phố cùng bạn bè.

Đi mua giày, nhân viên cửa hàng nửa quỳ trên nền nhà, thử kiểu giày cho Giang Tây so sánh xem, đôi giày da Italy rất đẹp, có khắc hoa tinh xảo và hạt thạch anh nhỏ, phát ra mùi hương đặc biệt của da.

Giang Tây hỏi anh: “Đôi nào đẹp?”

Anh quỳ xuống giống như là nhân viên cửa hàng, chăm chú quan sát lúc lâu, mới nói: “Đôi màu trắng đẹp.”

Giang Tây mỉm cười: “Em cũng thấy đôi đó được, mặc vậy nhất định là sẽ rất đẹp.” Lại nói: “Nhưng mấy người cũng cố chấp quá, 10% cũng không chịu giảm.”

Cô nhân viên vui vẻ cười: “Tiểu thư Nguyễn biết quy định của cửa hàng chúng tôi rồi đấy, đó là hàng mùa xuân mới của năm sau, vừa mới nhập về, cho nên chỉ có thể giảm 5%, tiểu thư có thể bạch kim nên được giá đó, tiểu thư biết đấy, nếu không phải là hội viên của chúng tôi, đến 1% cũng không giảm.”

Mạnh Hòa Bình nói: “Thích thì mua đi.”

Giang Tây nói: “Nhưng đôi này không vừa chân, hơi to một chút, lấy đôi nhỏ hơn cho tôi thử xem sao.”

Nhân viên cửa hàng nói: “Chúng tôi nhớ rằng cô đi số 7 mà, để tôi bảo họ lấy số nhỏ hơn cho cô thử nhé.”

Bỗng nhiên Mạnh Hòa Bình nhớ ra, liền nói: “Cô ấy đi giày số 6.”

Giang Tây ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, một cô nhân viên cực kỳ xinh đẹp khác, nói: “Nguyễn tiểu thư, bạn trai cô đối với cô thật tốt, vừa quan tâm lại chu đáo, ngay cả cô đi giày số mấy cũng nhớ.”

Một lúc sau nhân viên cửa hàng mang đến một đôi khác cho Giang Tây thử, cô đi vào giày thử, quá nhỏ.

Hai đôi bày ở đó, Giang Tây lại thử đôi lúc trước, vẫn cảm thấy hơi rộng, nhưng đôi số 6 lại không thể đi được, ở giữa lại không có số khác.

Mạnh Hòa Bình nói: “Hay là mua đôi này đi, rộng một chút không sao.”

Giang Tây thu chân lại, đi vào đôi giày của mình: “Thôi, không mua nữa, không cần mua nữa.” Đứng dậy đi ra phía cửa, lại dừng bước, bỗng nhiên quay đầu lại nói với nhân viên cửa hàng: “Tôi lấy đôi số 6, giúp tôi gói vào.”

Nhân viên cửa hàng nói: “Được, được.”

Mạnh Hòa Bình nói: “Không phải là nhỏ quá sao?”

Giang Tây cười mà như không cười nói: “Em muốn đôi đó.”

Bình thường anh rất ít khi thấy cô như thế này, cho nên không nói gì nữa, lấy ví tiền ra rút tấm thẻ tín dụng đưa cho nhân viên cửa hàng, một nhân viên khác thành thực gói đôi giày lại, bỏ vào túi, niềm nở nói: “Nguyễn tiểu thư có thời gian thì đến xem nhé, tuần sau chúng tôi sẽ nhập hàng mới từ đại lục về.”

Hôm nay dường như tâm trạng của Giang Tây khá tốt, đi hết cửa hàng này đến cửa hàng kia, thử rất nhiều quần áo, cũng mua rất nhiều. Tay trái một túi tay phải một túi, Mạnh Hòa Bình cầm giúp cô. Mặc dù vẫn

là giữa đông, nhưng các mặt hàng mùa xuân mới đã được xếp lên giá của các cửa hàng, màu sắc mềm mại xinh đẹp, làm cho người ta nghĩ đến không khí của mùa xuân, tươi mới mà trong lành.

“Đẹp không?” Cô mặc một áo len, phối với một chiếc quần màu xám, khuôn mặt đẹp dễ tươi sáng, mỉm cười hỏi anh.

Anh chỉ đáp: “Đẹp.”

Thẻ tín dụng quẹt qua, âm thanh ngắn ngủi, trên tay lại xách nhiều túi hơn, cuối cùng đi đến bãi đỗ xe, túi lớn túi nhỏ, chất đầy ở ghế sau xe.

Giang Tây thở dài một tiếng: “Thật thoải mái.” Lại nói, “Tháng trước bọn em đến làm khách mời đặc biệt trong chương trình của Việt Nguyệt, không biết là anh có xem kỳ đó không nữa. Nhưng em nghĩ rằng chắc chắn là anh không xem rồi.”

Đó là một chương trình đàm thoại nữ giới rất nổi tiếng, Mạnh Hòa Bình thật sự không xem.

“Chủ đề của kỳ đó là Tình yêu và vật chất, cuối cùng bọn em đều công nhận rằng, tình yêu được đảm bảo bởi điều kiện vật chất, sẽ tương đối dài lâu.” Cô dừng lại một lát, “Nhưng, cái định luật đó lại không thể quay ngược lại được, bởi vì cho dù có được đảm bảo về vật chất, cũng chưa chắc sẽ có tình yêu.”

Từ trước đến nay trước mặt Mạnh Hòa Bình cô luôn hoạt bát, anh chỉ cảm thấy dường như lúc này cô vô cùng nghiêm túc, do đó cười hỏi: “Sao đột nhiên lại than thở thế hả?”

Giang Tây nhún nhún vai: “Về nhà thôi.”

Anh lại do dự một lúc: “Buổi tối chúng ta ra ngoài ăn cơm được không, đi tới đường Phần Dương ăn món thị nướng mà em thích.”

Giang Tây nghiêng đầu nghĩ một lát, nói: “Cũng được.”

Tên Trung Quốc của nhà hàng Nhật Bản đó là Tiên Chá Hiên, mở ở trong nơi ở cũ của Bạch Sùng Hi, căn nhà lớn kiểu cũ, sau khi sửa chữa trông rất mềm mại. Quan trọng là thức ăn ngon. Giang Tây thích ăn nhất món thịt nướng kiểu cũ ở đây, dường như ăn mãi không chán.

Tửu lượng của cô rất khá, uống rượu trắng, hai má hơi hồng lên, Mạnh Hòa Bình còn phải lái xe, cho nên không uống rượu, thấy cô uống hết cốc này đến cốc khác, liền nói: “Sao hôm nay vui vẻ thế hả?”

Giang Tây ngẩng đầu lên một lúc, nói: “Bởi vì có sao.”

Trần nhà bằng kính, ngẩng đầu lên là bầu trời, quả nhiên có sao, chỉ là đêm đông lạnh giá của thành phố này, lấp lánh vô số ánh đèn, nhưng ngôi sao nhạt mà mơ hồ, mắt thường dường như không thể phân biệt được.

“Lúc em đi học ở Anh, đã từng xem một bộ phim, ngay cả tên cũng quên rồi, nhưng trong đó nhân vật nữ chính nói một câu, em lại cứ nhớ mãi.”

Ánh mắt cô long lanh mênh mông, dường như có ánh đèn đang lưu động, có lẽ là do uống nhiều rượu, cũng có lẽ là do mù tạt.

Anh hỏi: “Là câu gì?”

Cô lại cười nghịch ngợm: “Em không nói với anh biết.”

Ăn cơm xong Giang Tây lại kéo anh đến quán bar, cô vốn dĩ là người thích sự náo nhiệt, trong quán bar không được mấy tiếng, đã quen biết một đồng người, ngay cả Mạnh Hòa Bình cũng bị bọn họ làm cho sôi nổi lên, lắc xúc xắc oằn tù tù chơi trò chơi nói thật, chơi xếp hình xếp gỗ, tất cả các trò có thể chơi được dường như đều chơi hết, chơi đến mức điên cuồng, cuối cùng ngay cả Mạnh Hòa Bình cũng đã uống hết mấy chai Heineken

Đây là lần đầu tiên trong đời Mạnh Hòa Bình lái xe sau khi uống rượu, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng mà rất nhanh, khó có thể khống chế. Gào thét lướt qua đường cao tốc, đêm khuya ở thành phố này vẫn cứ phồn hoa như thế. Vô số những chiếc đèn tầng tầng lớp lớp, mỗi tòa nhà dường như đều như những tòa tháp

thủy tinh lớn. Gần gần xa xa lao về phía trước, dường như là đổ sụp xuống, cứ đè chặt xuống đầu, nhưng cứ chạy trên con đường cao tốc ngoằn ngoèo, lại bị bỏ lại sau xe một cách nhẹ nhàng nhanh chóng.

Giang Tây mở cửa sổ xe, gió lập tức ủa vào, thổi tung chiếc khăn trên cổ cô, nhưng chiếc tua dài lướt qua cánh tay anh, giống như ngón tay của ai đó, nhẹ nhàng mà mềm mại. Anh cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn hỗn độn.

Đèn đỏ, anh chậm chậm dừng xe lại.

Bỗng nhiên Giang Tây nghiêng người lại, hôn anh.

Trên người cô có mùi nước hoa, mùi rượu, mùi phấn son, ấm áp mà mềm mại, giống như là cánh tay cô, ôm lấy anh, dựa sát vào nhau, không thể suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ.

Chiếc xe đằng sau bấm còi inh ỏi, còn có người huýt sáo, cuối cùng cô hơi tách khỏi anh ra, đôi mắt long lanh vẫn cứ nhìn anh chăm chú, bỗng nhiên gọi anh cả họ lẫn tên: ‘Mạnh Hòa Bình.’

Anh không đáp, cổ họng và trong mắt cứ cay cay, có một nơi ở chiếc xương sườn thứ 2 bên trái cơ thể, xốt đến mức đau len, đau như kim châm, giống như là có một mũi khoan nhỏ ở đó, khoan vào trong, không thể rút ra được. Khóe mắt nóng nóng, gió lạnh thổi trên mặt, giống như là những con dao. Không có một nơi nào là ấm áp, đều là lạnh, hiện tại đều là lạnh.

Cô lại chỉ gọi anh một tiếng như thế, không nói gì nữa, lặng lẽ mà yên ắng, sau đó dần dần quay đầu, chỉ như thế, ngủ thiếp đi.

Cô ngủ cũng giống như một đứa trẻ, cuộn người ở đó, thu mình vào rất nhỏ.

Anh lái xe về, lái thẳng vào cánh cổng sắt quen thuộc. Đêm đã khuya, chỉ có những chiếc đèn ở hai bên đường, sáng lên cô đơn. Sau hàng cây thấp thoáng có ánh đèn mờ mờ của căn nhà, anh dừng xe lại, không tắt máy, không khí ẩm ướt ù ù trong xe, quay mặt nhìn Giang Tây đang ngủ say, có một lọn tóc rơi xuống, rủ xuống trên mặt, khuôn mặt hồng hồng, lại càng giống một đứa trẻ hơn.

Anh lấy hộp thuốc ra, lấy một điếu, châm lửa, mùi vị thuốc lá quen thuộc mà ngọt lạnh, thấm vào trong phổi, nặng nề thở ra.

Trong màn đêm vắng lặng chỉ có đốm lửa đỏ đỏ của điếu thuốc, giống như là viên hồng ngọc rực rỡ.

Anh nghĩ lại đêm đó, cũng là một đêm mùa đông lạnh giá mà quang đãng, ban đêm ở Bắc Kinh khó mà có thể thấy được sao, mơ hồ, không rõ ràng, còn anh ngồi ở trong xe, chỉ hút hết điếu này đến điếu khác, dường như chỉ có thuốc lá, mới có thể làm tê dại tất cả cái nỗi đau chìm ngập đó.

Cho đến tận khi trời sáng, anh lái xe rời đi, lúc quay xe, anh mới chú ý đến chiếc xe ở phía xa, cũng đã dừng ở đó cả đêm.

Anh nhớ đến câu nói của Giang Tây ở trong nhà hàng, bắt giắc ngẩng đầu lên, ấn nút mở ra cửa sổ nóc xe, cách tấm kính, những ngôi sao xa xôi mà nhai nhòa, mơ hồ đến mức không nhìn thấy.

Giang Tây không hề biết, thật ra anh biết cô nói đến bộ phim nào.

Anh nhớ, nhân vật nữ chính nói: “Mỗi lần muốn rơi nước mắt, em sẽ ngẩng đầu lên nhìn những ngôi sao, như vậy nước mắt sẽ không chảy xuống.”

39. Chương 21

Giang Tây ngủ đến trưa mới dậy, lúc tỉnh dậy cảm thấy hương thơm nồng nàn khắp căn phòng, hóa ra trên bàn trang điểm, trước giường đều đặt những bó hoa hồng lớn, rực rỡ xinh đẹp.

Sau khi xuống lầu cô Lý cười nói với cô: “Hòa Bình quả thật có lòng, mua hoa đẹp thật đó. Còn sợ đánh thức cháu, nhờ cô giúp đặt vào phòng, cô thấy cháu vẫn còn ngủ, nên không gọi dậy.”

Giang Tây cười cười, hỏi: “Anh trai cháu đâu?”

“Đi bệnh viện kiểm tra rồi, Giai Kỳ đi cùng cậu ấy. Hiếm có được cô gái như Giai Kỳ, quan tâm chăm sóc tất cả, làm việc là chu đáo, cả ngày bận rộn giúp cậu ấy, quả thật hiếm có.”

Hôm nay Giang Tây cảm thấy vô cùng nhàm chán, ăn cơm xong liền đi đến phòng sách đọc sách. Lúc nhỏ gặp phải chuyện gì, cô thường không nói gì trốn vào phòng sách, ngồi trên đỉnh chiếc thang cao cao, chống cằm, nhìn vào gáy những cuốn sách màu xám đen, giống như những viên gạch nhỏ hẹp, dày đặc xây lên bức tường sách từ nền nhà đến tận trần, chỉ ngồi đó chờ đợi.

Lúc nhỏ Nguyễn Chính Đông không thích chơi với cô, bởi vì cô nhỏ hơn anh mấy tuổi, lại là con gái, cho nên luôn chê cô phiền phức. Nhưng tính cách Mạnh Hòa Bình rất tốt, mỗi lần chơi trò chơi đều đem cô đi cùng, cũng gọi cô là em gái như Nguyễn Chính Đông, Nhưng cô thích trêu đùa anh, bởi vì tính cách anh khoan dung rộng rãi, chịu nhịn chịu nhường để cô trêu chọc làm nũng, so với Nguyễn Chính Đông, anh còn giống với anh trai cô hơn. Lúc mới đầu cô cũng gọi anh là anh trai, lớn hơn một chút thì gọi là anh Hòa Bình, mười mấy tuổi cô đi Anh học nội trú, trường học nữ sinh giáo hội, nguyên tắc vô cùng nhiều, gọi điện thoại đường dài về cho anh, lại gọi “Anh Hòa Bình”, kết quả là anh cười lớn trong điện thoại: “Chim bồ câu hòa bình phối thêm cành ôliu, chính là liên hợp quốc rồi.” Nói thế làm cô ngại, vì thế học dần cách gọi anh là Hòa Bình, dường như không lễ phép cho lắm, nhưng trong lòng lại mừng thầm. (Chú thích: trong tiếng Trung Quốc phát âm của từ “anh Hòa Bình” giống với từ “chim bồ câu hòa bình”)

Lớn lên từ lúc nào?

Về nước lại gặp anh, đã là một người thanh niên xuất sắc phong thái nhẹ nhàng, thời gian dường như lắng đọng trên con người anh, lắng đọng mà trầm tĩnh. Lúc đó công ty nhà đất của anh mới đi những bước đầu tiên, đang làm khu nhà đầu tiên ở ngoại ô Bắc Kinh. Cô vừa mới vào đài truyền hình làm thời sự, để phỏng vấn chuyên đề về nhà đất, anh tự mình lái xe đưa cô đi xem hiện trường khu nhà. Đến bây giờ cô vẫn nhớ khu nhà đó ở phía Tây ngoại ô, khi đó khu vực này tương đối hoang vu, cách thành phố rất xa, đường rất khó đi, lúc đến nơi mới nhìn thấy một ngôi biệt thự bên cạnh non nước, đan xen vào nhau, dưới ánh nắng chiều phong cảnh đẹp tựa như tranh sơn dầu.

Tất cả có 12 ngôi biệt thự, mỗi ngôi biệt thự có phong cách khác nhau, ngôi nhà số 1 chiếm diện tích nhiều nhất đã hoàn thành, ngôi biệt thự duy nhất có khuôn viên nhà theo phong cách Trung Quốc, giống như những nhà tứ hợp viện bình thường nhất, đi vào cổng bóng hoa tràn đầy mặt đất, một cây táo Nhật nhẹ nhàng nở hoa rực rỡ như gấm lụa, ánh mặt trời chiếu xuống, vô số những con ong bay ù ù xung quanh cây táo Nhật, ù ù vo ve, ngay cả tiếng nhị hoa sen rơi xuống bên trong vườn dường như cũng có thể nghe thấy.

Một bên hành lang là hiên nhà, một bên là phòng bếp và phòng để đồ, phong cách phòng bếp lại là kiểu cũ, xây một chiếc bếp lò truyền thống, một chiếc ống khói dài mà thẳng, làm cho cô cảm thấy vô cùng kỳ lạ hiếm gặp.

Hỏi anh, anh chỉ nói: “Mỗi lần lái xe ở nông thôn, nhìn thấy khói bếp từ xa, sẽ làm cho người ta có cảm giác muốn về nhà.”

Cô đoán bừa: “Căn nhà này, có phải là anh xây cho mình không vậy?”

Anh nói: “Đúng thế, luôn mơ rằng sau này mình già rồi, có thể ở đây, nuôi một ít chim chóc, vịt con, trồng nho ở hậu viên. Lúc hoàng hôn có thể lên núi đi dạo, nhìn khói bếp bay lên từ ống khói xa xa, liền xuống núi về nhà ăn cơm.”

Cô nói: “Đó là Tiểu Long Nữ và Dương Quá, thần tiên mới có thể làm được như thế. Nếu người con gái mà anh yêu, không đồng ý sống ở nơi ngoại thành xa xôi này thì sao hả? Hơn nữa chiếc bếp lò Trung Quốc này, có mấy người biết dùng để nấu cơm chứ?”

Anh không nói gì, một lúc lâu sau, mới cười cười: “Cho nên anh mới nói là bản thân mình đang nằm mơ.”

Ánh nắng mặt trời cuối xuân đẹp như thế, nghiêng nghiêng chiếu xuống hiên nhà, chiếu vào khuôn mặt anh, một nửa không mặt anh dưới bóng hoa, nhưng khi cười dường như không rõ ràng, nụ cười đó trống rỗng, ẩn dương hơi chau lại, sắc mặt anh sâu muộn mà chờ đợi, dường như nghĩ đến cái gì, lại dường như không nghĩ gì cả. Bỗng nhiên cô muốn đưa tay ra, vuốt thẳng ấn dương của anh.

Lúc lái xe về trời đã nhá nhem tối, con đường đó lại đang sửa, khi đó anh lái một chiếc xe việt dã Mitsubishi

hơi cũ, tình trạng xe không tốt, kết quả là cả đường tròn tránh, xe hỏng ở giữa đường. Anh gọi điện thoại cho công ty sửa xe, thành phố ở quá xa, chiếc xe kéo rất lâu mới vẫn chưa tới. Hai người ngồi trong xe, xung quanh tối đen như mực, không có thôn làng, cửa hiệu nào, còn bên ngoài xe là hàng loạt âm thanh của thiên nhiên, bầu trời đêm sâu thẳm tĩnh mịch, những ngôi sao lớn sáng rực, cô chưa từng nhìn thấy bầu trời đẹp như vậy, bầu trời đêm mùa xuân quang đãng, những ngôi sao chi chít, giống như là chiếc váy nhung đen được đính lên vô số những hạt cườm lạnh lẽo, thấp đến mức dường như có thể đưa tay ra chạm vào.

Buổi đêm tháng tư ở phương Bắc, cái lạnh của mùa xuân vẫn còn, nhiệt độ trong xe càng này càng thấp, cô hắt xì hơi một cái, anh hỏi: “Lạnh không?” Không đợi cô trả lời liền cởi chiếc áo khoác của mình xuống đưa cho cô, cô nhận lấy mặc vào, chiếc áo khoác vẫn còn hơi ấm của anh.

Ngồi ở đó càng ngày càng lạnh, họ chỉ đành cố gắng nói chuyện để phân tán sự tập trung. Từ những chuyện xấu hổ nhỏ đến tin tức tài chính, những chủ đề có thể nói dường như đều cố gắng đào bới ra để nói. Giang Tây cảm thấy vừa đói vừa rét, lại khát nữa, cũng không biết là qua bao lâu, cuối cùng nhìn thấy một ánh đèn sáng nhấp nháy nhấp nháy, xuất hiện ở phía đầu đường xa xa, tiếng xe ầm ầm dần dần đến gần, cuối cùng nhìn ra đó là xe kéo, cô vui mừng mở cửa xe ra nhảy xuống, quay đầu lại chỉ cười: “Cuối cùng cũng đợi được rồi.”

Bỗng nhiên trái tim cô rung động.

Mấy ngày hôm sau, cô tranh thủ thời gian đến công ty anh, trả áo khoác cho anh.

Chưa đến 8h sáng, thư ký mới đi làm, nhìn thấy cô nói: “Mạnh tổng tối hôm qua làm tăng ca, lại ngủ trong phòng làm việc đó.”

Cô gõ cửa nhưng không có ai trả lời, đẩy cửa bước vào, trong phòng cũng im ắng. Trên bàn ngang dọc toàn là bản đồ, dưới đất cũng đặt đầy mô hình địa bàn lộn xộn, cô cẩn thận đi qua mắt thứ linh tinh đó, quay đầu lại mới thấy anh nằm trong chiếc ghế sofa ở góc tường, đắp chăn ngủ say.

Trong giấc mơ ẩn dương của anh vẫn cứ chau lại.

Cô cẩn thận cúi vai xuống, thử đưa tay ra, cuối cùng sờ vào ẩn dương của anh. Cảm giác ở đầu ngón tay ầm ập mà dịu dàng, bỗng nhiên lòng can đảm của cô lớn lên, dần dần kề sát lại, cuối cùng hôn lên, hôn lên ẩn dương của anh.

Bỗng nhiên anh tỉnh dậy, mở mắt, trong chót lát ánh mắt dường như hơi bối rối, một lúc sau, mới hỏi: “Tây Tử?”

Cô bị bắt gặp rồi, ngược lại quang minh chính đại: “Em đang hôn anh, vừa này em hôn trộm anh, nếu anh cảm thấy không thích, em lập tức đi ngay.”

Anh chờ đợi một lúc, giống như là lúc nhỏ bị cô trêu đùa, đáng vẻ dở khóc dở cười: “Em gái, em đừng đùa nữa có được không?”

Cô nắm lấy vạt áo anh, hôn anh lần nữa.

Cuối cùng anh chờ đợi.

Bắt đầu như thế, cũng coi như là bắt đầu rồi, dù gì cô luôn thích ở cùng với anh, thường gọi điện cho anh, chạy đến gặp anh, cùng anh ở lại tăng ca. Lúc anh làm việc cô lại cứ gây phiền phức cho anh, thỉnh thoảng anh vẫn buột miệng gọi cô “Em gái”, coi cô như là trẻ con.

Dần dần đến chuyện cưới xin, bởi vì mẹ Mạnh Hòa Bình rất thích cô.

Mẹ Mạnh Hòa Bình bị ung thư tuyến tụy, đã là giai đoạn cuối, liên tục điều trị trong bệnh viện.

Giang Tây cùng anh đi thăm bà một lần, không hiểu vì sao quan hệ giữa Mạnh Hòa Bình và cha mẹ không hề tốt. Đặc biệt là với mẹ anh, mỗi lần mẹ anh nói chuyện, anh luôn luôn chỉ im lặng. Hơn nữa sự sâu muộn âm thầm đó, luôn luôn phảng phất xuất hiện trên trán anh, làm cho cô cảm thấy, cho dù là đứng giữa trung tâm của hàng vạn người, anh vẫn cứ cô độc, làm cho người ta thấy đau lòng.

Mẹ của Mạnh Hòa Bình nhìn cô, luôn thở ngắn than dài, nói: “Mạnh Hòa Bình sắp 30 tuổi rồi, lúc nào tính chuyện của hai đứa đi, ta chết cũng nhắm mắt.”

Nhưng đến tận trước lúc bà ra đi, bà cũng không đợi được họ kết hôn.

Lúc bệnh tình của mẹ Mạnh Hòa Bình nguy kịch, Mạnh Hòa Bình đang đi công tác ở Chu Hải, là cô đến bệnh viện trước, cuối cùng Mạnh Hòa Bình cũng về kịp.

Trước khi lâm chung, mẹ anh cứ kéo tay cô, lúc đó ý thức của bà đã không còn rõ ràng nữa: “Mẹ.....sai rồi” Giọng nói của bà ngắt quãng mà lộn xộn: “Hòa Bình.....”

Ánh mắt của bà cứ nhìn anh, lộ ra sự chờ mong.

Cuối cùng anh nắm lấy tay bà, một tay kia nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay Giang Tây.

Tay anh rất lạnh, thậm chí còn lạnh hơn tay mẹ anh, lúc tay bà lạnh dần đi, anh vẫn cứ giữ tư thế như vậy, không động đậy.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh khóc.

Âm thầm rơi lệ.

Là từ lúc đó, cô quyết tâm, từ sau bản thân mình sẽ không để cho trong đôi mắt anh, lộ ra ánh mắt đau khổ bị thương đó.

Còn Thành Chỉ luôn cười cô: “Cô thật là giỏi, lại có thể chấp nhận ở bên cạnh Mạnh Hòa Bình được. Tôi thì chịu, từ nhỏ lớn lên với nhau, ở bên cạnh anh trai cô luôn có cảm giác loạn luân, cả đời này chỉ có thể làm anh em.”

Anh trai cô đã từng rất thích Thành Chỉ, những cũng có lẽ chỉ là thích thôi. Cô không ngờ rằng, anh ấy lại có thể yêu người khác.

40. Chương 21 (tiếp)

Cô Lý đến phòng sách tìm cô, đứng ở ngoài gõ cửa nói với cô: “Tây Tử, điện thoại của Hòa Bình.”

Anh hỏi cô trong điện thoại: “Lát nữa ra ngoài ăn cơm được không? Anh đặt chỗ tại số 3 Ngoại Hoài.”

Cô đồng ý với anh.

Sau đó về phòng thay quần áo, trang điểm lại, xong rồi mới xuống lầu, không biết Nguyễn Chính Đông và Giai Kỳ về lúc nào nữa. Nhìn thấy cô, Giai Kỳ hỏi: “Buổi tối có muốn đi ăn cơm cùng chúng tôi không?”

Nguyễn Chính Đông nói: “Em xem xem nó đã thay xong quần áo rồi, nhìn là biết đi hẹn hò, sao lại đi cùng chúng ta chứ.”

Giai Kỳ đã thay dép trong nhà, Nguyễn Chính Đông liền hỏi: “Sao vừa về đã thay dép trong nhà thế? Dù gì lát nữa cũng phải đi ra ngoài mà.”

Giai Kỳ nói: “Từ trước đến nay anh chưa từng lau nhà, cho nên không biết cô Trương lau nhà vất vả như thế nào. Hơn nữa đôi giày đó là giày cao gót, về nhà đi dép trong nhà thoải mái biết bao nhiêu, chỉ có loại con gái như Tống Mỹ Linh, mới cả ngày đi giày cao gót trong nhà thôi.”

Nguyễn Chính Đông cười lớn, nói: “Anh cũng biết một người con gái khác, cả ngày đều đi giày cao gót trong nhà đó.”

Giai Kỳ hứ một tiếng, nói: “Thành Chỉ phải không?”

Nguyễn Chính Đông đầu đầu nhất là khi cô nhắc đến cái tên này, vội vàng chuyển chủ đề: “Buổi tối ăn đồ ăn Thượng Hải nhé?”

Giai Kỳ vẫn chưa trả lời, bỗng nhiên Giang Tây hỏi: “Giai Kỳ, cô đi giày số mấy?”

Nguyễn Chính Đông nói: “Cô ấy đi số 6.”

Anh đã từng đi mua giày với cô một lần, cho nên biết. Nhưng lại nhớ rõ ràng đến thế, Giai Kỳ sợ Tây Tử cười, cảm thấy hơi lúng túng, ai ngờ rằng Giang Tây lại nói: “Hôm qua tôi mua một đôi giày, hơi nhỏ, vừa đúng là số 6, nếu cô không chê, tặng cô có được không? Tôi chưa đi lần nào đâu.”

Giai Kỳ nghe cô nói vậy, nếu mà từ chối sợ rằng Giang Tây sẽ trách móc. Giang Tây liền lấy giày xuống, cho cô thử, quả thật rất vừa, không rộng không chật.

Nguyễn Chính Đông nói: “Đôi giày này đẹp thật đó.”

Giang Tây nói: “Đúng thế, tiếc rằng em không đi vừa.”

Nguyễn Giang Tây nghe giọng nói tiếc nuối của cô, không kìm được cười: “Anh biết cái nhãn hiệu này không rẻ, hay là anh mua cho em một đôi nhé, không em lại đau lòng.”

Giang Tây lại cười: “Thật chẳng có thành ý gì cả, keo kiệt với em thế, ít nhất phải 2 đôi em mới chịu.”

Điện thoại của cô reo lên, là Mạnh Hòa Bình gọi đến, hỏi: “Bây giờ anh đến đón em nhé?”

Cô nói: “Không cần đâu, em tự đến đó được.”

Nhà hàng “Jean Georges” rất nổi tiếng ở số 3 Ngoại Hoàn, Giang Tây và Mạnh Hòa Bình đến đây mấy lần, Giang Tây cho rằng anh đặt chỗ ở đây. Ai ngờ anh kéo cô lên Vọng Giang Các ở tầng trên cùng. Người quản lý của căn phòng trên tầng đỉnh đã đứng ở trước cửa hàng đợi họ, mỉm cười giúp họ mở cửa.

Căn phòng rất nhỏ, Giang Tây đã từng nghe nói đến nơi này, tất cả mọi người đều nói đó là thế giới riêng của hai người tuyệt vời nhất, nhỏ đến mức quả nhiên chỉ có thể chứa được 2 người. Một chiếc bàn tròn nhỏ nhỏ, ánh nền đan xen vào nhau, tô điểm thêm cho những bông hồng rực rỡ như lửa.

Còn xuyên qua cửa kính, cả Ngoại Hoàn thu vào tầm mắt. Hai bên bờ sông Hoàng Phố, tất cả các kiến trúc đô thị dường như đều được xây bằng những viên thạch anh rực rỡ. Men theo hai bờ sông Hoàng Phố, vô số những kiến trúc của thời kỳ cũ, trong ánh đèn chiếu mờ ảo dường như đang nhốt những hạt cát vàng của thời gian. Dòng đèn xe chảy trên Ngoại Hoàn, còn bóng phản chiếu của những chiếc đèn hai bên bờ đang lưu động trên mặt sông. Những chiếc du thuyền kéo theo ánh đèn lung lung lấp lánh chậm chậm lướt qua, kiến trúc của Phố Đông nhìn từ xa xa, giống như là quỳnh lâu ngọc điện rực rỡ sáng long lanh, lại càng giống như là thạch anh phát ra ánh sáng mặt trời, tụ tập lại san sát nhau, hào quang chiếu sáng bốn bề, dường như tất cả những ngôi sao trên trời, đang lần lượt rơi xuống, nối liền bầu trời và nhân gian, chỉ là biển sao lấp lánh.

Khung cảnh đẹp, có một không hai,

Nhưng ngôn từ đẹp hơn nữa cũng cảm thấy phai màu, từ góc độ này nhìn ra, cuộn cuộn phơi bày ra một mặt phồn hoa nhất của thành phố, nhìn xuống sự phồn hoa của chúng sinh.

Anh nói: “Thành Chỉ giới thiệu cho anh chỗ này, cô ấy nói đây là nơi cầu hôn lãng mạn nhất của Thượng Hải, mà còn nghe nói cho đến hiện nay, tỷ lệ thành công của việc cầu hôn ở đây là 100%.”

Anh mỉm cười: “Anh hy vọng, có thể mượn vận may 100% đó.”

Chai sâm panh ngâm trong đá, tỏa ra khói trắng nhẹ nhẹ, bên cạnh chiếc cốc sâm panh nhỏ dài đặt một bông hoa hồng, nở rộ, đỏ rực rỡ. Còn bên ngoài cửa sổ là ánh đèn Ngoại Hoàn xa hoa lộng lẫy, hoa lệ giống như là bối cảnh trong bộ phim lãng mạn nhất, mỗi một cảnh đều vô cùng đẹp đẽ, làm cho người ta không có một chút kháng cự nào.

Anh mỉm cười, rút một bông hoa hồng ra, giúp cô cài lên mái tóc mây. Hương thơm hoa hồng hòa quyện vào hương thơm của tóc, sau đó nhẹ nhàng cúi thấp đầu, hôn lên tóc cô.

Cô nhắm mắt lại, cuối cùng nghe thấy anh nói: “Lấy anh nhé, được không?”

Giây phút đó, giây phút cô có niềm hạnh phúc lớn nhất thế gian này.

Chiếc nhẫn kim cương trong chiếc hộp nhung đen, phát ra ánh sáng trắng lấp lánh dưới ánh đèn, dường như anh đưa tay ra hái ngôi sao đẹp nhất trên bầu trời, chính là ở trong lòng bàn tay anh, phát ra ánh sáng lấp lánh đẹp đẽ nhất thế gian.

Gió sông thổi tung lên những chiếc tua của rèm cửa sổ, ánh nến lay động, nụ cười trên mặt cô dường như cũng đang lay động.

Anh nhìn cô, nhưng ánh mắt cô dường như xuyên thấu qua anh, chiếu vào một khoảng không hư vô nào đó đằng sau anh. Bên ngoài ban công vô số ánh đèn đan xen vào nhau, dường như phác họa nên bầu trời và nhân gian, biển sao biển đèn hòa thành một sắc. Khuôn mặt cô ngược đối sắc đêm phồn hoa nhất trên thế giới này, vô số ánh sáng vụn vặt nhảy múa trên tóc cô.

Khuôn mặt cô dường như đang cười, nụ cười đó là băng tuyết trong ngày xuân, dưới ánh mặt trời tan ra từng phần từng phần, dưới ánh nến chiếc bóng nghiêng của cô vô cùng xinh đẹp.

Chỉ dụi dằm nói: “Em đồng ý.”

Rất nhiều năm trước, trong lễ đường nhỏ tối đen, cô đứng ở xa xa, cả cơ thể chìm vào trong bóng tối, nhưng dường như anh có thể nhìn thấy ánh mắt cô, anh biết trong ánh mắt đó có ánh sáng và có nhiệt, nhiệt tình mà chân thành tha thiết nhìn bản thân mình, cô đưa tay sát lên miệng, lớn tiếng trả lời anh: “Em——đồng——ý——”

Giọng nói trong trẻo của cô vọng lại cả lễ đường.

Đó là giây phút hạnh phúc nhất trên đời, đó là câu trả lời đẹp đẽ nhất trên đời, mỗi chữ đều đem theo sự ấm áp ngọt ngào, thấm vào trong đáy tim anh, thấm sâu vào từng mạch máu xương cốt của anh, mãi mãi không thể chảy ra.

Đôi tay cầm chiếc nhẫn của anh đột nhiên bắt đầu lạnh đi, sự lãnh lẽo từ đầu ngón tay ngấm vào trong mạch máu, ngấm thẳng vào tim, thít chặt ở đó, đè ép, không thể không chế được, không thể ép buộc được, tạo ra sự đau đớn mãnh liệt, anh không thể không chế được, bàn tay lại đang run rẩy.

Sự đau đớn bất ngờ ở trong ngực làm cho anh không thể thở được.

Đó là phần quan trọng nhất, đã dần dần chết đi cùng với linh hồn, sống lay lắt chút hơi tàn, nhưng đến giây phút cuối cùng, lại đấu tranh giãy giụa theo bản năng, hy vọng chút không khí cuối cùng.

“Xin lỗi.” Cuối cùng anh nghe thấy giọng nói của bản thân mình, dường như xuyên qua khoảng cách xa xôi, không có sức lực: “Tây Tử.”

Khóe môi cô hơi run nhẹ, giống như là muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại kìm nén.

“Anh luôn tưởng rằng anh có thể, nhưng bây giờ anh mới biết anh không có cách nào, bởi vì trong tim anh, người mà anh yêu sâu đậm đó mới là vợ của anh, anh không thể lấy người khác.”

Giọng nói của anh cuối cùng từ run rẩy rồi dần dần bình tĩnh:

“Anh rất thích em, nhưng chỉ là thích như một người em gái lúc nhỏ. Nhiều năm năm, anh chưa từng hết yêu một người, cô ấy là người anh yêu duy nhất trong đời này. Anh biết bản thân mình vĩnh viễn cũng không thể tìm lại được cô ấy, anh biết mình không có tư cách để tiếp tục yêu cô ấy, nhưng anh không có cách nào không chế được. Nhiều năm nay, cho dù cô ấy có rời xa anh, nhưng anh cũng không có cách nào hết yêu cô ấy, sau này cũng sẽ vĩnh viễn không thể dừng lại. Bởi vì cô ấy là một phần quan trọng nhất của anh. Ngoài cô ấy ra, anh không có cách nào yêu được người khác, cho dù người bên cạnh có đẹp hơn, tốt hơn, nhưng anh không có cách nào hết, yêu người khác giống như yêu cô ấy. Tất cả mọi thứ của anh đều dành cho cô ấy, không thể cho người khác được nữa. Cho nên, Giang Tây, xin em tha thứ cho anh, anh không thể lấy em, bởi vì trong tim anh, vợ của anh vĩnh viễn chỉ có cô ấy.”

Gió đêm lay động, tấm rèm cửa trắng như tuyết dường như dậy sóng, nhấp nhô không yên.

Cô quay mặt đi, cố gắng ngẩng mặt lên, chăm chú nhìn bầu trời đêm đen như nhung bên ngoài cửa sổ, những ngôi sao lấp lánh đó, giống như là những mũi kim bạc, đâm sâu vào trong màn đêm. Bị chôn vùi trong biển đèn rực rỡ như thế, mắt dường như không nhìn rõ mỗi ngôi sao.

Cô nói chậm chậm: “Mỗi lần muốn khóc, em đều ngẩng đầu lên nhìn những ngôi sao, như thế nước mắt sẽ không chảy xuống.”

“Nhưng người thật sự yêu em đó, anh ấy mãi mãi cũng không nên làm cho em rơi nước mắt.”

Trong mắt cô có ánh sáng của nước mắt óng ánh, ngay đằng sau lưng, chính là màn đêm lấp lánh nhất phần hoa nhất của thành phố này, còn cô mái tóc đen khuôn mặt trắng, hiu quạnh như tuyết: “Lúc còn nhỏ chơi trò cô dâu chú rể, em chính là cô dâu, nhưng hôm nay cuối cùng anh đã làm vỡ một giấc mơ đẹp nhất của em, thật tàn nhẫn, làm cho em không thể không tỉnh dậy. Em biết nhiều năm nay, có một người làm cho anh nhớ mãi không quên, nhưng cho đến tận hôm nay, em mới dám khẳng định rốt cuộc người đó là ai.”

Anh nhìn cô, sắc sắc cô hiu quạnh mà đau thương: “Tại sao lại là cô ấy?”

Anh không thể không chế được nỗi đau ở trong lòng, không thể nói được, không thể không chế.

“Xin lỗi.”

Vận mệnh giống như một bàn cờ, đến cuối cùng, mỗi quân cơ đều không thể di chuyển, rất nhiều sự ràng buộc, sống không bằng chết.

Cuối cùng cô cười cười, nhưng nụ cười đó lại còn thê lương hơn cả khóc.

“Hòa Bình, cảm ơn anh, bởi vì đã cho em biết, hóa ra trên thế gian này có một thứ tình cảm độc nhất vô nhị, không thể có một chút ít nhường nhịn nào. Em cảm thấy cô ấy thật may mắn, có được một người yêu cô ấy như anh, nhưng em cũng cảm thấy em rất may mắn, có thể có anh, yêu thương em như một người anh trai nhiều năm như vậy. Nhưng quan trọng nhất đó là anh đã dạy em, làm sao để đi yêu một người. Dùng toàn bộ bản thân mình, bất kể là đối phương có biết hay không, bất kể là tương lai thế nào, bất kể rằng có hạo vọng hay không, chỉ không hề lùi bước, chỉ dùng toàn bộ bản thân mình để yêu.”

Anh nhìn cô, trong mắt cô phát ra ánh sáng của nước mắt, mờ hồ mà rực sáng, giống như là một ngôi sao vỡ.

“Nhưng anh không thể, cướp cô ấy từ bên cạnh anh trai em. Bởi vì anh trai em yêu cô ấy, giống như anh yêu cô ấy. Bất kể trước đây hai người thế nào, nhưng bây giờ anh không thể cướp cô ấy khỏi anh trai em được. Bởi vì nếu anh làm như thế, anh trai em anh ấy có thể chết. Anh biết tình trạng anh ấy bây giờ, anh ấy nhiều năm nay, chưa từng yêu ai như yêu cô ấy. Cô ấy là một phần quan trọng nhất của anh, không có cô ấy, anh rất buồn, nhưng nếu không có cô ấy, anh trai em sẽ không thể sống nổi nữa. Nếu anh muốn nói xin lỗi với em, em sẽ tha thứ anh không một điều kiện gì, bởi vì đó là việc anh không thể không chế, giống như là em không có cách nào không chế việc em yêu anh. Anh không yêu em không sao hết, về sau chúng ta có thể giống như trước đây, chỉ là anh em. Nhưng bất kể như thế nào, em cũng không để cho anh trai em mất đi cô ấy.”

41. Chương 22

Manh Hòa Bình đến rất sớm, anh có thói quen dậy sớm, xử lý mấy bức thư, rồi gọi điện thoại cho thư ký. Sau khi làm xong tất cả mọi việc, anh mới lái xe từ khách sạn đến.

Trong phòng khách im ắng, chỉ có cô Lý bận rộn trong phòng ăn, nhìn thấy anh cười nói: “Đông Tử và Tây Tử vẫn chưa dậy.” Hỏi anh: “Ăn sáng chưa?” đồ ăn sáng trên bàn rất phong phú, anh cầm một miếng bánh kẹp lên, đi ra cửa sau muốn đi xem hoa lan ở nhà trồng hoa, không ngờ lại có thể gặp được Giai Kỳ ở hàng lang sau nhà.

Cô quỳ ở đó đang tắm cho Giáp Cốt Văn, con chó này hiếm khi ngoan như thế, đứng ở đó không động đậy, nhưng cả cơ thể toàn bọt xà phòng, đám lông ướt nhẹp dính vào cơ thể, bình thường đã nhìn quen con chó này dữ dằn, bỗng nhiên biến thành da bọc xương, gầy đến mức có thể nhìn rõ từng chiếc xương, trông thật buồn cười.

Dáng vẻ cô chăm chú, cầm chiếc vòi hoa sen phun vào con chó, miệng vẫn còn dở dang: “Tiểu Giáp ngoan, xong ngay bây giờ mà.”

Nước chảy xuống từ những ngón tay trắng muốt mềm mại của cô, chảy xuống thân con chó, cô lấy chiếc lược chuyên dùng vừa chải vừa tắm, Giáp Cốt Văn lại cứ mở đôi mắt màu nâu, dáng vẻ buồn bã lộ ra rằng năng trắng tinh, dường như là rất sợ nước.

Anh đứng đó nhìn, chỉ là không thể rời bước.

Giai Kỳ nghe thấy tiếng bước chân, cho rằng đó là Nguyễn Chính Đông, không hề quay đầu lại nói: “Con sâu lười cũng đã dậy rồi hả, chó của mình cũng không thèm quan tâm——mang chiếc khăn bông lớn cho em.”

Anh nhìn thấy chiếc khăn bông lớn ở trên giá, liền đưa cho cô.

Cô cầm lấy bọc vào Giáp Cốt Văn, mấy giây sau, bỗng nhiên lại quay mặt lại, nhìn thấy anh, hơi lúng túng cúi đầu xuống, im lặng lau lông cho con chó.

Cô gầy đi rất nhiều, cũng có thể bởi vì lạnh, sắc mặt hơi nhợt nhạt, mí mắt dưới hơi thâm, cô không ngủ được sẽ bị thâm quầng mắt, trước đây thật ra cô ngủ rất tốt, vừa mới lên giường được một lúc liền ngủ ngay, hơn nữa lúc nào cũng ngủ không đủ, có lúc ở bên tàu điện ngầm còn dựa vào anh chợp mắt, anh hay gọi cô là heo con. Mỗi lần hề gọi cô là heo con, cô liền véo tai anh một cái: “Đồ đầu heo! Đồ đầu heo!”

Giáp Cốt Văn sửa nhẹ 2 tiếng với anh, anh không biết rằng miếng bánh kẹp trong tay đã bị nắm nát rồi, rơi hết xuống đất.

Cuối cùng anh quay người bước đi.

Bây giờ Giai Kỳ mới phát hiện ra bàn tay mình đang run lên, bàn tay cầm chiếc máy sấy tóc, đang run lên, sấy làm cho một ít lông của Giáp Cốt Văn dựng hết lên, lộn xộn thành một đám.

Cô tắt chiếc máy sấy, một lúc lâu sau lại bật lại, tiếp tục sấy khô lông cho Giáp Cốt Văn, tiếng ù ù của chiếc máy sấy kêu lên, âm thanh đơn điệu tê dại, còn cô tê dại giúp con chó chải lông, cũng không biết qua bao lâu, tiếng bước chân đằng sau lưng lại quay lại.

Cô quỳ ở đó không động đậy, cũng không nói.

Anh nói: “Anh cầu hôn Giang Tây rồi.” Dừng một lúc rất lâu sau, anh mới nói: “Bọn anh có lẽ sẽ ra nước ngoài tổ chức hôn lễ, cũng có lẽ không tổ chức. Như vậy đều tốt cho tất cả mọi người.”

Tiếng ù ù của chiếc máy sấy đang vang lên, gần ngay bên cạnh, một chút gió nóng thổi trên mặt cô, cô ôm Giáp Cốt Văn, chải từng lớp từng lớp lông cho nó, hết sức chuyên tâm, dường như chỉ có như thế mới có thể không nghĩ ngợi gì.

Anh đứng giữa trung tâm của sân khấu, nói thật lớn cô mới có thể nghe thấy: “Ưu điểm của anh còn rất nhiều rất nhiều đó.”

Cô nói: “Em biết em biết.” Không kìm được liền cười.

Anh lại nói thật lớn một lần nữa: “Giai Kỳ, em có đồng ý lấy anh không?”

Cả đời này Giai Kỳ mãi mãi không thể quên, mãi mãi cũng không thể quên cái lễ đường nhỏ đó, cô đứng ở dưới sân khấu tối đen như mực, bên tai dường như còn có giai điệu của tiếng đàn piano vang vọng, còn trước mặt cô là sân khấu trống trải, anh đứng ở trung tâm của nguồn ánh sáng, lông mày và ánh mắt rõ ràng, mỗi đường nét trên khuôn mặt đều rõ ràng đến thế. Dưới ánh đèn chiếu sáng như tuyết, tất cả đều rõ ràng mà giống như là không chân thực. Ngay cả anh, đều giống như một giấc mộng ảo không có thực, tất cả đều giống như giấc mơ, đẹp và không chân thực như một giấc mơ.

Anh hỏi cô: “Giai Kỳ, em có đồng ý lấy anh không?”

Tất cả đều giống như giấc mơ, đẹp đến mức không chân thật giống như một giấc mơ

Giáp Cốt Văn liếm mu bàn tay cô, chiếc lưới nóng nóng, cô cúi thấp đầu, nghe thấy giọng nói của mình nhẹ mà nhỏ, nhỏ đến mức dường như không thể nghe được: “Em biết rồi. Cảm ơn anh.”

Cuối cùng anh đi mất.

Cô ôm Giáp Cốt Văn, cứ quỳ ở đó, chân tê dại đi, nhưng không thể động đậy. Giáp Cốt Văn đẩy cô, ngoáy để rút đầu ra khỏi giữa hai vai cô, mũi của nó ướt ướt lạnh lạnh, chạm vào mặt cô, lè lưỡi ra liếm cô.

Cô nghe thấy bản thân mình nói thì thầm: “Tiểu Giáp ngoan, đừng đi.”

Dừng lại một lúc, vẫn nói: “Đừng đi.”

Giáp Cốt Văn liếm mặt cô.

Cọ vào cô.

Cô cùi mặt vào đám lông xù của Giáp Cốt Văn, lớp lông mềm bông của nó dính vào mặt cô, ngứa ngứa, nóng nóng, dần dần thấm vào, chỉ là chậm chậm, không tiếng động, uống công muốn ôm nó.

Nó ngo ngoay, một lần nữa chui đầu ra khỏi giữa hai vai cô, liếm mặt cô.

Giọng nói của cô nhỏ đến mức ngay cả bản thân mình cũng không nghe thấy: “Đừng đi.”

Không biết cô đã chờ đợi bao lâu, cho đến tận lúc Nguyễn Chính Đông đến tìm cô, nhìn cô từ rất xa: “Giai Kỳ.”

Cô đứng dậy, mỉm cười với anh.

Cô đi dạo cùng với anh ở trong hoa viên, Giáp Cốt Văn theo sau họ từng bước. Trước đây lúc ở bên cạnh nhau họ luôn có rất nhiều chuyện để nói, hôm nay hai người lại đều im lặng.”

Cuối cùng, anh nói: “Hôm nay anh gọi điện cho cha, nói chuyện của chúng mình.”

Cô nhìn anh.

“Ông không đồng ý chúng ta ở bên nhau, anh không có cách nào thuyết phục ông, Hai năm nay sức khỏe của ông không được tốt, có quá nhiều việc ông phải lo lắng rồi, anh không muốn làm ông tức giận hơn nữa.” Anh tự lừa mình dối người quay mặt đi: “Giai Kỳ, em đi đi.”

Một lúc lâu sau, cô mới nói: “Được, chiều nay em sẽ đi.”

Anh đứng ở đó, cơ thể dường như hơi cứng đờ. Giáp Cốt Văn đứng dưới chân anh, lớp lông xù cọ vào anh, còn anh thì không động đậy.”

“Em quay về giao lại hết công việc ở công ty, sau đó từ chức, rồi sẽ quay lại một lòng một dạ ở bên cạnh anh. Bất kể rằng có thể ở bên cạnh anh được bao lâu, bất kể rằng ai có đồng ý cho chúng ta ở bên nhau hay không. Nhưng anh đừng cứ mượn cớ thế này thế kia, muốn làm cho em rời xa anh.”

Cũng không biết bao lâu sau, cuối cùng anh cười cười: “Có lúc em thật sự cô độc đến dưng cảm.”

Không bằng nói cô ngốc.

Nhưng cô là như thế, đã khẳng định rồi sẽ không quay đầu lại.

Cô gọi điện về công ty, chủ động nói rõ bản thân mình trong một thời gian ngắn không thể trả phép đi làm được, muốn từ chức. Công ty từ trước đến nay đều rất thiếu người, những ngày cô không ở đó, đã làm liên lụy nặng nề đến các đồng nghiệp trong tổ của cô.

Cô đáp máy bay quay về làm thủ tục, trước khi đi dặn dò Nguyễn Chính Đông: “Nhiều nhất chỉ 2,3 ngày là em về thôi, anh phải tự chăm sóc bản thân mình cho tốt đấy.”

Anh nói: “Anh đâu phải là trẻ con.” Dường như không hài lòng.

Cô nhón chân lên hôn anh: “Ngoan ngoan đợi em quay lại.”

Thời tiết Bắc Kinh đương nhiên là lạnh hơn Thượng Hải, rời xa hai tuần, giống như đã rời ra cả nửa thế kỷ.

Vừa gặp Châu Tịnh Anh, liền ôm cô một cái, sau đó mắng: “Ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thêm gọi, tôi còn cho rằng cô thật sự bị lừa bán đi rồi đấy.”

Cô hỏi phản lại: “Vậy tại sao cô không gọi cho tôi.”

Châu Tịnh An xì một tiếng: “Tôi đâu dám? Cả công ty trên trên dưới dưới đều nói cô bỏ trốn theo một công tử nào đó, đã là bỏ trốn, sao tôi lại không biết điều đi làm phiền chứ?”

Cô cười: “Nếu tôi thật sự bỏ trốn, cũng sẽ nó với cô đầu tiên.”

Châu Tịnh An nghe cô nói muốn từ chức, phản đối: “Tại sao phải từ chức? Nghe nói ông chủ đã sắp xếp với bộ phận nhân lực rồi, nói là cho cô nghỉ phép dài ngày, tiền lương không hề thiếu một đồng.”

Cô nói: “Tôi không muốn hưởng lợi như thế, vốn dĩ công ty đã thiếu nhân lực, hà tất chứ.”

Châu Tịnh Anh nói với cô: “Đồ cổ chấp, mấy năm nay cô chưa từng nghỉ phép dài, cũng coi như là có công lao với công ty. Hơn nữa sếp cũng đã nói rồi, cô chỉ cần thuận theo là được.”

Giai Kỳ nói: “Tôi hy vọng toàn tâm toàn ý ở bên anh ấy.”

Châu Tịnh An liên tục lắc đầu: “Đồ ngốc, chưa từng thấy ai ngốc như cô. Chẳng trách Từ Thời Phong nói cô đầu đu đủ, cô đâu phải là đầu đu đủ, mà là gỗ mục, không thể chữa nổi.”

Đầu tiên Giai Kỳ cười, sau đó bỗng nhiên tỉnh táo lại: “Ấy, Từ Thời Phong? Không phải là cô rất ghét anh ấy sao?”

Châu Tịnh An nói điềm nhiên như không: “Ồ, hai hôm trước tôi có một người bạn cần phải thừa kiện, tôi đi cùng đến chỗ anh ta tư vấn, cho nên nói chuyện phiếm với anh ta mấy câu.”

Giai Kỳ ngẩng đầu lên nhìn trần nhà: “Thành thật khai báo, kháng cự lại sẽ trừng trị nghiêm khắc, nói đi, chủ động khai báo vấn đề, tôi sẽ bỏ qua cho cô.”

Châu Tịnh Anh phì cười: “Khai báo với không khai báo cái gì chứ, ai có liên quan gì tới anh ta hả.”

Giai Kỳ không tin, nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của cô ấy, chỉ cười, không dồn hỏi nữa.

42. Chương 22 (tiếp)

Cô chuyển giao hết tất cả công việc đang làm, bao gồm cả những khách hàng mà cô theo trong mấy năm đó, cùng tất cả tài liệu có liên quan.

Mất 2 ngày mới hoàn thành xong tất cả.

Đồng nghiệp đều cho rằng cô phải kết hôn nên từ chức, liên tục đòi ăn kẹo cưới, cuối cùng lại là phó tổng Tạ Tiểu Hòa ra mặt, mời mọi người giúp cô.

Tạ Tiểu Hòa vốn là giám đốc bên bộ phận của cô, sau đó thăng chức lên phó tổng. Năm đó cô ấy tuyển Giai Kỳ vào công ty, còn Giai Kỳ luôn làm việc chăm chỉ, Tạ tổng rất luyện tiếc cô.

Bữa cơm rất náo nhiệt, quá đông người nên bao hai bàn ở trong một phòng lớn, Tạ Tiểu Hòa nâng ly rượu lên, nói: “Mục tiêu của chúng ta là.....”

Lập tức có đồng nghiệp nói tiếp: “Không bị sâu răng.”

Mọi người cười đến mức nghiêng ngả, Tạ Tiểu Hòa cũng cười: “Thật ra mục tiêu tối hôm nay của chúng ta là chuốc say Giai Kỳ. Nhiều năm nay, chúng ta chưa thực hiện được mục tiêu này, tối nay nhất định phải nỗ lực lần cuối cùng, nếu không thì sau này không có cơ hội nữa.”

Đồng nghiệp cười ầm ầm, sau đó lần lượt chúc rượu Giai Kỳ.

Giai Kỳ vô cùng cảm động, mặc dù làm việc ở công ty vô cùng vất vả, nhưng có vất vả cũng có sự vui vẻ. Các đồng nghiệp không chỉ làm việc cùng sớm chiều, hơn nữa luôn luôn là những người cộng sự tương trợ nâng đỡ lẫn nhau, đến lúc phải rời đi, quả thật làm cho người ta luyện tiếc.

Cộng sự cùng tổ đến chạm cốc với cô, đều nói: “Giai Kỳ, chúc cô sau này luôn luôn hạnh phúc. Còn nữa, hạnh phúc rồi cũng đừng quên chúng tôi nhé.”

Cô liên tục nói: “Sẽ không quên, tôi nhất định sẽ không quên.”

Bình thường không hề cảm thấy, lúc rời xa mới phát hiện ra, kỳ thực các đồng nghiệp đều rất chân thành.

Cuối cùng ngay cả “Tiến Ca Ca” cũng đến chúc rượu cô: “Giai Kỳ, hy vọng sau này mọi việc đều thuận lợi với cô.” Sau đó lại không hề nói mấy lời vô nghĩa ngoài lề, chỉ ngẩng cổ lên uống cạn hết rượu.

Giai Kỳ quá đỗi bất ngờ, vội vàng uống rượu.

Quách Tiến quay về bàn của họ, Châu Tịnh An mới nói nhỏ với Giai Kỳ: “Gần đây Tiến Ca Ca mới quen một người bạn gái, nghe nói là đối xử với anh ta rất tốt, đối với con trai anh ta cũng tốt, anh ta đang yêu một lòng một dạ đó. Cô xem, ngay cả nói chuyện cũng lưu loát hơn nhiều rồi.”

Giai Kỳ mỉm cười, tình yêu là liều thuốc tốt nhất, có thể vỗ về những linh hồn tan thương .

Tối hôm đó Giai Kỳ uống rất nhiều rất nhiều rượu, nhưng Tạ tổng cũng vẫn không thể thực hiện được mục tiêu của mình. Cuối cùng lại là Tạ Tiểu Hòa và Châu Tịnh An uống quá nhiều, hai người cùng nhau tranh cướp micro để hát bài “Những bông hoa đào nở”, đúng lúc ồn ào nhất, Giai Kỳ nhận được điện thoại của Nguyễn Chính Đông.

Anh cười nói: “Em bên đó hình như rất náo nhiệt.”

Cô đi ra khỏi phòng nói chuyện điện thoại, nói với anh: “Mọi người đều cho rằng em từ chức để kết hôn đó, cho nên đều nói em nên đưa anh đến cho mọi người gặp mặt, nói rằng không thể để cho anh cướp em đi như vậy.”

Nguyễn Chính Đông cười nói: “Đợi lúc chúng ta kết hôn, mời tất cả bọn họ đến, để cho họ tặng chúng ta hồng bao.”

Giai Kỳ nói: “Ngày mai em sẽ quay lại, có phải đem cho anh cái gì không?”

Anh chỉ cười: “Em đem bản thân em về là được rồi.”

Hôm đó chơi đùa đến rất muộn.

Lúc đi ra ngoài mới biết đang có tuyết rơi.

Bông tuyết bay giống như những lọn bông bông bành, nhẹ nhàng rơi xuống, dưới ánh đèn đường chỉ nhìn thấy vô số những bông tuyết đang bay, con đường nhựa đen ở xa xa, dải phân cách phản quang ở giữa đường, chớp nhá xa xa, đều đã trở nên trắng tinh.

Đêm tuyết rơi không dễ bắt xe, mặc dù Tạ Tiểu Hòa đã say, nhưng vẫn nhớ rằng phải sắp xếp một chiếc xe đưa Giai Kỳ về. Giai Kỳ uống không ít rượu, hơi say, xuống xe tạm biệt với đồng nghiệp, sau đó đi về phía chung cư, những bông tuyết lạnh giá ủa vào mặt, hai má nóng hầm hập, không hề cảm thấy lạnh. Cô vừa đi vừa nghĩ đến việc ngày mai sắp xếp hành lý, trong đầu đang lộn xộn, bỗng nhiên điện thoại reo lên, cô vừa mới lấy ra từ trong túi xách, đã bị ngắt mất.

Cô mở điện thoại ra, nhìn rõ số điện thoại.

Có một bông tuyết nhỏ rơi xuống màn hình, sau đó, hai bông, ba bông..... hơi thở nóng của cô làm cho tan tuyết ra, giọt nước chảy xuống từ màn hình, dãy số không rõ ràng, cô không hề lưu số điện thoại đó vào danh bạ

Nhưng sau lần đầu tiên anh gọi đến, cô đã ghi nhớ.

Do dự rất lâu, vẫn gọi lại.

Tiếng chuông quen thuộc vang lên gần đó, còn cô đứng ở đó, tuyết không ngừng rơi xuống, trời đất là cả một màu trắng mênh mông.

Sao lại ở đây.

Anh ấy quay về lúc nào thế?

Cuối cùng vẫn quay người lại.

Mạnh Hòa Bình đứng cách cô không xa, cách tấm màn tuyết dày đặc, hai người đều cảm thấy đối phương vô cùng xa xôi, không thể với tới được

Cuối cùng, anh nói: “Đi uống cafe, được không?”

Cô biết anh chỉ là muốn tìm một nơi để nói chuyện, nhưng sự việc đến ngày hôm nay, còn gì để nói nữa chứ?

Anh không hề lái xe đến, hai người đi bộ đến quán cafe gần đó.

Quán cafe đã sắp đến giờ đóng cửa, chỉ có hai người bọn họ, ánh nến và âm nhạc đều yếu ớt, như có như không.

Anh không hề động vào cốc cafe trước mặt, có lẽ bởi vì bây giờ anh chỉ uống nước trắng.

Còn cô thì uống từng ngụm từng ngụm cốc Lam Sơn.

Trước đây cô không uống cafe, anh nhìn cô hơi thất vọng, rất nhiều việc đã thay đổi, không thể nào vẫn hồi được. Còn con sông thời gian cuộn lấy họ, chỉ có thể theo sóng chảy về phía trước.

“Ngày mai anh bay đi New York.”

Cô hỏi: “Đi cùng Tây Tử à?”

Anh nói: “Anh qua trước, Tây Tử đi muộn hơn một chút.” Anh dường như giải thích: “Có một số việc, anh phải đi trước để xử lý.”

Cô nói: “Chiều mai em quay lại Thượng Hải, hay là em đi tiễn anh, máy bay lúc mấy giờ?”

Anh nói số chuyến bay cho cô, lại nói: “Không cần tiễn anh đâu, anh chỉ đến tạm biệt em thôi.”

Một lúc lâu sau, anh mới lại nói: “Giai Kỳ, hãy chăm sóc tốt cho Đông Tử.”

Cô nói: “Em biết.” Lại nói: “Anh cũng chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Anh gật đầu.

Anh đưa cô về chung cư, hai người đi bộ về, đi cách nhau khoảng nửa met, đi trong im lặng. Đêm đã khuya, lại có tuyết rơi, chỉ thỉnh thoảng mới có xe đi qua, trên đường không có ai đi, chỉ có hai người họ.

Giai Kỳ bị chậm ở phía sau mấy bước. anh đi chậm lại đợi cô. Bỗng nhiên nhớ lại bộ phim xem hồi còn nhỏ, một cảnh kinh điển nhất khó quên nhất trong “Bến Thượng Hải”. Lúc đó thích xem Hứa Văn Cường khí chất phong độ, cũng không hề để ý đến Phụng Trình Trình yếu đuối xinh đẹp. Nhưng tuổi còn rất nhỏ cũng vẫn nhớ đến cảnh gặp lại nhau dưới tuyết, cô một lòng một dạ ngưỡng mộ người con gái của anh, anh cũng một lòng một dạ ngưỡng mộ người đàn ông của cô. Dưới trời tuyết rơi không một tiếng động hai người đi song song với nhau, Hứa Văn Cường quàng một chiếc khăn màu trắng phong độ cử chỉ nhanh nhẹn, nghiêng người cười, còn Trình Trình của anh cũng xinh đẹp dịu dàng, đó chính là một đôi trời sinh.

Đã từng cho rằng đó là trọn đời trọn kiếp dài lâu mãi mãi, đã từng cho rằng yêu thương nhau mãi mãi đến đầu bạc răng long.

Ai biết được ở giữa lại cách nhau mỗi hận gia đình, ân oán vạn trùng.

Trơ mắt nhìn cô được gả cho người khác.

Cho đến cuối cùng, chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, anh mới có thể nói: “Anh phải đi Pháp.”

Chỉ vì Trình Trình của anh ở Pháp.

Còn Sóng dồn, sóng chảy, nước sông chảy cuộn cuộn xa xôi, tất cả đều vẫn còn đó nhưng người nay còn đâu.

Cuối cùng cô theo kịp, tiếng bước chân nhẹ nhàng, giống như là bông tuyết, dường như rơi xuống đất không một tiếng động. Có một bông tuyết trắng tinh rơi trên mi mắt anh, nhẹ nhàng, tất cả mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, cả thế giới dường như đều trở nên mơ hồ.

Đi chậm hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể đưa cô đến dưới lầu.

“Tạm biệt.” Cô đứng lại, nói với anh.

“Tạm biệt.”

Anh nhìn cô đi vào, hình dáng cô hòa vào ánh đèn ấm áp của chung cư, những đường nét dần dần mơ hồ, cuối cùng biến mất.

Anh đứng ở đó rất lâu rất lâu, cho đến tận lúc nhìn thấy cửa sổ trên lầu phía xa xa, ánh đèn thuộc về cô đó đã tắt.

Đèn đường sáng lên hiu quạnh, tuyết càng ngày càng lớn, rơi trên mặt anh, rơi trên cơ thể anh. Tay của anh vẫn nhét trong túi áo, cứ nắm chặt một thứ đồ.

Anh rút tay ra, chiếc trâm cài đồi mồi phát ra ánh sáng âm u dưới ánh đèn đường.

Lúc cô rời xa anh, dường như không đem theo bất cứ thứ gì.

Còn hôm nay anh phải rời xa cô, cũng không có cách nào đem theo bất cứ thứ gì.

Anh cúi người xuống, đặt ngay ngắn chiếc trâm đồi mồi xuống nền tuyết trắng xóa, lần cuối cùng dùng tay vuốt vong cung mềm mại của nó.

Không nữa, những không thể không vứt bỏ.

Nhiều năm nay, anh luôn giữ chiếc trâm đó, nhưng cuối cùng cũng không có cơ hội trả lại cho cô.

Anh đưa tay ra, hứng lấy một bông tuyết, bông tuyết 6 cạnh đẹp đẽ, trong chốc lát đã tan ra trong lòng bàn tay anh, biến thành một giọt nước nho nhỏ, hơi lạnh.

Tuyết trên mặt đất tích lại càng ngày càng dày, gió cuốn theo tuyết thổi trên mặt, anh quỳ xuống, dùng ngón tay, chậm chậm vạch từng đường ngang đường dọc trên mặt tuyết, viết lên ba chữ.

Tuyết không ngừng rơi, rơi xuống liên tục, anh đứng dậy, cứ đứng lặng ở đó rất lâu, nhìn ba chữ đó, vô số những bông tuyết rơi xuống, ba chữ đó dần dần bị chôn vùi, dần dần mờ hồ, nét chữ mờ đi, cuối cùng trở nên mờ khó phân biệt.

Chú thích:

Hứa Văn Cường, Phụng Trình Trình: hai nhân vật chính trong phim Bến Thượng Hải

43. Chương 23

Lúc sáng sớm đột nhiên Giai Kỳ tỉnh dậy, rèm cửa đóng kín, trong phòng ngủ bốn bề đều tối đen, cô bỗng nhiên tỉnh dậy như thế.

Chiếc đồng hồ báo thức trên chiếc tủ ở đầu giường, đã chỉ đến 8h26 phút.

Chiếc máy bay anh đáp ầm ầm hướng lên trời, rời xa thành phố này, đã là thời khắc nào đó của mấy tiếng trước rồi.

Còn cô cũng sắp rời xa nơi đây.

Cô tỉnh dậy đánh răng rửa mặt, sau đó bắt đầu thu dọn ít đồ lặt vặt. Thật ra cũng chẳng có gì đáng để dọn dẹp, chỉ là một ít quần áo, xếp vào trong một chiếc va li nho nhỏ.

Xuống lầu đi ăn sáng, ở bên ngoài không xa có một cửa hàng ăn nhỏ, nước đậu ở đó rất đặc. Giai Kỳ gọi một cốc nước đậu ngọt, một cái quẩy, lúc đó mới biết đã đổi chủ rồi.

Nước đậu vẫn đặc ngon như thế, người chủ mới là một đôi vợ chồng trung tuổi, nói với cô rằng đôi vợ chồng trẻ chủ cũ ở đây đã quay về tứ xuyên rồi

“Bà chủ đã có thai, ông chủ cười đến mức không ngậm miệng lại được. Thương vợ làm đồ ăn sáng quá vất vả, cho nên hai vợ chồng về quê sinh con. Nói rằng đợi sau này đứa bé lớn một chút, rồi lại quay lại. Chúng tôi liền nhận lấy cửa hàng này.”

Trong cái thế giới sôi động này, cho dù có hỗn loạn ồn ào hơn nữa, cũng có thể chứa nổi một đôi vợ chồng bình thường, sinh con sinh cái, vui vẻ đầm ấm sống những ngày tháng của họ.

Vẫn còn rất sớm, Giai Kỳ nghĩ lại mấy ngày trước Nguyễn Chính Đông vô tình nhắc đến, nói muốn ăn bánh sữa Mai Viên, nghĩ rằng dù gì sáng nay cũng không có việc gì, không bằng đi mua một ít mang về Thượng Hải cho anh.

Cô đứng ở bên đường đợi taxi.

Bên cạnh vừa đúng là một nhà bán đồ điện tử, sau tấm kính lớn vô số những chiếc tivi, đang phát thời sự Người dẫn chương trình tướng mạo đoan trang, ngay cả nụ cười cũng đúng kiểu, báo tin thời sự với một giọng phổ thông chuẩn: “ Sau khi hai bản dự thảo được ra mắt, phản ứng của người dân vô cùng kịch liệt, sắp đến năm mới, số lượng hành khách đạt đến cực điểm, bến tàu xuất hiện tình trạng xếp hàng dài mua vé. Trận tuyết rơi đêm qua dẫn đến một số sự cố giao thông, bộ ngành thành phố huy động toàn bộ xe dọn tuyết, đồng thời phun chất làm tan tuyết, bảo đảm cho giao thông được thuận tiện.....”

Cô nghe không chú tâm, rất khó bắt được taxi sau khi tuyết rơi, những chiếc xe taxi đi đi lại lại đều đã đã có khách.

“Tiếp theo sẽ là tin đài chúng tôi mới nhận được, 9h27 phút sáng ngày hôm nay, một chiếc Boeing747 của công ty hàng không quốc tế Trung Quốc bị rơi ở địa phận của Nga. Hiện nay đã chứng thực được trên máy bay có 232 hành khách, tổ bay có 13 người. Chiếc boeing chở khách này có số hiệu CA980, cất cánh sáng ngày hôm nay tại sân bay Bắc Kinh, là chuyến bay hàng ngày đến sân bay quốc tế New York Mỹ. Trước khi sự việc xảy ra 7 phút, chiếc máy bay đã phát tín hiệu khẩn cấp đến cục quản lý hàng không của Nga. Tín hiệu phát đi không lâu, liền mất liên lạc với mặt đất. Hiện nay đã xác định được chiếc máy bay bị rơi ở dãy núi Verkhoysk nước Nga, bởi vì thời tiết ở đó khắc nghiệt, đang trong tình trạng có bão tuyết, đội cứu viện của Nga không thể nào đi đến hiện trường máy bay rơi. Hiện nay nhiệt độ ở đó là -43°C, tỷ lệ sống sót của các hành khách trên máy bay vô cùng khó đoán.”

Giai Kỳ ngẩng đầu lên, buổi sáng cuối đông, mặt trời sau khi tuyết rơi giống như những chiếc lá vàng, phủ từng lớp lớp xuống cơ thể.

Mạnh Hòa Bình!

Mạnh Hòa Bình ở trên chiếc máy bay đó.

Tối qua anh đến tạm biệt với cô, đã nói với cô, anh đáp chuyến bay đó.

Cô choáng váng, dường như không thể đứng vững.

Cô cho rằng tất cả đã bắt đầu lại.

Tất cả mọi thứ trước đây đều đã sớm kết thúc, cô cho rằng chỉ là bắt đầu lại, cùng với sự nhạt nhẽo một mỗi, cùng với sự đau khổ sâu lắng. Quyết tâm vứt bỏ khỏi sinh mệnh cô một phần đã từng là quan trọng nhất, vứt bỏ toàn bộ. Sạch sẽ, không còn sót lại một chút nào. Cô đã từng mất đi nhiều như vậy, tất cả điều quan trọng nhất như vậy, cho rằng cả đời này đều không thể tìm lại được.

Cô quyết tâm cắt đứt tất cả, chỉ cần bản thân mình thật sự quên đi, chỉ là một người qua đường hoàn toàn xa lạ. Đóng băng tất cả những hạnh phúc đã từng có, nỗ lực quên đi tất cả nụ cười và nước mắt. Chỉ cần, làm hai người qua đường hoàn toàn xa lạ.

Đứng ở một đầu của thế giới này, nhìn đối phương từ xa ở bên kia bờ của đại dương, chỉ cần biết, là được.

Nhưng vận mệnh lại tàn nhẫn như thế, ngay cả một phần hy vọng cuối cùng cũng không để lại cho cô.

Trên thế gian này, ngay cả sự tồn tại cuối cùng của anh cũng không để lại cho cô

Anh rời đi như thế, vĩnh viễn rời xa.

Cô không thể chấp nhận, không có cách nào, cô có thể mất đi tất cả, cô cũng đã mất đi tất cả, nhưng tại sao lại phải tàn nhẫn như thế, đối xử với cô tàn nhẫn như thế, lấy đi cả sự tồn tại cuối cùng của anh.

Cô không khóc, cả cơ thể giống như là gặp phải ác mộng, chỉ là không thể vùng vẫy được, chỉ là ra sức nghĩ, đó không phải, không phải là như thế.

Sao anh có thể rời xa cô như thế.

Dường như cô không thể thở, bởi vì mỗi lần thở, liền đau đến mức không chịu nổi, bởi vì quá đau, lại làm cho cô tê dại đi, chỉ nghĩ, đó là nằm mơ, chỉ là nằm mơ, sẽ có một lúc nào đó tỉnh dậy, có thể tỉnh dậy biết rằng đó không phải sự thật, tất cả đều không phải sự thật

Cô chờ đến một lúc lâu mới đưa tay ra vẫy một chiếc taxi, sau khi thuận miệng nói địa chỉ dựa vào cửa xe nhìn cảnh ngoài phố, nhiều xe như vậy, cuồn cuộn lẫn đi, chiếc xe cô ngồi bị kẹt ở giữa, đi về phía trước. Còn cô giống như là đang mộng du, lại nghĩ là đang bị bóng đè, vùng vẫy thế nào cũng không tỉnh lại được, tất cả mọi thứ xung quanh đều mơ hồ, còn bản thân cô cũng mơ hồ như thế.

“Tiểu thư, đến rồi.”

Cô như là tỉnh khỏi giấc mộng, luống cuống nhìn chiếc bảng tính tiền rồi trả tiền, cầm một đồng tiền lẻ xuống xe, chiếc taxi bụi bặm rời đi, lúc đó cô mới phát hiện mình đứng trước một khu nhà cũ, những căn nhà giống như những hộp diêm, cửa sổ chỉ chút giống như tổ ong.

Sao lại đến đây?

Điện thoại đang reo, cô lấy ra xem

Nguyễn Chính Đông gọi đến nghe hay không?

Màn hình không ngừng hiện lên hàng chữ, hồi từng lần, Nguyễn Chính Đông gọi đến có nghe hay không?

Cô tiện tay tắt máy, bắt giắc đi về phía sau. Rẽ trái, đi về ngõ rẽ phía tây, nhìn thấy chiếc cổng tò vò quen thuộc, dán kín những tờ quảng cáo sặc sỡ: “Khai thông chuyên nghiệp” “nước sạch” “dọn dẹp vệ sinh”.....những tờ giấy cũ nát dán ở trên tường, còn có cả một hàng chữ sơn màu đen thô ráp viết tốc ký đập ngay vào mắt: “113XXXXXXXX làm văn bằng.”

Góc tường có một cái khung nho nhỏ, bên trong là “mở khóa nhanh”. Số điện thoại viết bằng sơn ở bên dưới đã bị phai màu, mấy chữ số Arập mờ nhạt lẻ tẻ, vốn dĩ đã không thể phân biệt được là đâu là “0” đâu là “6” đâu là “9” nữa. Nhưng cô vẫn nhớ bản thân mình lúc đó tìm được việc, công ty ở phía Tây thành phố, phải ngồi 2 tiếng xe bus mới có thể về đến nhà. Hàng ngày đều vô cùng mệt mỏi, có thể ngủ được cả trên xe, có lần túi của cô bị kẻ trộm rạch trên xe, tiền và chìa khóa đều không cánh mà bay, Mạnh Hòa Bình lại cũng tăng ca, cô một mình ngồi trên hành lang chịu gió lạnh. Lạnh đến mức răng cứ đập vào nhau, mấy lần định gọi điện cho người sửa khóa đến, nhưng cuối cùng lại thôi, cố đợi Mạnh Hòa Bình tan ca, người đường như đông cứng lại, bị anh mắng cho một trận.

Sau khi đi vào nhà, cô ôm chiếc túi nước nóng, anh ôm cô, một lúc lâu sau mới ấm trở lại, Sau đó sốt, sốt cao không hạ, anh lo lắng đến mức xin nghỉ làm chăm sóc cô, lần đó ốm rất lâu rất lâu, sức khỏe cô trước giờ vẫn rất tốt, chưa từng bị ốm như thế bao giờ, cả cơ thể dường như yếu đi trong chốc lát. Hàng ngày ra vào bệnh viện, phải truyền, từng túi từng túi thuốc nước, mạch máy ở mu bàn tay đã rất khó có thể tìm được một vị trí truyền thích hợp, y tá vỗ nhẹ mu bàn tay cô, đau âm ỉ, nhưng anh vẫn ở đó, anh sẽ dùng tay nhẹ nhàng che mắt cô lại, không cho cô nhìn thấy chiếc kim tiêm đâm vào da thịt.

44. Chương 23 (tiếp)

Cô đi từng bước từng bước lên lầu, hàng lang âm u hẹp nhỏ, tiếng bước chân nhẹ nhàng giữa ban ngày, chiếc đèn cảm ứng cũng có thể bật sáng, phía bên trái tầng 4, nhìn thấy chiếc cửa chống trộm màu xanh cũ kỹ, sơn đã bị bong ra, rất nhiều chỗ đã bị đen đi, lộ ra sắt ở bên trong, từng chiếc song sắt, cô đưa tay vào túi dò dẫm, không có, thò tay vào tìm ở túi bên trong, không có. Cô đổ hết tất cả đồ trong túi ra quỳ xuống tìm từng thứ từng thứ một.

Điện thoại, ví tiền, gương trang điểm, son môi, hộp phấn, khăn giấy, chìa khóa.....cô nhẩn nại lật từng thứ một, lật từng góc của chiếc túi ra, cuối cùng một túi sợi len nho nhỏ rơi ra.

Chiếc chìa khóa trong túi len, vòng tròn trên đầu chìa khóa còn buộc một tấm bùa gỗ đào nhỏ, một mặt khắc ba chữ “cửu nguyệt sinh”, mặt còn lại là ký hiệu bình an ngoằn ngoèo, là Hòa Bình mua cho cô. Cô sinh vào tháng 9 âm lịch. Cho nên anh mua chiếc bùa hộ mệnh này cho cô đem theo trừ tà. Có những thứ anh trẻ con như thế, thậm chí còn hơi mê tín, cô cứ cười bảo anh là theo chủ nghĩa duy tâm. Cô hay quên chìa khóa, cho nên anh để vào chiếc túi len này cho cô, thường nhớ để vào túi xách giúp cô. Nhiều năm nay cô thay bao nhiêu túi xách, chỉ có chiếc túi len này, luôn nhớ rõ phải đặt vào trong túi.

Đó là chìa khóa nhà, cái ngày mà tên du côn cướp túi của cô, cô không suy nghĩ gì liền đuổi theo, bởi vì trong túi có chùm chìa khóa đó, cô không thể làm mất chùm chìa khóa đó.

Đó là chìa khóa về nhà.

Đó là chìa khóa cửa của cô và anh.

Lòng bàn tay cô có một ít mồ hôi, nắm chiếc chìa khóa cứng cứng, cộm lên trong tay.

Chủ nhà vẫn không hề thay cửa chống trộm, nhưng ổ khóa chắc chắn là đã bị thay rồi.

Cô cảm thấy đau buồn, nước mắt bỗng nhiên lăn xuống.

Cô không thể nào quay lại được nữa.

Anh rời xa như thế, rời xa vĩnh viễn, bỏ lại cô như thế.

Hạnh phúc đã từng có, hôm nay đã cách xa cô vạn dặm, tất cả những thứ cô đã từng có, đều ở sau cánh cửa này, sự xa vời trong gang tấc, đưa tay ra là có thể chạm tới, tất cả những thứ cô đã từng có. Cô nắm chặt song sắt của cửa, không muốn bản thân mình khóc thành tiếng. Nhưng cuối cùng không kìm được, cô ra sức đập vào cửa, giống như là bị điên, vừa đập vừa khóc: “Mạnh Hòa Bình! Mạnh Hòa Bình! Em về rồi! Mạnh Hòa Bình! Anh mở cửa ra, Mạnh Hòa Bình, anh mở cửa ra.....”

Cô biết bản thân mình phát điên, chiếc đèn dưới nền ở hành lang bỗng nhiên sáng lên, cô nắm chặt hàng song sắt ở cửa mặc kệ cho nước mắt dần dần chảy xuống, cả thế giới đã sớm vứt bỏ cô, anh đã vứt bỏ cô, bỏ lại cô, tự mình bỏ đi. Giống như ổ khóa này, đã bị thay, đã vứt bỏ, để lại cô ở bên ngoài, không thể vào trong được nữa. Cả thế giới này đã sớm vứt bỏ cô, cô không có cách nào lấy lại được tất cả. Cô vừa khóc vừa tùy tiện nhét chiếc chìa khóa vào trong, tuyệt vọng dừng sức vặn, cho dù là cho cô nhìn một cái, cho dù là cho cô quay lại một ngày cũng tốt. Những hạnh phúc đã từng có đó, những hạnh phúc mãi mãi cũng không thể nào đạt được đó. Sao anh lại có thể bỏ lại cô như thế, tàn nhẫn tự mình đi mất.

Tất cả những thứ cô đã có, đều ở đằng sau cánh cửa này.

“Mạnh Hòa Bình! Em về rồi! Anh mở cửa ra, Mạnh Hòa Bình.....”

Cô nắm lấy song cửa, tuyệt vọng xoay chiếc chìa khóa, giống như phát điên, anh không thể tự mình bỏ đi như thế.

Cô không muốn anh tự mình bỏ đi như thế.

Ổ khóa bị cô xoay lạch cạch một tiếng

Cô như con ngốc đứng ở trước cửa

Chủ nhà không hề thay ổ khóa.

Trong căn phòng tất cả vẫn đều rất ngăn nắp, giống như cô chưa từng rời khỏi đây. Tất cả đồ đạc vẫn ở nguyên vị trí cũ, căn phòng nhỏ sáng dần lên, tất cả đồ đạc vẫn ở nguyên vị trí cũ, bao gồm cả chiếc tủ treo quần áo kiểu dáng đơn giản mà cô mất hơn 300 tệ mua ở siêu thị về. Phòng ngủ quả thật quá nhỏ không thể để vừa, đành nhét vào phòng khách. Chiếc tủ quần áo này vẫn ở nguyên vị trí cũ, ngay cả một chút bụi cũng không bị rơi vào.

Sàn nhà vừa mới lau, trên gạch men vẫn còn đọng lại nước. Mạnh Hòa Bình lau nhà từ trước đến nay không hề vất vả, cho nên trên nền gạch luôn còn đọng lại nước. Hai cốc trà trên bàn vẫn còn bốc hơi nghi ngút, tính cách cô nóng vội, thích uống lạnh, cho nên anh uống trà luôn giúp cô để nguội một tách. Hai chiếc cốc đặt song song với nhau, không gần không xa, hơi nóng bốc lên nghi ngút. Cửa sổ hướng về phía mặt trời đặt một bình hoa thủy tinh, trong bình cắm một bông hoa huệ, bông hoa trắng thơm ngát, giống như là con bướm trắng, những con bướm đã nên bay đi từ sớm.

Nước mắt của cô không ngừng rơi xuống, ngay cả bước chân cũng không biết đi đâu, bản thân mình cũng không biết bản thân mình đi vào trong kiểu gì, đi về phía tầm rèm ở ban công, gió bắc lồng lộng thổi vào, gió thổi trên mặt cô vừa lạnh, lại vừa nóng, chảy xuống nóng ẩm.....

Ban công để một chiếc ghế mây, anh một mình ngồi ở đó, trên mặt phủ một tờ báo nhỏ, dường như đang ngủ, cánh tay đặt rũ xuống tay vịn, giữa những ngón tay là một điếu thuốc, đốm lửa đỏ đã sắp cháy đến tận tay anh.

Cô đứng ở đó, chỉ sợ rằng bản thân mình đang nằm mơ, chỉ có nước mắt không ngừng chảy, cô không dám động đậy, cô sợ hễ động đậy sẽ tỉnh mộng. Cô chỉ sợ bản thân mình đang nằm mơ, chỉ sợ tất cả trước mắt đều là do ảo giác bản thân mình tạo ra khi đối mặt với sự tan vỡ.

Anh động đậy, nhưng lại không bỏ tờ báo xuống, giọng nói rất thấp, giống như thì thầm: “Giai Kỳ.....anh vừa mới nghe thấy em gọi anh mở cửa.”

Anh ở đó không động đậy, giọng nói rất nhỏ: “Sao em hay quên chìa khóa thế.. Anh cứ mấy ngày lại quay lại một lần, thu dọn linh tinh căn phòng, em luôn không về nhà, căn nhà cũng không thể trở thành nhà chớ được. Anh chỉ có thể đợi được lần cuối cùng này, ngày mai anh sẽ đi thật. Em đừng cho rằng anh đợi em, là do anh chưa gặp được một người tốt thôi——nếu mà thật sự gặp được, làm gì có chuyện đợi em, nhưng Vưu Giai Kỳ, nhiều năm nay anh tìm đi tìm lại, vẫn không thể tìm được người thứ 2 như em.”

Cô cắn môi khóc thành tiếng, cúi người xuống đưa tay ra, chậm chậm bỏ tờ báo che trên mặt anh xuống, mặt anh lộ ra từng chút từng chút một, hóa ra không phải là nằm mơ, hóa ra tất cả đều không phải là nằm mơ. Những giọt nước mắt của cô rất lớn rất lớn, nặng nề rơi xuống khuôn mặt anh, cơ thể anh run lên, hơi thở anh nặng nề, cuối cùng chậm chậm mở mắt ra. Cách nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô nhìn gần mặt anh như thế, cách ánh sáng mơ hồ của nước mắt, chỉ cảm thấy gầy, gầy đi rất nhiều, khóe mắt đã có nếp nhăn, không còn đầy đặn sáng bóng như năm đó nữa. Nước mắt của cô nhẹ nhàng rơi xuống mặt anh, từ mặt anh lăn xuống, dường như là anh đang khóc cùng cô.

Anh giống như đang nói mơ: “Giai Kỳ?”

Cô ra sức gật đầu: “Là em, là em.”

Cô hỏi: “Tại sao anh không đi.”

Anh nói: “Anh sợ chẳng may em quay lại, không gặp được anh.”

Cô ôm chặt lấy anh, anh đưa hai tay ra, cũng ôm chặt lấy cô.

Cô không thể nói, chỉ có thể rơi lệ.

“Giai Kỳ, sáng hôm nay anh đến sân bay, lúc sắp đến chỗ kiểm tra anh liền nghĩ, bây giờ anh đi, có lẽ sẽ không bao giờ gặp được em nữa. Giống như là năm đó em rời xa anh, anh vốn dĩ định ra nước ngoài học tiến sĩ, cũng là giây phút trước lúc lên máy bay, bỗng nhiên anh nghĩ, anh không thể đi, anh đã cách xa em như vậy, làm sao có thể lại càng cách xa em hơn nữa. Anh không có cách nào rời khỏi đây, bởi vì em ở đây.

Cô không thể nói, chỉ có thể rơi lệ.

“Anh vẫn luôn sợ, sợ gặp em.” Anh nói lảm bảm, giống như một đứa trẻ: “Nhưng anh càng sợ hơn, sợ em vĩnh viễn sẽ không quay lại.”

Cô chỉ khóc.

“Năm ngoái mẹ anh đã qua đời, Giai Kỳ, anh thay mặt mẹ nói với em, xin lỗi, xin em tha lỗi cho bà. Thật ra đến cuối cùng, bà đã hối hận, nhưng bà và anh đều biết, có những lỗi lầm không thể nào bù đắp. Anh không dám đi tìm em, bởi vì anh vốn không thể khiến cho em hạnh phúc, còn làm cho em chịu nhiều đau khổ như vậy, nhiều năm nay, anh không có tư cách để tiếp tục yêu em, anh sợ gặp lại em, nhưng anh không có cách nào, anh không có cách nào quên được em.”

Khuôn mặt cô đầm nước mắt.

Kệ cho anh ôm chặt lấy bản thân mình.

45. Chương 24 (1)

Cuối cùng cô gọi điện cho Nguyễn Chính Đông, nói rằng mình còn chút việc chưa làm xong, cho nên lùi lại một ngày.

Anh không hề nghi ngờ, nói nhẹ nhàng trả lời cô: “Được rồi, muộn 1 ngày thì muộn 1 ngày, nhưng anh phải thu lãi đó.”

Anh luôn thích nói đùa như thế, cô cũng không để ý mấy.

Hôm đó trải qua như thế nào, giống như nằm mơ, nhưng lại rất rõ ràng.

Mạnh Hòa Bình lái xe đưa cô về ngoại thành phía Tây, cô nhìn thấy khu nhà mà năm đó anh xây dựng, biệt thự ở giữa non xanh nước biếc, vô cùng tĩnh mịch.

Trong đó có một tứ hợp viện, lại là của chính anh.

Lúc cô nhìn thấy căn bếp kiểu cũ rộng rãi, nhìn thấy chiếc bếp lò Trung Quốc, anh chỉ cười: “Anh đã đồng ý với em, cuối cùng đã làm được.”

Một câu nói đùa năm đó, nhưng anh lại một lòng một dạ nhớ lấy, nhiều năm như vậy, anh vất vả kiếm tiền, cuối cùng cũng đã làm được. Anh xây nhà, xây bếp lò Trung Quốc cho cô.

“Lúc đó anh cứ nghĩ, chúng ta sẽ nuôi chim, nuôi vịt, trồng nho ở vườn sau. Sau đó sinh mấy đứa con, buổi tối mùa hè chúng ta ngồi ăn cơm dưới dàn nho, những đứa trẻ có lẽ sẽ hỏi, cha ơi, cha theo đuổi mẹ như thế nào, đợi đến lúc ấy anh có thể kể tất cả những khổ sở nhiều năm đó, từng chút một cho chúng nghe.”

Cô cười nghe anh nói, một tia nắng ấm áp cuối đông chiếu lên trán anh, nhẹ nhàng nhảy nhót, còn anh cũng cười.

Biết rõ rằng không thể quay trở lại, biết rõ rằng tất cả đã không thể quay trở lại. Nhưng tỉnh táo như thế, kệ cho đau đớn, thấm vào từng chút từng chút một.

Họ không nhắc đến ngày mai, chỉ là hiểu ngầm như người bạn cũ gặp lại. Sau đó lái xe đến mấy nhà dưới thôn, mua một ít thức ăn.

Lần đầu tiên cô dùng bếp lò lớn nấu cơm, kết quả là hai người bị sặc tới mức ho liên tục, mất rất nhiều công sức mới nhóm được lửa, cơm nhão, thức ăn thì nấu không ngon, nhưng cũng coi như là đã chín.

Cuối cùng cũng có thể ngồi xuống, đối mặt với một bàn thức ăn, cô cười nói: “Lửa to quá, lại không thể tắt được giống như bếp ga, làm cho em chân tay luống cuống, nấu hỏng hết rồi.”

Anh vẫn chưa động đũa.

Cuối cùng, cô nói: “Ăn thôi.”

Anh cúi đầu xuống, chậm chậm gấp lên, đặt vào trong miệng, Hai người bọn họ ăn rất chậm, từng chút từng chút, nuốt từng hạt cơm xuống.

Tất cả mọi thứ anh với cô đã từng có, đẹp như thế, cho dù không có cách nào tìm lại được, nhưng đã trải qua như thế, cũng là đáng giá.

Ăn cơm xong cô đi rửa bát, mặc dù có máy rửa bát, nhưng cô đứng trước bồn rửa, rửa sạch từng cái một, cô rửa rất cẩn thận, rửa từng chút, rửa sạch bóng từng cái bát từng chiếc đĩa. Mạnh Hòa Bình cầm một chiếc khăn, đứng bên cạnh bồn rửa, lau sạch từng chiếc bát cô đã rửa. Ánh nắng bên ngoài cửa chiếu xuống, chiếu vào cơ thể anh, chiếc bóng dài dài in xuống đất.

Giai Kỳ xếp chồng bát vào trong tủ khử độc.

Lúc cô nhón chân lên, bỗng nhiên anh ôm lấy eo cô từ phía sau

Cô động đậy một lát, nhưng lại ngừng ở đó, không hề quay đầu lại.

Anh vùi mặt vào lưng cô, cô vẫn gầy như thế, sương bả vai mong manh đến mức làm cho người ta cảm thấy đáng thương. Đã nhiều năm như thế, anh cũng có thể biết được, đó là mùi của cô, anh vẫn nhớ.

Đó là Giai Kỳ của anh, đó là cô mà anh đã từng có.

“Giai Kỳ,” Giọng nói của anh rất thấp.

Cô không trả lời anh.

Anh nói: “Sau này, em nhất định phải sống hạnh phúc hơn anh.”

Nước từ vòi vẫn đang chảy xuống, anh giống như là tượng đá, không động đậy, lúc lâu sau, mới nói: “Em nhất định phải sống hạnh phúc hơn anh, bởi vì anh sẽ đợi em.”

Anh nói: “Anh sẽ đợi em, mãi đợi, cả đời này.”

“Nếu kiếp này, anh không đợi được em, anh vẫn sẽ đợi, đợi đến kiếp sau.”

“Cho dù là kiếp sau anh vẫn không đợi được em, kiếp sau nữa, kiếp sau nữa nữa.....anh vẫn sẽ cứ đợi, cho đến lúc đợi được em mới thôi.”

Cô không thể nói gì.

Nước chảy rào rào, giống như là đang mưa, còn trận mưa lớn của sinh mệnh, giống như dây thừng, cứ quất liên tục nhưng không có cách nào dừng lại.

Họ đều không thể quay lại được.

Tình yêu nồng nhiệt thời niên thiếu đó, khoảng thời gian khắc cốt ghi tâm đó, khắc vào trong tim, không thể chạm vào, không thể lãng quên.

Cuối cùng cô nói: “Xin anh, đồng ý với em một chuyện.”

Anh nói: “Được.”

Anh nói: “Cho dù là em muốn anh đồng ý cái gì, anh cũng đều đồng ý với em.”

Anh đưa cô đến sân bay.

Hành lý của cô chỉ có một chiếc nho nhỏ, cô xách trên tay, nói với anh: “Chúng ta đã nói rồi đấy, anh không được xuống xe, không được đi vào sân bay, anh phải quay mặt đi, không được nhìn em, lúc em đi, anh không được nhớ đến em nữa, từ giờ trở đi, anh phải vĩnh viễn quên em đi.”

Mỗi lần cô nói “không được” anh chỉ cười rồi gật đầu, gật đầu nặng nề, luôn mỉm cười.

Cuối cùng, cô nói: “Em đi đây, anh quay mặt đi.

Anh nghe lời quay mặt đi, quay lưng về phía cô.

Cô xách valy, xuống xe, vội vàng đi về phía đại sảnh sân bay.

Anh ngồi trong xe, vẫn luôn nghe lời, quay lưng lại với cô.

Anh nhìn từ gương chiếu hậu, nhìn bản thân mình, cố gắng hết sức giữ nụ cười trên mặt, nhưng nước mắt lại âm thầm chảy xuống.

Rõ ràng anh không thể làm nổi, nhưng lại đồng ý tất cả.

Chỉ cần là cô muốn, anh đều có thể đồng ý.

Bất kể cô nói gì, chỉ cần là cô muốn, anh đều có thể đồng ý.

Sân bay to lớn đằng sau lưng, vô số những chiếc máy bay âm âm cất cánh hạ cánh, đi vào không cảnh.

Có một chiếc, đang chờ cô, rời xa anh.

Anh đồng ý với cô, nhất định không được quay đầu, nhất định không được nhìn, cô rời xa anh.

Từ giờ trở đi, mỗi người một đường.

46. Chương 24 (2)

Giai Kỳ đi rất nhanh, đi vào phòng đợi máy bay, đài phát thanh đang thúc giục lần cuối cùng: “Chuyến bay số FM1521 đi Thượng Hải đã bắt đầu lên máy bay, xin mời quý khách đáp chuyến bay này, nhanh chóng làm thủ tục lên máy bay.”

Trong phòng đều là người, vô số hành khách nhộn nhịp, rời đi từ đây, hoặc là về nhà. Còn cô đứng ở giữa biển người, chỉ cảm thấy bản thân mình yếu đuối mà ngơ ngàng.

Nguyễn Chính Đông nói, cô có một cảm giác cô độc đến dửng dưng, chỉ có cô mới biết, thật ra đó là vì hèn nhát, cho nên mới luôn nỗ lực ra lệnh cho bản thân mình phải dửng dưng, liền tưởng rằng bản thân mình thật sự dửng dưng.

Sự dửng dưng của cô đó thật ra chỉ là vỏ của con ốc, nhìn thì rất vững chắc, nhưng trên thực tế lại rất dễ bị công kích.

Nhưng cô lại chỉ hèn nhát muốn trốn chạy.

Cô không có cách nào ra lệnh cho bản thân, bên cạnh bao nhiêu người đi đi lại lại, nhưng cô cảm thấy cô độc đến mức run lên.

Chân cô mềm đi, dường như không có cách nào đứng vững nữa. Cuối cùng đặt hành lý xuống, ngồi xuống ghế.

Người đi đi lại lại bên cạnh cô, còn trong đầu cô trống rỗng, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô muốn về nhà, cô chỉ muốn về nhà. Chỉ là mệt, giống như muốn khóc, nhưng khóc không nổi, mệt đến cực độ, chỉ muốn mau mau về nhà, trùm chăn kín đầu ngủ một giấc thật say. Nhưng trong lòng biết rằng không phải là muốn về chung cư của mình, mà là muốn về nhà, về căn nhà của cha. Ấm áp, căn nhà nho nhỏ, có thể là một đứa trẻ, cái gì cũng để cho cha giúp mình lo lắng, còn bản thân mình không nghĩ gì hết.

Chỉ cần có nhà, cô chỉ muốn về nhà.

Cô vô cùng mệt mỏi, chỉ là muốn về nhà.

Nếu có thể, biến thành một đứa trẻ nhỏ, về đến nhà, căn nhà cũ nhỏ nhỏ yên bình mà an toàn, đó là nhà của cô,

Cô không có sức lực để trụ vững thêm nữa, cô không còn sức lực để dửng dưng nữa, chỉ muốn về nhà.

Bỏ lại tất cả.

Xa vời như thế, nhưng chỉ là hơn một giờ bay.

Đi ra khỏi sân bay cô bắt một chiếc taxi, màu trời đang tối dần, hoàng hôn của thành phố này, dường như lạnh hơn cả Bắc Kinh.

Lái xe không hề muốn đi đường dài, cô phải thêm 100 tệ anh ta mới đồng ý.

Đi thẳng lên đường cao tốc, cây sồi xanh ở giữa dải phân cách bị cắt bằng đi, bởi vì xe đi nhanh, màn đêm lơ mơ, những cây cối được xếp ngay ngắn đó giống như hàng rào, dường như nối liền thành một khối. Còn điểm tròn nhỏ màu vàng chanh đó, phản chiếu lại ánh đèn xe, xếp thành một hàng dài đơn độc.

Lái xe taxi bật nhạc liên tục, chất lượng CD không hề tốt, chạy đến giữa chừng hơi bị rè, có tiếng rè rè nhẹ.

Một bài hát cũ, hát đi hát lại: “Đợi em yêu anh.....đợi em yêu anh.....”

Bài hát cổ điển như vậy, là một bài hát trong một bộ phim nhiều năm trước, cổ chấp như thế, kiên định như thế, nhưng liệu ai có đủ dũng khí, để thật sự yêu đến cuối cùng.

Màn đêm ở thị trấn nhỏ vô cùng yên tĩnh dưới ánh đèn yếu ớt.

Từ khi cha qua đời, cô không trở lại đây nữa.

Đi xuống cầu, đứng ở ngõ phố quen thuộc, có thể nghe thấy tiếng tivi lơ mơ phát ra từ những ngôi nhà ở hai bên, cô lại không dám đi về phía trước.

Biết rõ ràng, biết rằng tất cả đều không thể có lại nữa, tất cả những gì cô đã từng có. Nhà của cô, còn có người cha thương yêu cô nhất, đều đã không còn.

Bầu trời đêm quang đãng, những ngôi sao lấp lánh khắp trời, còn gió lạnh thổi làm cho chân tay cô tê cóng.

Sau khi cha mất, để trả món nợ 5 vạn tệ, cô bán đi căn nhà mà cô và cha đã từng sống mấy chục năm. Cùng với một ít tiền trợ cấp của công xưởng, một ít tiền cô đi làm kiếm được, góp đông góp tây, cũng góp đủ số tiền chữa bệnh, gửi vào tấm thẻ ngân hàng đó, rồi gửi đi Thẩm Dương.

Cô không muốn nợ một đồng, cha cũng không muốn nợ một đồng.

Đối với người đó, việc đó, cô không chấp nhận cha có bất cứ sự lằng nhục áp bức nào.

Đó là món nợ của cô với cha, ngay cả ngôi nhà cuối cùng cô cũng không giữ lại được, cô không thể không dùng nhà của họ, đổi lấy danh dự cuối cùng của cha.

Đó là nơi cha và cô đã sống gần 20 năm, sau khi học lên đại học, khi nghỉ đông nghỉ hè hàng năm, những ngày trở về nhà luôn cảm thấy vô cùng đáng quý. Mỗi lần về nhà, nhìn thấy một góc sau bức tường khu nhà nhỏ từ xa, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thoải mái.

Cô về đến nhà rồi,

Cho dù ở bên ngoài khổ hơn nữa mệt hơn nữa, chỉ cần nghĩ đến vẫn còn có nhà, vẫn còn có nhà ở đó, cô luôn có thể nhẫn nại và chịu đựng mọi sự vất vả.

Chỉ cần có nhà ở đó, nhà của cô ở đó, vĩnh viễn có một ánh đèn ấm áp, sẽ đợi cô.

Bất kể là lúc nào, bất kể là ở đâu, bất kể cô cuối cùng cô đi bao xa, cô biết, cha sẽ ở nhà, sẽ ở nhà đợi mình.

Nhưng bây giờ, cô đã không còn nhà nữa

Cô lại không thể không bán nó đi, đổi lấy và giữ lại danh dự

Ngày mà cô bán nhà, cô không hề khóc, lại thật sự biết rằng, cái gì gọi là lòng đau như cắt. Từ khi sinh ra cô sống trong căn nhà nhỏ đó, cô biết mỗi bậc cầu thang, biết mỗi khe cửa sổ, trong kí ức đều là khoảng thời gian của cô và cha. Cô biết mỗi cánh cửa tủ, mỗi chiếc ghế, đều để lại dấu vân tay mà cha đã vuốt nhẹ nhẹ lên đó.

Đó là điều cô trân trọng nhất, cũng là tất cả sự tồn tại duy nhất của cô.

Nhưng ngay cả kí ức cô cũng không thể giữ lại được, cô không thể không bán đi, trong lúc không có còn đường nào để đi nữa.

Lúc đó mới hiểu được thế nào gọi là tuyệt vọng, thế nào gọi là tan vỡ.

Cô bán đi thứ quan trọng nhất đối với mình, còn đổi lại, lại là sự mất mát vĩnh viễn.

Cô không còn mặt mũi nào mà quay lại nữa, quay lại tất cả những thứ cô và cha đã từng có.

Khoảng thời gian đẹp đẽ nhất đó, khoảng ký ức ngọt ngào nhất ấm áp nhất đó.

Cô kéo va li lại quay lại phía đầu cầu.

Phiến đá lan can cầu lạnh như băng, ngồi xuống, dường như vẫn là rất nhiều năm trước, một cô bé rất nhỏ, tan học xong, quên đem theo chìa khóa, đành ngồi ở đây đợi cha về.

Chỉ cần đợi thêm một lúc, cha sẽ dắt xe đạp, từ đầu cầu bên đó đi lên cầu, bóng dáng thân thuộc sẽ dần dần xuất hiện trong tầm mắt.

Nước sông không tiếng động, gió thổi rất lạnh rất lạnh, dưới sông phản chiếu ánh đèn của những nhà hai bên bờ, ánh đèn vàng chanh đập dờn ấm áp.

Nhưng không còn ai sẽ trở về nữa, giúp cô mở cửa nhà, không còn một ngọn đèn nữa, sẽ là nhà của cô.

Nhiều năm nay, lúc khó khăn nhất, cô cũng đã từng khóc, trốn ở trong chăn, âm thầm khóc, nhưng sẽ không có ai nữa, dùng bàn tay ấm áp, giúp cô lau đi nước mắt.

Nhiều năm nay, cô trở về lại nơi đây không có một chút gì.

Hai bàn tay trắng, cơ thể và tâm trạng mệt mỏi, không có bất cứ cái gì, ngay cả trái tim cũng đã trở thành tàn tro.

Cô không biết bản thân mình ngồi đó bao lâu, cho đến tận lúc ánh đèn của các nhà ở nơi xa, tắt từng chiếc từng chiếc một, đêm đen như mực., gió thổi lạnh vào tận trong tim.

Còn cô cũng không thể quay lại được nữa.

Sự trống rỗng và lạnh giá làm cho con người ta cảm thấy tuyệt vọng, làm cho cô cứ run lên.

Cô không thể nào quay lại được nữa.

Nước sông dưới cầu chảy im ắng trong màn đêm, cô chống tay vào thành cầu, tầm mắt dần dần mơ hồ.

“Cha, con về rồi.”

“Cha, xin cha giúp con với, con không có cách nào nữa, con không biết phải làm thế nào.”

“Cha, con muốn về nhà, con nhớ nhà.”

“Con chỉ muốn về nhà thôi, con xin cha, cho con về nhà.”

47. Chương 24 (3)

Nhà trọ mới mở ở bên kia con phố cổ, tấm bảng hiệu rất nhỏ, mới trát vôi, ngoài cửa treo một đôi đèn lồng đỏ, bởi vì mấy năm gần đây khách du lịch đông dần, cho nên thị trấn cũng có mấy nhà trọ.

Đèn vẫn còn sáng, cô liền gõ cửa. Bà chủ trẻ không hề nhận ra cô, nhưng rất nhiệt tình mời cô vào.

Căn phòng trên lầu tất cả đều là mới, ngay cả rèm cửa cũng có in hình màu vàng cam tươi mới mà vui vẻ, căn phòng có một phòng chính và một phòng vệ sinh nho nhỏ. Bình nước nóng đang bật, bà chủ nhẫn nại dạy cô cách điều chỉnh nhiệt độ nước nóng.

Cô đi tắm, nửa đêm, cả phố cổ dường như đều đã ngủ, tiếng nước rào rào, cô quạnh mà rõ ràng, còn nước nóng thì chảy trên cơ thể cô, có một cảm giác đau đớn nhẹ nhàng.

Không đem theo máy sấy tóc, dùng khăn bông lau một lát mái tóc ẩm ướt, Giai Kỳ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, liền ngủ thiếp đi như thế.

Đến khi trời sắp sáng cô mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy, cả cơ thể nóng hầm hập, da thịt tất cả dường như mềm đi, chần chừ vào liền đau.

Cô biết mình đang sốt, nhưng cơ thể vô cùng mệt, dường như ngay cả sức lực để mở mắt cũng không có, chỉ ngủ mê man. Miệng khô đi, môi nứt lại đến mức đau lên, chỉ cảm thấy hơi thở cũng nóng. Tự mình ngồi dậy rót một cốc nước, bởi vì nóng, uống hai ngụm rồi lại nằm xuống ngủ.

Nằm mơ linh tinh, dường như là lúc nhỏ bị bệnh, cha sờ trán mình, xem đã hạ sốt chưa. Bàn tay cha lạnh lạnh mà dịu dàng, giống như là lông vũ, lướt qua trán của cô.

Một lúc sau, lại mơ đến đang truyền ở bệnh viện, cô đang ngủ, y tá giúp cô rút kim ra, còn Nguyễn Chính Đồng cúi người xuống nhìn cô, giúp cô ấn chặt chiếc bông.

Bỗng nhiên, lại chỉ còn có một mình cô trong bệnh viện trống rỗng, bác sỹ, y tá không có một ai, hành lang rất dài rất dài, lại yên tĩnh như tử địa. Cả cơ thể cô lạnh đi, mở cửa từng phòng bệnh, sau cánh cửa đều trống, Cô cũng không biết bản thân mình tìm cái gì, dường như một thứ gì đó quan trọng bị mất, nhưng không tìm thấy, cũng không biết tìm cái gì, chỉ cứ run lên, hoảng hốt sợ hãi, đẩy từng cánh cửa, nhưng lại không tìm được thứ cần tìm.

Cô tỉnh mộng, xuyên qua rèm cửa, ánh mặt trời như một cái bóng, dường như có ánh sáng màu vàng cam.

Cô cảm thấy hoảng sợ, dùng tay ấn vào ngực, một lúc lâu không thể động dậy.

Có lẽ là do sốt, yết ớt không có sức lực đến cực điểm.

Cuối cùng nỗ lực dậy, chầm chầm đi xuống trạm xá của thị trấn.

Nhiều năm nay, trạm xá vẫn đơn sơ như thế. Bác sỹ y tá đều là những người trẻ tuổi, cô không quen biết một ai.

Bác sỹ kê đơn, không ngờ rằng chỉ là cảm cúm bình thường nhất, lại làm cho cô ốm đến mức không có chút sức lực như thế này.

Thuốc chảy rất chậm, rất lâu sau vẫn chưa truyền xong. Phòng truyền chỉ có một mình cô, cô ngồi một mình trên chiếc ghế dài, nhìn từng giọt thuốc chảy dần xuống. Cô chưa ăn gì từ tối hôm qua, nhưng không hề cảm thấy đói, người giống như là tê dại, máy móc mà chậm chạp.

Có người đi qua hành lang, đã đi qua mặt cô rồi, bỗng nhiên lại quay đầu lại, do dự gọi cô: “Giai Kỳ.”

Một lúc lâu sau cô mới nhận ra, hóa ra là người hàng xóm sống ở dưới lầu nhà mình đã mấy chục năm.

Bác Tôn vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Giai Kỳ, thật sự là cháu hả? Cháu đã về rồi? Tại sao cháu lại ở đây?”

Cô không biết phải trả lời như thế nào, chỉ đành nỗ lực mỉm cười.

Bác Tôn đến lấy thuốc, nhưng cứ ở đó cùng cô cho đến lúc truyền xong.

Ông kiên quyết muốn cô theo ông về nhà, nói: “Chúng ta sống ở trên lầu dưới lầu đã mấy chục năm, cháu cũng như con gái của bác, sao lại không về nhà xem chứ. Hơn nữa bây giờ cháu lại đang ốm, về nhà bảo cô Kiều nấu cho bát cháo, hạ nhiệt, ăn nóng vào sẽ khỏi thôi.”

Cô đành gật đầu.

Ngừng lại một lúc, Bác Tôn lại nói: “Giai Kỳ, thật ra chúng ta luôn đợi cháu quay lại đây.”

Câu nói này cô nghe không hiểu, cho đến tận lúc đi vào ngôi nhà quen thuộc, cô đứng ở giữa giếng trời, ngược lên nhìn căn nhà nhỏ quen thuộc đó, chiếc cửa sổ quen thuộc đó, tất cả những gì cô đã từng có, cay cay mũi, suýt nữa thì rơi lệ.

Bác Tôn nói: “Sao không lên lầu xem xem.”

Nhưng cô chỉ lắc đầu.

Cô không dám, sợ cô độc đến dửng dưng cảm của cô từ trước đến nay, cũng chỉ vì không có nhà, cho nên không thể không cố gắng.

Cô là đứa trẻ không có nhà, tất cả đều chỉ có một mình, cho nên không thể không dửng dưng.

Bất luận là đối mặt với cái gì, cô đều không có bất cứ sự chống đỡ nào, cho nên mới tự lừa mình dối người như thế, cho rằng bản thân mình dửng dưng, nhưng trên thực tế, cô chỉ là không dám thừa nhận sự yếm đuối, bản thân mình vốn dĩ không có đường lui, không có sự ủng hộ, cho nên không thể không dửng dưng.

Cô không có tư cách khóc lóc, cho nên đem tất cả nước mắt đều nuốt vào trong lòng.

Bởi vì cô không có đường trở về nhà, nhà đối với cô, đã mất rồi.

Bác gái Tôn nhìn thấy dáng vẻ của cô, cũng đỏ hoe cả mắt.

Bà nói: “Cháu ngoan, đã mua lại rồi, cậu ấy đã giúp cháu mua lại rồi, cháu đừng buồn nữa.”

Giai Kỳ nghe không hiểu, đến tận lúc bác Tôn lấy ra chiếc chìa khóa, bác gái Tôn dắt tay cô, đưa cô lên lầu.

Lúc chìa khóa cắm vào ổ khóa, lúc cánh cửa quen thuộc được đẩy ra, tất cả mọi thứ trong phòng hiện ra trước mắt cô.

Tất cả mọi thứ, đều vẫn ở nguyên vị trí cũ

Nhà của cô và cha, vẫn ở đây, không ngờ vẫn còn ở đây.

Cô luôn cho rằng, trên thế gian này, bản thân mình không thể còn lại nữa.

Cô luôn cho rằng, bản thân mình không thể còn được đứng ở đây nữa.

Cô luôn cho rằng, trên thế giới này, không còn ký tích như thế nữa.

Bản thân cô không kìm được run lên, dùng tay che miệng lại, mới có thể không khóc thành tiếng.

Bác Tôn nói: “Bây giờ cháu có một người bạn trai như thế, đối xử tốt với cháu như thế, nếu cha cháu mà biết, nhất định cũng sẽ cảm thấy an tâm. Tháng trước lúc mà anh chàng họ Nguyễn đó đến, nói rằng muốn mua căn nhà này, ông Lý vốn dĩ không chịu. Cuối cùng cậu ta bỏ ra 15 vạn, số tiền đó có thể mua được căn nhà tốt nhất ở thị trấn. Chúng ta đều cảm thấy rất kỳ lạ. Cậu ta mới nói, thật ra là mua giúp cháu, nói rằng cháu đã sống ở đây nhiều năm như vậy, căn phòng này đối với cháu chính là nhà. Cậu ấy muốn cho cháu một căn nhà, căn nhà mới hơn tốt hơn, đối với cháu mà nói, đều không phải là nhà, chỉ có căn phòng đó, chỉ có ở đây mới là nhà của cháu.”

“Lúc đó cả nhà ông Lý và những người hàng xóm đều cảm thấy cậu ta quả thật không dễ dàng, bỏ ra nhiều tâm sức như thế, chạy đến cái nơi hoang vu không quen thuộc này, vì cháu. Cho nên ông Lý không nói gì nhiều, chỉ lấy 6 vạn tệ, liền bán nhà cho cậu ta, hơn nữa ngày hôm sau liền tìm nhà chuyển nhà luôn. Lúc đó ấy, cậu Nguyễn ấy cứ liên tục cảm ơn ông Lý, còn nói cảm ơn những người hàng xóm đã giúp đỡ, mời chúng ta đến quán ăn nổi tiếng nhất trong thị trấn ăn cơm. Con người cậu Nguyễn đó thật là tốt, chỉ là không biết uống rượu, chúng ra khuyên nạt cả lưỡi, cậu ấy mới chịu uống một ly nhỏ, còn nói bởi vì mọi người quá nhiệt tình, xem cháu như con gái, lại càng không coi cậu ấy là người ngoài, cho nên không thể không uống. Lúc đó chúng ta nói, chàng rể của Đông Phố chúng ta, sao lại không biết uống rượu chứ, đợi sau này hai đứa kết hôn, Giai Kỳ, cháu nhất định phải luyện cho từ lượng của cậu ấy tăng lên đấy.”

Bác Tôn cứ cười nói: “Cuối cùng cậu ấy đưa chìa khóa cho bác, liên miêng nhờ bác, nhờ bác hàng ngày giúp đỡ dọn dẹp nhà cửa, đợi hôm nào đó cháu quay lại, thì đưa chìa khóa cho cháu. Cậu ấy còn muốn trả tiền dọn dẹp, bác nói chúng ta sống ở lâu trên lầu dưới mấy chục năm nay, chỉ là giúp cháu dọn dẹp một chút thôi, sao lại có thể lấy tiền của cậu ấy được chứ. Đợi sau này hai đứa kết hôn quay lại tổ chức tiệc cưới, chúng ta uống thêm hai ly rượu là được rồi.”

Bác gái Tôn nói: “Giai Kỳ, cháu gặp được một người tốt, nửa đời còn lại cháu nhất định sẽ hạnh phúc.”

Nước mắt cô cứ chảy, dường như nước mắt trong kiếp này, đều đã chảy hết trong giây phút đó.

Phong bì đặt chiếc chìa khóa cửa nhà, là nét chữ của Nguyễn Chính Đông, mạnh mẽ lưu loát như thế, chỉ viết một câu: “Giai Kỳ, cuối cùng đã đợi được em về nhà.”

Anh vẫn luôn đợi, nhưng lại không nói với cô, anh vì cô làm một việc như thế.

Một tháng trước, lúc anh rời khỏi Bắc Kinh, anh liền đến đây, giúp cô mua lại căn nhà này, không ngờ anh lại tìm lại nhà cho cô.

Nhưng anh chưa từng nói với cô, anh làm việc này cho cô.

Anh chưa từng nói với cô, anh làm việc này cho cô.

Trong bất cứ lúc nào, tại bất cứ đâu, những việc anh đã làm cho cô, anh đều không hề nói với cô.

Cho dù là giúp cô giải quyết phiền phức trong công việc, cho dù là lần tìm giúp cô chìa khóa, cô vĩnh viễn cũng không biết, rốt cục ở đằng sau anh đã dùng mất bao nhiêu thời gian, bỏ ra bao nhiêu công sức, giúp cô gánh vác, giúp cô tìm kiếm.

Anh đã từng nói: “Bởi vì anh toàn tâm toàn ý với cô, anh dùng hết tất cả sức lực của mình.”

Từ trước đến nay, anh thật sự đã làm được, anh dùng hết sức lực của mình để yêu cô, bất kể cô đối với anh như thế nào.

Anh luôn đợi cô.

Đợi cô yêu anh.

Cô ốm, anh là người đầu tiên phát hiện, cô gặp phiền phức, anh luôn giúp đỡ, mỗi lần cô khóc, anh đều biết.

Bởi vì anh toàn tâm toàn ý, yêu cô như thế, cho dù cô đang nghĩ gì, anh đều có thể biết. Cho dù bất kể chuyện gì xảy đến với cô, anh đều có thể biết.

Cô luôn tưởng rằng, bản thân mình là vì cảm động, nhưng cho đến bây giờ, cô không còn cách nào để cảm thấy cảm động nữa.

Cô để anh đợi cô lâu như vậy, đợi cho đến tận bây giờ, đợi cho đến tận hôm nay, cô mới toàn tâm toàn ý.

Lúc còn trẻ cô yêu một người, cho rằng tình yêu sẽ tồn tại mãi mãi.

Sau này nhiều chuyện xảy ra như thế, cô luôn cho rằng, bản thân mình không còn sức lực nữa, để yêu một người khác.

Lúc cô quay người đi, anh lại cứ ở đó, luôn ở đó đợi cô.

Cô mất nhiều thời gian như thế, từng giây từng phút, dần dần lãng quên, dần dần trưởng thành, đi trên con đường đấu tranh và do dự để đến ngày hôm nay, sự lựa chọn cuối cùng cô thậm chí còn dao động. Cho đến tận hôm nay cô mới biết thật sự yêu một người, là như thế nào.

Cho đến tận hôm nay, cô mới cảm thấy bản thân mình, có dũng khí bắt đầu lại.

Quên đi tất cả quá khứ, kết thúc tất cả mọi thứ trước đây.

Cho đến tận hôm nay, anh mới đợi được cô.

Cho đến tận hôm nay, cô mới đợi được anh.

Cô phải quay về, nếu vẫn còn kịp, nếu vẫn có thể, cô muốn bắt đầu lại, toàn tâm toàn ý.

48. Chương 25

Đi ra khỏi sân bay vừa mới mở máy điện thoại, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Giang Tây, giọng nói lo lắng mà hoảng hốt: “Giai Kỳ, cô ở đâu thế, anh trai tôi đột nhiên hôn mê, chúng tôi bây giờ đang ở trong bệnh viện.”

Bỗng nhiên cô cảm thấy hoảng sợ, một sự hoảng sợ hoang mang chưa từng có.

Hỏi rõ địa chỉ bệnh viện, lập tức qua đó.

May mà không phải giờ cao điểm, đường không hề đông xe, Giai Kỳ đến nhanh bệnh viện, Giang Tây ra đón cô, mắt đã khóc đỏ hoe, nói: “Bác sỹ nói tình hình rất không tốt, mẹ tôi cũng đã đến rồi.”

Giai Kỳ cảm thấy hoảng sợ đến cực điểm.

Giai Kỳ chạy thẳng đến phòng bệnh, đi qua hành lang dài dài, hai bên là vô số những cánh cửa phòng bệnh, cô ra sức chạy về phía trước, Giang Tây đuổi theo cô ở phía sau: “Ồ ICU *”

Nguyễn Chính Đông đang ở trong ICU, chỉ có thể cách tấm cửa kính, nhìn thấy bóng dáng bận rộn của y tá và bác sỹ.

“Hôm qua cô không quay lại, anh ấy cả ngày không nói gì. Sang nay tỉnh dậy, anh ấy nói không thoải mái lắm. Anh ấy chưa từng nói không thoải mái, từ trước đến nay anh ấy có đau hơn nữa cũng nhẫn nhịn. Tôi gọi điện cho bác sỹ, kết quả là vẫn chưa gọi được, anh ấy đã ngã xuống.”

Giai Kỳ vừa đau đớn vừa hối hận. Nếu không phải là cô, nếu không phải là cô do dự một ngày như thế, có lẽ sự việc sẽ không xảy ra, tất cả đều là lỗi của cô.

Là do cô yếu đuối, mới xảy ra chuyện như thế này.

Chân cô mềm đi, dựa vào tường, dường như chỉ có như thế, mới có thể đứng vững.

Thư ký Trương đi đến, nói nhỏ với Giang Tây mấy câu, Giang Tây quay mặt lại nói với cô: “Mẹ muốn gặp cô.”

Giai Kỳ trong lòng đau như cắt, bởi vì sự hoảng sợ và hoảng hốt chưa từng có, cơ thể hơi tê dại, đờ đẫn đi theo, đến tận một phòng khách.

Tầm mắt của cô mơ hồ, nhìn thấy người trên ghế sofa, không biết phải nói gì, chỉ cúi thấp đầu không nói.”

Giọng nói của mẹ Nguyễn Chính Đông hơi khàn, thần sắc mệt mỏi mà tiêu tụy, giây phút đó, bà chỉ là một người mẹ bình thường.

Bà nói: “Ta có nhắc đến cháu với cha Đông Tử, nói rằng cháu rất tốt với Đông Tử.” Ngừng lại một lúc, bà nói: “Hôm đó Đông Tử gọi điện cho cha nó, ông ấy không đồng ý quan hệ của hai đứa. Chủ yếu là suy nghĩ đến bệnh của Đông Tử, mà cháu còn trẻ, chỉ sợ làm lỡ dở cháu.”

Cuối cùng cô rơi lệ, nói: “Không phải.”

Nắc nghẹn, nói: “Là cháu không tốt, không thể về kịp, làm cho anh ấy lo lắng.”

Nói nhiều hơn nữa đều là vô ích, cô muốn bản thân mình chết đi cho xong.

“Tình hình trước mắt, cháu có thể quay lại, bác đã rất mừng rồi.”

Cô âm thầm rơi lệ, Nguyễn phu nhân hiểu rõ, đều biết rõ mọi thứ trong lòng.

“Cháu là một đứa trẻ hiểu chuyện, hơn nữa lương thiện. Có cháu ở đây, ta yên tâm rồi.” Bà nhẹ nhàng dùng tay vỗ vỗ Giai Kỳ: “Bác sỹ nói nó sẽ tỉnh lại, hy vọng cháu có thể làm cho nó yên tâm.”

Nguyễn Chính Đông tỉnh dậy vào buổi tối, dưới sự kiên trì của bản thân anh, ra khỏi ICU, chuyển đến khu phòng bệnh đặc biệt.

Sắc mặt anh không hề tốt, bởi vì dùng thuốc giảm đau, tinh thần rất kém, nhìn thấy cô vẫn gắng sức cười, giọng nói dường như hơi khàn:

“Em đã quay về?”

Anh nói rất chậm, dường như nói từng chữ một, muốn dừng lại một lúc.

Chỉ có mấy ngày không gặp, anh dường như gầy hằn đi, nằm ở đó, lại trong còng gầy hơn.

Cô đưa tay ra nắm lấy tay anh, bởi vì cứ truyền liên tục, tay của anh rất lạnh, cô dùng hai bàn tay nâng lên, dùng nhiệt độ của lòng bàn tay mình làm ấm lên.

Anh nói: “Em đừng lo lắng, anh chỉ ngắt một lát thôi.” Anh nói rất chậm, có lẽ bởi vì đau, những vẫn cười: “Còn mất mát hơn cả lần trước, lần trước ngã trong phòng tắm, lần này ngã trong phòng khách, bị vướng chân vào thảm.”

Nguyễn phu nhân nói: “Con chính là không nghe lời, nếu chịu ngoan ngoan ở bệnh viện, làm sao có nhiều chuyện như thế chứ, bây giờ không ở cũng phải ở.”

“Mẹ, con vẫn ổn mà.” Anh chậm chậm nói: “Không tin con đứng dậy, chạy vài vòng cho mẹ xem?”

Nguyễn phu nhân quở trách: “Vẫn còn lẩm lỏi hử.”

“Sao mẹ lại đến thế?” Anh dừng lại một lúc lại hỏi: “Không kinh động đến cha con chứ? Nếu kinh động đến ông ấy, tội của con lớn rồi.”

“Con ốm đến mức này, mẹ có thể không đến sao? Tây Tử lo lắng đến mức cứ khóc trong điện thoại, may mà hai ngày hôm nay mẹ khảo sát ở Giang Tô, cho nên có thể đến. Cha con vẫn chưa biết đó. Con ấy, toàn làm chúng ta lo lắng thôi.”

Nguyễn Chính Đông dường như rất mệt mỏi, nói chuyện với mẹ một lúc, rồi ngủ thiếp đi.

Giai Kỳ không dám động dậy, vẫn là Giang Tây đi đến, nhẹ nhàng gỡ tay Nguyễn Chính Đông ra khỏi bàn tay cô rồi đặt xuống.

Cô lại vẫn không dám động, cũng không dám nói chuyện, chỉ sợ bản thân mình sẽ khóc.

Lúc lâu sau ngẩng đầu lên, mới thấy Giang Tây đang nhìn mình, đáy mắt rõ ràng có nước.

Còn cô ngay cả khóc cũng không dám.

Cô chỉ sợ bỗng nhiên anh rời xa, lúc cô vừa mới hiểu ra, lúc cô vừa mới cảm thấy, tất cả đều vẫn có thể bắt đầu lại, anh lại như thế, quyết định rời xa cô.

Cô không có cách nào tha thứ cho bản thân.

Cô không dám động đây.

Chỉ sợ làm anh tỉnh dậy, nhưng lại càng sợ hãi hơn một cảm giác khiếp sợ khó có thể nói thành lời

Cô không thể động đây, giống như một con kiến nhỏ bé, trong bóng tối vô tận, cuộn tròn thành một đám nhỏ bé nhất, chỉ là hy vọng, có thể có một tia sáng.

Nhưng ánh sáng lại vĩnh viễn không thể chiếu xuống cô.

Cô cảm thấy vô cùng sợ hãi, từ trước đến nay cô chưa từng sợ hãi như thế, sợ đến mức cứ run lên.

Nguyễn phu nhân phải vội về Nam Kinh, bởi vì sự sắp đặt của lộ trình, ngày hôm sau có hoạt động đối ngoại.

Giang Tây và Giai Kỳ đưa bà rời khỏi bệnh viện.

Trước khi lên xe, bà nắm tay Giai Kỳ một lúc, giọng nói đau buồn mà trịnh trọng: “Giai Kỳ, cảm ơn cháu.”

Trong lòng Giai Kỳ đau đớn, dường như hơi thất lễ: “Cô.”

Bà nắm chặt lấy tay Giai Kỳ, nắm chặt rất lâu, cuối cùng mới nhẹ nhàng vỗ vỗ, lên xe rời đi.

Sắc mặt Giang Tây vô cùng tiêu tụy, Giai Kỳ khuyên cô ấy về nhà nghỉ ngơi, cô lại nói: “Tôi đói rồi, cô cũng chưa ăn gì phải không, cô có thể đi ăn chút gì với tôi không.”

Giang Tây thật ra rất giống với anh trai mình, cô ấy là muốn cô đi ăn chút gì đó, nhưng lại dùng cách nói khéo léo quanh co đó.

Giang Tây từ trước đến nay cũng rất kén ăn như Nguyễn Chính Đông, đặc biệt là thích đồ ăn ngon, từ trước đến nay không hề có lỗi với bản thân mình, hôm nay dường như lại không để ý lắm, tùy tiện tìm một nhà hàng trên đường, liền ngồi xuống gọi món.

Giai Kỳ cứ sợ cô sẽ nói gì đó, bản thân mình sẽ không biết đối đáp thế nào, ai ngờ rằng ngay cả nói chuyện cô cũng không nói, chỉ âm thầm ăn cơm.

Giang Tây ăn rất nhiều, cô cứ ăn, âm thầm không nói, nhưng Giai Kỳ dường như cũng chẳng ăn được cái gì.

Cuối cùng, Giang Tây mới nói: “No quá.”

Giai Kỳ nói: “Tôi có một người bạn, đã từng nói, ăn no sẽ không buồn nữa.”

Giang Tây than một tiếng: “Người bạn đó của cô nói không đúng, nếu thật sự buồn, cho dù có ăn no hơn nữa, cũng sẽ không cảm thấy tốt hơn.”

Giai Kỳ nói: “Đúng thế, nhưng có thể ăn no tôi vẫn cố gắng ăn no, bởi vì nếu đói, tôi sẽ càng buồn hơn. Cha tôi đã từng dạy tôi, cho dù có khổ hơn nữa khó hơn nữa, cũng phải cố gắng đối xử tốt với bản thân.”

Giang Tây nói: “Nhưng cô dường như chưa ăn gì cả.”

Cô nói: “Tôi đã cố gắng rồi, chỉ là không ăn nổi.”

Giang Tây nhìn cô chăm chú: “Thật ra tôi qua tôi thật sự cho rằng, cô sẽ không quay lại.”

Giai Kỳ nói: “Tôi đã đồng ý với anh trai cô, tôi bảo anh ấy đợi tôi, làm sao tôi có thể không quay lại chứ.”

Giang Tây nói: “Tôi thật sự rất khâm phục cô, trước đây tôi không hiểu, rốt cục cô tốt ở điểm nào, bây giờ thì tôi đã biết, đó chính là nỗ lực. Người khác có lẽ sẽ không nỗ lực giống như cô, cô luôn nỗ lực đối xử tốt với người khác, cô cũng luôn nỗ lực đối xử tốt với bản thân mình. Cô hy vọng người khác hạnh phúc, cô cũng hy vọng bản thân mình hạnh phúc, cô có thể dao động, cô có thể yếu đuối, cô cũng có thể làm kẻ đào ngũ, nhưng mỗi lần cô vẫn dũng cảm quay trở lại, kiên cường đối mặt. Lúc cô cảm thấy nên hy sinh, cô sẽ không do dự gì hy sinh bản thân mình, cô nỗ lực hết sức mình, hơn nữa không hề tính toán gì hết. Đối mặt với khó khăn cô cũng có thể khóc, nhưng càng nhiều hơn là cô ngấm ngấm chịu đựng sự đau khổ. Chính vì như thế, họ mới thích cô, bởi vì cô sống rất tự nhiên, cô chỉ là một người bình thường, một người phụ nữ bình thường, cô có máu có thịt có khuyết điểm, nhưng vẫn sống, làm cho người ta cảm thấy, đó mới là đang sống.”

Giai Kỳ nói: “Cô đừng khen tôi như thế, tôi không tốt như vậy đâu.”

Giang Tây nói: “Cô tốt ở chính là ở chỗ cô không tốt như vậy.”

Cô ấy nói: “Anh trai tôi thật may mắn, có được cô.”

“Mặc dù tình hình trước mắt của anh ấy rất không tốt, nhưng tôi tin, hai người nhất định sẽ có thể ở bên nhau. Bởi vì anh ấy rất dũng cảm, cô cũng rất dũng cảm. Nếu sau này hai người gặp phải bất cứ trở ngại nào, tôi cũng sẽ cảm thấy yên lòng, bởi vì cô sẽ không từ bỏ, cô sẽ không sợ hãi.”

Giai Kỳ nhẹ nhàng nói: “Không, tôi sợ hãi, lần đầu tiên tôi gặp mẹ cô tôi vô cùng sợ hãi.”

Bây giờ cô càng cảm thấy sợ hãi hơn, sự sợ hãi đó thậm chí là hoảng sợ.

Hoảng sợ sự việc mà cô không thể đối mặt.

Giang Tây cố gắng chuyển đề tài, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: “Nói cho cô một bí mật nhé, bí mật mà ngay cả anh trai tôi cũng không biết, thật ra tôi chụp trộm cô một bức ảnh, đưa cho cha tôi xem.”

Giai Kỳ nhìn cô ấy.

Cô cố ý nói thoải mái hơn: “Tôi chọn một bức đẹp nhất, thật đấy, chính là hôm đó anh trai tôi chụp, chính là bức cô và Giáp Cốt Văn nghịch nước ở trên bãi cỏ. Chụp cô rất hoạt bát đáng yêu, xinh đẹp rung động lòng người. Cô đừng nhìn tôi như thế, tôi cũng là bị ép thôi, anh ấy và cha cãi nhau trong điện thoại, cãi nhau xong cha tôi bảo thư ký gọi đến, nói, không cho ông gặp người, thì cũng phải cho ông xem ảnh. Anh trai tôi không làm, tôi không có cách nào, đành vụng trộm đưa cho họ một bức.”

Giai Kỳ không biết phải nói gì mới được, Giang Tây nói: “Thật ra cha tôi thương anh ấy nhất, ông toàn không công bằng, đừng thấy rằng bề ngoài ông ấy nghiêm khắc với anh ấy, thật ra đối với anh trai tôi ông ấy còn mềm lòng hơn cả mẹ. Mỗi lần ông tức giận với anh, đều giống như là sắp chớp mùa hè, ầm ầm dùng đòn, nhưng chưa chắc đã mưa thật. Cô yên tâm, tương lai rất tươi sáng, chỉ cần giải quyết được ông ấy, mẹ tôi sẽ không thể ngăn cản gì.”

Giang Tây cố sức nói vui lên, dường như tương lai còn có rất nhiều rất nhiều việc phải giải quyết, cô không thể dừng lại, chỉ sợ bản thân mình dừng lại, sẽ rơi lệ.

Còn Giai Kỳ nghe chăm chú, bất kể cô ấy nói gì, cô đều cười, cô đều gật đầu..

Tương lai, còn có một tương lai rất dài lâu, cô đều ở bên cạnh anh, chỉ cần ở bên cạnh anh, cô nhất định có thể, bất kể xảy ra chuyện gì, họ đều có thể, ở bên nhau.

Chú thích : *ICU: phòng điều trị khẩn cấp

49. Chương 25 (tiếp)

Tình trạng của Nguyễn Chính Đông cuối cùng cũng dần dần ổn định, chỉ là dựa vào thuốc giảm đau. Tình thần anh cũng coi như là tốt, có thể xuống giường hoạt động, nhưng càng ngày càng trầm lặng hơn.

Trước đây anh nói rất nhiều, Giai Kỳ ở bên cạnh anh, luôn phải đầu khẩu, nhưng bây giờ Giai Kỳ dùng hết mọi cách trêu đùa anh, nhiều nhất anh cũng chỉ cười, xoa xoa đầu cô.

Cô cảm thấy chán nản, bởi vì sự đối đãi này giống như là với Giáp Cốt Văn.

Lúc Giáp Cốt Văn làm nũng, anh cũng chỉ vỗ vỗ đầu nó.

Buổi sáng hôm tất niên, bên bệnh viện cuối cùng cũng chịu chấp nhận, cho Nguyễn Chính Đông xuất viện một ngày, cho anh về nhà ăn tết.

Trong nhà rất náo nhiệt, mấy hôm trước Giang Tây tìm mấy người bạn đến, bố trí căn nhà rộng lớn như thế, nhưng lại bố trí giống như là Giáng sinh.

Giang Tây nghe Nguyễn Chính Đông phê bình như vậy, vô cùng buồn bã, kéo Giai Kỳ đòi lấy lại công bằng.

Giai Kỳ nói: “Nhìn thì hơi giống Giáng sinh, đâu đâu cũng là đèn màu sáng lấp lánh, mặc dù dán chữ Phúc, nhưng lại treo quả đỏ.”

Không khí vui vẻ ấm áp, mặc dù bình thường đến mức không chịu nổi, thật ra Giai Kỳ rất thích không khí vui vẻ náo nhiệt này, nhưng trên miệng lại không hề thừa nhận.

Giang Tây nói: “Bây giờ cô chỉ theo anh ấy thôi, cô trọng sắc khinh bạn, cô coi thường cô em chồng tương lai.”

Cô Lý và mọi người đều đã nghỉ phép về nhà. Căn nhà rộng lớn như thế chỉ còn lại ba người bọn họ, nhưng vẫn rất náo nhiệt. Giang Tây đưa ra chủ ý, dựa vào thói quen của người phương Bắc làm sủi cảo đoàn viên, ba người ở trong phòng bếp, vừa xem tivi vừa đối địch với nhau, xắn tay áo lên như là một trận chiến lớn. Giang Tây đã chuẩn bị sẵn túi bột lớn, vô số nhân thịt, còn có các loại gia vị.

Giai Kỳ phụ trách vỏ bánh và nhân bánh, Nguyễn Chính Đông và Giang Tây phụ trách làm bánh.

Hai người bọn họ làm rất chậm, nhưng Nguyễn Chính Đông làm sủi cảo rất có ra hình ra dáng, đẹp hơn nhiều so với Giang Tây. Vì thế mà anh vô cùng đắc ý: “Bọn anh năm đó ở trong quân đội, tết đến đều làm sủi cảo, toàn thể quân binh cùng nhau làm. Đến đêm giao thừa, thủ trưởng quân ủy xuống cơ sở thăm mọi người, thấy anh làm sủi cảo, đều liên tục khen không tỏi không tỏi.”

Giang Tây không phục, lẩm bẩm: “Họ đa phần đều nhìn anh lớn lên, có thể không khen sao? Anh đừng thấy em làm mấy cái này không đẹp, em bọc nhân lớn, ngon hơn.”

Nguyễn Chính Đông cười: “Mấy cái đó của em lát nữa luộc sẽ bị vỡ hết, không tin em hỏi Giai Kỳ xem.”

Giang Tây nói: “Không cần hỏi cô ấy, dù gì cô ấy cũng theo anh, anh cũng bắt nạt em, người ta lấy vợ rồi quên mất mẹ, anh tốt lắm, ngay cả em gái cũng định quên luôn.”

Nguyễn Chính Đông chỉ cười. Giai Kỳ làm một cái nhân ngọt, nói rằng lát nữa ai ăn phải, năm tới nhất định sẽ may mắn hạnh phúc.

Tivi đang phát tin thời sự, vẫn phát theo lệ cũ tin tức người dân vui vẻ đón năm mới, các tỉnh thành phố vui mừng đón giao thừa, tiêu điểm thăm hỏi cũng chỉ là báo cáo công việc chuẩn bị đón tết.

Nguyễn Chính Đông nói: “Đài truyền hình của bọn em mười năm cũng như một ngày, chẳng có chút bất ngờ vui mừng nào cả.”

Giang Tây nói: “Ổn định đề bếp tất cả, giám đốc đài truyền hình đã nói, thời khắc cả nước đều đón chào, không cần bất ngờ, chỉ cần vui là đủ.”

Nấu mỗi người một bát sủi cảo, những cái mà Giang Tây làm đều vỡ hết, nhưng ba người vẫn ăn rất ngon lành, ngay cả Nguyễn Chính Đông cũng không kìm được ăn mấy cái liền.

Gần đây dường như anh đã không ăn được gì.

Bỗng nhiên Nguyễn Chính Đông “A” một tiếng, Giai Kỳ vội hỏi: “Sao thế? Bỗng à?”

Anh chỉ cười.

Hóa ra là ăn phải chiếc sủi cảo ngọt, Giang Tây vui mừng, nói: “Anh à, năm tới anh nhất định sẽ kết hôn với Giai Kỳ, có kẹo ăn rồi.” Véo trộm cổ tay Giai Kỳ một cái, Giai Kỳ cười với cô, biết rằng cô ấy đã biết mình cố tình đánh dấu lên chiếc sủi cảo đó.

Giang Tây kể sát tai cô nói: “Cô với anh ấy giống nhau thật, không công bằng. Ngày mai tôi nhất định phải đòi anh ấy một hồng bao thật lớn, cô cũng phải cho tôi một cái thật to.”

Giai Kỳ chỉ mỉm cười.

Đón giao thừa, vốn dĩ nên đợi đến chuông đồng hồ điểm 12h đêm.

Giai Kỳ sợ cơ thể Nguyễn Chính Đông không chịu được, đến khoảng 10h liền khuyên anh đi ngủ, anh không chịu: “Hai người đều chơi, bảo anh đi ngủ sao?” Thấy Giang Tây không có ý kiến gì, nói nhỏ với Giai Kỳ: “Trừ khi em đi ngủ cùng anh.”

Giai Kỳ nói: “Được.”

Làm anh chờ đợi một lúc, Giang Tây chỉ cười: “Em chưa nghe thấy gì đâu, em không nhìn thấy gì hết.”

Giai Kỳ đưa anh lên lầu, cô về phòng thay quần áo ngủ, anh lại khóa cửa phòng lại.

Cô gõ cửa: “Chú thổ trắng bé nhỏ ngoan ngoãn, mở cửa ra, ta không phải là sói xám, ta không ăn thịt người đâu.”

Anh cười ha ha trong phòng, mở cửa cho cô đi vào.

Giường của anh rất lớn, kiểu giường phong cách Tây Ban Nha cũ, bốn góc đều là trụ khắc hoa, đã có nhiều năm tuổi. Giai Kỳ cảm thấy chiếc giường quá mềm mại, nằm xuống hơi bị chóng mặt. Hai người nằm trên giường, xem tivi, cô quay người lại ôm anh, tựa đầu vào ngực anh, anh cúi xuống hôn cô, nhưng chỉ là hôn, không có ý gì khác.

Các chương trình tết đều vô vị như mấy năm trước.

Ca múa hát, kịch nói vô vị, tiểu phẩm cứng nhắc, độc tấu khó nghe.

Giai Kỳ đùa: “Anh có quen giám đốc đài truyền hình không? Gọi cho anh ta một cuộc điện thoại phản ánh, thật sự không hay, anh ta phải nghe ý kiến của quần chúng chứ.”

Anh nghiêm chỉnh nghĩ một lúc: “Ồ, hình như có quen, nhưng anh quên mất số điện thoại của anh ta rồi.”

Cô cười tới mức vui mặt vào lòng anh.

Anh kể một số chuyện lúc nhỏ cho cô nghe.

“Vốn dĩ lúc ông nội vẫn còn, bất kể là bận thế nào, đến tết mọi người trong nhà đều trở về, tất cả mọi người tụ tập lại, người lớn trẻ con có hơn 20 người, rất náo nhiệt. Ông nội mất, mọi người không còn tụ họp lại với nhau nữa. Sau này công việc của cha anh càng ngày càng bận, tết hàng năm, cha và mẹ anh lại phải ăn tết ở ngoài, ở nhà chỉ có anh và Tây Tử.”

“Năm nay mặc dù chỉ có ba người chúng ta, nhưng anh rất vui, thật đấy, trong nhà lâu lắm rồi không náo nhiệt như thế. Đó mới giống như là nhà chứ.”

Cô nói: “Vậy năm sau chúng ta cũng như thế này nhé, tốt nhất là năm sau chúng ta đã kết hôn, như thế có thể ăn tết cùng cha mẹ anh.”

Anh không hài lòng: “Cái việc cầu hôn này, sao em lại cướp trước thế? Cái này phải do anh làm chứ.”

Cô cười: “Anh cứ không chịu, em đành mở miệng trước thôi.”

Anh cười một lúc, nhưng lại không nói chuyện nữa.

Rất lâu rất lâu sau, bỗng nhiên anh hỏi: “Giai Kỳ, em yêu anh không?”

Không đợi cô trả lời, anh nói: “Thật ra, em vẫn yêu Hòa Bình đúng không. Như thế cũng tốt, thật đấy, mặc dù em nói với anh, cho em thời gian, để em yêu anh. Nhưng bây giờ anh cảm thấy thật sự vui mừng, em vẫn chưa yêu anh. Như thế chẳng may một ngày nào đó anh không còn ở đây nữa, em sẽ không quá đau khổ.”

Cô không dám động đây, càng không dám mở miệng nói, chỉ sợ bản thân mình nhẹ nhàng động, nước mắt nóng ẩm, sẽ chảy xuống hết.

Anh nói: “Cũng tốt, em vẫn chưa kịp yêu anh.”

Đôi môi anh hôn lên trán cô, cô không nói gì, cũng không động đậy. Cứ như thế, để cho anh ôm bản thân mình, rất lâu, cứ hôn như thế.

Cuối cùng, anh không động đậy, tay Giai Kỳ đã tê đi, dần dần rút ra, mới phát hiện anh đã ngủ.

Cô nhìn khuôn mặt anh chăm chú, gần đây anh gầy đi rất nhiều, ngủ giống như một đứa trẻ, tóc mai lộn xộn, bởi vì ẩm, đôi má nhợt nhạt hơi có một chút hồng hào, nhìn như thế càng làm cho cô buồn hơn.

Một lúc sau, cô cũng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm đột nhiên cô tỉnh dậy, nhưng không dám động đậy.

Anh không bật đèn, trong bóng tối mờ mịt có thể nhìn thấy, anh đau đến mức run lên, nằm co lại đưa tay ra lần mò thuốc giảm đau ở đầu giường, ngay cả hơi thở cùng vì đau mà run rẩy, nhưng lại cẩn thận, chỉ sợ đánh thức cô.

Cô nằm im lặng trong bóng tối.

Cuối cùng anh đã tìm thấy viên thuốc, liền nuốt vào như thế.

Cô không dám động đậy, cứ nằm yên như thế. Cứ như thế nghe tiếng thở nhẹ của anh, bởi vì đau nên anh nhắm nhện thở, thuốc dần dần phát huy tác dụng, anh ngủ thiếp đi trong sự mệt mỏi cực độ, còn cô nhắm mắt lại cho đến tận sáng.

Ngay cả nước mắt cô cũng không thể chảy.

Cứ đợi cho đến lúc Nguyễn Chính Đông tỉnh dậy, tư thế ngủ của hai người rất thân mật, giống như hai đứa trẻ, cô gối đầu lên cánh tay anh, rúc vào lòng anh.

Anh nhìn cô chăm chú, mỉm cười: “Này, tối qua gạo đã nấu thành cơm.....em phải chịu trách nhiệm với anh đó.”

Cô cố tình nói thuận theo anh như là lời thoại trong phim lúc 8h tối: “Em uống say rồi, không nhớ gì hết, nhưng em sẽ chịu trách nhiệm.”

Anh ôm cô, còn mặt cô kề sát vào ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.....kề quá sát dường như là chấn động, làm cho cô vừa cảm thấy yên lòng, lại dường như vừa không yên lòng.

Giai Kỳ.” Giọng nói anh dường như phát ra từ trong ngực, ù ù.

“Ừ?”

Cô kề sát vào lòng anh, rất ấm áp, rất yên tĩnh, còn anh cuối cùng cũng không nói gì.

50. Chương 26

Sau khi ngủ dậy Nguyễn Chính Đông thở ôxi một lúc, rồi uống thuốc, tinh thần tốt hơn rất nhiều. Anh và Giang Tây gọi điện cho cha mẹ, Nguyễn Chính Đông nói với cha mấy câu, bỗng nhiên nói: “Cha đợi một lát, con bảo Giai Kỳ chúc tết cha.” Sau đó liền đưa điện thoại cho Giai Kỳ.

Giai Kỳ trong chốc lát bị làm cho khiếp sợ đến đờ đẫn, cầm điện thoại lúc lâu không nói được gì, nghe thấy đầu dây bên kia cuối cùng vọng lại tiếng cười, nói vô cùng thân thiết: “Giai Kỳ, năm mới vui vẻ.”

Cô nói nhỏ: “Năm mới vui vẻ.”

“Gọi Giang Tây ghe điện thoại đi, ta nghe thấy tiếng nó cười ở bên cạnh.”

Giai Kỳ đáp “Vâng”, lập tức đưa điện thoại cho Giang Tây.

Sau khi Giang Tây nói xong, mẹ Nguyễn Chính Đông lại bảo Giai Kỳ nghe điện thoại, hỏi tình hình của Nguyễn Chính Đông, lại dặn dò cô giữ gìn sức khỏe, nói với cô rất nhiều.

Đến trưa Nguyễn Chính Đông hơi mệt, anh về phòng mình ngủ trưa.

3h chiều anh vẫn chưa dậy, Giai Kỳ hơi lo, đi lên lầu xem anh thế nào.

Nhẹ nhàng đi vào phòng anh, anh nằm trên giường quay lưng lại với cửa, không động đậy, dường như ngủ rất ngon.

Bỗng nhiên Giai Kỳ cảm thấy hoảng sợ, vội vàng đi lại, tìm đập thành thạch, đưa tay ra, đặt lên vai anh.

Ngón tay hơi lạnh của anh bỗng nhiên đặt lên tay cô, làm cho cô giật bản thân, anh không quay người lại, vẫn nằm ở đó, lại cứ nắm chặt lấy tay cô, giọng nói dường như rất nhẹ nhàng: “Em yên tâm, anh sẽ không lên lút chết đi đâu.”

Giai Kỳ nói lớn: “Mong một đầu năm, không được nói những lời này, chẳng kiêng kị gì cả.”

Anh quay người lại, cười cười với cô: “Được rồi, đồng ngôn vô kỵ.”

Một lúc sau, lại nói: “Giai Kỳ, nếu có một ngày như thế, em đừng ở bên cạnh anh. Xin em nhất định phải rời xa, nếu không thì anh sẽ không chịu nổi đâu.”

Cô dường như mất kiểm chế, ngay cả giọng nói cũng thay đổi: “Anh nói nữa, anh nói thêm một từ nữa, em sẽ đi ngay lập tức, vĩnh viễn cũng không quay lại, anh có tin không?”

Anh cười một lát: “Anh lại thật sự hy vọng em đi ngay bây giờ, nếu có thể, vĩnh viễn cũng đừng quay lại nữa.”

Nước mắt cô chảy tràn xuống: “Em không cho anh nói, anh không được nói nữa.”

Anh lại vẫn cứ cười: “Chỉ nói thôi mà anh cũng đâu thể chết ngay được.”

Cô hận đến mức cắn anh, nước mắt bỗng nhiên chảy xuống, hàm răng cách lớp quần áo, vẫn cắn chặt vào trong da thịt, chỉ là không kìm được nấc nghẹn, giống như là một con vật nhỏ bị thương, không có cách nào bảo vệ bản thân. Chân mềm đi, cuối cùng quỵ xuống, ôm lấy bản thân mình, hy vọng rằng có thể cuộn tròn vào, cuộn vào đến nơi mà người khác không thấy. Cô chưa từng yếu đuối như thế bao giờ, cảm thấy giống như con ốc bị mất vỏ, chỉ còn lại thân thể yếu đuối nhất không có sức lực nhất, không có bất cứ thứ gì che đậy bị lộ hết ra ngoài không khí. Cô vẫn luôn cho rằng có thể có cơ hội, nhưng anh lại tàn nhẫn như thế, vận mệnh tàn nhẫn như thế, chỉ ra cái sự thật cô sợ hãi nhất đáng sợ nhất.

Anh cũng xuống giường, đưa hai cánh tay ra chậm chậm ôm lấy cô: “Giai Kỳ, từ sau anh không nói nữa.”

Cô vốn không có cách nào khống chế bản thân mình: “Nguyễn Chính Đông, anh bắt nạt em, sao anh lại có thể bắt nạt em như thế.....” nắm lấy vạt áo anh, ngón tay run cầm cập không thể khống chế được: “Sao anh có thể bắt nạt em như thế, anh lừa em, anh làm cho em tin. Anh lừa em đến tận bước này, anh lại muốn vứt em đi. Sao anh có thể như thế, anh đã đồng ý với em, bất cứ lúc nào cũng không rời xa em, nhưng anh lừa em. Anh lừa em.”

Anh ôm cô, chậm chậm dỗ dành cô: “Anh không nói nữa, sau này không nói nữa, anh sai rồi. Anh không nói nữa.”

Cô nắm chặt lấy anh, cô không có cách nào khác, chỉ có nắm lấy anh thật chặt. Nếu có thể, cứ nắm chặt anh như thế.

Cô biết bản thân mình không nên khóc, nhưng cô không khống chế nổi bản thân, sự đè nén bấy lâu nay dường như tràn ra sụp đổ. Cứ như thế, trước đây chính là như thế, nhưng thứ quá tốt, cô vĩnh viễn đều không thể giữ lại được.

Bất kể là cái gì.

Bất kể là người cha yên quý, hay là Mạnh Hòa Bình, đến hôm nay, cô lại sắp mất đi một người.

Cô cứ cho rằng, không thể bắt đầu lại, nhưng đợi đến khi cô tỉnh ngộ, tất cả lại đã sớm bắt đầu.

Còn cô không thể vùng ra được, trơ mắt nhìn, chỉ là hàng ngàn con dao dóc thịt dóc xương, cơ thể phải chịu cực hình đáng sợ nhất thế gian.

Anh dùng ngón tay lau nước mắt trên mặt cô, cơ thể cô vẫn đang run cầm cập, cúi thấp mặt, không chịu ngẩng lên, để cho anh thấy vệt nước mắt của mình.

Anh nói: “Giai Kỳ, đừng khóc, đang là năm mới.”

Anh nói: “Anh muốn em ở cùng anh, chỉ có hai chúng mình.”

Giai Kỳ ở bên cạnh anh cả ngày.

Hai người ở nhà xem phim.

The English Patient

Lúc nhạc nền vang lên, tiếng đàn trầm ấm mà lay động, tiếng nhạc vang lên bỗng nhiên bùng nổ cảm xúc dâng trào.

Dưới sa mạc mặt trời vàng rực rỡ, chiếc máy bay đung đưa cuối cùng đã xuất hiện trong tầm mắt, Giai Kỳ đang nằm trên ghế sofa dựa vào vai của Nguyễn Chính Đông, bất giác rơi lệ.

Anh chỉ đưa hộp khăn giấy cho cô.

Cô ngăn nước mắt cười, nói: “Càng ngày càng không ra gì, xem một bộ phim cũng khóc.”

Anh vẫn rất thoải mái: “Sớm biết thế này đã xem một bộ phim hài rồi, “Sư tử hà đông” cũng rất hay.”

Giai Kỳ nói: “Bộ phim đó cũ quá rồi, mấy năm trước rồi, em muốn xem “Mãn thành tận đối Hoàng Kim Giáp”, bộ phim đó công chiếu trước Giáng Sinh, em vẫn chưa xem.”

Anh nói: “Phim đó không phải là phim hài.”

Cô nói: “Tổn mất ba tỷ để quay vẫn không phải là phim hài à? Vậy điện ảnh Trung Quốc quả thật không thể cứu vãn rồi.”

Khiến cho anh cười.

Anh cười lên rất đẹp, toàn bộ khuôn mặt dãn ra. Khuôn mặt gầy gò, nhưng vẫn rất phong lưu ngang tàng.

Buổi tối Giai Kỳ tự mình lái xe đưa anh về bệnh viện.

Đã sắp xuống khỏi dừng cao tốc, bỗng nhiên anh nói: “Chúng ta ăn cơm ở ngoài nhé, thức ăn ở bệnh viện khó ăn lắm.”

Cô nói: “Nhưng chúng ta đã đồng ý với viện trưởng Du rồi, phải quay lại bệnh viện đúng giờ.”

“Chỉ muốn mấy tiếng thôi mà, cho anh ăn một bữa cơm ngon được không, hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, em cũng không thể để anh đói ở trong bệnh viện chứ.”

Cô nói không lại anh, đành hỏi: “Vậy chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Anh nghĩ một lúc, nói: “Câu lạc bộ Kim Mậu.”

Xa như thế, còn ở Đông Phố, phải qua sông.

Hơn nữa lại đắt muốn chết, lần trước đến Thượng Hải công tác với Châu Tịnh An, kết quả là khách hàng hào hiệp mời họ đến câu lạc bộ Kim Mậu ăn cơm. Chỉ nguyên đi lên nhà hàng tầng 86 thôi đã phải đi đến ba cái thang máy, đi qua con đường như là mê cung, may mà có người phục vụ chuyên để dẫn đường.

Sau đó, Châu Tịnh An nói: “Lần sau có ai mời tôi ăn cơm ở đây, tôi lập tức yêu cầu đưa tôi tiền mặt là được.”

Giai Kỳ đưa Nguyễn Chính Đông lên lầu, bây giờ anh đi rất chậm, nhưng cô không dám đỡ anh, đành giả vờ khoát tay anh, chậm chậm đưa anh lên.

Nhưng không khí rất tốt, trong nhà hàng tầm kính quan sát khung cảnh bên ngoài hình vòng cung trong suốt, tầm nhìn thoáng đãng. Lúc chiều tà, bên ngoài cả Thượng Hải thu vào tầm mắt, vạn tượng hồng trần những tòa nhà cao tầng san sát, còn phía xa cảnh chiều hôm trầm lắng, trời đất mênh mông.

Ở trên quỳnh lâu ngọc vũ cao vời như thế, chỉ là nhìn xuống chúng sinh.

Món trên bàn hiệu là tôn nồn thủy tinh ăn vào một miếng vô cùng ngon miệng, canh hải sản tươi ngon, đĩa hoa quả lại càng đẹp mắt đến rung động lòng người.

Dường như Nguyễn Chính Đông rất có khẩu vị, ăn ngon miệng, đã rất nhiều ngày rồi anh không ăn như thế. Anh nói với Giai Kỳ: “Trước đây ở đây theo chế độ hội viên, vô cùng yên tĩnh, bây giờ đông khách hơn một chút. Mặc dù thức ăn ở đây rất bình thường, nhưng phong cảnh đẹp.”

Giai Kỳ nói: “Lấy gùi bỏ ngọc.”

Anh mỉm cười: “Ai bảo anh không thích viên ngọc, mà lại thích cái gùi chứ.”

Giai Kỳ không nói gì, bỗng nhiên anh nói: “Anh còn có một món quà tặng em.”

Cô nói: “Anh đã cho em quá nhiều rồi, em không muốn cái gì cả.”

Anh mỉm cười đưa tay ra cho cô: “Đi theo anh.”

51. Chương 26 (tiếp)

Có người ở bên ngoài nhà hàng đợi họ, Nguyễn Chính Đông giới thiệu với cô, hóa ra là một vị giám đốc Vương phụ trách bộ phận quan hệ xã hội của khách sạn.

Vị Vương tiên sinh đó dẫn họ vào thang máy nhân viên đo lên lầu, sau đó đi qua phòng máy thấp nhỏ ồn ào, Nguyễn Chính Đông đi chậm chậm hơi vất vả, nhưng anh cố gắng đi rất vững, chỉ là hô hấp nặng hơn. Trong lòng Giai Kỳ khó chịu, nhưng lại chỉ có thể đi chậm lại, vốn dĩ không dám đưa tay ra đỡ anh.

Họ đi rất chậm, đoạn đường ngắn, nhưng đi rất lâu mới đến.

Lờ mờ cũng đã đoán được một chút, nhưng khi con đường hình vòm cung đó hiện ra trước mắt, cô dường như vẫn không thể tin.

Con đường đó không hề dài, đường hành lang hình tròn, hướng về màn đêm đen như nhung, phía cuối chỉ là trời, còn anh thì mỉm cười, đưa tay ra cho cô.

Cô đặt tay vào trong bàn tay anh, đi từng bước một về phía trước.

Anh đi vô cùng chậm, anh nắm chặt tay cô, gần như cả cơ thể đã không thể không dựa vào cô, cô nắm tay anh như thế, đi từng bước một về phía trước.

Đi tận đến trước chiếc cửa sổ hình vòm cung, gió thổi trên khuôn mặt nóng hầm hập của cô, còn tầm nhìn thoáng dăng rộng mở, họ đứng ở đỉnh của Kim Mậu, đứng ở đỉnh của quỳnh lâu ngọc vũ, đứng ở đỉnh của thành phố này. Dường như đang đứng trên đỉnh của thế giới phồn hoa.

Giữa trời và đất, là vô số tòa nhà Lục Giai Chủ, viên ngọc Đông Phương ở nơi không xa, vừa mới sáng đèn.

Dường như là trong chốc lát, tất cả đèn của các công trình hai bên bờ Ngoại Hoài đều lần lượt sáng lên, rực rỡ óng ánh, giống như là một viên ngọc, lấp lánh phát sáng, ánh sáng lung linh rực rỡ. Vô số những ánh đèn những ngọn đèn màu vàng, ánh đèn vẽ ra đường nét của các công trình kiến trúc, dường như là một bức tranh giấy thếp vàng tinh xảo đẹp để được chạm khắc, hoa lệ đến mức dường như xa xỉ, Đông Phố hoàng kim phồn hoa ngay trước mắt.

Gió thổi tung quần áo của họ, tung bay phất phơ, ống tay áo hơi tung lên, còn cô dường như không nói được gì.

Dường như đang nằm mơ, rõ ràng biết rằng sắp xảy ra cái gì, nhưng không thể tin được, thì thầm nói: “Thời sự không hề thông báo, nói rằng tối hôm nay Thượng Hải sẽ bắn pháo hoa.”

Anh mỉm cười: “Đúng thế, nhưng sau này các bộ phận có liên quan đột nhiên cảm thấy, nếu tối nay không bắn pháo hoa, sẽ không thể hiện được không khí vui vẻ đầm ấm của năm mới.”

Quang minh chính đại, nghiêm chỉnh đến mức giống như một lời nói dối thật sự.

Cô không thể tin được, không biết nói gì.

Trong không khí bỗng nhiên truyền lại một tiếng “Phụt” nặng nề, một bông hoa màu vàng vô cùng lớn bỗng nhiên nở ra trên bầu trời đêm, càng nở càng lớn, càng nở càng sáng, dường như chiếu sáng gần cả bầu trời đêm.

Đẹp đến mức dường như không thể tưởng tượng nổi.

2,3 giây sau, lại một vầng lên một tiếng nặng nề, một bông hoa óng ánh to hơn sáng lên trên bầu trời đêm, vàng sáng lóa mắt giống như là ngọc lưu ly chia cắt cả bầu trời đêm, lơ mơ dường như có vô số người đang kinh ngạc, dòng người hai bên bờ sông Đông Phố trong giây phút ấy dường như dừng lại, vô số người ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Pháo hoa từng bông nối tiếp từng bông nở ra trên bầu trời, chiếu sáng bầu trời đêm giống như ban ngày, màu tím, màu đỏ, màu vàng, màu xanh da trời, xanh lá cây.....vô số màu sắc xen lẫn vô số vầng sáng màu vàng kim màu bạc phụt lên, giống như hoa viên rực rỡ nhất, tím ngắt đỏ tươi đặt trên bầu trời đêm đen. Lại giống như là vô số những ngôi sao băng bắn tung tóe, quét lên trên bầu trời vòm cung chảy dài nhất mập mờ nhất, làm cho bầu trời đen tuyền như nhung cắt thành từng mảnh vụn vỡ lênh đênh. Dưới ánh sáng rực rỡ đó, mỗi bông pháo hoa nở ra, khuôn mặt cô lại được chiếu sáng bởi ánh sáng đẹp đến nhất, mỗi bông pháo hoa tàn đi, khuôn mặt cô liền mơ hồ không rõ ràng. Dưới vô số những bông pháo hoa nở ra cùng với những lúc tàn đi, cô chỉ chăm chú nhìn, kệ cho màu sắc rực rỡ nhất của nhân gian, bày ra trước mắt khung cảnh đẹp đến nhất.

Hàng vạn người đang ngẩng đầu lên nhìn thời khắc đẹp đến.

Thành phố này trong giây phút đó, rực rỡ hào hoa, khuynh thành khuynh đại.

Cô chỉ chăm chú nhìn khung cảnh mỹ lệ lóa mắt dường như không phải của nhân gian đó, còn anh chỉ chăm chú nhìn cô.

Rực rỡ, nở rộ, sáng lên, lóng lánh.....thậm chí mỗi lần tàn đi cũng đẹp đến mức mãnh liệt.

Anh nói: “Giai Kỳ.”

Khuôn mặt cô bị màu sắc rực rỡ của pháo hoa chiếu xuống làm cho mờ mờ ảo ảo, cô nhẹ nhàng dùng tay đỡ anh, một tay kia ôm lấy vai anh, để cho anh đứng vững hơn.

Cô ngẩn lệ nói: “Thật sự quá đẹp, đẹp đến mức làm người ta không thể tưởng tượng, kiếp này em chưa từng nhìn thấy cảnh tượng đẹp đến thế.”

Anh nhẹ nhàng mỉm cười.

Kiếp này anh cũng chưa từng nhìn thấy, cảnh tượng đẹp như vậy.

Cuối cùng anh nói: “Giai Kỳ, em đã từng nói, đẹp như vậy, em sẽ nhớ trọn đời trọn kiếp.”

Đúng thế, đẹp như vậy, làm cho người ta khắc cốt ghi tâm, sẽ vĩnh viễn nhớ mãi, trọn đời trọn kiếp, vĩnh viễn.

“Cho nên, em nhất định sẽ nhớ anh, nhớ mãi anh.”

Giọng nói anh rất nhỏ: “Giai Kỳ, nếu em thật sự yêu anh, anh vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.”

Cô chậm chậm quay mặt lại.

Vô số pháo hoa nở ra trên bầu trời đêm, còn anh nhẹ nhàng mỉm cười, thần sắc trầm tĩnh mà khoan thai.

“Giai Kỳ, anh rất cảm ơn em, thời gian dài trở lại đây, có em ở bên cạnh anh, anh cảm thấy rất mãn nguyện. Nhưng bây giờ anh muốn em rời xa anh.”

Cô hỏi: “Tại sao?”

Anh vẫn cứ cười, lại nói:

“Bởi vì anh yêu em, anh hy vọng em có thể sống hạnh phúc. Cho nên, xin em rời xa anh.”

“Em đến Thượng Hải, nói những lời như thế, lừa anh, cũng lừa chính bản thân mình. Rõ ràng em không có cách nào, cả đời này em cũng không có cách nào yêu người khác, nhưng em lại thuyết phục bản thân mình, cũng thuyết phục cả anh.”

“Có lúc em đơn độc đến dửng dưng, đến mức ngu ngốc, anh cứ nói, em có một cảm giác cô độc đến dửng dưng, anh chỉ hy vọng người con gái anh yêu, bình thường mà yếu đuối, không cần việc gì cũng tự bản thân mình gánh vác, lúc có bất cứ việc gì xảy ra, đều có thể giúp cô ấy che chắn mưa bão. Có người dùng hết sức mình bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy. Anh chỉ hy vọng em có thể an nhàn mà hạnh phúc, cùng với người em yêu, sống yên ổn hết nửa đời còn lại. Anh không cần em phải dửng dưng, anh chỉ muốn em hạnh phúc.”

Cô chỉ có thể nói: “Anh cho em rất nhiều, ở bên cạnh anh em rất vui vẻ.”

“Nhưng em không hạnh phúc, trên thế giới này người có thể cho em hạnh phúc, không phải là anh.”

Một bông pháo hoa lớn nổ ra đằng sau lưng cô, nước mắt chảy tràn trên khuôn mặt cô.

“Cái ngày em không quay về đó, anh biết em ở cùng với Mạnh Hòa Bình. Anh nghĩ cả một ngày, cuối cùng anh cũng đã hiểu, thật ra, như thế càng tốt. Thật đấy, bởi vì anh có thể yên tâm.”

Vàng sáng màu xanh màu tím rơi xuống, giống như là vô số ngôi sao băng, đem theo hàng vạn mảnh vỡ màu vàng, rơi lả tả trên bầu trời đêm.

Câu nói đó, cô lại không thể nói.

Cô chỉ cố chấp: “Em muốn ở bên cạnh anh, bất kể anh nói gì, em đều muốn ở bên cạnh anh. Anh đã đồng ý với em, bất cứ lúc nào, cũng không được rời xa em nữa.”

Cô chỉ có thể nói muốn ở bên cạnh anh, anh đã từng đồng ý với cô, sẽ ở bên cạnh cô.

Những lời khác, cô lại không thể nói.

Anh mỉm cười: “Đúng thế, anh đã đồng ý với em, nhưng anh không có cách nào làm được. Em muốn anh cho em thời gian, để em yêu anh, nhưng anh không có thời gian, cho dù anh có thời gian, em cũng không thể yêu anh như yêu cậu ấy. Sao em lại ngốc như vậy, còn cả Mạnh Hòa Bình nữa, hai người sao lại ngốc như vậy, anh vốn cho rằng anh là người ngốc nhất trên thế gian này, nhưng lại gặp phải hai người bọn em.”

“Chiều nay, anh gọi điện cho Mạnh Hòa Bình, anh mắng cậu ấy một trận, anh chưa từng gặp người đàn ông nào như cậu ấy, lại đưa em đến chỗ anh. Nếu anh là cậu ấy, anh có chết cũng không để cho em đi.”

Cô không thể nói gì, gió thổi tung tóc cô, từng sợi đập vào trên mặt, vừa đau vừa cay.

Nhưng câu nói đó tắc nghẹn trong cổ, không thể nào nói ra được.

Bất luận thế nào cô cũng không thể nói ra, cô quyết không thể nói ra.

“Nhưng anh thật sự cảm thấy yên tâm, bởi vì em sắp được hạnh phúc. Rời xa anh, em sẽ có thể sống hạnh phúc. Cho nên anh thật sự vui mừng, em chưa yêu anh. Nếu không thì, anh sẽ day dứt cả đời, anh sẽ cảm thấy bản thân mình có lỗi với em. Bỏ lại em một mình, cô độc sống trên thế giới này, anh hề cứ nghĩ đến, liền cảm thấy buồn.”

Anh ôm cô vào lòng, giọng nói nhẹ nhàng đến mức dường như vừa mới tỉnh dậy: “Giai Kỳ, xin em tha thứ cho anh. May mà em vẫn chưa kịp yêu anh, may mà anh vẫn còn kịp, để cho em có được hạnh phúc của mình.”

Lần cuối cùng, anh hôn cô, nước mắt mặn mặn xen lẫn vào môi và răng, anh chuyên tâm mà quyến luyến như thế. Còn cơ thể cô lại run lên cầm cập, yếu ớt nắm lấy tay áo anh, dường như sợ rằng hễ nói lỏng, anh sẽ biến mất ngay trước mắt.

Còn cô không thể nói, cô không thể nói gì.

Anh luôn nói cô có một cảm giác cô độc đến dửng dưng, nhưng lúc này cô cảm thấy, bản thân mình dường như yên đuối đến mức dường như sắp nói câu đó ra.

Nếu có thể, nếu còn kịp, nếu thật sự có thể, cô chấp nhận.

Cô chấp nhận dùng tất cả mọi thứ của cô bây giờ, để đổi lấy.

Cô chỉ cần ở bên anh.

Bởi vì cô yêu anh.

Giống như anh yêu cô, toàn tâm toàn ý, dùng hết tất cả sức lực

Sự hạnh phúc ngày hôm nay của cô, chỉ là ở bên cạnh anh.

Nhưng anh lại không thể biết, cô cũng không muốn cho anh biết.

Cô dường như không có cách nào, còn anh dần dần rời xa cô, đôi môi anh hơi mỉm cười, đôi mắt đan phượng nhỏ dài, thanh tú mà trong veo, pháo hoa vẫn cứ nổ mãi, ánh sáng pháo hoa chiếu trên đồng tử anh. Từng chùm từng chùm pháo hoa lớn nổ ra trên bầu trời đêm Thượng Hải, dường như hàng vạn viên ngọc lưu ly óng ánh cắt ngang bầu trời đêm đen bóng, rực rỡ như thế, mỹ lệ như thế, chiếu sáng hai người, khuôn mặt của cả hai người.

“Kiếp này anh không thể nữa. Cho nên, kiếp sau anh nhất định sẽ đợi em, anh sẽ đợi em sớm hơn tất cả người khác, gặp em sớm hơn một chút.”

52. Chương 27

Cô ở lại Thượng Hải thêm hai tuần nữa, tình hình của Nguyễn Chính Đông lúc tốt lúc xấu, vì bệnh tình tiếp tục xấu đi, không thể không dùng thuốc giảm đau với số lượng lớn, rất nhiều lúc anh đều ngủ hôn mê.

Bác sỹ cũng không có biện pháp gì nhiều, bệnh viện này có bác sỹ ngoại khoa chuyên về gan xuất sắc nhất cả nước, nhưng cũng chỉ có thể cố hết sức. Bởi vì là ung thư gan giai đoạn cuối, giới y học toàn thế giới cũng bó tay không có cách nào.

Chỉ có thể dùng thuốc giảm đau để giảm nhẹ sự đau đớn.

Giai Kỳ đi thăm anh, nhẹ nhàng ở lại trong phòng bệnh, Giang Tây âm thầm rời đi, còn cô cũng chỉ ngồi đó, yên lặng nhìn giường bệnh, nhìn dáng vẻ anh đang ngủ.

Thỉnh thoảng anh tỉnh dậy, sự đau đớn dữ dội làm cho trán anh đầy mồ hôi, nhưng nhìn thấy cô vẫn cứ mỉm cười: “Em đi đi có được không?”

Cô biết anh không muốn để cho cô thấy, do đó luôn gật đầu, âm thầm rời đi.

Anh luôn bảo cô đi đi, nhưng cô thật sự không nỡ, cho dù ở lại thêm một ngày cũng tốt.

Anh lại cứ bảo cô rời đi.

Cô chịu đựng từng ngày, bởi vì mỗi phút, mỗi giây, đều đau khổ như thế, đều đáng quý như thế.

Lần cuối cùng cô đến bệnh viện thăm anh, tinh thần anh thật sự không tồi, rất hiếm khi xuống giường đi lại được một lúc.

Anh đã rất gầy rất gầy, thể trọng giảm đi, yếu ớt dựa vào ăn uống bằng ống truyền để duy trì, đã mấy ngày rồi không thể xuống giường.

Nhưng hôm nay tinh thần anh tốt một cách lạ thường, đi lại một lúc trong phòng bệnh, lại mở cửa sổ để cho thoáng khí.

Giai Kỳ cùng anh đứng trước cửa sổ, anh nhìn ánh mặt trời đẹp đẽ bên ngoài, ấm ấm, dường như mùa xuân đã đến.

Anh nói: “Nhanh thật đấy, mùa xuân năm nay của Thượng Hải, dường như đến rất sớm.”

Cô nói: “Đúng thế, hoa cũng sắp nở rồi.”

Anh mỉm cười: “Vẫn là mùa đông mà, tháng giêng vẫn còn chưa hết, đợi qua một tháng nữa, mới thật sự là mùa xuân.”

Mùa xuân của Thượng Hải đến sớm hơn Bắc Kinh.

Thời gian ở đây, luôn đặc biệt vội vã.

Mỗi phút, mỗi giây, đều vô cùng vội vã

Anh nói: “Hôm nay em đi hả, anh gọi điện cho Hòa Bình, bảo cậu ấy ra sân bay đón em.”

Cô nói: “Ngày mai em mới đi.”

Anh nói: “Hôm qua em đã nói rồi, hôm nay đi, tại sao lại không giữ lời thế.”

Cô nói: “Ngày mai em đi.”

Anh nói: “Nhất định nhé.”

Cô nói: “Nhất định.”

Anh mỉm cười đưa tay ra: “Ngoắc tay.”

Động tác trẻ con đó, đã rất nhiều năm rồi không làm. Cô mỉm cười đưa tay ra ngoắc tay với anh, tay anh rất lạnh, vì thể trọng giảm rất nhanh, cho nên gầy tới mức xương ngón tay lộ ra rõ ràng.

Ngón út của cô cuối cùng ngoắc vào ngón út của anh, nhẹ nhàng lay lay.

Anh nói nhỏ một câu gì đó, dường như cô không hề nghe thấy.

Ngày hôm sau cuối cùng cô cũng rời đi, Giang Tây lái xe đưa Giai Kỳ đến sân bay, trên cả đường, hai người đều im lặng.

Đến tận cuối cùng, Giang Tây mới nói: “Giai Kỳ, tôi rất vui khi được quen biết cô.”

Giai Kỳ nói: “Tôi cũng rất vui.”

Ngược lại Giang Tây lại cười: “Cô xem, chúng ta cũng coi như là có duyên, nhưng kiếp này hình như duyên hơi mỏng, cho nên không thể trở thành người một nhà.”

Cô nỗ lực mỉm cười, nhưng không khống chế nổi, dường như luôn muốn rơi lệ.

“Tôi thật sự cảm thấy rất may mắn, Hòa Bình anh ấy dạy cho tôi biết, yêu một người như thế nào. Anh trai tôi dạy cho tôi biết, làm sao để dùng một cách khác đi yêu một người.”

“Yêu một người không chỉ là độc nhất vô nhị. Yêu một người còn hy vọng người đó hạnh phúc hơn cả bản thân mình, vui vẻ hơn bản thân mình. Giai Kỳ, có một dạo tôi rất đổ kị với cô, nhưng bây giờ tôi cảm thấy, nhất định tôi có thể tìm được người đó của tôi, yêu tôi giống như Hòa Bình hay là anh trai tôi đã yêu cô, độc nhất vô nhị như thế, kiên định như thế, bất kể có thể đạt được cái gì, nhưng vẫn cho đi cố chấp mà không hối hận.”

Cô cười nhẹ: “Cô yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy. Anh trai tôi cũng rất kiên cường, sáng sớm hôm nay tôi đi thăm anh ấy, anh ấy còn nói, bảo cô lúc đi đừng khóc, còn nữa, lúc kết hôn đừng quên gửi thiệp mời cho anh ấy, anh ấy còn chuẩn bị một phong bao vô cùng đặc biệt cho hai người. Còn nữa, sau này con của hai người, nhất định phải nhận anh ấy làm cha nuôi, còn nữa, anh ấy còn bảo hai người đừng quên anh ấy, để cho Mạnh Hòa Bình phải ghen cả đời này. Thật là phiền phức, đúng không?”

Giai Kỳ tưởng tượng Nguyễn Chính Đông nói những lời đó, cười đến mức nước mắt lăn chã chảy xuống.

Giang Tây nói: “Anh trai tôi không cho cô đến bệnh viện thăm anh ấy, cũng không có nguyên do gì khác, chỉ vì sáng nay anh ấy phải điều trị bằng hóa chất, anh nói điều trị bằng hóa chất rất khó coi, không muốn để cho cô thấy, thật đấy.”

Giai Kỳ cứ gật đầu: “Tôi biết.”

Cuối cùng đã đến sân bay, Giang Tây đậu xe ở bãi đỗ xe, nói: “Tôi không tiễn cô vào trong nữa, tôi sợ nhất là những trường hợp tiễn người khác ra sân bay, tôi sợ tôi sẽ khóc, tôi là con người của công chúng, nữ phát thanh viên nổi tiếng, khóc sẽ có thể bị đưa lên báo với thời sự.”

Giai Kỳ cứ gật đầu: “Tôi biết.”

Giang Tây giang hai cánh tay ra, dùng sức ôm lấy cô: “Giúp tôi hỏi thăm Mạnh Hòa Bình nhé, hai người phải bảo trọng đây.”

“Tôi biết.”

“Giai Kỳ, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Giang Tây nhìn Giai Kỳ đi vào sân bay, đến tận lúc Giai Kỳ dần dần biến mất sau tấm cửa kính, cả cơ thể cô trong chốc lát dường như bị rút hết sức lực, mềm nhũn, dựa vào trong xe, ngay cả ngón tay cũng không thể gơ lên được. Không ngờ cô đã làm được, cô cứ cho rằng, bản thân mình không thể làm được, bản thân mình trong bất cứ giây phút nào, sẽ không kìm được khóc lớn.

Điện thoại cứ reo lên.

Cuối cùng cô nghe máy.

“Giang Tây, tôi là thư ký Trương. Hay là cô về bệnh viện một chuyến đi, rất nhiều việc hậu sự cần phải bàn bạc với cô. Còn có một ít di vật của Đông Tử, cần phải xử lý. Từ sáng sớm hôm nay đến bây giờ, thủ trưởng vô cùng đau buồn, truyền thuốc không vào, tôi thật sự lo lắng cho sức khỏe của thủ trưởng cũng sẽ trong chốc lát sụp đổ mất, hy vọng cô có thể khuyên khuyên ông ấy.

Sáng sớm nay, cô và cha mẹ ở trước giường bệnh của anh, câu cuối cùng anh nói là: “Đừng cho cô ấy biết.”

Cô cứ gật đầu: “Ngày mai em đi tiễn cô ấy, anh à, em đồng ý với anh, quyết không để cho cô ấy biết, để cô ấy yên tâm ra đi.”

Giai Kỳ đi vào sân bay, đại sảnh sân bay ồn ào, vô số người đi đi lại lại, đài phát thanh đang phát một thông báo, có tiếng cười của trẻ con, còn có tiếng xe đẩy lướt qua, ồn ào như thế, náo nhiệt như thế, thế giới này, vẫn cứ ồn ào náo nhiệt như trước. Cô cúi thấp đầu đi thật nhanh, cứ cúi thấp đầu.

Giai Kỳ làm xong thủ tục rất nhanh, sau đó lên máy bay.

Ngồi xuống ghế của mình, đợi đến tận lúc máy bay cất cánh.

Lúc tiếng bánh xe trượt đi từ chậm đến nhanh, lúc máy bay cất cánh, lúc máy bay thoát khỏi lực ly tâm, cuối cùng cô ngẩng đầu.

Người ngồi bên cạnh là một bà mẹ trẻ, và con của cô ấy, đứa bé trai khoảng tầm 4,5 tuổi, sau khi tháo dây an toàn, liền trèo lên trèo xuống, hiếu kỳ dò xét xung quanh, không hề chịu an phận.

Cuối cùng, giọng nói non nớt của đứa bé, nói rất nhỏ, vụng trộm hỏi mẹ của mình: “Mẹ ơi, mẹ nhìn cô kia kìa, sao cô ấy cứ khóc, cứ khóc thế?”

Người mẹ trẻ nói nhỏ dỗ dành: “Ngoan nào, cô ấy nhất định rất đau, cho nên mới khóc.”

Anh không muốn cho cô biết, cô sẽ không biết. Anh muốn cô yên tâm ra đi, cô sẽ yên tâm ra đi.

Anh muốn cô yên tâm, cô cũng muốn làm cho anh yên tâm.

Cô vĩnh viễn không quên, tối hôm đó ở bệnh viện, cô đứng trước phòng bệnh. Nhìn vào từ khe hở rộng 2,3 tấc, khung cảnh hẹp hẹp giống như trong phim, Cả cơ thể Nguyễn Chính Đông đang chìm sâu vào trong chiếc ghế sofa, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của anh, chắc chắn là anh đã ngồi đó rất lâu rồi, bởi vì điều thuốc mà anh ngậm trong miệng đã có một đoạn tàn thuốc rất dài, cũng vẫn chưa rơi xuống. Dường như cô không dám động đậy, chỉ có nhìn theo ánh mắt anh ngó vào trong, trên bàn trà nhỏ đặt chiếc bình giữ nhiệt, thân bình màu vàng nhạt, bên trên còn trang trí hai con vịt con bằng len, dưới ánh đèn màu vàng cam, ấm áp giống như là hai cuộn len nhỏ.

Cũng không biết là qua bao lâu, anh mới ngồi dậy, Giai Kỳ cho rằng anh sẽ đứng dậy, nhưng anh chỉ dập đầu thuốc, lại chằm một đầu nữa, quệt diêm chằm lửa.

Đốm lửa nhỏ, chiếu trên khuôn mặt anh, màu xanh thậm vừa mới đung đưa, lại bị anh dập tắt.

Anh đưa tay ra, dùng ngón tay trở chạm vào hình hai con vịt được chạm trổ bên ngoài chiếc bình giữ nhiệt, động tác rất nhẹ, giống như đó là hai con vịt thật sự, đầu ngón tay lần theo đường viền hai cuộn len đó, cẩn thận tỉ mỉ. Một lúc sau, cũng không biết là nghĩ đến cái gì, mỉm cười một mình.

Lúc anh cười rất đẹp, khóe mắt chìm sâu vào trong mái tóc, đường viền môi cong lên, độ cong dịu dàng.

Giai Kỳ cúi đầu dựa vào cánh cửa, bỗng nhiên rơi nước mắt.

Anh nói: “Sao em lại quay lại?”

Cô nói: “Em không đợi được anh.”

Thật ra anh luôn ở đó, từ đầu đến cuối anh đều ở đó, chỉ cần cô quay đầu lại, cô sẽ có thể nhìn thấy anh.

Anh luôn đợi cô.

Qua thời gian lâu như vậy, cô mới biết, hóa ra đã sớm từ thời khắc đó, cô gặp được anh.

Nét chữ anh mạnh mẽ lưu loát: “Giai Kỳ, cuối cùng đã đợi được em về nhà.”

Anh nói: “Kiếp này anh không thể, cho nên, kiếp sau anh nhất định sẽ đợi em, anh đợi em sớm hơn tất cả người khác, gặp em sớm hơn một chút.”

Cô lại không thể nói, thật ra cô đã gặp anh, trong lúc anh đợi cô, cô thật sự đã yêu anh.

Nhiều năm nay, cô dùng khoảng thời gian rất dài rất dài, mới học được kết thúc, mới học được bắt đầu yêu lại một người.

Nhưng anh lại không thể ở đó, anh lại không có thời gian cho cô.

Lúc cuối cùng, anh cho rằng người cô yêu không phải là anh, cho nên, anh yên tâm rời xa.

Như thế, cô làm cho anh yên tâm rời xa bản thân mình.

Đến cuối cùng em đã yêu anh, nhưng em vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho anh biết, bởi vì em sợ anh cảm thấy không kịp, sợ anh cảm thấy có lỗi.

Sợ anh sẽ áy náy với em, sợ anh sẽ cảm thấy không yên tâm

Anh luôn đợi em, còn em, sẽ dùng cả đời này để nhớ anh.

Lúc ngón tay út của anh ngoắc vào ngón tay út của cô, anh nói: “Một trăm năm, không được thay đổi.”

Anh và cô giao hẹn một trăm năm, cô sẽ không thay đổi, cô sẽ nhớ mãi, nhớ mãi, một trăm năm.

Nước mắt giống như là con cua nhỏ, hung ác bò qua từng tắc trên mặt cô.

Cô sẽ nhớ mãi.

Một trăm năm của anh và cô.

Đứa bé không kìm được, nghiêng đầu nhìn. Một lúc lâu sau, bỗng nhiên nghĩ ra, lấy nửa gói khăn giấy từ trong túi, đưa cho Giai Kỳ: “Cô đừng buồn, mẹ cháu nói, lúc cô buồn, người yêu thương cô sẽ càng buồn hơn. Cho nên mỗi lần cháu ngã, mặc dù rất đau rất đau, nhưng cháu không bao giờ khóc, bởi vì cháu sợ hễ cháu khóc, mẹ cháu sẽ càng đau lòng hơn.”

Giai Kỳ nhận lấy túi khăn giấy, vẫn rơi nước mắt, nhưng cố gắng mỉm cười: “Cảm ơn cháu.”

Cô nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình, bởi vì nếu cô đau lòng, vậy người thương yêu cô, sẽ còn buồn hơn cô.

Cô nhất định sẽ sống hạnh phúc, bất kể là lúc nào, ở đâu, đều sẽ hạnh phúc.

Cô đã đồng ý với anh, nhất định phải làm cho bản thân mình hạnh phúc.

Ngoại truyện: Kỷ Niệm

“.....đã từng sống ở đây.....cổ sở giáo dục chủ nghĩa yêu nước.....”

Bởi vì cách quá xa, giọng nói giảng giải hơi đứt quãng, tất cả những đứa trẻ đều nắm bàn tay bé nhỏ của nhau, vì là học sinh lớp 1, lần đầu tiên tham gia hoạt động như thế này, nên rất hưng phấn, rõ ràng là không kìm được cứ tranh luận cứ ồn ào không ngừng. Bởi vì trật tự rất tốt, dần dần cũng theo kịp người giới thiệu đi về phía trước.

“Kỷ Niệm!” Một đứa bé trai không kìm được quay đầu lại trách móc: “Cậu giẫm vào chân tớ rồi.....”

“Xin lỗi nhé.....” Kỷ Niệm là một đứa bé gái, đôi mắt to nhấp nháy, giống như là hai quả nho mọng nước: “Triệu Tiểu Vĩ, tớ không cố ý.”

Đứa bé trai toét miệng cười: “Không sao.”

Nhưng Kỷ Niệm chỉ ngẩng đầu lên, nhìn bức ảnh đen trắng trên tường một cách chăm chú: “Chiếc nhẫn này mẹ tớ cũng có một cái.”

“Cái gì hả?” Đầu Triệu Tiểu Vĩ kề sát lại gần, Kỷ Niệm chỉ cho cậu ấy xem: “Chiếc nhẫn vàng trên tay cô này nè.”

Những bức ảnh cũ dán chằng chịt khắp tường, bức đó là lớn nhất, thiếu nữ với mái tóc ngắn mỉm cười nhìn vào ống kính, khoan thai ngồi ở đó, hai tay đan vào nhau tự nhiên, lộ ra chiếc nhẫn có kiểu dáng đặc biệt đó. Cả bức ảnh đã bị nhuộm màu lờ mờ óng vàng của thời gian, nhưng từng chi tiết nhỏ vẫn rất rõ nét, ngay cả hoa văn khắc trên chiếc nhẫn đó cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Chỉ cách tấm kính chắn, hai đứa trẻ nhỏ bé nhón chân lên, nỗ lực muốn nhìn rõ hơn nữa, cho nên chiếc mũi của hai đứa bé dính vào mặt tấm kính, dề bẹp xuống.

“Mẹ tớ có một cái.” Kỷ Niệm nói nghiêm túc: “Giống y hệt ấy.”

“Đây là di vật văn hóa,” Triệu Tiểu Vĩ lắc đầu nói: “Cái của mẹ cậu chắc chắn là mua sau này. Di vật văn hóa không có bán, đều là của quốc gia.”

Kỷ Niệm lại nhón chân lên nhìn lúc lâu, giọng nói khẳng định: “Cái của mẹ tớ thật sự giống y hệt cái này, tớ nhìn nhiều lần rồi mà. Nhưng mẹ không đeo trên tay, mẹ buộc vào một sợi dây đỏ, đeo lên cổ.”

Triệu Tiểu Vĩ nói: “Nhưng tớ thấy các cô khác còn cả cô giáo Trương, đều đeo nhẫn trên tay mà, sao mẹ cậu lại đeo nó trên cổ hả?”

Câu hỏi đó đúng là hỏi khó Kỷ Niệm rồi, cô bé mở to mắt nghĩ một lúc, cuối cùng nhụt chí: “Tớ không biết.”

“Mấy học trò ở phía sau,” Cô giáo dẫn đoàn cuối cùng đã phát hiện ra hai đứa trẻ đang nói chuyện thì thầm.

“Triệu Tiểu Vĩ, Kỷ Niệm, đừng để tụt lại phía sau, đến đây, bắt kịp đoàn.”

Hai đứa trẻ trả lời một tiếng, lập tức chạy theo đuổi kịp các bạn cùng lớp.

Hoạt động của buổi chiều chỉ là thăm quan cơ sở giáo dục chủ nghĩa yêu nước, sau khi chiếc xe của trường đưa những đứa trẻ về trường, cũng đã sắp là lúc tan học, về phòng học điểm danh xong đúng lúc tiếng chuông tan học vang lên.

Cổng trường toàn là phụ huynh đến đón con về, Kỷ Niệm vừa nhìn đã nhận ra mẹ, gọi giòn tan: “Mẹ ơi!” Xách cặp xách chạy như bay đến. Mẹ của cô bé cười ôm chầm lấy cô bé, sau đó dắt tay cô đến bãi đỗ xe, Kỷ Niệm mở cửa xe vút cặp xách vào ghế sau, bản thân mình lại ngồi vào ghế phụ bên cạnh mẹ, người đi lại trên cả con đường đa phần đều là những đứa trẻ tan học về, bên đường lại là xe đón học sinh, trong chốc lát dường như bị tắc nghẽn, mẹ của cô vừa chậm chậm quay đầu xe, vừa cười nghe con gái kể chuyện hôm nay ở trường.

Những học sinh đi qua đường ở phía đầu đường nườm nượp không ngớt, do đó dừng xe lại, yên lặng chờ đợi. Con gái vừa quay đầu lại liền nhìn thấy sợi dây màu đỏ nho nhỏ đó trên cổ mẹ, bỗng nhiên nhớ lại câu hỏi

lúc chiều mà Triệu Tiểu Vĩ nói, không kìm được hỏi: “Mẹ ơi, sao mẹ lại buộc chiếc nhẫn đó vào sợi dây, đeo lên cổ ạ? Những cô khác đều đeo trên tay mà.”

Mẹ cô bé sững sờ một lát, mới nói: “Bởi vì.....bởi vì trên tay mẹ đã đeo nhẫn kết hôn rồi.”

“Ồ!” Kỷ Niệm cười tươi: “Con biết rồi. Nhưng mẹ cũng có thể đeo trên tay phải mà.”

Mẹ cô bé kiên nhẫn giải thích cho Kỷ Niệm: “Bởi vì tay phải cả ngày phải làm rất nhiều việc, đeo nhẫn sẽ không tiện, có thể bị vướng vào đồ, giống như đồng hồ của chúng ta vậy, đều là đeo trên cổ tay trái.”

“Mẹ, còn nữa.....” Giọng nói oang oang của Kỷ Niệm nhẹ nhàng như ngọc: “Hôm nay con thấy một chiếc nhẫn y hệt cái của mẹ, là ở trong nhà kỷ niệm cũ, trên tường có một bức ảnh rất lớn, người ở trên bức ảnh đó đeo một chiếc nhẫn y hệt của mẹ.....”

Hoàng hôn mùa hè, mặt trời dần dần lặn xuống phía sau những khe hở giữa các tòa nhà cao tầng, dường như trái đất ngừng chuyển động, chỉ trong một giây đó, tất cả ngừng lại, chỉ có đầu óc trống rỗng, sau đó, trong giây lát sự nhớ nhưng dang trào như thủy triều.

Kiếp này, kiếp này, cô chậm chậm ngẩng đầu, kiếp này cô sẽ không cho phép mình rơi lệ nữa, bởi vì có một người, anh ấy sẽ đau lòng.

Cô sẽ sống thật tốt, sống hạnh phúc, yên ổn sống nốt kiếp này, phải thể nghiệm tất cả hạnh phúc, bởi vì, anh sẽ biết, anh sẽ đau lòng, cho nên, cô càng phải sống thật tốt, khiến cho bản thân mình sống hạnh phúc, sống tốt từng ngày, từng giờ, từng phút.

Cô đeo nhẫn lên cổ, bởi vì như thế, bởi vì nó kề sát tim, nó sẽ đập cùng với tim cô, cùng với mạch máu, cùng đập, nó sẽ mãi mãi ở đó, giống như anh, mãi mãi ở đó.

Cô nhất định sẽ sống hạnh phúc, yên yên ổn ổn, thể nghiệm tất cả những việc tốt đẹp nhất của kiếp này, tất cả xúc cảm trong sinh mệnh.

Cô sẽ sống tốt từng ngày, từng giờ, từng phút, cho đến tận lúc anh, cười tươi từ nơi xa, cho đến tận lúc anh, nhất định đều phải biết.

Chiếc xe cuối cùng chậm chậm lướt đi, vững vàng lái qua đường, không lâu sau chuyển vào đường chính, hòa vào dòng người cuộn cuộn.

“Mẹ, chúng ta đến sân bay à?”

“Đúng thế, đến lúc chúng ta đến sân bay, cha con chắc cũng xuống máy bay rồi.”

Kỷ Niệm vui mừng hừng khởi: “Mẹ ơi, mẹ đoán xem lần này cha sẽ đem quà gì về cho con? Cha không có sáng tạo gì cả, có khi lại là búp bê cũng nên.....”

Trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giai-ky-nhu-mong>